

ПИЪРС БРАУН

ЗЛАТЕН СИН

ciela

ПИЪРС БРАУН ЗЛАТЕН СИН

Превод: Светлана Комогорова

chitanka.info

Продължение на Червен изгрев и носител на *Goodreads Choice Awards* за фантастика за 2015.

Едно от малкото изключения в литературата, които надграждат и са по-добри от първата част във всяко отношение.

Tor.com

Драматична! Рядък пример за втора част, която не губи инерция и подготвя големия финал на трилогията.

Publishers Weekly

Седемстотин години моят народ е бил поробен, безгласен, без надежда. Сега аз съм техният меч. И не прощavam. Не забравям.

Изминали са векове, откакто Железните Златни са оформили човешкото общество спрямо своите желания.

Били са векове на космически войни и завоевания, но и времена на упадък.

Старите Железни Златни вече ги няма, а единственият им истински наследник е Дароу ау Андромед.

Той е свиреп воин, блестящ тактик и водач, издигнал се върху планина от трупове. Няма човек в Слънчевата система, който не би желал да бъде на негово място, но Дароу не е щастлив. Той крие тайна, която разяжда душата му и не му позволява да допусне никого до себе си.

Дароу е роден като Червен роб и бързото му изкачване към върха има само една цел — унищожаване на обществото на Златните.

Някога, в далечни времена, един мъж слезе от небето и уби жена ми. Сега аз вървя редом с него по планина, рееща се над нашия свят. Пада сняг. Над скалите се издигат белокаменните зъбци и бляскавите стъкла на бойни кули.

Край нас се вихри хаосът на алчността. Всички велики Златни от Марс се спускат над Института, за да изберат най-добрите и най-умните от нашия випуск. Утринното небе гъмжи от корабите им, устремени над покрития със сняг и димящи крепости свят към Олимп, щурмуван от мен само преди часове.

— Хвърли последен поглед — казва ми той, докато приближаваме совалката му. — Всичко, случило се преди, е било само шепот от нашия свят. Щом напуснеш тази планина, всички връзки се късат и всяка клетва се превръща в прах. Ти не си подготвен за това. Никой никога не е.

В другия край на тълпата съзирам Касий с баща си и братята и сестрите си да върви към тяхната совалка. Очите им ни изгарят над белия цвят и си спомням звука от последния удар на братовото му сърце. На рамото ми ляга груба длан с кокалести пръсти и го стисва собственически.

Август се взира в своите врагове.

— Белона нито прощават, нито забравят. Те са многобройни. Ала не могат да ти навредят. — Леденият му поглед се взира в мен, новопридобития му трофей. — Защото ти ми принадлежиш, Дароу, а аз закрилям своите.

И аз също.

Седемстотин години моят народ е бил поробен, безгласен, без надежда. Сега аз съм техният меч. И не прощавам. Не забравям. Тъй

че нека той ме отведе на своята совалка. Нека мисли, че ме притежава. Нека ме посрещне в дома си, та да мога да го изпепеля.

Но после дъщеря му ме хваща за ръка и усещам как всички лъжи се стоварват тежко върху гърба ми. Казват, че едно кралство, разделено против самото себе си, не може да устои. А за сърцето нищо не са казали.

ЧАСТ I ПРЕКЛОНЕН

Hic sunt leones. (Тук има лъвове.)

Нерон ау Август

1.

ВОЕНАЧАЛНИЦИ

Моята тишина ечи. Стоя на мостика на своя космически кораб със счупена ръка в гелгипс, а йонните изгаряния по шията ми са още пресни. Кърваво проклятие, капнал съм от умора! Бръсначът ми се увива около здравата ми десница като студена метална змия. Пред мен се открива Космосът, необятен и ужасен. Мънички светлинки пробождат мрака, древни сенки се придвижват и затулват звездите там, където погледът ми вече не достига. Астероиди. Те се реят бавно около бойния ми кораб „Квиет“, докато търся с очи из мрака своята жертва.

— Победи! — нареди ми моят господар. — Победи, както моите деца не са способни, и ще донесеш почести за името Август. Победи в Академията и ще си спечелиш флотилия. — Той обича театралните повторения. На повечето държавници това им приляга.

Иска да победея за него, ала аз ще победея заради Червеното момиче с мечта, много по-велика от самата нея. Ще победея, за да умре той, а нейното послание да гори и пламти векове наред. Най-малкото, което мога да направя.

Двайсетгодишен съм. Висок и широкоплещест. Униформата ми, изцяло катраненочерна, сега е измачкана. Косите ми са дълги, очите ми — златни и кървясали. Мустанга някога каза, че имам остро лице, със скули и нос, сякаш издялани от гневен мрамор. Самият аз избягвам огледалата. По-добре да забравя маската, която нося, маската с ъгловатия белег на Златните, властващи над света от Меркурий до Плутон. Аз съм от Безподобните Белязани. Най-жестоките и най-умните от цялото човечество. Ала ми липсва най-милата сред тях. Онази, която ме помоли да остана, когато се сбогувах с нея и с Марс на балкона ѝ преди почти година. Мустанга. На раздяла ѝ подарих златен пръстен с кон, а тя на мен — бръснач. Приляга ми.

Вкусът на нейните сълзи изветрява в спомените ми. Не съм получавал вест от нея, откакто напуснах Марс. Още по-лошо е, че не съм получавал никаква вест от Синовете на Арес, откакто победих в Института на Марс преди повече от две години. Танцьора каза, че ще

се свърже с мен, след като завърша, но ме оставиха без посока сред море от Златни лица.

Всичко това е тъй далеч от бъдещето, за което си мечтаех като момче. Тъй далеч от бъдещето, което исках да създам за своите хора, когато позволих на Синовеите да ме изваят. Мислех, че ще променя световите. Кой ли млад глупак не си го мисли? Вместо това машината на тази необятна империя ме погълна и продължава неизтощимо да боботи.

В Института ни учеха да оцеляваме и завладяваме. Тук, в Академията, ни учеха на война. Сега ни изпитват колко добре сме я овладели. Аз предвождам флотилия от бойни кораби срещу други Златни. Сражаваме се с халосни муниции и изпращаме нападателни отряди от кораб на кораб, както Златните водят междузвездни битки. Няма причина да повреждаш кораб, струващ колкото брутното годишно производство на двацет града, когато можеш да изпратиш кораби-пиявици, натоварени с Обсидиани, Златни и Сиви, за да превземат жизненоважните му органи и да го превърнат в твой трофей.

На уроците по междузвезден бой учителите ни набиваха в главите максимите на своята раса. Само силните оцеляват. Само умните управляват. А после си тръгнаха и ни оставиха да се оправяме сами — да скачаме от астероид на астероид, да търсим припаси и бази, да гоним и преследваме съучениците си, докато останат само две флотилии.

Все още разигравам игрички. Тази просто е най-смъртоносната засега.

— Това е клопка — обажда се Рок откъм лакътя ми. Косата му е дълга като моята, а лицето му е меко като на жена и спокойно като на философ. Да убиваш в Космоса, е по-различно от убийствата на суша. Рок е същински феномен на космическите убийства. „В тях има някаква поезия — казва той. — Поезия в движението на сферите и корабите, плаващи сред тях.“ Лицето му се вписва сред Сините, съставляващи екипажите на тези кораби — ефирни мъже и жени, носещи се като блудни духове из металните коридори, възплъщение на логиката и строгия ред.

— Но тази клопка не е толкова елегантна, колкото може би си мисли Карн — продължава Рок. — Той знае, че нямаме търпение да приключим с играта, и затова ще ни причаква от другата страна. За да

ни натика натясно и да пусне ракетите си. Изпробвано и безотказно действащо от памтивека.

Рок внимателно посочва пространството между два огромни астероида — тесен коридор, през който трябва да минем, ако искаме да продължим да следим пострадалия кораб на Карн.

— Всичко е проклет капан! — прозява се дългнестият и нехаен Такт ау Валии-Рат. Той обляга опасното си тяло на илюминатора, шмръква един стим от надянатия на пръста му пръстен и пуска празната гилза на пода. — Карн знае, че е загубил, и просто ни измъчва. Извел ни е на малка весела гоненица, та да не си поспим. Смотанякът му егоистичен!

— Каква си Феичка, вечно мрънкаш и джафкаш! — подиграва му се Виктра ау Юлии от мястото си пред илюминатора. Неравно подстриганата ѝ коса виси край продупчените ѝ, украсени с нефрит, уши. Буйна и жестока, но не дотам, че това да се превърне в недостатък, тя презира грима и предпочита белезите, които е заслужила за двайсет и седем години живот. Многобройни са.

Очите ѝ са силно хлътнали. Чувствената ѝ уста е голяма, с устни, изваяни да мъркат обиди. Прилича на прочутата си майка повече от помалката си сестра Антония, а по способности в осакатяването далеч надминава и двете.

— Клопките нямат значение! — заявява тя. — Флотилията му е разбита. Той има само един кораб. Ние — седем. Става ли просто да му разбием устата?

— *Дароу* има седем — напомня ѝ Рок.

— Моля? — пита тя, раздразнена, че я поправят.

— Останали са седем от корабите на *Дароу*. Ти ги нарече наши. Те не са *наши*. Прим е той.

— Педантичният поет отново нанася удар. Смисълът е един и същи, *драги ми господине*.

— Че трябва да действаме безразсъдно, а не благоразумно? — пита Рок.

— Че сме седем срещу един. Ще е срамота да го оставим да протака повече. Затова да смажем тоя белонски бандит като хлебарка с тежкия си ботуш, да отлетим обратно на базата, да си вземем справедливо полагащите ни се награди от стария Август и да вървим

да се забавляваме! — И тя се завърта на пета, за да подчертае последното.

— Тъй, тъй! — съгласява се Такт. — Цяло царство давам за грам демонски прах!

— Пета доза стим ли ти е за днес, Такт? — пита Рок.

— Да! Благодаря ти, че следиш, мила мамичко! Тия военни щуротии обаче вече ми писват. Мисля, че жадувам Перлени клубове и изобилни количества прилична дрога.

— Ще изгориш.

Такт се плясва по бедрото.

— Живей бързо и умри млад. Когато ти се превърнеш в скучна стара стафидка, аз ще съм славен спомен от едни по-добри времена и по-бляскави дни.

Рок поклаща глава:

— Един ден, блудни ми приятелю, ще си намериш някого, когото ще обикнеш и заради когото ще се присмиваш на глупака, който си бил някога. Ще имаш деца. Ще притежаваш имение. И някак ще разбереш, че има и по-важни неща от дрогата и Розовите.

— За бога! — вперва очи в него изпадналият в безпределен ужас Такт. — Това решително ми звучи като истинско нещастие!

Поглеждам тактическия монитор, без да обръщам внимание на закачките им.

Набелязаната от нас жертва е Карн ау Белона, по-големият брат на бившия ми приятел Касий ау Белона и на Юлиан ау Белона, момчето, което убих при Посвещението. В това къдрокосо семейство Касий е любимият син. Юлиан беше най-добродушният. А Карн? Счупената ми ръка е доказателство — той е изчадието, което са изкарали от мазето си, за да убива.

След Института славата ми нарасна. И когато до Виолетовата клюкарска мрежа стигна новината, че АрхиГубернаторът най-сетне ме изпраща да продължа учението си, Карн ау Белона и още няколко внимателно подбрани братовчеди също бяха изпратени от майката на Касий да „учат“. Семейството иска сърцето ми на поднос. Буквално. Само знакът на Август ги възпира. Да ме нападнат, означава да нападнат него. В края на краищата пука ми на мен за тяхната вендета или пък за кървавата вражда на господаря ми с техния род. Искам си флотилията, за да мога да я използвам за Синовеите на Арес. Каква

бъркотия мога да създам! Проучил съм линиите за снабдяване, сензорните станции, бойните групи, центровете за данни — всички чувствителни точки, които биха предизвикали разклащането на Обществото.

— Дароу... — Рок се приближава. — *Сдържай високомерието си. Не забравяй Пакс.* Гордостта убива.

— Искан ми се това да е клопка — казвам му. — Нека Карн се обърне и се изправи лице в лице срещу нас.

Той накланя глава.

— Устроил си му свой собствен капан.

— Виж сега, какво те накара да го кажеш?

— Да беше ни го съобщил. Аз бих могъл...

— Карн ще падне днес, братко. Това е простият факт.

— Разбира се. Искан само да помогна и ти го знаеш.

— Знаем. — Сдържам прозаявката си и погледът ми се плъзва надолу из командната зала, пред мен и зад мен. Там се трудят Сини в многобройни оттенъци на цвета и управляват системите, направляващи моя кораб. Те говорят по-бавно от всички Цветове, без Обсидиановите, и предпочитат дигиталната комуникация. Повъзрастни са от мен, всичките са завършили Среднощната школа. Зад тях, в края на командната зала, стоят на стража Сиви морски пехотинци и няколко Обсидиани. Тупвам Рок по рамото.

— Време е.

— Моряци! — призовавам аз Сините долу. — Съсредоточете се. Това е последният гвоздей в ковчега на Белона. Ще пратим това копеле в етера и ви обещавам най-големия дар, който имам власт да връча — една седмица непробуден сън. Примно, а?

Неколцина Сиви в дъното на залата се засмиват. Сините само почукват с пръсти по инструментите си. Бих дал половината от значителната си банкова сметка, любезно предоставена от АрхиГубернатора, за да съзря усмивка по лицето на някой от тези бледи въздухари.

— Стига сме се размотавали! — обявявам. — Стрелците, на позиция! Рок, групирай изстребителите. Виктра, погрижи се за прицела. Такт, разгърни защитата. Сега ще приключим с това. — Поглеждам тънкия, подобен на струйка дим главен командир на Сините. Застанал е в центъра на залата под моята командна платформа, сред още

петдесет други. Виещите се дигиТатуси по плешивите глави на Сините и по тънките им ръце сияят в нежни оттенъци на небесносиньото и сребристото, синхронизирани с корабните компютри. Погледите им гаснат, щом очните им нерви се обърнат към дигиталния свят. Разговарят с нас само от любезност.

— Командир, машините на шейсет процента!

— Слушам, *домине!* — Той поглежда тактическия монитор — кълбовидна холограма, рееща се над главата му. Гласът му е безизразен. — Имайте предвид, че концентрацията на метал в астероидите създава трудности при оценяване на спектрографските данни. Малко сме слепички. От другата страна на астероидите може да се крие флотилия.

— Той няма флотилия. Влизаме в цевта! — командвам аз. Корабните двигатели боботят. Кимам на Рок и произнасям: — *Hic sunt leones.*

Думите на нашия господар, Нерон ау Август, АрхиГубернатор на Марс, тринайсетият, носещ това име. Моите военачалници повтарят изречението.

Тук има лъвове.

2. ЦЕВТА

На тактическия монитор шестте пъргави изстребителя летят около моя оцелял боен кораб. Екипажът от Сини тъне в тайнствено мълчание, докато бойните функции вземат връх. В плоскостта, из която сега се реят техните мисли, думите са по-тромави и от айсберги. Лейтенантите ми следят моята флота. По всяко друго време те щяха да летят с личните си изстребители или да предвождат войници в корабипиявици, но в мига на победата аз искам моите другари да са наблизко. И все пак, когато лейтенантите ми застават до мен, усещам онова разделение, дълбоката бездна между техния свят и моя.

— Сигнатури на ракетите — произнася Синият командир. Из командната зала не се втурват в действие. Не светват предупредителни лампи и не всяват паника сред екипажа. Никакви възгласи не нарушават покоя. Сините са ледени екземпляри, от рождение отглеждани в секти комуни, в които ги учат да прегърнат логиката и да изпълняват своите функции с хладна оперативност. Често казват, че те са по-скоро компютри, отколкото хора.

Тъмното пространство зад моя илюминатор разцъфва в плътен воал от микровзривове. Артилерията ни изстрелва широк екран от матови бели облаци. Летящите към нас ракети избухват, когато артилерийските изстрели детонират преждевременно ракетните заряди. Една успява да пробие защитата и изстребителят в крайния ни десен фланг се разтриса от симулацията на ядрен взрив. При реална битка биха се посипали войници. Биха изтекли газове. Експлозии можеха да пробият дупки в металния корпус и да предизвикат изригвания на горящ кислород, подобно избликнала кръв на кит, само за да ги погълне след миг мракът. Но това е игра на война и не ни дават истинско ядрено оръжие. Най-смъртоносните оръжия тук са студентите.

Още един кораб пада жертва, когато залповете на електромагнитните оръдия проникват през обстрела на противовъздушната артилерия.

— Дароу... — тревожи се Виктра.

Стоя разсеяно и опипвам с палец мястото, което някога красеше пръстенът на Ео. Виктра се обръща към мен:

— Дароу... Той ни сдъвква на парченца, ако не си забелязал.

— Дамата отпрати смислена забележка, Жътвар — обажда се Такт с лице, обляно в синьото сияние на тактическия монитор. — Каквото и да си намислил, недей да скромничиш, а казвай.

— Командири, наредете на ескадрони Изкормвач и Талос да атакуват врага.

Наблюдавам тактическия монитор, докато ескадроните, изпратени от мен половин час по-рано, връхлитат от двете страни на астероидите и се спускат върху фланга на Карн. От това разстояние те не се различават с просто око, но на монитора пулсират в златно.

— Поздравления, приятелю! — прошепва Рок още преди всичко да е приключило. В гласа му се долавя странно уважение и всякакви по-ранни чувства на раздразнение вече са се разсеяли. — С това всичко ще се промени. — Той ме докосва по рамото. — Всичко!

Наблюдавам по-съсредоточено моята клопка и усещам как неминуемата победа смъква напрежението от плещите ми. Сивите на моя мостик пристъпват напред. Дори и Обсидианите се навеждат и се взират в мониторите, докато корабът на Карн регистрира сигнатурите на ескадроните ми. Той се опитва да побегне и форсира двигателите си, за да се измъкне от това, което предстои. Но ъглите заговорничат против него. Моите ескадрони изстрелват ракети, преди Карн да успее да разгърне защитен екран или да изпрати собствени ракети. Трийсет симулирани ядрени взрива превръщат последния му кораб в развалина. На този етап от играта няма смисъл да пленяваме кораба му и затова Сините пилоти на изстребителите с охота изпускат малко повече ядрена мощност от необходимата.

И така побеждавам.

Моята командна зала се взривява от възгласите на Сивите и на Оранжевите техници. Сините енергично потриват ръце. Обсидианите, скарани с този високотехнологичен свят, не издават нито звук. Личната ми камериерка Теодора се усмихва на по-младите си подчинени в камериерския пункт на командната зала. Бивша Розова куртизанка, доста попрехвърлила годините на своя разцвет, тя е чула много тайни през живота си и ми служи за съветничка по светските въпроси.

По протежение на целия кораб, от двигателите до кухните, холоекрани излъчват победата.

Това не е само моя победа. Всеки мъж и всяка жена я споделя по свой начин. Такава е схемата на Обществото. За да преуспяваш, трябва да преуспява твоето началство. Както аз открих покровител в лицето на Август, така и по-нисшите Цветове е нужно да възприемат мен като свой покровител. Това по необходимост поражда лоялност към Златните, която самата система на Цветовете не може да създаде чрез прост диктат.

Сега моята звезда ще изгрее и заедно с нея ще се издигнат и всички на борда.

Властта и благоприятните перспективи — това са знаменитостите в тази култура. Неотдавна, когато АрхиГубернаторът обяви, че ще спонсорира обучението ми в Академията, холоканалите пламнаха от догадки. Можеше ли някой толкова млад и от толкова жалко семейство да победи? Вижте какво сторих аз в Института. Разбих играта. Победих Прокторите, убих един от тях и вързах останалите като деца. Но дали това бе просто един проблясък на мълния в нощта? Сега тези дрънкала получиха своя отговор.

— Главен командир, задай курс към Академията. Ще си поискаме лаврите — обявявам аз и избухва ликуване.

Лаври. Самата дума отеква в миналото ми и ми загорчава в устата. Макар и да се усмихвам, тази победа не ме изпълва с велика радост, а само с мрачно удовлетворение.

Още една крачка, Ео. Още една крачка напред.

— *Претор* Дароу ау Андромед — заиграва се Такт с титлата. — Белона ще се насерат! Питам се мога ли аз да се възползвам, за да поема командването, или според теб трябва да се присъединя към твоята флотилия? Никога не се знае. Кръвогадната бюрокрация е такава досада! Да се подмазваш на Медните. Да лобираш сред Златните. Моите братя, естествено, ще искат да ни спретнат купон. — И ме сръчкава. — На купон на братя Рат дори и на теб най-сетне може да ти се отвори парашутът с някоя.

— Той пък все едно би докоснал твоите приятелки! — Виктра ме стисва за ръката и пръстите ѝ се задържат върху дланта ми, сякаш е пременена с бална рокля, а не в броня. — Колкото и неохотно да го казвам, Антония беше права за теб.

Усещам как Рок потръпва и си спомням звука, когато Антония преряза гърлото на Лея, докато се опитваше да ме подмами навън от скривалището ми в Института. Аз останах в сенките и чух как дребничкият ми приятел влажно се строполи върху обраслата с мъх земя. Рок обичаше вярно Лея, както той умееше да обича.

— Казвал съм ти никога да не споменаваш името на сестра си в наше присъствие — напомням на Виктра и лицето ѝ помръква, когато я срязвам.

Отново се обръщам към Рок:

— Като Претор аз съм убеден, че имам власт сам да подбера личния състав на своята флотилия. Може би трябва да привлечем отново някои стари муцуни. Севро от Плутон, Виещите — оттам, откъдето ги закараха, където и по дяволите да е това, и може би... Куин от Ганимед?

Щом споменавам името на Куин, бузите на Рок се зачервяват.

Лично на мен най-много ми се иска да привлечем Севро. Никой от нас не поддържа особено усърдно връзка по холоМрежата, особено аз, защото не съм имал достъп до нея, откакто постъпих в Академията. Той бездруго си пада само по това да изпраща холограми на уникално извратени еднорози и видеоклипове как четете игрословици. Ако Плутон му е въздействал някак, то го е направил още по-странен.

— *Домине!* — гласът на Синия главен командир ме привлича към монитора.

— Какво не е наред? — питам.

Очите му са оцъкдени. Откъснати оттук и подключени към сензорите на кораба, те виждат суровите данни на монитора, в който съм се втренчил аз.

— Не е ясно, *домине*. Сензорна деформация. Призраци.

На големия централен монитор астероидите са изобразени в синьо. Ние сме златни. Враговете — червени. Не трябва да е останал нито един от тях. И въпреки това сега там пулсира червена точка. Рок и Виктра се приближават. Рок прави движение с ръка и данните се прехвърлят в неговия дейтапад. Пред него изплува по-малко холокълбо. Той увеличава изображението и преминава през циклите на аналитичните филтри.

— Радиация? — осмелява се да предположи Виктра. — Отломки?

— Рудата от астероидите може да причини огледална рефракция на нашия сигнал — казва Рок. — Не може да е софтуер... Изчезна!

Червената точка примигва и угасва, но напрежението е плъзнало из командната зала. Всички се взират в монитора. Нищо. Там, навън, няма никой друг освен моите кораби и победения флагмански кораб на Карн. Освен ако...

Рок се обръща към мен — лицето му е изпито и ужасено.

— Бягай! — успява да произнесе той точно когато червеният сигнал оживява отново.

— Двигателите на пълна мощност! — изревавам аз. — Трийсет градуса плюс спрямо средната ни линия!

— Изстреляйте остатъчните ракети към повърхността на астероида! — командва Такт.

Късно е.

Виктра ахва и аз виждам с невъоръжено око онова, което инструментите ни са се мъчили да уловят. Един прикрит изстребител изскача от кухня в астероида. Кораб, който си мислех, че сме победили преди три дни. Двигателите му са били изключени, докато е изчаквал в засада. Предната му половина е разкъсана и почерняла от повредите. Сега двигателите му гърмят на пълна мощност. А траекторията му го води право към моя кораб.

Ще се забие в нас като таран.

— Евакуационни костюми и модули! — извиквам. Някой ни крещи да се подготвим за удар. Тичам към онази страна на командната зала, където в стената е вграден моят команден спасителен модул. Той се отваря по словесен сигнал, даден от мен.

Такт, Рок и Виктра нахлуват в пределите му. Аз спирам и извиквам на Сините да побързат и да се десинхронизират. Въпреки цялата им логика те са готови да умрат за своите кораби.

Командвам из залата и им крещя да активират своя шлюз за бягство. Синият главен командир се подчинява — натиска едно копче и то задейства разширяващия се отвор в пода на долната част. Един по един те се десинхронизират и гравитационната тръба ги всмуква в спасителните им модули.

— Теодора! — изкрещявам, когато я виждам да зяпа някакъв Син младеж, все още вкопчен в своя операционен монитор с побелели от страх кокалчета на пръстите. — Влизай в кръвогадния модул! — Тя не

слуша. Нито пък Синият се пуска. Тръгвам към тях точно когато сензорът за приближаване издава последен предупредителен сигнал.

Всичко забавя ход.

Лампите из залата пулсират в червено.

Скачам към Теодора и я обгръщам с ръце.

И изстребителят се връзва в средната линия на моя боен кораб.

Притиснал Теодора до гърдите си, аз съм отхвърлен на трийсет метра назад в командната зала и се блъсвам в метална стена. Бяла болка разкъсва лявата ми ръка по шевовете на заздравяващото счупване. Мракът ме зашлепява. Там танцуват светлини — отначало като звезди, после като виещите се линии на подетия от вятъра пясък.

Червена светлина прониква през клепачите ми. Нежна ръка подръпва дрехата ми.

Отварям очи. Обвил съм се около изкривен електрически стълб, а корабът се тресе и стене като древно умиращо чудовище, потъващо в дълбините. Стълбът яростно се клати и аз го усещам с корема си, докато изстребителят се връзва по средата ни и спира. Изкормва ни с бавна жестокост.

Някой крещи името ми. Звукът бавно се завръща.

Светлина облива командната зала, редуващи се отсенки на убийствено червено. Предупредителни сирени. Лебедовата песен на кораба. Крехките остарели ръце на Теодора ме теглят, все едно птица се мъчи да изправи повалена статуя. Челото ми кърви. Носът ми е счупен. Избърсвам парещата кръв от очите си и се преобръщам по гръб. Зад мен проблясва счупен монитор. Изцапан е с моята кръв. Дали е паднал върху мен? До него лежи лост и погледът ми се извъръща към Теодора. Тя го е отместила. Но тя е толкова дребна! Теодора поема лицето ми в шепи.

— Станете. *Домине*, ако искате да живеете, трябва да станете! — Ръцете на старицата треперят от страх. — Моля ви, станете!

Вдигам се на крака, стенойки. Командирския ми спасителен модул го няма. Трябва да се е изстрелял при сблъсъка. Или е станало така, или са ме изоставили. Спасителният модул на Сините също се е катапултирал. Изплашеният Син се е превърнал в петно върху преградата. Теодора не може да откъсне очи от тази гледка. От сълзите те лъщят като стъклени.

— В моите покои има още един модул — промърморвам аз. И тогава виждам защо Теодора трепери. Не от страх, а от болка. Кракът ѝ се е откъснал и стърчи, килнат настрана като парче мокър строшен тебешир. Розовите не са предвидени да издържат на такива неща.

— Няма да оцелея, *домине*. Тръгвайте веднага.

Заставам на коляно и я премятам през рамо над здравата си ръка. Тя простенва ужасно, когато кракът ѝ се измества под нея. Усещам тракането на зъбите ѝ. И побягвам. Тичам през разрушената командна зала по коридорите на нивото на мостика към раната, убиваща кораба ми, и нахлувам сред хаос. Хора се тълпят из главните коридори, изоставили постовете и задълженията си, те търчат към спасителните модули и корабите за превоз на войски в предния хангар. Хора, които са се били за мен — електротехници, чистачи, войници, готвачи, камериери. Те така и няма да успеят да се спасят. Мнозина променят посоката си, щом ме съзират. Залитат напред, облягат се на мен, изпаднали в паника и подлудени от манията си да намерят спасение. Дърпат ме, пищят, молят се. Аз ги отблъсквам и губя по частица от сърцето си с всеки изоставен подире ми. Не мога да ги спася. Не мога. Един Оранжев сграбчва здравия крак на Теодора и Сив сержант, жена, започва да го удря по челото, докато той рухва на земята като камък.

— Дайте път! — изревава набитата Сива, изважда със замах пържачката си от тактическия кобур и я изстрелва във въздуха. Друг Сив се опомня или пък си мисли, че аз съм единственият му шанс да се измъкне от този смъртоносен капан, и започва да цепи хаоса редом с нея. Скоро още двама успяват да разчистят пътя с насочено оръжие.

С тяхна помощ стигам до апартамента си. Вратата се отваря със свистене при контакта с моята ДНК и влизаме. Сивите се шмугват след нас, прицелили пържачките си в трийсетте отчаяни нещастници, обкръжили входа. Вратата изсъсква, сякаш да се затвори, но една Обсидианова си пробива път през тълпата, набутва се в рамката и я препречва. Един Оранжев се присъединява към нея. После и един Син с нисш чин. Без колебание Сивата сержантка прострелва Обсидиановата в главата. Спътниците ѝ гръмват Синия и Оранжевия и ги избутват от вратата, за да се затвори. Откъсвам очи от кръвта по пода и полагам Теодора на една от кушетките си.

— *Домине*, колко място има в спасителния модул? — пита ме Сивата сержантка, щом тръгвам към шлюза. Косата ѝ е ниско

подстригана по военному. Изпод яката върху загорялата ѝ шия се подава татуировка. Ръцете ми хвъркват над контролната призма и с поредица от движения въвеждат парола.

— Седалките са четири. На вас се полагат две. Решете помежду си.

Ние сме шестима.

— Две? — пита студено сержантката.

— Но Розовата е робиня! — просъсква единият от Сивите.

— Пукната пара не струва! — казва друг.

— Тя е моя робиня! — изръмжавам аз. — Подчинявайте се!

— Я се шлакай! — После не само чувам, а и усещам мълчанието и знам, че единият от тях се е прицелил в мен. Обръщам се бавно. Якият стар Сив не е глупак. Изтеглил се е от обсега ми. Нямам броня, разполагам само със своя бръснач. Може и да успее да го убия. Другите го питат какви ги върши, по дяволите.

— Аз съм свободен човек, *домине*. Аз трябва да се кача — казва Сивият с разтреперан глас. — Имам семейство. Мое право е да отлетя. — Той поглежда другарите си, облени от неприятната червена светлина на аварийните лампи. — Тя е само една курва. Нахална курва.

— Марсел, свали оръжието! — нарежда тъмнокожият ефрейтор. Погледът му е натезал от скръб за приятеля му. — Спомни си, дал си клетва. Ще теглим жребий.

— Не е честно! Та тя дори не може да има деца!

— А какво биха помислили сега твоите деца за теб? — питам аз.

Очите на Марсел се напълват със сълзи. Пържачката в тежката му длан затреперва. После се чува изстрел. Тялото му се вдървява и се свлича безжизнено на пода, когато куршумът от пържачката на жената сержант пробива главата му и се забива в металната преграда.

— Ще го решим по чин — заявява тя, докато прибира оръжието в кобура си.

Ако все още бях мъжът, когото Ео познаваше, щях да замръзна от ужас. Но онзи мъж вече го няма. Всеки ден жаля за кончината му. Все повече и повече забравям кой съм бил, какви мечти имах, какво обичах. Сега скръбта се е вцепенила. А аз продължавам напред, въпреки сянката, която тя хвърля над мен.

Магнитният шлюз щраква и спасителният модул се отваря. Вратата изсъсква и се вдига нагоре. Вземам Теодора от кушетката и я

пристягам с ремъците на едната седалка. Те са твърде широки, предназначени са за Златни. После в търбуха на моя кораб на половин километър от нас се чува ужасен грохот. Запасите ни от торпеда се взривяват.

Изкуствената гравитация изчезва. Изчезват здравите стени. Чувството е коварно. Всичко се върти. Блъсвам се в пода на модула, а може би в тавана? Не зная. Налягането изтича от кораба. Някой повръща. Не го чувам, подушвам го. Крясвам на Сивите да влизат в модула. Сега там остава само един, с кротко, изпито лице, докато сержантката и ефрейторът се вмъкват в спасителния модул. Те се закопчават на седалките срещу мен. Задействам функцията „изстрелване“ и отдавам чест на Сивия, който остава. Той също ми отдава чест, горд и верен въпреки мълчанието, с което посреща последния си миг със зареян поглед, замислен за някоя своя младежка любов, за някой път, по който не е поел, и може би се чуди защо ли не се е родил Златен.

После вратата се затваря и той изчезва от моя свят.

Когато спасителният модул се откъсва от умирация кораб, аз се забивам в седалката. Той се връзва в отломките, а после се включват инерциалните уреди, отново ставаме безтегловни и се отдалечаваме от мястото на нещастieto. През илюминатора ни виждам своя боен кораб да изригва сини и червени пламъци. Преработеният хелий-3, задвижващ и двата кораба, се запалва покрай двигателите му и причинява верижна експлозия, която го разкъсва на парчета. Внезапно разбирам, че когато напуснах кораба, съм усетил не ударите на отломки в модула, а на хора. Моят екипаж. Стотици нисшеЦветни, разпръснати из Космоса.

Сивите седят срещу мен.

— Той имаше три дъщери — казва тъмнокожият ефрейтор и трепери, докато адреналинът спада. — Още две години и щеше да се пенсионира. А ти го гръмна в главата.

— След моя доклад тоя страхливец няма да получи и посмъртна пенсия за семейството си! — казва с насмешка жената сержант.

Ефрейторът примигва насреща й.

— Ледена кучка такава!

Думите им избледняват, заглушени от ударите на кръвта в ушите ми. Аз съм виновен. Аз наруших правилата в Института. Промених

парадигмата и си мислех, че те няма да се приспособяват. Че няма да променят стратегията си заради мен.

А сега съм загубил толкова много хора, че може и никога да не узная броя им.

Само за един миг жертвите са повече, отколкото за цяла година в Института, и смъртта им отвори черна дупка в душата ми.

Рок и Виктра ме приветстват по комуникаторите. Явно са проследили моя дейтапад и знаят, че съм спасен. Едва ги чувам. Гняв, гъст и зъл гняв се вихри в мен и кара ръцете ми да треперят, а сърцето да се блъска в гърдите ми.

Корабът на Карн продължава кой знае как да се носи из Космоса, след като разполовява моята команда — повреден, но не разрушен. Изправям се в модула и разкопчавам ремъците на седалката. В далечния край на спасителния модул е разположена тръбата катапулт, заредена със звездна Черупка — механизирани скафандъри, предназначени да превърне човека в торпедо. Разработена е да изстрелва Златни на астероиди или планети, защото модулът не би оцелял след повторно навлизане в атмосфера. Но аз ще го използвам за отмъщение. Ще се изстрелям върху мостика на онова проклето копеле Белона.

Теодора още не се е свестила. Радвам се.

Нареждам на ефрейтора да ми помогне да надяна костюма. Две минути по-късно съм в металната черупка. Още две ми трябват, за да се скарам с компютъра за изчисленията, нужни да се пресече траекторията ми с тази на Карн, да разбия прозорците на командната им зала и да нахлуя вътре. Никога не съм чувал някой да го е правил. Дори не съм виждал някой да се опитва. Това е безумие. Но Карн ще си плати.

Започвам сам предстартовото броене.

Три... Неприятелският кораб нагло прелита на сто километра от мен. Прилича на тъмна змия със синя опашка и мостик вместо очи. Между нас сто спасителни модула блестят като рубини, запратени към слънцето. *Две...* Моля се, ако не оцелея, да открия Долината. *Едно.* Командните ми уреди се изключват и по шлема ми проблясва червено. Прокторите превземат компютъра ми и блокират моите команди.

— НЕ! — изревавам аз и гледам как корабът на Карн се стапя в черния мрак.

3. КРЪВ И ПИКОЧ

Осемстотин и трийсет мъже и жени. Осемстотин и трийсет убити заради една игра. Иска ми се никога да не бях научавал равносметката. Повтарям цифрата отново и отново на пътническата седалка в спасителния кораб, изпратен да ме откара обратно в Академията. Моите лейтенанти седят и не смеят да ме погледнат в очите. Дори и Рок не ме закача.

Инструкторите извадиха от строя кораба ми, преди да успея да се изстрелям. Казват, че така са ми спестили глупашка грешка. Маневрата била прибързана, безсмислена и неподобаваща на Златен Претор. Докато ме разпитваха по холото, аз се вирах безучастно в тях.

Стигаме в Академията в часовете на залеза според времевия цикъл на моя кораб. Мястото представлява голям, покрит с купол метален пристан в покрайнините на астероидно поле, обкръжено с докове за изстребители и бойни кораби. Повечето са заети. Приютил Академията и командването на средния сектор, той е един от кошерите на Обществените войски за средните планети Марс, Юпитер и Нептун, въпреки че обслужва и войските на други планети, когато орбитите им ги доближават до нас. Моите състуденти са гледали оттук, от спалните помещения. Както и много служители от Флотата и Безподобни, стълпили се тук за последните седмици на играта, за да наблюдават и купонясват.

Никой няма да спомене с цената на колко живота Карн е постигнал победата си. Но поражението ще е пречка за моята мисия. Синовете на Арес си имат шпиони. Те разполагат с хакери и куртизанки, за да крадат тайни. Флотилия бе онова, което си нямаха. И сега няма и да имат.

В дока никой не посреща нито мен, нито лейтенантите ми.

Червени и Кафяви се суетят и изпълняват заповедите на двама Виолетови и един Меден, които подготвят тържественото преддверие за отпразнуване Победата на Карн. Синьо и сребристо — цветовете на Дом Белона — украсяват подобните на пещери метални зали. Стените

са окичени с герба на семейството му — орелът. Приготвили са му листенца от бели рози. Листенцата от червени рози са запазени за Триумфите — истинските победи, за които се пролива кръвта на Златните. Кръвта на осемстотин трийсет и трима нисшеЦветни няма значение. С нея се занимават чиновниците.

По време на обратния път към Консервата моите лейтенанти успяха да заспят. Аз — не. Такт и Виктра сега се препъват пред мен, вървят мълчаливо, сякаш не са се отърсили от дрямката. Въпреки натежалите ми рамене аз не копнея за сън. Зад кървясалия ми поглед е натрупано разкажание. Заспя ли, зная, че ще видя лицата на онези, които оставих да умрат в коридорите на кораба. Знам, че ще видя Ео. Днес не мога да застана лице в лице с нея.

Академията мирише на дезинфектант и на цветя. Листенцата от рози чакат в кошове, наредени отстрани. Каналите горе рециклират дъха ни и пречистват въздуха с неспирно жужене. Флуоресцентни лампи пикаят от тавана бледа светлина, сякаш за да ни напомнят, че това място не е за деца и фантазии. Светлината е сурова и студена досущ като мъжете и жените тук.

Рок върви редом с мен, макар и с мъртвешко изражение. Казвам му да поспи. Заслужил си го е.

— А ти какво заслужи? — пита ме той. — Не ден за цупене. Не ден за самобичуване. От всичките улани ти си втори. *Втори!* Братко, защо не се гордееш с това?

— Не сега, Рок.

— Хайде стига! — продължава той. — Не победата изгражда човека — изграждат го пораженията му! Мислиш си, че нашите предци никога не са губили ли? Няма нужда да сумтиш и да пухтиш и да се превръщаш в едно от онези гръцки клишета! Стига си се надувал. Това беше само игра!

— Да не мислиш, че ми дреме за играта? — Завъртам се към него. — Загинаха хора!

— Те бяха избрали да посветят живота си на службата във флотата. Знаеха за опасността и загинаха за кауза.

— Каква кауза?

— Да поддържат нашето Общество силно.

Вторачвам се в него. Възможно ли е моят приятел, моят добродушен приятел да е толкова сляп? Какъв избор имаха тези хора?

Те бяха мобилизирани. Тръсвам глава.

— Ти не разбираш нищичко, нали?

— Не разбирам, то е ясно. Ти никога не си се доверявал на никого. Нито на мен, нито на Севро. Виж как се отнасяше към Мустанга. Ти отпъждаш приятелите, сякаш са врагове.

Де да знаеше!

Заварвам градината изоставена. Разположена е на върха на Консервата — грамаден вестибюл от стъкло, пръст и зеленина, предназначен за убежище на войниците, уморени от флуоресцентното осветление. Умалени дървета се люлеят на симулацията на вятър. Събувам се, свалям чорапите си и въздъхвам, щом между пръстите ми се провира трева.

Лампите над дърветата греят като изкуствено слънце. Лежа под тях, после с пъшкане се насочвам към горещото изворче сред поляната. Синини, повечето — избледнели, са осеяли тялото ми като малки синьо-лилави езерца, обградени с жълтеещи пясъци. Водата облекчава болките ми. Здравата съм отслабнал, но съм жилав като струна на пиано. Ако ръката ми не беше счупена, бих казал, че съм по-здрав, отколкото в Института. Да се биеш в Академията, натъпкан с яйца и бекон, е къде-къде по-яко от полусуровото козе месо, което нагъвахме там.

Край басейна откривам разцъфналия хемант. Прихванал се е там, където водата не плиска. Това цвете е местно, марсианско — като мен, затова не го откъсвам. На подобно място погребях Ео. Погребях я сред изкуствената гора над мината Ликос, където за последно се любих с нея. Тогава бяхме мършави невинни създания. Как едно толкова крехко момиче като нея можеше да има такъв дух и да мечтае за свободата, когато толкова много силни духове се трудеха, забили поглед в земята и се бояха да вдигнат очи?

Креснах на Рок, че не ми пука за поражението. Ала ми пука и се чувствам виновен, че ме е грижа за това, когато цялата ми скръб трябва да е за погубения живот на толкова много хора. Но допреди днешния ден победата ме караше да се чувствам пълноценен, защото с всяка

победа се приближавах до сбъдването на мечтата на Ео. Сега поражението ми открядна това. Днес аз я предадох.

И сякаш прочел мислите ми, дейтападът ме гъделичка по ръката. Обажда се Август. Изключвам тънкия като косъм монитор и затварям очи.

Думите му отекват в паметта ми: „Дори и да загубиш, дори да не можеш да грабнеш победата, не позволявай Белона да възтържествуват. Още една флотилия под техен контрол ще наклони везните на властта“.

Това беше дотук. Плувам във водата, ту задрямвам, ту се пробуждам, докато пръстите ми се набръчкват и ми доскучава. Не съм роден за тези мигове на покой. Излизам от водата, за да се облека. Не бива да карам Август да чака дълго. Време е да се изправа срещу стария лъв. А после да поспя може би. Ще ми се наложи да стоя и да гледам проклетата Победа на Карн, но след това ще се махна от това противно място и ще ме откарат обратно на Марс, а навярно и при Мустанга.

Дрехите ми ги няма. Бръснача ми — също.

И тогава долавям присъствието им.

Чувам тропането на военните им ботуши зад гърба ми. Те дишат шумно и възбудено. Четирима са, предполагам. Вдигам един камък от земята. Не. Обръщам се и виждам седмина, преградили единствения вход към градината. Всичките са Златни от Дом Белона. Всички — мои кръвни врагове.

Заедно с Белона идва Карн, току-що слязъл от кораба си. И неговото лице е изпито като моето, плещите му са може би един път и половина по-широки от моите. Той се извисява над мен — Обсидиан във всяко едно отношение, освен по рождение и по разум. Неговата смееща се уста се хили необичайно интелигентно. Той потърква с длан брадичката си с трапчинка, мускулестите му ръце сякаш са изваяни от шлифовано речно дърво. Има нещо ужасяващо да си в присъствието на човек, толкова едър, че усещаш вибрациите на гласа му с костите си.

— Май хванахме рибата на Август на сухо. Здравсти, Жътварю!

— *Голиат* — измърморвам аз.

Голиат трошачът. Голиат синеубиецът. Голиат дивакът. Мустанга казва, че веднъж счупил в коляното си гръбнака на един лунороден Златен, когато диването решило да му плисне в лицето питието си в Перлен клуб. Тогава майка му подкупила Правосъдника да го отърве само с глоба.

Списъкът на глобите, които е платил за убийства, е по-дълъг от ръката ми от китката до рамото. Сиви, Розови, дори един Виолетов. Но истинската му слава се дължи на убийството на Клавдий ау Август, любимия син и наследник на АрхиГубернатора. Братът на Мустанга.

Братовчедите на Карн кръжат около него. Ау Белона. Всичките родени под синьо-сребрилата сигла на орела победител. Влиянието му се простира над цялото Общество. Както и славата на техните оръжия.

Единият е много по-възрастен от мен, по-нисък, но с по-могъщо телосложение — същински дървесен дънер с рус мъх на горния си край. Мъж на трийсет и нещо. Келан — сега си спомням името му. Пълноправен Легат, Рицар на Обществото. И е дошъл тук с братята и братовчедите си заради мен. От тоя направо струи наглост. Той се преструва, че се прозява, докато играе тези игрички от училищния двор.

Страхът бучи в гърдите ми.

Трудно ми е да дишам. И все пак се усмихвам, а пръстите ми танцуват зад гръба ми по комуникационните функции на дейтапада.

— Седмина Белона — изсмивам се аз. — За какво са ти седмина, Карн?

— Ти имаше седем кораба срещу моя единствен — отвърща Карн. — Дошъл съм да си продължим играта. — Той накланя глава. — Да не си помисли, че всичко свърши с унищожението на твоя кораб?

— Играта свърши — казвам. — Ти спечели.

— Спечелих ли, Жътварю? — пита Карн.

— С цената на осемстотин трийсет и трима души.

— Победил е, защото ти си загубил? — пита Кагни. Тя е най-дребна от братовчедите му, двацет и няколко годишна, улан на бащата на Карн. Тъкмо тя държи моя бръснач, същия, дето ми го подари Мустанга. Изсвистява с него във въздуха.

— Мисля да го задържа. Струва ми се, че никога не съм чувала да си го ползвал. Не че те осъждам. Коварна работа са това бръсначите. Боя се, че липсата на образование и възпитание крие опасности.

— Върви забий юмука си в твоя братовчед — изричам подигравателно аз. — Трябва да има причина всичките вие, кядрокоси лайна, да си приличате толкова.

— Длъжни ли сме да слушаме джафкането му, Карн? — надава вой Кагни.

— Аз съм учил Юлиан да лови риба, *Жътварю!* — обажда се внезапно Келан, Легатът. — Като малък той не го обичаше, защото смяташе, че рибата много я боли. Мислеше го за жестокост. Ето, това е момчето, което твоят господар те накара да убиеш! Ето колко жесток беше той! Е, много велик ли се чувстваш? Колко голям храбрец си въобразяваш, че си?

— Не исках да го убивам.

— Обаче ние искаме да те убием! — избоботва Карн и кимва на братовчедите си. Двамина Белона откършват клони от дърветата и ги подхвърлят на роднините си. Те имат бръсначи, но очевидно възнамеряват да протакат.

— Ако ме убиеш, ще има последици — казвам, докато докосвам дейтапада зад гърба си. — Това не е санкциониран дуел, а аз съм Безподобен. Споразумението ме закриля. Това ще е убийство. Рицарите Олимпийци ще ви преследват. Ще ви изтезават. Ще ви екзекутират.

— Кой е казал нещо за убийство? — пита Карн.

— Ти принадлежиш на Касий — заявява Кагни. Широка усмивка плъзва по лисичето ѝ лице.

— Днес ти си под закрилата на Август — казва Карн. — Неговият избраник. Да те убием, би означавало война. Но никой не тръгва на война заради един незначителен бой.

Кагни предпочита левия си крак. Увредено коляно. Неин братовчед се подпира на пети. Страх го е от мен. Грамадата Карн се изпъчва — значи хич не му дреме какви увреждания мога да му нанеса. Келан се усмихва и стои спокойно. Мразя този тип мъже. Трудно е да ги прецениш. Изчислявам шансовете си. После се сещам за счупената си ръка, за натъртените си ребра и за контузията на окото ми и намалявам тези шансове наполовина.

Страх ме е. Те не могат да ме убият, и аз не мога да ги убия. Не и тук, не и сега. Всички знаем как ще завърши този танц. Ала го танцуваме.

Карн щраква с пръсти и всички вкупом се втурват към мен. Миям камъка в лицето на Кагни. Тя пада. Втурвам се към Карн с вой на обезумял вълк, изплъзвам се от първия му удар и обсипвам с бясна градушка от удари нервните му центрове, а с лакътя си разкъсвам тъканта на десния му бицепс. Той залита назад, аз се притискам в него и използвам грамадното му тяло като щит пред другите и тоягите им. Избивам тоягата от ръцете на едната братовчедка Белона и я повалям, удряйки я с лакът в слепоочието. После се обръщам и завъртам тоягата към лицето на Карн. Но атаката е отбита. Нещо се стоварва върху тила ми. Цепи се дърво. В скалпа ми се набиват трески. Стоя непоклатимо. Залитам чак когато Карн забива толкова силно лакът в лицето ми, че един зъб изскача.

Не се редуват да ме нападат един по един. Обкръжават ме и ме наказват с майсторско прилагане на тяхното смъртоносно бойно изкуство — *крават*. Целят се в нерви, в органи. Смогвам да се изправа и удрям няколко от нападателите. Но вече не стоя на крака. Някой стоварва тоягата си върху тялото ми, докато се завъртам, и засяга подребрения нерв. Свличам се на земята като разтопен восък и Карн ме изритва в главата.

Прехапвам си езика по средата.

Топлина изпълва устата ми.

Земята е най-мекото, което усещам.

Давя се със сол.

Кръв и въздух пръсват от устата ми, когато Карн ме ритва в корема, а после и в гърлото.

— Както е казал Лорн ау Аркос, щом трябва само да раниш човека, най-добре убий гордостта му!

Гъргоря и се мъча да си поема дъх.

На мястото на Карн застава Кагни, сяда на гърдите ми и приклепва ръцете ми с колене. Глътвам въздух. Тя ми се усмихва в лицето и се заглежда в линията на косата ми, разтворила устни от възбуда, че доминира над друг човек. Хваща ме за косата и я усуква. Горещият ѝ дъх ухае на мента.

— Какво си имаме тук? — пита тя и издърпва вградения дейтапад от ръката ми. — Проклятие. Извикал е Августовците. Не ми се ще да се бия срещу оная кучка от Юлиите без броня.

— Тогава стига си се туткала! — ръмжи Карн. — Давай!

— Шшт! — прошепва тя, докато се мъча да кажа нещо, и допира нож до устните ми, натиква ми го в устата и тънкият метал изтраква в зъбите ми. — Браво на послушната малка кучка!

После грубо отрязва косата ми.

— Тихо, кротувай. Послушен Жътвар. Послушен.

Кръвта пари очите ми, когато Карн блъсва Кагни от гърдите ми, сграбчва ме и ме вдига над земята с лявата си ръка. Сгъва десницата си и ругае заради разкъсания си бицепс. Не може да замахне назад, за да нанесе удар, и вместо това ми пуска зъбата усмивка и ми прасва една глава в гърдите, точно в гръдната кост. Целият ми свят се разлюлява. Чува се прашене. Звук от подпалени съчки. От мен се изтръгват хрипове, гъргорене, нечовешки звуци. Карн отново ме фрасва с глава и мята обзетото ми от болка тяло на земята.

Усещам как ме залива топлина и миризмата на пикня се впива в ноздрите ми. Те се смеят, а Карн дъхти в ухото ми:

— Майка ми нареди да ти кажа: просякът никога не може да стане принц. Всеки път, щом се погледнеш в огледалото, си спомняй какво ти причинихме. Спомняй си, че дишаш, защото ние сме го позволили. Спомняй си, че един ден ще ни поднесат сърцето ти на тепсия. Издигнеш ли се ти до небесата чак, в калта ще рухнеш пак!

4. СРИНАТ

Стоя пред своя господар, ала него не го е грижа.

Стените на кабинета са облицовани с дърво, а подът е застлан със старинен килим, взет от железния му праотец от двореца на Земята след рухването на Индийската империя — една от последните велики държави, възправила се срещу Златните. Какъв ли ужас са изпитвали тези родени по естествен път човеци, когато са видели Завоевателите да падат от небето! Човекът — усъвършенстван, ала носещ вериги вместо надежда.

Стоя пред бюрото на Август — скромно изделие от дърво и желязо, точно пред седемстотингодишното кърваво петно, където изискан Златен убиец е отделил главата от тялото на последния индийски император.

Нерон ау Август лениво поглажда лъва, излегнал се до бюрото му. Изглеждат като статуи на близнаци. Зад тях се простира Космосът. Илюминатор гледа към черния мрак — там корабите на Армадата на Скиптъра лежат като гигантски големи, потънали в ужасна дрямка. Минаваме край тях в последната отсечка на триседмичното ни пътуване от Марс.

Август е вперил очи в бюрото си, където върху дървото тече поток от данни.

Струва ми се тъй отдавна, когато той ме заведе на обиколка из Марс, за да ми покаже нашите владения — от латифундиите, където висшеЧервените се трудят над посевите, до обширните полярни пространства, сред които в средновековно усамотение живеят Обсидианите. Тогава той ме покровителстваше, привличаше ме към себе си, учеше ме на каквото го е учил баща му. Аз му бях любимец и само Лето ме превъзхождаше. Сега той е чужд човек, а аз съм срам за него.

Минаха два месеца, откакто Карн ме победи в Академията. Макар и косата ми да израсна отново и счупените ми кости да заздравяха, същото не важи за репутацията ми. И заради това моята

служба при АрхиГубернатор Август е в най-добрия случай под въпрос. Всеки ден враговете ми се увеличават. Но тези, новите, предпочитат шушукането пред бръснача.

Все повече се убеждавам, че Синовете на Арес са направили погрешен избор. Не съм създаден за студената война на политиката. Не съм създаден за тънкости. По дяволите, бих скрил момче в търбуха на кон когато си щете, но понятие нямам как да подкупя както трябва някого, та ако ще животът ми да зависи от това.

Из кабинета на АрхиГубернатора се носи нежен, топъл глас, създаден за полуистини.

— Три рафинерии. Два нощни клуба. И два предни полицейски поста на Сивите. Всички са взривени с бомби, откакто напуснахме Марс. Седем нападения, господарю мой. Петдесет и девет смъртни случая със Златни.

Плиний. Строен като саламандър и с кожа гладка като на Розовите. Този Политико не е Безподобен Белязан, дори никога не е учил в Института. Лъщящите му очички надничат иззад мигли, които биха посрамили перата на пауна. Червило в приглушен тон покрива тънките му устни. Косата му е навита и напарфюмирана. Тялото му е тънко, ала мускулесто и приятно, но не много силно на вид под впитата копринена туника. Едно дете с лекота би пребило този нежен като коте мъж. При все това той е турял край на цели родове, пускайки слух тук, шегичка там. Неговата власт е от друга порода. Докато аз съм кинетична енергия, той е потенциална.

Чувал съм и че е отговорен за съсипаната ми репутация. Такт дори намекна, че Плиний може да е подсторил Карн за нападението в градината — или най-малкото бе уредил холокамера, за да заснеме мига на моята гордост.

До Плиний стои четвъртият мъж в стаята — Лето. Той е способен улан, десет години по-възрастен от мен, със сплетена на плитки коса и усмивка — полумесец. Освен това е поет с бръснача, един по-млад Лорн ау Аркос според някои. Има вероятност да наследи имотите на Август вместо кръвните наследници на АрхиГубернатора — Мустанга и Чакала. Човекът ми е доста симпатичен.

— Синовете на Арес стават твърде дръзки — мърмори Август.

— Да, господарю мой — примижавя Плиний. — Действително те са извършителите на тези деяния.

— Каква друга мравка ни хапе?

— Никаква, доколкото знаем. На планетите обаче съществуват паяци, кърлежи, плъхове. Заложените на безразборни места бомби са груба работа за Арес, такова насилие е нетипично за него. Няма връзка с модела на технологичен саботаж и пропаганда в профила му. Арес не е непостоянен и затова ми е трудно да повярвам, че тези деяния водят началото си от него.

Август бърчи чело.

— Тогава какво предполагаш?

— Може би съществува друга терористична група, господарю мой. Сред осемнайсет милиарда души, по данните от преброяването, не ми се вярва един-единствен човек да държи монопол върху тероризма. Вероятно дори съществува престъпен синдикат. Трудя се върху база данни, която мога да споделя...

Плиний е прав. Терористичните атаки, поразили Марс и останалите планети, са безсмислени. Танцъора говореше не за мъст, а за справедливост. Тези нападения са дребнави и ужасни — заложени бомби в казарми, магазини за мода, базари, кафенета и ресторанти за висшеЦветни. Арес никога не би ги позволил. Те привличат твърде много погледи при твърде незначителни резултати и предизвикват Златните да действат и да смажат Синовете.

Працах съобщения до Танцъора чрез холоКутията. И нищо. Само мълчание. Възможно ли е да е мъртъв? Или Арес ме е изоставил заради тази нова стратегия с бомбените нападения?

Плиний се прозява.

— Може би Арес е променил тактиката си. Дявол си е той.

— Ако Арес е мъж — обажда се Лето.

— Интересно! — Август се извърта рязко. — Кое те кара да мислиш, че Арес не е мъж?

— Защо приемаме, че е мъж? Възможно е и да е жена. Доколкото знаем, може и да е група от индивиди, което до голяма степен би обяснило несъгласуваното естество на тези нови атаки. — Лето се обръща и вперва в мен очи. — Ти как мислиш, Дароу?

— Не обърквай Дароу със сложни въпроси! — гравва отбранително Плиний. — Кажй го тъй, че отговорът да е „да“ или „не“, та да те разбере! — Плиний ме дарява с най-състрадателната си

усмивка и съчувствено ме стиска за рамото. — Зад приятната му усмивка се крие честен и простодушен звяр. Би трябвало да го знаеш.

Стоя там и търпя това.

Той се извърща.

— Във всеки случай, Лето, ти забравяш, че разработихме културата на Червените като силно патриархална. Тяхната идентичност като народ е центрирана около сбора от ресурси, нужни за прокарването на ембрионалното тераформиране на Марс. Физически тежките, изтощителни задачи се извършват от мъже. Задачи, които ние не позволяваме на техните жени да изпълняват, дори и да са по силите им, съгласно Протокола за стратификация. Ето затова не може да е жена, разбра ли — защото никой недодялан Ръждавел не би последвал човек, който никога не е яхал ноктоСонда.

Лето се усмихва хитро.

— Ако Арес е Червен.

Плиний и Август се размиват.

— Може да е умопобъркан Виолетов, издигнал своето актьорство до нови висоти — предполага Плиний.

— Или Меден борсов агент, затънал в работата по провинциални данъчни декларации — додава Лето.

— Не! Обсидиан, който, смее да предположи, най-сетне е преодолел своя ужас от технологиите и е развил умения да използва холоКамера? — Плиний се плясва по крака. — Бих дал една от своите Розови само за да видя...

— Драги ми господа, достатъчно! — срязва ги Август, като почуква с пръст по бюрото. Плиний и Лето се ухилват един на друг и се обръщат към него. — Какво препоръчваш, Плиний?

— Разбира се. — Плиний се прокашля. — За разлика от пропагандата и кибератаките им, на тяхната бруталност е лесно да се противопоставим. Дали това е дело на Арес, или не — нека отговорът бъде прост. Нашите отряди от убийци са подготвени за тактически удари по няколко тренировъчни полигона на терористите под повърхността на Марс. Трябва да нападнем веднага. Ако изчакаме, боя се, че Преторианците на Суверена ще поемат нещата в свои ръце. За Лунородените Марс е непонятен. Ще ошлакат всичко.

— Глупакът къса листата. Дивакът сече ствола. Мъдрецът изравя корените. — Август се умълчава. — Това Лорн ау Аркос някога го каза

на баща ми. Тези думи са издялани в Залата на мечовете в Нова Тива. Нападението над тренировъчни полигони няма да постигне нищо освен напълването на холоМрежата с красиви взривове. Политическите игри ме отегчават. Стратегията ни трябва да се промени. С всяка избухнала бомба на Суверена все повече ѝ омръзва моят начин на управление.

— Ти властваш на *Марс* — отбелязва Лето. — А не на Венера или Земята. Нашата планета не е мирна. Какво очаква тя?

— Резултати.

— Какво си наумил, господарю мой? — пита Плиний.

— Възнамерявам да отрова корените на Арес. Искан бомбохвъргачи самоубийци, а не Сиви. Намерете най-грозните и най-ужасните Червени на Марс, вземете семействата им за заложници и заплашете да избиеете синовете и дъщерите им, ако бащите не се подчинят на нашите заповеди. Съсредоточете се върху бомбохвъргачите самоубийци в областите, населени с голям процент младежи, както и в две подбрани мини. Никакви жени бомбохвъргачи. Искан социално разделение. Жени срещу насилието.

Колко малко струва тук животът. Само думи, изречени във въздуха.

— В градските райони също — продължава той. — Не само Кафяви и Червени миньори и селскостопански работници. Искан мъртви Сини и Зелени деца в училища или в аркади до изписаните символи на Синовеите на Арес. Тогава ще видим дали и други Цветове още пеят песента на онова девойче, кръвогадно проклятие да го стигне дано!

Сърцето ми пропуска удар. Песента на Ео е стигнала по-далеч, отколкото тя е мечтала, достигнала е холоМрежата и се е разнесла из Слънчевата система, споделена над един милиард пъти благодарение на анархистични хакерски групи. Отново и отново се боя, че ще ме разпознаят. Може би някой Златен ще се разрови из архивите и ще открие, че съпругът на Ео се е казвал Дароу. Но дори и аз вече мъчно разпознавам онова бледо и хърбаво като скелет момче. А колкото до имената... Истински архиви за имената на нисшеЧервените не съществуват. Аз имах прикрепен номер, даден ми от някакъв си надут Меден администратор. L17L6363. И на L17L6363 му метнаха примката на шията, той увисна на въжето и умря, а после тялото му бе

откраднато от неизвестен извършител и вероятно погребано в недрата на мините.

— Възнамеряваш да изолираш Червените от останалите Цветове, а после да изолираш Синовете от Червените — усмихва се Плиний. — Господарю мой, понякога се чудя защо ли изобщо съм ти нужен.

— Не се дръж снизходително към мен, Плиний. Това е под достойнството и на двама ни.

Плиний се покланя.

— Действително. Поднасям извинения, господарю мой.

Август отново поглежда Лето.

— Гърчиш се като кутре.

— Безпокоя се, че това ще влоши положението — мръщи се Лето. — В момента Синовете ни създават неприятности, така е. Но надали са най-тежката напаст за нас. Ако го сторим, може да налеем масло в огъня. Още по-зле — и ние ще носим същата вина като Синовете. Терористи.

— Вина не съществува. — Плиний лениво поглежда поток от данни в дейтапада си. — Не и когато съдията си ти.

Лето не е доволен.

— Господарю мой, нашият императив за власт съществува, защото ние сме най-пригодни да ръководим човечеството. Ние сме Платоновите царе философи. Нашата кауза е редът. Ние осигуряваме стабилност. Синовете са анархисти. Тяхна кауза е хаосът. *Това* трябва да използваме като наше оръжие. Не Сиви в нощта и бомбохвъргачи сред децата.

— Трябва да се стремим към по-висока цел? — пита Плиний.

— Да! Може би да разработим медийна кампания срещу Синовете. Дароу, не си ли съгласен?

Отново не отговарям. Не и докато АрхиГубернаторът не признае присъствието ми. Той не цени безочливостта и непристойното държание — освен ако няма полза от тях.

— Идеализъм — въздъхва Плиний. — Възхитителен у младите, макар да е заблуда.

— Внимавай, като говориш отвисоко на мен, Политико! — изръмжава Лето и оглежда самодоволно ухиленото лице на Плиний за липсващия белег на Безподобните.

— Планът ти не бива да е толкова брутален, АрхиГубернаторе. Това ми е мисълта.

— Бруталност. — Август оставя думата да увисне във въздуха. — Тя не е нито добра, нито лоша. Това е просто прилагателно към нещо, в този случай — към действие. Онова, което трябва да анализираш, е природата на действието. Добро или зло е да спреш терористи, които взривяват с бомби невинни хора?

— Добро. Предполагам.

— Тогава какво значение имат нашите методи, стига да причиним вреда на по-малко невинни, отколкото те биха увредили, ако все така им позволяваме да съществуват? — Август сбира дългопръстите си длани. — Но в основата си този въпрос не е философски, а политически. Заплахата не са Синовеите на Арес. Със сигурност не са. Те са само оръжие на политическите ни врагове, а именно Белона, и го използват като оправдание на твърденията си, че аз не мога да контролирам Марс. Къдравелковците вече търсят как да ме лишат от губернаторския пост. Както знаеш, единствено Суверенът притежава власт да ме свали от него дори и без гласуване от Сената. Ако тя пожелае, може да даде Марс на друг род — на Белона, на нашите съюзници Юлиите, дори и на род, който не е от Марс. Никой от тези родове не би управлявал Марс толкова добре като мен. А когато Марс се управлява добре, има полза за всички — и висши, и нисши. Не съм деспот. Но един баща трябва да издърпа ушите на децата си, ако те се опитват да подпалят къщата му. Ако се налага да убия няколко хиляди души за благо на мнозинството, за да тече свободно хелий-3 и гражданите на тази планета все тъй да живеят в свят, неразрушен от война, то ще го сторя! Коеито ни довежда до Дароу ау Андромед. — Сега, след като току-що е заповядал да умъртвят хиляди невинни, срещам студения му поглед и не мога да сдържа подръпването, когато у мен се надига черна омраза. Навеждам глава любезно и почтително.

— Господарю мой! Ти ме призова?

— Да. И пребиваването ти тук ще е кратко. Играх гамбит, когато те взех от Института и те назначих на служба при мен. Знаеш ли това?

— Да.

— Смятах достойнствата ти за задоволителни и намирах съперничеството ти с Касий ау Белона за забавна надпревара между

ученици. Но кръвната вражда, обявена помежду ви, се превърна... — той хвърля поглед към Плиний — в бreme за моите интереси, както икономически, тъй и политически. Бяха претърпени значителни загуби вследствие покачването на тарифите за Ядрото, където се разполагат поддръжниците на Белона. Родове се колебаят да изпълняват задълженията си по сделки, сключени преди години на масата за преговори. Затова в знак на помирение с тези оскърбени партньори аз реших да продам твоя договор на друг род.

Вътрешно изтръпвам.

— Господарю мой... — опитвам да се намеся. Това не бива да се случва. Ако той ме лиши от мястото ми, близо три години труд ще отидат на вятъра. — Позволете да...

— Не позволявам. — Той отваря едно чекмедже и лениво подхвърля парче месо на своя лъв. Лъвът чака Август да щракне с пръсти, преди да го заръфа. — Решението бе взето преди месец. Няма полза от излишни думи. Не съм Живака, който договаря цената на литиеви фючърси. Плиний...

— Подробности са доста елементарни, Дароу, тъй че ще са лесни за схващане. — Плиний не е откъсвал очи от мен. — АрхиГубернаторът бе прекомерно любезен да ти даде предупреждение за прекратяването на договора ти, както се постановява в него.

— В договора ми пише, че трябва да получа предупреждение шест месеца по-рано.

— Ако си спомняш член осми, параграф трети, алинея четвърта, трябва да получиш шестмесечно предупреждение, освен в случай че не успееш да действаш както подобава на улан от... почитаемия Дом Август.

— Това шега ли е? — поглеждам към Лето и Август.

— Да виждаш да се смеем? — пита превзето Плиний. — Не? Дори не се подсмиваме и не се кискаме?

— От всички улани аз се класирах втори в Академията! Вие дори не издържахте в Института!

— Ах, не е заради *това*! Ти се справи... прилично.

— Тогава за какво?

— Заради постоянното ти присъствие в холо токшоутата.

— Никога не съм се появявал по холо! Та аз дори не го гледам!

— Моля ти се! Наслаждаваш се на собствената си слава. Макар и да те подиграват, ти се къпеш в светлината на прожекторите и покриваш този Дом със срам. Знаем какво си търсил чрез своя дейтапад. Виждаме те как се гласиш, като се видиш по холото, все едно то ти е личното огледало. Сюжетите се занимават с теб и дъщерята на АрхиГубернатора...

— Мустанга е в двора на Луната!

— Което ти най-вероятно си насърчил. Ти ли я помоли да влезе в двора на Суверена? Това влиза ли в твоя план да разделиш дъщерята с баща ѝ?

— Дрънкаш дивотии, Плиний.

— И принизяваш името на Август. Дърлиш се с Белона в бани, отредени за освежаване и размисъл. Това ние не можем да търпим.

Дори не зная какво да кажа. Той си измисля. В действителност има за какво да се хване, но той лъже само за да ме заплюе в очите, да покаже, че съм в негова власт.

Плиний продължава:

— Прекратяването на договора ще се осъществи след три дни.

— Три дни — повтарям аз.

— Дотогава ще ни придружиш до повърхността на Луната и ще останеш в резиденцията, предоставена на Дом Август за Срещата на високо равнище, макар и от настоящия момент ти вече да не си улан на този Дом. Не представяш АрхиГубернатора и не можеш да използваш името му, за да получиш достъп до каквито и да е съоръжения, нито за да печелиш благоразположението на млади дами или господа, нито за хвалби, обещания или заплахи. Дейтападът ти от Дома ще бъде конфискуван. Твоите идентификационни кодове на улан вече са понижени и ще бъде преустановено участието ти във всички проекти, възложени ти досега.

— Възлагали са ми само строителни проекти.

Устните на Плиний се изкривяват в змийска усмивка.

— Тогава този преход ще бъде лесен.

— На кого ме продават? — смогвам да попитам. Докато ме изоставя, Август не ме поглежда в очите. Той гали своя лъв. Все едно дори не съм в стаята. Лето е забил поглед в земята. Засрамен. Благородството му надхвърля разиграващия се тук цирк, но Август е

искал той да присъства и да гледа, да се учи как се отрязва гангрениясал крайник.

— Не си за продан, Дароу. Въпреки произхода ти бих очаквал да си знаеш мястото. Ние не сме Розови или Обсидианови, та да ни продават като роби. Твоите *услуги* ще бъдат *предложени* на търг — казва Плиний.

— Все същата кръвогадост! — изсъсквам. — Вие ме изоставяте. Който и да откупи *услугите* ми, той не може да ме защити от Белона. Тези къдрокоси копелета ще ме издирят и ще ме убият. Единствената причина да не го направят преди два месеца беше...

— Че ти си представител на Август? — пита Плиний. — Но АрхиГубернаторът нищо не ти дължи, Дароу. От това заблуждение ли страдаш? В действителност дължник си му ти! Защитата ти ни струва пари. Струва ни възможности, контакти, сделки. И тази цена се оказва твърде висока. Трябва да ни видят, че подкрепяме мира с Белона. Суверенът иска *мир*. А ти? Ти си източник на напрежение, глождещ чеп в пословичното ни седло и оръдие на войната. Затова сега ще претопим мечата си в рало.

— Но не и преди да ми отсечете главата с него.

— Недей да просиш, Дароу — въздъхва Плиний. — Покажи малко твърдост, младежо. Да, времето ти тук изтече, но ти си куражлия. Притежаваш жизнеността на млад мъж. Хайде, изправи го тоя твой гръбнак и напусни с достойнството на Златен, който знае, че е сторил всичко по силите си. — Очите му ми се присмиват. — А това означава „напусни този кабинет“. *Веднага*, драги ми господине, преди Лето да те е изхвърлил навън и да тупнеш на абсурдно стегнатия си задник.

Впивам поглед в АрхиГубернатора.

— За такъв ли ме вземате? За някакъв си сополанко, когото да натикате в ъгъла?

— Дароу, най-добре ще е да... — подема Лето.

— Ти си този, дето ни натика в ъгъла — отвърща Плиний и слага ръка на рамото ми. — Ако се тревожиш, че няма да получиш обезщетение, ще си го получиш. Парите ще ти стигнат за...

— Последния път, когато лакей на АрхиГубернатора ме докосна, аз забих нож в малкия му мозък. Шест пъти. — Поглеждам ръката му и той бърза да я отдръпне. Изпъвам рамене. — Не отговарям пред

някакво си небелязано пале — Феичка. Аз съм Безподобен Белязан. АрхиПрим на випуск петстотин четирийсет и втори на марсианския Институт. Отговарям пред АрхиГубернатора на Марс.

Пристъпвам към Август и карам Лето да заеме отбранителна поза. Добре си спомнят колко ми трябва да си изтърва нервите.

— Вие отредихте Юлиан ау Белона да влезе в Изпитанието с мен, господарю мой. — Очите ми го изгарят. — Там аз го убих за вас. За вас воювах срещу Карн. Запазих гробно мълчание, и моите войници също, когато се опитахте да купите на сина си победата в Института. — При тези думи Лето трепва. — Промених записите. Доказах, че превъзхождам кръвните ви наследници. А сега, господарю мой, вие твърдите, че съм *пречка* за вас.

— Ти си Безподобен Белязан — съгласява се АрхиГубернаторът, докато преглежда данните върху бюрото си. — Но нямаш кой знае каква стойност. Родът ти е мъртъв. Оставили са те без земи, без средства или владения в индустрията, без позиция във властта. Всичко това е било конфискувано за покриване на дълговете им — включително и тяхната чест. Каквито остатъци са ти дали по-висшите от теб — съхранявай ги грижливо! Каквата благосклонност си получил — помни я!

— Мислех, че вие подкрепяте делата, а не титлите. Господарю мой, Мустанга ви напусна. Не допускайте тази грешка да отлъчите от себе си и мен.

Най-сетне той вдига глава и ме поглежда. Очите му са нечовешки, те принадлежат на нещо друго — сдържана и безсърдечна пресметливост, подхранвана от чудовищна гордост. Гордост, по-силна от него, простираща се назад чак до първите немощни крачки на човека в черния Космос. Това е гордостта на дузина поколения деди, бащи, сестри и братя, в този миг цялата дестилирана в един-единствен бляскав, съвършен съд, който не позволява провал и не търпи недостатъци.

— Моите врагове те унизиха. Значи унизиха и мен, Дароу. Ти ми каза, че ще победиш. Но после загуби. А това променя всичко.

5. ВЕЧЕРЯТА

Скоро ще умра.

Тази мисъл нося в себе си, докато совалката ни се отделя от флагманския кораб на Август и прелита през Армадата на Скиптъра. Седя сред уланите, ала не съм един от тях. Те го знаят. И съответно не разговарят с мен. Каквато и връзка да създадат, тя е без значение. Аз не притежавам политически капитал. Дочувам, че предлагат на Такт облог колко време ще издържа без закрилата на Август. Един улан казва „три дни“. Такт свирепо оспорва цифрата и показва докъде в действителност се простира верността му, която съм спечелил в Института.

— Десет дни! — заявява той. — Поне десет дни.

Той бе този, който изстреля спасителния модул без мен. Винаги съм знаел, че приятелството му е условно. И все пак раната ме гложди надълбоко, изпълва ме с неизразима самота. Самота, която винаги съм чувствал сред тези Златни, ала се самозалъгах, че съм я забравил. Аз не съм един от тях. И тъй, седя, взрян мълчаливо през прозореца, докато летим покрай събраната флота и чакаме Луната да се появи.

Договорът ми приключва в последната вечер на Срещата, на която всички управляващи родове се събират на Луната, за да се занимават с въпроси, и належащи, и несериозни. Това е тридневният срок, с който разполагам, за да покача акциите си, да накарам другите да мислят, че АрхиГубернаторът ме подценява и съм готов за служба. Но независимо колко съм ценен, аз съм опетнен. Някой ме е взел и после ме е захвърлил. Кой би поискал подобна вещ втора употреба?

Такава е съдбата ми. Въпреки Златното ми лице и моите дарби аз съм *стока*. От тази мисъл ми се приисква да изтръгна Сиглите си, кърваво проклятие да ги стигне дано! Щом ще бъда роб, поне да изглеждам като роб.

И за да стане още по-зле, за главата ми е определена цена. Не официално, разбира се. Защото е незаконно: аз не съм враг на

държавата. Ала моят враг е далеч по-зъл. Далеч по-жесток от всяко правителство. Това е жената, изпратила Карн и Кагни в Академията.

Казват, че всяка вечер, откакто отнех живота на Юлиан в Посвещението, майка му Юлия ау Белона сяда на дългата маса в семейната тържествена зала на склоновете на вулкана Олимп и вдига полукръглия капак на сребърния поднос, донесен ѝ от Розови прислужници — мъже. Всяка вечер подносът остава празен. И всяка вечер тя въздъхва тъжно и се вглежда по протежение на масата в голямото си семейство само за да произнесе все същите отмъстителни думи:

— Ясно е, че не съм обичана. Ако ме обичаха, тук щеше да има сърце, за да утоли глада ми за мъст. Ако ме обичаха, убиецът на моето момче нямаше вече да си поема дъх. Ако ме обичаха, моето семейство щеше да защити честта на брат си. Но не ме обичат. И него не обичат. Те не ни обичат. Какво съм сторила, та да заслужи толкова ужасно семейство?

А после великото семейство Белона гледа как техният матриарх се надига от стола, разгъва като змия залинялото си от глад тяло — то се храни единствено с мъст и омраза. И запазва мълчание, докато тя излиза от стаята — призрак, а не жена.

Онова, което е попречило на сърцето ми да се озове на нейния поднос, са оръжията, парите и името на АрхиГубернатора. Политиката — тъкмо това, което мразя — е опазила моя дъх. Но след три дни тази егида ще е само сянка от спомен и единствената ми закрила ще са уроците, дадени ми от моите учители.

— Ще има дуел — казва един от уланите и добавя по-силно: — Той не може да откаже и да опази дълго честта си. Не и ако го предложи самият Касий.

— Старият Жътвар разполага с няколко тайни номера — обяснява Такт. — Вие може и да не сте били там, ама той не уби Аполон с едната си усмивка.

— Използвал си бръснач, нали, Дароу? — пита подигравателно друг улан. — Напоследък не съм те виждал на фехтовалната площадка.

— Там никога не си го виждал — обажда се друг. — Той ги избягва тия работи, дето не го бива в тях, а?

Рок до мен се размърдва сърдито. Стисвам го над китката и се обръщам бавно, за да огледам улана, който ме обижда. Виктра седи до

него и наблюдава лениво сцената.

— Не се дуелирам — казвам.

— Не се биеш или не умееш? — изхилва се някой.

— Оставете го на мира. Майсторите на бръснача са скъпи — отбелязва Такт.

— Тъй ли, Такт? — питам.

Той прави физиономия.

— *Я стига пък ти!* Само те подкачам. Кръвогадно проклятие, ама че си сериозен! Навремето беше по-закачлив.

Рок казва нещо и Такт се навъсва и се извърща, но не чувам какво. Потънал съм в спомени, в които тази игра на Златните изглеждаше толкова лесна. Какво се е променило? Мустанга.

— Ти си повече от това — прошепна ми тя, когато я изоставих, за да постъпя в Академията. От очите ѝ бликнаха сълзи, макар гласът ѝ да не трепна. — *Не е нужно да си убиец. Не е нужно да търсиш войната.*

— Какъв друг избор имам? — попитах.

— Мен. Другият избор съм аз. Остани заради мен. Остани заради онова, което би могло да се случи. В Института ти превърна в свои последователи момчета и момичета, които не знаеха що е вярност. Ако постъпиш в Академията, ще изоставиш това, за да станеш военачалник на баща ми. Но ти не си такъв. Това не е мъжът, когото аз... — Тя не се обърна, ала лицето ѝ се измени, когато думите ѝ заглъхнаха и устните ѝ се присвиха в строга черта.

Любов? Това ли бяхме изградили в годината след Института?

Ако бе така, думата заседна в гърлото ѝ, защото и тя като мен знаеше, че аз не ѝ се бях отдал напълно. Не бях споделил с нея всичко от себе си. Алчно пазех тайни. А и как можеше някой като нея, някой с толкова голямо достойнство да се оголи и да отдаде сърцето си на мъж, който ѝ дава толкова малко в замяна? Затова тя затвори златните си очи, натика бръснача в ръцете ми и ми каза да вървя.

Не я виня. Тя избра политиката, управлението — мира, който смята, че е нужен на народа ѝ. Аз избрах меча, защото от него се нуждае моят народ. Мисълта, че за нея съм бил достатъчен, а никога не съм бил достатъчен за Ео, ме изпълва със странна пустота. Рок беше прав.

Аз я отблъснах.

Севро не отблъснах. Поканих го да бъде разквартируван заедно с мен, а после внезапно го препратиха на Плутон като мнозина от Виештите със задачата да пази далечните строителни работи от дребни пиратски нападения. Сега подозирам пръста на Плиний в това.

Пътят ми никога не е бил по-самотен.

— Няма да те изоставят — казва ми Рок и се навежда близо до мен. — Други родове ще те поискат за себе си. Не мисли за Такт. Белона няма да предприемат ход срещу теб.

— Няма, разбира се — лъжа аз. Той все още усеща страха ми.

— В Цитаделата насиетието е забранено, Дароу. Особено кръвните вражди. Дори и дуелите са извън закона, освен ако Суверенът не даде съгласието си. Просто не напускай територията на Цитаделата, докато не се сдобиеш с нов Дом, и всичко ще е наред. Недей да бързаш, прави каквото трябва и след година АрхиГубернаторът ще се почувства глупак, след като се издигнеш под опекуството на друг. Пътят към върха не е само един. Никога не го забравяй, братко.

Той ме стисва за рамото.

— Знаеш, че бих поискал от майка си и баща си да наддават за теб... но те не биха тръгнали срещу Август.

— Знам. — Те биха могли да похарчат за договора милиони и хич и да не забележат загубата, но майката на Рок не е останала двайсет години на сенаторския пост заради благотворителната си дейност. Тя е част от контингента на Август. Каквото той нареди, тя го подкрепя.

— Ще се оправя, прав си — казвам аз, щом Луната се появява в прозореца и кара помощниците да млъкнат, а мен ме изпълва с ужас. Градът-спътник на Земята. Орбитални сателити и инсталации я обкръжават като стоманен ангелски ореол около кехлибарена топка, издигната към Слънцето. — Ще се оправя.

6. ИКАР

Кацаме близо до Цитаделата. Лепкав и замърсен вятър огъва високите като кули дървета близо до площадката ни за приземяване. Потта избива бързо по ръба на високата ми яка. Това грозно място вече не ми допада. Въпреки че кацаме на територията на Цитаделата, която е на голямо разстояние от най-близките градове и е заобиколена от гори и езера, въздухът тук сладни и лепне по дробовете.

На хоризонта, току зад кулите с шпилове в западния кампус на Цитаделата се рее Земята, издута и синя, и ми напомня, че съм тъй далече от дома. Тук гравитацията е по-слаба от марсианската, само една шеста от земната, и ме кара да се чувствам тромав и неспокоен. Когато ходя, все едно плувам. И въпреки че скоро координацията ми се завръща, тялото ми се измъчва от собствената си лекота и ме обзема странно чувство на клаустрофобия.

Още един кораб се приземява на север.

— Прилича ми на среброто на Белона — казва тихо Рок, примижал срещу залеза.

Засмивам се.

Той пак ме поглежда.

— Какво?

— Представи си само точно сега да имахме пулсРакета.

— Е, просто... прелест от твоя страна. — Той тръгва и аз вървя след него, задържайки погледа си върху кораба. — Много обичам залезите на Луната. Все едно сме в света на Омир. Небето е в яркия нюанс на току-що излят бронз.

Горе чуждото небе потъмнява и преминава в нощ след дългия залез. За две седмици дневната светлина ще изчезне от тази част на Луната. Две седмици нощ. Луксозни яхти кръстосват този странен завършек на деня, докато пъргави цепоКрили, пилотирани от Сини, се издигат край тях да патрулират като прилепи, слепени от абаносови трески.

Гравитацията, една шеста от земната, позволява на тези Лунородени да строят колкото им душа иска. И те строят здравата. Зад земите на Цитаделата хоризонтът е ограден от кули и градски постройки. Навсякъде се вият напречни пътища, та гражданите да могат с лекота да се издигат във въздуха. Мрежата от напречници се простира между високите кули като бръшлян и свързва небесата с приподнята на нисшите Райони. По тях като мравки по лозници се катерят хиляди мъже и жени, а Сиви патрулни скифове бръмчат край магистралите.

За семейството на Август е отредена вила, сгушена сред трийсет акра борова гора на територията на Цитаделата. Красива сграда сред други красоти на това великолепно място. Тук има градини, пътища, фонтани с барелефи на крилати момченца от камък. Всякакви такива лекомислия.

— Да си проведем една тренировка по *крават*? — предлагам на Рок и кимвам към тренировъчното съоръжение до вилата. — Ще превъртя.

— Не мога — мръщи се той и прави път на колегите ни улани и прислужниците им, които влизат в колона във вилата. — Трябва да присъствам на конференцията за Капитализма в Урегулираната епоха.

— Ако искаш да си подремнеш, убеден съм, че във вилата има легла.

— Майтапиш ли се? Основният докладчик е Регул аг Слънце.

Подсвирвам.

— Самият Живак! Значи ще се учиш как от чакъл се правят диаманти? Ти чу ли мълвата, че той притежава договорите на двама Рицари Олимпийци?

— Не е мълва. Поне не и според майка ми. Напомня ми какво каза Август на Суверена на коронацията ѝ. „Един мъж никога не е твърде млад, за да убива, никога не е и твърде мъдър или твърде силен, но със сигурност може да е твърде богат за това.“

— Аркос го каза.

— Не, сигурен съм, че беше Август.

Клатя глава.

— Провери си фактите, братко. Лорн ау Аркос го каза, а Суверенът се обърна и отговори: „Забравяте, Рицарю на гнева, че аз съм жена“.

Аркос е колкото мит, толкова и човек — поне за моето поколение. Сега търсец уединение, той над шейсет години е бил Мечът на Марс и Рицар на гнева. Безподобни рицари из цялото Общество са му предлагали нотариални актове за спътници на планети, само и само да ги обучава за седмица на неговата форма на *крават* — Пътят на върбата. Тъкмо той ми изпрати пръстеНожа, който уби Аполон, а после ми предложи място в своя Дом. Тогава му отказах и предпочетох Август пред стареца.

— „Забравяте, че аз съм жена“ — повтаря Рок. Той нежно обича тези разкази за тяхната империя, така както аз обичах разказите за жътваря и за Долината. — Нека поговорим, когато се върна. Но без обичайните закачки.

— Значи няма да се вайкаш за някоя своя детска любов, да препиваш с вино, да се лигавиш с поезии за усмивката на Куин и за красотата на етруските погребения и накрая да заспиш? — питам.

Бузите му пламват, но той слага ръка на сърцето си.

— Кълна се в честта си.

— Тогава донеси бутилка безобразно скъпо вино и ще поговорим.

— Три ще донеса.

Той си тръгва и аз го сподирям с поглед, по-студен от усмивката ми.

Неколцина други улани също отиват на конференцията заедно с Рок. Останалите се разполагат удобно, докато Августовите Сиви отряди за сигурност бродят из района. Обсидианови бодигардове сподирят Златни като сенки. Неспирен поток от Розови се влива с грациозно поклащане във вилата, поръчани от Градината на Цитаделата от персонала на АрхиГубернаторския Дом, на които пътуването е досадило и търсят да се поразвеселят.

Розов иконом на Цитаделата ме въвежда в стаята ми. Щом влизам, избухвам в смях.

— Вероятно е станала грешка — казвам, докато се оглеждам из стаичката със съседна умивалня и килер. — Да не съм метла!

— Не разби...

— Той не е метла и затова не се побира в това килерче — пояснява Теодора, застанала на прага зад нас. — Не отговаря на ранга му. — Тя се оглежда и вирнатият ѝ нос души презрително. — На Марс това тук няма да става дори за гардероб на *моите* дрехи!

— Тук е Цитаделата, а не Марс. — Розовите очи на иконома оглеждат бръчките по застарялото лице на Теодора. — Има по-малко място за безполезни неща.

Теодора се усмихва мило и посочва дървото от розов кварц, забодено на гърдите на мъжа.

— Гледай ти! Това черната топола на Градина Дриопа ли е?

— Предполагам, че за първи път я виждаш — отвръща той надут, а после се обръща към мен: — Не зная как са възпитавали вашите Розови в Градините на Марс, *домине*, но на Луната вашата робиня би трябвало да се старее с всички сили да не изглежда толкова превзета.

— Разбира се. Колко грубо от моя страна — извинява се Теодора. — Просто си помислих, че би трябвало да познавате Матрона Карена.

Икономът се сепва.

— Матрона Карена...

— Като момичета бяхме заедно в Градините. Предайте ѝ, че Теодора праща поздрав и ще се обади, ако ѝ се намери време.

— Вие сте Роза! — Лицето му пребледнява като платно.

— *Бях*. Всички цветове повяхват. Ах, но кажете ми името си! Бих искала да ви похваля пред нея за вашето гостоприемство.

Той смънква нещо недоловимо и се оттегля, като се покланя пониско на Теодора, отколкото на мен.

— Забавно ли ти беше? — питам.

— Винаги е приятно да понадуеш мускули. Дори и когато всичко останало почва да виси.

— Като че кариерата ми приключва там, където е започнала твоята — засмивам се мрачно и се приближавам до холоДисплея до леглото.

— Аз не бих го пуснала — казва тя.

Захапвам долната си устна — нашият сигнал за шпионски приспособления.

— Е, да, и това също, разбира се. Но холоМрежата... точно в момента не ви се препоръчва.

— Какво разправят за мен?

— Чудят се къде ли ще ви погребат.

Нямам време да отговоря — някой почуква на вратата.

Последвам Розовия на Виктра до частната тераса на нейната стая. Изглежда, че само банята ѝ е по-голяма от моята спалня.

— Не е честно — обажда се глас иззад ствола на лавандулово дърво с цвят на слонова кост. Обръщам се и виждам Виктра да си играе с подобните на корона бодли на един храст. — Отрязаха те като Сив наемник.

— Теб откога те интересува кое е честно, Виктра?

— Вечно ли трябва да се препираш с мен? — пита тя. — Ела, седни. — Дори и с белезите, които я отличават от сестра ѝ, издълженото ѝ тяло и сияйното ѝ лице са действително безупречни. Тя седи и пуши нещо модно с аромат на залез над изсечена гора. Има поедър кокал от Антония, по-висока е и изглежда като отлята, като връх на копие, застинало в острата си форма. Очите ѝ блясват ядосано. — Аз съвсем не съм ти враг, Дароу.

— Каква си тогава? Приятелка?

— На човек в твоето положение са му нужни приятели, не е ли така?

— Бих предпочел десетина Опетнени телохранители.

— Кой има толкова пари? — смее се тя.

— Ти.

— Те обаче не биха могли да те предпазят от самия теб.

— Бръсначите на Белона ме притесняват малко повече.

— Притеснение? Това ли видях на лицето ти, докато се спускахме? — От устните ѝ се отронва весела въздишка. — Любопитно. Знаеш ли, на мен ми се стори, че е страх. Ужас. Всички действително тревожни неща. Защото знаеш, че тази луна ще е твоят гроб.

— И ти ли? Мислех си, че вече не се боричкаме — казвам.

— Прав си. Просто ми се струваш твърде странен. Или поне намирам за странен избора ти на приятели. — Тя идва и сядва пред мен на ръба на фонтана. Петите ѝ стържат по овехтелия камък. — Винаги си ме държал на една ръка разстояние, а си бил близък с Такт и Рок. За Рок разбирам, ако и да е мек като масло. Но Такт? Това е все едно да си

чистиш зъбите с пепелянка вместо с конец и да очакваш да не те ухапе. Смяташ, че ти е приятел, защото е бил твой човек в Института ли?

— Приятел? — Тази мисъл ме размива. — След като Такт ми разказа как неговите братя му счупили цигулката, когато бил малък, накарах Теодора да похарчи половината ми банкова сметка за цигулка „Стратовариус“ от аукционната къща на Живака. Такт не ми благодари. Все едно му бях връчил камък. Попита ме за какво е. „За да свириш“ — казах му. Той ме попита защо. „Защото сме приятели.“ Той пак погледна надолу към нея и си отиде. Две седмици по-късно открих, че я е взел и я е продал, а парите е похарчил за Розови и дрога. Той не ми е приятел.

— Той е такъв, какъвто са го направили братята му — отбелязватя и се поколебава, сякаш не ѝ се иска да сподели сведенията си с мен. — Кога, според теб, той е получавал нещо, без някой да иска друго в замяна? Притеснил си го.

— Защо, мислиш, се държа предпазливо с теб? — Навеждам се по-близо. — Защото *ти* вечно искаш нещо, Виктра. Също като сестра си.

— А... Мислех си, че може да е заради Антония. Тя вечно разваля нещата. Откакто тая вълчица си прогриза път навън от майчината утроба и открадна човешки дрехи. Добре че съм се родила първа, иначе тя можеше да ме удуши в люлката. А и без това ми е само полусестра. От различни бащи сме. Майка никога не е виждала особен смисъл в моногамията. Знаеш ли, че Антония дори се представя като Север, а не като Юлии, само за да вбеси майка? Опако диване! А мен ме товарят с нейния морален багаж. Нелепо е!

Виктра си играе с многобройните нефритови пръстени по пръстите си. Виждат ми се странни, в контраст със спартанската строгост на белязаното ѝ лице.

— Защо разговаряш с мен, Виктра? Нищо не мога да направя за теб. Не съм високопоставен. Нищо не командвам. Нямам пари. И репутация нямам. Всичко онова, което ти цениш.

— О... И други неща ценя, миличък. Но ти си имаш репутация, и още как. Плиний се е погрижил за това.

— Значи той действително е имал участие в клюките. Мислех си, че Такт просто си говори.

— Участие? Дароу, та той воюва с теб от мига, в който ти коленичи пред Август! — смее се тя. — И дори отпреди това. Той съветваше Август да те убие още там, на място, или поне да те съди за убийството на Аполон. Ти не знаеше ли? — Тя поклаща глава срещу озадачения ми поглед. — А че чак сега разбираш, показва колко си неподготвен да играеш неговата игра. И заради това ще те убият. Ето защо разговарям с теб. Предпочитам да намериш алтернатива, вместо да се цупиш в ужасната си стая. Иначе Касий ау Белона ще дойде, ще вземе нож и ще го забие точно тук... — тя ме погалва по гърдите със своя пръст с дълъг нокът и изписва очертанятията на сърцето ми — и ще поднесе на майка си първото й истинско ядене от години.

— Тогава ти какво предлагаш?

— Да престанеш да се държиш като малка кучка. — Усмива се и ми подава дейтаСлип. Неохотно поемам края на тънката метална пластина, но тя не пуска и ме дръпва към бордюра на фонтана, между краката си. Устните й се разтварят, езикът й играе по горната й устна, а погледът й обхожда лицето ми все по-нагоре — към очите ми, където се опитва да разпали огън. Но там няма огън за нея. Мъча се да се отдръпна.

— Стига си се колебал. — С котешка въздишка тя пуска дейтаСлипа. Преглеждам го с личния си дейтапад и на монитора ми се появява реклама на кръчма.

— Това не е на територията на Цитаделата — казвам.

— Е, и?

— Значи ако изляза, ловният сезон за главата ми е открит.

— Тогава не вдигай шум, че ще излизаш.

Отстъпвам крачка назад.

— Колко ти плащат?

— Мислиш си, че е клопка!

— Клопка ли е?

— Не.

— Откъде да знам, че казваш истината?

— Повечето хора не могат да си позволят истината. Аз мога.

— Да бе, вярно. Ти никога не лъжеш.

— Аз съм от *рода Юлии*. — Тя се изправя бавно и гневът й се разгъва като бръснач. — Моето семейство се занимава с търговия в такъв мащаб, че може да купува континенти. Кой може да си позволи

да купи честта ми? Ако... някой ден ти стана враг, ще ти кажа. Ще ти кажа и защо.

— Всички са честни, докато не ги хванат в лъжа.

Смехът ѝ е дрезгав и ме кара да се чувствам като малко момче, напомня ми, че тя е със седем години по-възрастна от мен.

— Тогава остани, Жътварю. Повярвай в шанса. Доверявай се на *приятелите*. Скрий се тук, докато някой откупи твоя договор, и се моли да не е само за да те поднесат на Белона като прасенце сукалче.

Претеглям шансовете.

— Е, щом го казваш така.

— Полковник Валентин? — пита Виктра по-ниския от двамата Сиви, които ни чакат на рампата на совалката. Лайнарка. Един от най-грозните летателни апарати, които съм виждал. Като предната половина на акула чук. Оглеждам предпазливо по-високия от Сивите.

— Да, *домина* — отвръща Валентин и сгурийното блокче, служещо му за глава, кимва със строгата прецизност на мъж, издигнал се от най-ниския военен чин. — Сигурна ли сте, че не ви следят?

— Сигурна като смъртта — отвръща Виктра.

— Значи трябва да потеглим бързо.

Последвам Виктра в совалката и оглеждам територията зад нас. Сложихме призрачни наметала веднага щом потеглихме от вилата на Август. След десетина скрити коридора и шест стари гравиАсансьора пристигнахме в една прашна и рядко използвана част на стартовите площадки на Цитаделата. Теодора ни остави там. Тя искаше да дойде, но аз не пожелах да я взема на мястото, където отиваме.

Докато с Виктра се качваме на борда, един Сив ни сканира за „бръмбари“.

Рампата на кораба се прибира зад нас. Дванайсет подобни на канари Сиви изпълват малкия пътнически трюм на совалката. Не са от бляскавите. Обикновени воители на един тъмен занаят.

Макар и да съществуват средни стойности, Цветовете са разнообразни по състав вследствие на човешката генетика и на разнообразните екосистеми из цялото Общество. Сивите на Венера често са по-тъмни и по-стегнати от тези на Марс, но семействата се местят. Равнищата на дарбите за различните Цветове са още по-

разнообразни и от външността. Повечето Сиви не са предопределени за нищо повече от патрулиране в търговски центрове и по градските улици. Някои постъпват в армията, други — в мините. Но пък съществуват и Сиви от специална порода, които се раждат умни и проклетни, и тях цял живот ги обучават да преследват Златните врагове на своите Златни господари. Като тези в совалката с нас. Наричат ги мелези — като песовете на Земята, кръстоски, получени с цел необикновена безшумност, хитрина и бързина, и всичко това с едноединствено предназначение: да убиват по-едри същества от себе си.

— Летим за Изгубения град и сте само вие дванайсетимата? — питам.

Знам, че са достатъчно. Просто не обичам Сивите. Затова ги ръчкам.

Те ме оглеждат с кротката съдържаност на семейство, срещнало непознат по пътя. Валентин е бащата. Телосложението му наподобява дундест блок мръсен лед, издялан с ръждив нож, а обжареното му от слънцето лице е тъмно, с чифт живи очи на него. Лейтенантът му Сун-хуа се навежда към нас, яка и чепата като маслиново дърво.

От континенталните им етнически черти личи, че и двамата са Земнородени. Тези Сиви не носят триъгълната значка на Легиона на Обществото върху цивилните си всекидневни дрехи.

— Натоварени сме да ви закриляме, *домине* — отвърща Валентин, докато Сун-хуа зарежда екзотично оръжие с кръгла форма от вътрешната страна на лявата си китка. Изглежда като оръжие на плазмена основа. — Моят екип е подготвил сигурен маршрут. Предполагаема продължителност на пътуването: двайсет и четири минути.

— Ако Плиний открие къде отивам или ако Белона разбере, че съм излязъл от Цитаделата...

— Мелезите са запознати със ситуацията — пояснява Виктра.

— Не виждам Златна значка. Наемници?

— Означава, че сме достатъчно добри, щом сме доживели досега, *домине* — отвърща безизразно Валентин. — Подготвени сме за всякакви вероятности. Осигурени са планове за извънредни ситуации и подкрепа.

— Колко голяма подкрепа?

— Достатъчна. Ние сме само превозвачите, *домине*. — Устата му трепва в усмивка и аз решавам, че му вярвам. — По-голям проблем от Белона са третите лица, които си мислят, че тъкмо им се е удала възможност. Там, където отиваме, ще има адски много трети лица, *домине*. Гадостите усложняват възвръщането на инвестициите. Сун-хуа?

— Облечете това. — Сун-хуа ми подхвърля торба с непретенциозни дрехи. Говори монотонно и провлачено. — Висок сте, за това нищо не можем да направим, ама ей сега набързо ще ви пребоядисаме с това, това и това. — Тя подхвърля на Виктра още една торба. — Щото шефът ви реши, че много ще се изтупате.

Виктра се размива.

— Скатавайте оръжието, момчета! — вика Валентин, щом корабът се раздрусва и се издига във въздуха. — Давайте! — Чукове и горелки се зареждат от опитните ръце. Отривисти звуци на стомана, удряща се в стомана. Все едно метални кокалчета изщракват, когато магнитните заряди влизат в патронниците. Мелезите скриват оръжия в тайни кобури върху впитата униформа от скарабеева кожа. Трима носят незаконни оръжия на китките. Оглеждам контрабандата, докато нахлузвам моята скарабеева кожа. Тя всмуква светлината, странно черна, като черното на зеница. По-скоро отсъствие на цвят, отколкото каквото и да е друго. По-добра е от дуроБроните ни в Института — спира някои остриета и някое и друго оръжие като обикновената пържачка.

Корабът потръпва, когато основните му двигатели поемат задвижването от вертикалните изтласквачи.

— Талос и Минотавър, уведомяваме ви: Икар потегли! — казва рязко Валентин по комуникатора си. — Повтарям. Икар потегли.

7.

ПОСЛЕДИЦАТА

На Луната не пада мрак. Не и истински мрак. Рой светлини в милион оттенъци плават и огряват нащърбената и напукана стоманена кожа на лунния градски пейзаж. Змиевидни трамвайни релси и въздушни магистрали, присветващи комуникационни центрове, оживени ресторанти и неприветливи полицейски участъци се втъкават в металната дерма на града като кръвни капиляри, нервни окончания, потни жлези и космени фоликули.

Откъсваме се от кварталите на Златните и изоставяме висините на града, където величествени совалки и гравиБотуши превозват Златните до оперни театри по върховете на километрични кули. Гмуркаме се надолу покрай богатите Сребърни и Медни квартали и се отправяме между напречни пътища и въздушни влакове през средноКварталите, населени с Жълти, Зелени, Сини и Виолетови, покрай нисшите райони, където са домовете на Сивите и Оранжевите.

Слизаме все по-надолу и по-надолу, в низините на града, където корените на тази колосална стоманена джунгла се забиват в пръстта. Безброй нисшеЦветни се возят на обществения транспорт от фабриките към апартаментите си без прозорци, някои не по-големи от метър на три. Колкото да сместиш едно легло. Колите шумно изригват газове по задръстени булеварди, осветени от поставени върху кули фарове. Колкото по-надълбоко навлизаме, толкова по-нарядко е разположено осветлението, толкова по-мръсни са сградите и по-странни животните, но графитите стават все по-удивителни. Мярвам Сиви полицаи, застанали край арестувани Кафяви вандали, покрили жилищен блок с образа на обесено момиче. Жена ми. Висока десет етажа, с пламтяща коса, изрисувана с дигитална боя. Гърдите ме свиват, когато минаваме покрай сградата, и разпукват стените, които съм издигнал около спомена за нея. Вече съм я виждал увиснала на въжето хиляди пъти, докато нейното мъченичество стига до всички светове, град след град. Ала всеки път образът ѝ се стоварва върху мен като физически удар, нервните окончания в гърдите ми се

разтреперват, сърцето ми думка учестено, шията ми под брадичката се напруга. Колко жесток е животът, щом гледката на моята мъртва съпруга носи надежда.

Каквато и да е славата ни, никой враг не би ни търсил тук. Няма уши да ни чуят, няма очи да ни видят. Тук се вихрят бандитски убийства, обири, битки за територии, търговия с дрога. Това, че новият ми приятел иска такова човешко уединение, каквото дори и полезаглушител не може да предложи в Цитаделата и във Високия град, значи много. И ме тревожи. То означава, че правилата не важат. Но права е Виктра, а не Рок. С търпение нищо няма да постигна. Трябва да рискувам.

Екипът от мелези е намерил един изоставен гараж. Те охраняват совалката, докато отрядът на Валентин ме извежда от гаража навън в суетнята на мръсната улица. Сметта и водата превръщат улиците в тресавища. Влажният въздух е наситен със сладникавата мускусна миризма на гнило и със сажди от горящи боклуци. Амбулантни търговци шумно хвалят стоката си по напуканите тротоари, задръстени от Червени, Кафяви, Сиви и Оранжеви от всякакъв вид — хлапаци, инвалиди, работници, бригадири, наркомани, майки, бащи, просяци, сакати, деца. Изгубените.

Ео би казала, че това е адът, върху който те са построили своя рай. И щеше да е права. Когато поглеждам нагоре, виждам повече от половин километър жилищни блокове, преди замърсената мъгла да се изпречи като таван над човешката джунгла. Горе въжета за простирание и електрически кабели се кръстосват като лози. Безнадеждна гледка. Какво ли трябва да се промени тук, освен всичко?

Срещата ни е в свърталището „Изгубеното пиш“ — обширна, висока кръчма с примигващ червен надпис, покрита със съдържателни графити. Петнайсет етажа, всичките открити и с изглед надолу към централната зала за пиене с маси и сепарета, изпълнени с към двеста посетители. Усещам вонята на пикня в металните сепарета, хлътнали надолу от претоварване. Бутилките тракат и чашите дрънчат, докато пиячката се гаврътва на един дъх. Индигови и розови светлини мигат на петнайсетия етаж, където имат танцьорки и самостоятелни стаи за клиентите. Минавам заедно с Валентин през двама биячи с биомодифицирани ръце — единият Обсидианов с кожа, бледа като

избелен мрамор и ръце, по-дебели от моите, а другият — тъмнокож Сив с дуло на пържачка, вградено в ръката.

Останалите от моите Сиви се процеждат на неравномерни интервали след мен. Някои са с контактни лещи и се преструват на други Цветове. Един дори си е сложил плътоМаска, за да изглежда хубавичък като Розов. Изобщо не си личи, че е дигитална, докато не приближиш до нея магнит. Изглеждат съвсем на място тук. Съмнявам се, че и с мен е така, въпреки че са ме боядисали като Обсидианов.

Сиглите на ръцете ми са покрити с Обсидианови протези. Косата ми е бяла, очите — черни. Кожата ми е избелена с козметика. Двамата с Виктра сме твърде едри, за да минем за някой друг Цвят. За щастие, Обсидиановите, макар и доста по-редки от другите нисшеЦветни, не са не на място тук долу. Следвам Валентин до една маса, скътана в ниша в дъното на залата, където млад мъж се е разположил зад глутница наемници и един-единствен Обсидианов. Изпълва ме дълбоко мълчание, докато гледам как той става от масата и се настанява на друга, съседна. Останалите също го оглеждат, преди да се опомнят и да се вторачат надолу в чашите си — като водни птици, когато край тях се приплъзва крокодил. Обсидиановият е с една стъпка по-висок от мен и върху цялото му лице е татуиран череп. *Опетнен.*

Е, дотук със старанието ни да не бием на очи.

— По-добре да царуваш в ада, отколкото да прислужваш в рая? — питам аз излегналия се мъж.

— Жътвар! Дори и Милтън е знаел, че Луцифер е дребнав кучи син. — Той се усмихва загадъчно и посочва стола срещу себе си. — Стига си се извисявал над мен!

Дори не се е маскирал. Поглеждам Виктра.

— Мислех си, че ще е нов приятел.

— Е, вие двамата никога по-рано не сте били *приятели*. Това ще е новото. А сега приятно прекарване, момчета.

— Ти няма ли да останеш? — питам.

— Аз ти показах вратата. Ти трябва да минеш през нея. — Тя игриво ме стисва за задника и излиза с полюшваща се походка. Чакала я изпровожда с поглед и се накланя леко, за да вижда по-добре.

— Не смятах, че жените те интересуват.

— И мъртъв пак бих я оценил. Но няма нужда да ти го казвам. Сам в Космоса месеци наред. Корабът — изцяло твой. Какво ли да

правиш?

Сядам срещу него. Той ми предлага бутилка зеленикава течност.
Поклащам глава.

— Аз пия, за да забравя за хората като теб.

— Ха! От мъдростите на Аркос, ако не греша. Една от най-добрите обиди на Лорн. Въпреки че изборът е богат. — Той се обляга назад. Загадъчен е в своето униние. Лицето му е невзрачно. Очите — като гладки, изтъркани монети. Косата — с цвят на пустинен пясък. Самотна ръка върти златен стилус с бързината на насекомо, търчащо от пукнатина към пукнатина по взривена земя.

— Чакала на Август и Жътваря от Марс отново заедно, най-сетне! Колко ниско сме паднали!

— Ти избра мястото — казвам аз, докато той бодва стилуса зад ухото си и взема пилешко бутче от един поднос на масата. Обелва кожата със зъби.

— Нервира ли те?

— Защо да ме нервира? И двамата знаем колко обичаш тъмнината.

Изведнъж той се размива — плачлив, пронизителен лай като на намушкано куче.

— Ама че си горделив, Дароу ау Андромед. Цялото ти семейство е измряло. Опозорени голтаци. Толкова посредствени, че родителите ти дори не са се опитали да те представят в Обществото. Не са ти останали никакви приятели. Никой, който те е познавал преди да се намъкнеш в Института — скромен, та скромен. Но пък как се издигна, когато ти дадох шанс.

— Е, поне още обичаш да говориш — измърморвам аз.

— А ти още обичаш да си създаваш врагове.

— Всеки с хобито си. — Оглеждам чуканчето на мястото на десницата му. — Отчаяно се мъчиш да привлечеш внимание? Ти си единственият жив Златен, който не си прави труда да си сложи нова ръка.

— Питам се, защо ли все така ме предизвикваш, когато репутацията ти е рухнала, а банковите сметки — опразнени? — Размърдвам се на мястото си. — О, да! Ти не знаеше ли? Плиний пипа съвършено, когато унищожава някого. Изпразнил е всичките ти фондове. Тъй че сега нямаш почти нищо. Ето те тук обаче, седиш на

дъното на един спътник. Сам. С мен и моите хора. И ме засипваш с обиди.

— Тези твои ли са? — питам и поглеждам нисшеЦветните около нас. — Мислех си, че ще те отвращават.

— Кой е казал, че трябва да харесваш децата си? — пита любезно Чакала. — Те са продукт на нашите Златни слабини. — Той захапва пилешкото бутче и схрусква костта със зъби, а после я захвърля. — Знаеш ли с какво си запълвах времето?

— Лъскал си бастуна в хресталака?

— Уви, не. Поражението, което претърпях от теб, ми създаде проблеми. Не се боя да го кажа. Ти навреди и на мен, и на плановете ми. Сестра ми също ме нарани. Да ми запуши устата? Да ме завърже гол и да ме хвърли в краката ти? Болеше, особено когато всички велики господари и господарки от нашата изтънчена каста на Безподобните се посмяха за моя сметка.

— И двамата знаем, че ти си нечувствителен към болка, Адрий.

— А, казвай ми Чакала. Като чуя „Адрий“ от устата ти, все едно чувам котка да лае. — Той потръпва, но се привежда възторжено напред, когато една Кафява жена с яки ръце и мрежа от татуировки по бледата ѝ, надупчена с белези от шарка кожа се измъква от кухнята, понесла три димящи купи, и ги поставя пред нас.

— Благодаря! — Той придърпва две към себе си.

Оглеждам подозрително купата.

— Не съм отровител — казва той. — Бих могъл да отрова баща си, когато си искам, но не го правя. Знаеш ли защо?

— Защото не си получил от него онова, което ти трябва.

— А то е?

— Одобрението му.

Чакала се взира в мен през парата, надигаща се от купата му.

— Именно. Предложиха ми сума ти чиракувания. Предлагат ги на името на баща ми, не на мен. Мен ме презират, защото съм ял ученици. Но това е толкова лицемерие! Какво ли ми оставаше? Казват ни да победим — и аз дадох всичко от себе си. А после те критикуват. Дръж се благородно — сякаш самите те не са извършвали убийства. Лудост!

Той поклаща глава и въздъхва леко.

— Да, можех да отида в Академията да се уча да воювам като теб. Можех да уча политика в Школата за политици на Луната. От мен щеше да излезе приличен Правник, ако можех да изтърпя Венера. Но аз ще се издигна без тяхното лицемерие. И без техните школи.

— Чувал съм слуховете. Нещо вярно в тях?

— Повечето са верни. — Той издърпва от купата още нудълси и ги залива със сос с червен пипер. — Сега съм бизнесмен, Дароу. Купувам вещи. Притежавам вещи. Създавам. Разбира се, в очите на ония претенциозни Безподобни магарета изглеждам като лаком за пари Сребърен. Но аз не съм някой от западащите лордове от Европа на двайсети век. Разбирам, че има власт в практичността и притежаването на вещи. На хора. Идеи. Инфраструктура. Много по-важна от парите. Много по-примамлива от... — той прави смешно движение с дланта си — космическите кораби и бръсначите. Кажете ми, има ли значение един кораб, ако не можеш да осигуриш и превозиш храна, за да нахраниш екипажа му?

— Ти си собственикът на това място, нали? — питам.

— В известен смисъл. — Той пуска зъбата усмивка. — Чувствам, че с теб трябва да бъда откровен. Бяхме почти на осемнайсет, когато напуснахме Института. Сега сме по на двайсет. Две години бях в изгнание и сега желая да се завърна у дома.

— И да общуваш с Безподобните магарета? — смея се аз. — Ако въобще си внимавал, ще знаеш, че баща ти не се вслушва в съветите ми.

— Да внимавам... — Той се споглежда с Виктра и се навежда напред. — Жътварю. Вниманието, това съм аз. Знаеш ли каква част от комуникационната индустрия съм придобил?

— Не.

— Добре. Това значи, че го върша както трябва. Сдобил съм се с повече от двайсет процента. Заедно с моя партньор в сянка притежавам близо трийсет. Чудиш се защо ли? Някои семейства като това на Виктра не се смятат за омърсени от бизнеса. В края на краищата Юлиите участват в търговията от векове. Но за нас медиите са друго. Мръсотии. Оставете ги на Живака и неговата пасмина. Тогава защо някой с моя произход да си цапа ръцете с тях? Е, искам да си представиш медиите като тръбопровод за един град сред пустинята. — Той замахва широко. — Нашата метафорична пустиня. Мога да

осигуря само трийсет процента от съдържанието, протичащо през този тръбопровод, но също така мога да повлияя на сто процента от него. Моята вода заразява останалата. Такава е природата на медиите. Дали искам този град в пустинята да халюцинира? Дали искам обитателите му да се гърчат от болки? Дали искам те да въстанат? — Той оставя пръчиците си. — Всичко започва с това какво искам аз.

— А какво искаш ти? — питам.

— Главата ти — отвърща той.

Погледите ни се срещат, сблъскват се един в друг като два железни пръта и ударът отеква болезнено в телата ни. Дори и близостта до него причинява осезаем дискомфорт, да не говорим за поглеждането в тези мъртви златни очи. Толкова е млад. Връстник ми е, но в него има инфантилност и любопитство въпреки древната отливка на очите му, и те му придават някаква извратеност. Не че усещам жестокост и зло да се излъчват от очите му. А заради обзелото ме чувство, когато Мустанга ми разказа как като малък той убил лъвче, защото искал да види какво има вътре, та да му разбере устройството.

— Шантаво чувство за хумор имаш.

— Знам. Но страшно се радвам, че схващаш шегите ми. Толкова много докачливи Безподобни са се навъдили в днешно време. Дуели! Чест! Кръв! И всичко това само защото им е скучно. *Не остана с кого да се биеш.* Такава кръвогадостна досада!

— Мисля, че искаш да кажеш нещо.

— А, да. — Чакала прокарва пръсти през пригладената си назад коса, както съм виждал да прави баща му. — Докарах те тук, защото Плиний е мой враг. Много ми усложни живота. Дори в харема ми проникна. Знаеш ли колко негови шпиони ми се наложи да избия? Толкова много прислуга изтрепах. Не се мъча да предизвикам съжаление у теб — бърза да додаде той.

— Тъкмо щях да те ожаля.

— Обаче като ми разбереш положението, ще ми помогнеш най-добре. В момента Плиний контролира благоволенията на баща ми. Като змия, която му съска в ухото. Лето е негово творение, ти знаеше ли? — Не знаех. — Той намери този галеник и бе сигурен, че ще спечели студеното сърце на баща ми, защото ще му напомни за мъртвия ми брат Клавдий. И тъй, Плиний го обработи, обучи го и убеди баща ми да го вземе под опеката си, с цел да го направи свой

наследник. А после ти влизаш с танцова стъпка в живота ни и проваляш плана на Плиний. Две години му бяха нужни, за да се отърве от теб, но с търпение той успя. Също както се справи и с мен. Сега Лето ще е наследникът на баща ми, а Плиний ще е господарят на Лето.

Това е тежък удар за мен. Знаех, че Плиний е опасен. Но може би никога не съм подозирал точно колко е опасен.

— И какъв е твоят план? — Оглеждам се из помещението. — Да завоюваш отново благоволенieto на баща си с помощта на плебеи, въоръжени с вили?

— Както всеки Златен, получил прилично образование, би знаел, съществува един престъпен синдикат, който върти работите в Изгубения град. Широкомащабно престъпно предприятие, което, ако го проследиш чак до върха, е под влиянието на канцеларията на Суверена на нашето малко Общество. Октавия ау Лун може да изглежда образец на Златната добродетел. Но тя обожава мръсотиите — убийства, организиране на работнически стачки във владенията на собствените й АрхиГубернатори, манипулиране на назначения. И в Изгубения град тя не действа по-различно.

— Тя и нейните Фурии са подбрали грижливо ръководството на престъпната фамилия — тези трима индивиди са нейни творения. Но сега следва пикантерията: открих някои членове на същата тази организация, които... нямат търпение.

Намръщвам се.

— Не харесват Лун?

— Ужасна кучка. Заплюла е баща ми в очите и се е присламчила към Белона. Но не. Моите юнаци не мислят за това. Те са нисшеЦветни, *Дароу*. Нямат търпение да се изкачат на върха на лайняната купчина.

— Защо Изгубеният град? — питам. — Какво значение има?

— Това е просто част от загадката. аз ще помогна на тези амбициозни нисшеЦветни да се изкачат нагоре — срещу определена цена. Когато те завземат властта, ще изтребят една заплаха, една чума за Обществото: Арес и неговите Синове.

8. СЪЮЗ

Изтръпвам.

— Синовете на Арес? Нямах представа, че са толкова страшна заплаха.

— Още не са, но ще станат — отвърща той. — Суверенът го знае. Както и баща ми, макар и да не е модно това да се изказва гласно. Обществото и преди си е имало работа с терористични групировки. Насъскай достатъчно отреди от мелези по тях, и е доста лесно да се ликвидират. Ала Синовете са друга работа.

— Те не са плъх, който ни хапе по петите, а колония термити, която бавно разяжда основата ни, възможно най-тихо, докато свършат такава работа, че домът ни да рухне върху нас. Баща ми е възложил на Плиний задачата да елиминира Синовете. Но Плиний се проваля. И ще продължи да се проваля, защото Синовете на Арес са умни и защото моите медии обожават да им отдават внимание. Но когато се превърнат в такъв ужас за Обществото, за Суверена, за баща ми, че самият механизъм на управлението закъса и спре, ще изляза напред и ще заявя: „Аз ще излекувам тази болест за три седмици“. И после ще я излекувам — с моите медии, със синдикатите, които систематично ще избият всички Синове, а ти славно ще обезглавиш самия Арес.

— Трябва ти лице.

— Аз не съм обаятелен. Не съм вдъхновител. Ти си като някой от Старите Завоеватели. Харизматичен и добродетелен. Когато те погледнат, те не виждат ни капка от мекушавия упадък на нашето окаяно време, ни капка от политическата отрова, наситила Луната, откакто родът на Лун се е издигнал на власт. Те ще те гледат и ще виждат пречистващ нож, ново начало на Втори Златен век.

Същият като баща си. И двамата са се прицелили по подобен начин в Синовете на Арес. Студени тръпки ме побиват, като си помисля за войната, която ще се разрази между главорезите от престъпния синдикат и агентите на Арес. Това ще унищожи Синовете.

— Синовете на Арес са само началото. Опорна точка. Ти искаш да властваш.

— Какъв друг стремеж съществува?

— Но не единствено над Марс...

— Само защото съм дребен, не означава, че и мечтите ми трябва да бъдат дребни. Искам всичко. И за да го получа, съм готов на много неща. Дори да деля.

— Може би не знаеш какво се случи преди два месеца — казвам. — Спри някой Златен където и да е и го питай. Ще ти кажат какво причини семейство Белона на Жътваря от Марс. Аз нямам репутация. Единственото, което внушавам, е смях.

— Касий бе посрамен — казва раздразнено Чакала. — Върху него се изпикаха. В Института го пребиха. Унизиха го. Сега той е най-смъртоносният дуелист на Луната. Би се с всички, готови да оспорят достойнствата му. И сега е новият любим галеник на Суверена. Ти знаеше ли, че дъртата гарга ще го прави Рицар Олимпиец? И Лорн ау Аркос, и Венеция ау Рейн се оттеглиха тази година. Това значи, че постовеите на Рицар на гнева и Рицар на утрото са свободни.

— Тя ще го направи един от дванайсетте?

— Той е фигура на нейната шахматна дъска. — Чакала се привежда напред. — Но на мен ми омръзна да играя пионка на своите старейшини.

— Както и на мен. Кара ме да се чувствам като Розов — казвам.

— Тогава нека се издигнем заедно. Аз — скиптърът, ти — мечът.

— Ти няма да поделиш властта. Не ти е в характера.

— Правя каквото е нужно. Нищо повече. А ми е нужен военачалник. Аз ще съм Одисей. Ти ще бъдеш Ахил.

— Ахил накрая умира.

— Тогава се учи от грешките му.

— Добра идея. — Виждам как устните му се разтягат в усмивка и спирам. — Но има един проблем. Ти си социопат, Адрий. Не правиш само необходимото. Ти надяваш всяка нужна физиономия, всяко желано чувство като ръкавица. Как изобщо бих могъл да ти се доверя? Та ти уби Пакс. — Оставям думите да увиснат във въздуха. — Уби приятеля ми, закрилника на твоята сестра.

— С Пакс никога преди не бяхме се срещали. Аз виждах само пречка на пътя си. Разбира се, знаех за рода Телеман, но след като

мозъкът на Клавдий се пръсна навсякъде, баща ми ни раздели с Мустанга, за да ни защити. Мен ме постави в още по-голяма изолация и от нея. Аз бях неговият *наследник*. Нямах приятели, само възпитатели. Той ми съсипа младостта. А после ме отхвърли, както отхвърли и теб, защото и двамата загубихме. Двамата с теб сме огледално отражение един на друг.

На етажа над нас започва бой. Изпрацява пържачка. Биячите се втурват нагоре, гушнаха оръжията си. Повечето клиенти седят, без да се притесняват.

— Ами сестра ти? — питам колебливо и дълбоко в душата си знам, че не ми остават други варианти освен този.

— Искаш да знаеш как е? — пита ме направо той. — Кой споделя леглото й? Мога да ти дам всички отговори, които пожелаеш. Имам очи навсякъде.

— Не искам това. — Тръсвам глава и се опитвам да прогоня мрачната мисъл, че някой споделя леглото й. Че тя намира радост в друго, макар и да го заслужава. Още по-странна е мисълта, че Чакала знае тези неща. — Тя замесена ли е?

— Не — смее се силно Чакала. — Знаеш, че сега тя е с Лун. Да си умреш от смях. На кого да му хрумне, че от нас двамата тя ще е блудният близък? *По-блудният*, де.

— Не бива да й се вреди — казвам аз. — Ако това се случи, ще ти отрежа главата.

— Агресивно изказване! Но предлагаш сделка. Значи си с мен.

— С теб съм, откакто се качих на совалката. Знаеш, че нямам друг избор. И знам, че никой друг никога не би ме извикал *тук*. Променливите величини можеха да доведат само до този завършек. И защо не?

Аз поех ръката му, а той се сдоби с приятел. Той само бе хапал и дражил, за да оцелее. Сега го гледам, тъй дребен и обикновен в един свят на богове, и сякаш е едва ли не героят, повел благородна борба срещу отхвърлилия го баща, срещу едно Общество, което се присмива на ръста му и на слабостта му и го презира като канибал, макар и тъкмо те да са му казали да прави всичко нужно, за да победи. По странен начин той наистина е като мен. Можел е да си оправи ръката, но е избрал да я остави така и да я носи като знак на честта, а не на срама.

Затова аз ще приема предложението му. А после, когато всичко свърши, ще го убия заради Пакс.

Грамадна усмивка цъфва на лицето му.

— Толкова съм доволен, Дароу. Така доволен!

— Но какво следва? — питам. — Сега сигурно искаш нещо от мен.

— Един Златен на име Фенкор ау Друзила е научил за моите... сделки със синдикатите. Опитва се да ме изнудва. Трябва да го убиеш.

Разбира се.

— Кога?

— Чак след около седмица. Истинската цел на убийството му е да спечеля благоволенieto на една роднина на Суверена, която Фенкор оскърби. Със смъртта на Фенкор ти ще получиш... благоразположението на роднината.

Успявам да потисна смеха си.

— Ще ме караш да играя ролята на Феичка ухажор, който пърха из двора и вкарва дами в леглото си? — Поредната роля. Мустанга ще реши, че го правя, за да я ядосам.

Очите на Чакала заискряват дяволито.

— Кой е споменавал нещо за дами?

— Ау! — възкликвам аз, щом разбирам за какво намеква. — Ау, това е... сложно. За него май е по-добре да хванеш Такт...

За моя изненада Чакала се изкикотва.

— А, ще се справиш. Но за всичко това ще се тревожиш по-нататък. Засега се отпусни. Ще откупя договора ти чрез подставено лице веднага щом го предложат на търг.

— Белона ще се опитат да го откупят.

— Имам участник. Ще ги надцакаме.

— Виктра?

— Не, в това тя е по-скоро брокер. За Виктра трябва да разбереш, че тя не е... как се казваше... пристрастна. Тя само обича да бърка кашата. Доста скоро ще се запознаеш и с участника.

— Така няма да стане — заявявам. — Искам да се запозная с него сега. Не съм ти марионетка. Аз споделям всичко каквото знам, и ти също.

— Но аз знам много повече! Е, добре. — Той се навежда напред. — Довечера ще се срещнете. Не че ти нямам доверие. Просто смятам

за уместно той сам да се представи.

— Става. Искам да върна Виещите. И Севро.

— Готово. Освен това ще трябва да си избереш майстор на меча, някой, който да те обучава да боравиш с бръснача. След време ще трябва да убиеш публично няколко души.

— Знам да боравя с бръснача — казвам.

— Аз съм чувал друго. Стига де, няма нищо срамно. Разполагам с няколко имена. Жалко, че Аркос не дава уроци. Тези дни всъщност може и да имам парите да си позволя Каменната стена и неговия Път на върбата...

Думите му заглъхват, а погледът му се отклонява от мен, притеглен от приплъзващото се тяло на жена, което прорязва дима и еднообразието в кръчмата като жив въглен, падащ в мъгла. Усещам бадемовия аромат на кожата ѝ. Цитрусовото ухание на устните ѝ, когато тя се доближава до масата ни, грациозна и вълнуваща като въздуха на Лятното крайбрежие на Венера. Костите ѝ са крехки като на птица. Облечена е в черна права рокля, покрила цялата ѝ кожа освен голите рамене.

После улавям погледа ѝ и едва не падам от стола. Сякаш е изстрел в сърцето. Пулсът ми става треперлив. Това е тя. Момичето с криле, което никога нямаше да полети. Но сега... явно е отлетяла от Мики. Крилете ги няма, тя е съзряла и женствена. Но защо Евей е тук? Синовете ли са я изпратили? Едва успявам да запазя самообладание. Тя не ме е познала.

— Не знаех, че Розите растат толкова дълбоко сред бурените — казва ѝ Чакала.

Смехът ѝ се разнася като пърхане на пеперудени криле. Тя плъзва пръст по долния край на очуканата маса и едва забележимо свива рамене.

— Обикновените мъже не могат да си позволят необикновени неща. Но моята господарка чула, че в Изгубения град дошли необикновени мъже, и ме изпрати като... посланичка.

— А... — Чакала се обляга назад и я оглежда оценяващо. — Ти си момиче от синдиката. От тези на Вебона ли си? — Когато тя кимва, Чакала ме поглежда и обърква изненадата в изражението ми със страст. — Отведи я горе, Дароу. Аз черпя. Подарък за добре дошъл. Каж ми, ако искаш да я купиш. По работа можем да поговорим и утре.

Когато той произнася „Дароу“, хладнокръвието на Евей се пропуква за миг. Тя отстъпва назад и чувам, че дишането ѝ се променя. И когато ме поглежда в очите, знам, че вижда през Обсидиановата маска и мярва Червеното под всички тези лъжи. Ала изненадата в нейните очи означава, че не е дошла тук заради мен. Дошла е заради Чакала, но защо? Със Синовете ли е тя? Или Мики най-сетне е продал най-първокласната си стока на този гангстер Вебона?

— Не лягам с роби — казва Евей на Чакала и посочва Обсидиановите ми сигли.

— Ще установиш, че в този има нещо повече от видимото за очите.

— *Домине*, аз...

Той я сграбчва за ръката и усуква болезнено кутрето ѝ.

— Млъкни, момиче, и прави каквото ти казват! Иначе сами ще си вземем онова, което не щеш да ни дадеш. — Той разцъфва в огромна усмивка и я пуска. Тя стиска ръката си и трепери. Да нараниш Розова, не се изисква много сила.

Изправям се.

— Мисля, че оттук нататък аз ще поема нещата, приятелю.

— Убеден съм, че ще ги поемеш!

Отпъждам с жест телохранителите, които, щом ставам, се опитват да ме придружат.

Следвам Евей нагоре по напречните стъпала към четвъртия етаж и си спечелвам дюдюканията на някои от клиентите. Погледът ми мярва една от холокутиите над бара. Изображение на бомбени поражения се разстила на триизмерни вълни. Като че е станало в кафене. Кафене за Златни. Когато показват степента на опустошението, очите ми се разтварят широко. Синовете ли са го сторили?

На друг екран светва друга избухнала бомба. И още една. И още една, докато накрая десетки бомбени атентати заливат екраните из цялата кръчма. Всички глави се обръщат, за да гледат, и в просторното помещение настъпва тишина. Дланта на Евей стисва моята и разбирам, че бомбите са заложени от Синовете. Те са я изпратили. Но защо на Луната? Защо Чакала? Защо не са се свързали с мен?

— Побързай — казва ми тя, щом стигаме петнайсетия етаж, и ме дърпа през розовите светлини, покрай танцьорките и зажаднелите клиенти към последната врата в края на тесен коридор. Влизам след

нея в тъмната стая и незабавно усещам парливия дъх на смазка за пържачки. Въздухът зад мен се раздвижва — един мъж в прозрачно наметало се промъква напред. Нужни са доста усилия, за да устоя на подтика да го убия.

— Той е от нашите! — отсича Евей и пали лампата. Шестима Червени, обкичени с тежка военна техника, си свалят наметалата. Носят демонски шлемове с висококачествена оптика. — Извикайте капсулата.

— Това не е Адрий ау Август — изръмжава един от тях.

— Тоя е проклет Обсидиан.

— Странно изглежда. — Един от Червените с оптиката отскача назад и зарежда пържачката си. — Плътноста на костите му е на Златен!

— Спрете! — извиква Евей. — Той е свой. Хармъни го издирва.

Не Арес или Танцъора?

— Не си дошла тук заради мен — казвам аз, докато оглеждам оръжията им. — Била си на лов.

Тя се обръща към мен:

— По-нататък ще ти обясня, но сега трябва да тръгваме.

— Какво сте направили? — питам, докато един от Червените вади плазмаФакел, изрязва дупка в стената и отваря стаята към вонята на града. Нахлува влажен въздух и светлини заливат стаята, когато малка капсула се спуска и отваря страничните си люкове успоредно с импровизираната врата.

— Дароу, няма време!

Сграбчвам я.

— Евей, защо си тук?

Очите ѝ блясват тържествуващо.

— Адрий ау Август е убил петнайсет от нашите братя и сестри. Изпратиха ме да го заловя или ликвидирам. Избрах последното. След двайсет секунди той ще бъде изпепелен.

Изтръгвам дейтапада от ръката на един Червен и зареждам скритите ми гравиБотуши. Евей ми крещи. Ботушите надават жален вой, докато ме издигат във въздуха. Тръгвам по пътя, по който дойдохме, минавам през вратата и я разпарям, вместо да я отворя, излитам надолу по коридора като дошъл от ада прилеп. Минавам с трясък покрай една танцърка, понасям се над двама Оранжеви

клиенти, правя остър като бръснач завой надясно и се стрелвам надолу покрай парапета към масата на Чакала — той тъкмо си допива пиенето. Неговият Опетнен ме взема на мушка, Сивите също. Прекалено са бавни.

На екраните с изображенията от бомбените атентати пращи статично електричество и гори кървавочервен шлем.

— Жънете каквото сте посели — проехтява гласът на Арес от десетина високоговорители.

Масата под дланта на Чакала се топи, поглъщана от заложената от Евей бомба. Опетненият отблъсква Чакала от масата като кукла и обвива великанското си тяло около набъбващата енергия. Устните му се размърдват в шепота на смъртник:

— *Скирнир ал фал нъир.*

9. МРАКЪТ

Енергията се разпуква като цвят и избликва от Опетнения — изглежда като течност, която изпарява тялото му и се разстила по пода, подобно на разлят живак, а после потъмнява и се плъзва обратно към мястото откъдето е тръгнала, засмуквайки нататък мъже, столове и бутилки като черна дупка, и накрая се взривява с кошмарен силен тътен. Докопвам Чакала за якето, вдигам го нагоре, връзвам се в стената с рамото напред и прелитам през нея, а зад нас се пропукват стъкло, дърво, метал, ушни тъпанчета и хора.

Ботушите ми отслабват. Прехвърчаваме през улицата и се блъскаме в отсрещната сграда, пропукваме бетона и се строполяваме на земята, а свърталището „Изгубеното пиш“ хлътва навътре като гроздово зърно, което изсъхва до стафида, а тя се разсипва в прах. С предсмъртно издихание — грохот на огън и пепел, то се свлича и рухва.

Чакала лежи зад мен в несвяст с тежко обгорен крак. Опитвам да се изправя и повръщам, скелетът ми скърца като ствола на младо дърво, за първи път брулено от суров зимен вятър. Изправям се, залитайки, и веднага се строполявам отново на земята и изпразвам стомаха си за втори път. Главата ме цепи. От носа ми капе кръв, а от ушите ми се процежда на струйки. От взрива очните ми ябълки пулсират. Рамото ми е изкълчено. Застанал на колене, го притискам в стената и вкарвам ставата обратно, а щом тя се намества с пукот, треперливо изпускам дъх. Сякаш иглички боцкат пръстите ми. Избърсвам ръцете си от повръщаното и най-сетне неуверено се изправям на крака. Вдигам Чакала, присвивам очи и се втренчвам в дима.

Не чувам нищо освен воя на стереоцилиите. Все едно врабчета пицят във вътрешното ми ухо и пулсират. Отърсвам се от светлините, танцуващи из цялото ми зрително поле. Димът ме поглъща. Край мен като вода около камък се носят хора, затичали се да помогнат на заклещените вътре. Там ще намерят само смърт, само пепел. Силни

взривове раздират нощта. Екипите от поддръжници на Чакала се спускат с рев от града над нас. И щом се приземяват, врабчетата в ушите ми замлъкват, погълнати от пращенето на пламъците и плача на ранените.

Стоя пред изоставена фабрика на четиристотин километра от Цитаделата в дълбините на Стария индустриален сектор. Върху нея са построени по-нови фабрики и те са я погребали като дълбока подкожна пъпка под нов слой индустрия. Мястото е покрито с кора от нечистотии. Хищен мъх. Ръждива вода. Щях да си помисля, че съм попаднал в улица без изход, ако не познавах толкова добре моята каменоломна.

Дейтападът, който взех от Червения, оцеля след взрива. Оставих Чакала на екипите от негови поддръжници и се промъкнах надолу по улицата, където откраднах летателен апарат от Сивата полиция. След като ликвидирах приспособлението за проследяване на дейтапада, проникнах в историята на координатите му.

Хлопам силно по заключената врата на основния етаж на фабриката. Нищо. Сигурно се насират. Затова коленича на земята с ръце на тила и чакам. След няколко минути вратата се открява със скърцане. Вътре цари пълен мрак. После оттам се измъкват няколко фигури. Закопчават ми ръцете, надяват торба на главата ми и ме изблъскват във фабриката.

След като ме смъкват надолу със стар хидравличен асансьор, те ме повеждат неотклонно нанякъде, откъдето се носи музика. Концерт за пиано номер 2 от Брамс, ако не греша. Жужат компютри. Оксигени пламтят достатъчно ярко, за да проникне сиянието им през плата на торбата.

— Ей, зверове, я го пуснете! — извиква троснато познат глас.

— По-полека, смешнико — мърмори някакъв Червен.

— Дърдори ми колкото си щещ, павиан ръждив, но той струва повече от десет хиляди от вас, изродени недодялани...

— Вън, Дало — нарежда тихо Евей. — Веднага.

Стъпки на ботуши се отдалечават с глух тътен.

— Може ли вече да престана да се преструвам? — питам.

— Разбира се — отвръща Мики.

Счупвам белезниците, с които са оковали китките ми зад гърба, и смъквам торбата от главата си. Лабораторията от цимент и метал е чиста и тиха, чува се само успокоителната музика. Ситна мъглица се вие във въздуха от наргилето на Мики в ъгъла. Извисявам се над него и Евей. Тя не успява да се сдържи.

Тя вече не е Розата изкусителка от кръчмата и се хвърля в прегръдките ми като момиченце, приветстващо отдавна изгубения си чичо. Дланите ѝ се задържат на кръста ми, когато тя най-сетне се отдръпва и се вглежда в златните ми очи със своите розови. Въпреки кикота ѝ тя е самата чувственост и красота, с гъвкави ръце и бавна, съкровена усмивка, в която не се долавя и капка от скръбта, с която би трябвало да я бележи убийството на близо двеста души. Крилатото момиче се е превърнало в хищна птица и като че не го забелязва. Питам се дали щеше да се усмихва така широко, ако трябваше да избие всички онези хора с нож. Колко лесно ни се удават масовите убийства.

— Навсякъде бих те разпознала — казва тя. — Когато те видях на масата... сърцето ми пропусна един удар. Особено с онзи нелеп Обсидианов грим. Дароу, какво не е наред?

Тя изскимтява, когато я хващам за ревера на якето и я блъсвам в стената.

— Ти току-що уби двеста души! — тръсвам аз глава, бучаща и натежала от случилото се. — Евей, как можа? — Разтърсвам я и отново виждам как екипажът на кораба ми се разпръсва сред Космоса. Виждам всички мъртъвци, които съм оставил по пътя си. Усещам как пулсът на Юлиан отслабва и замира.

— Дароу, миличък... — обажда се Мики.

— Затваряй си устата, Мики!

— Да, добре.

— Червени. Розови. НисшеЦветни. Вашите хора! Все едно са нищо! — Ръцете ми треперят.

— Изпълнявах заповеди, Дароу — отвръща тя. — Адрий ни разследваше. Той трябваше да бъде елиминиран.

Значи въпреки всичките му шмекерии са го забелязали. Сълзи бликват от очите на Евей. Дори не трепвам. На кого му пука какво ѝ е след стореното от нея преди малко? Но аз я пускам и я оставям да се свлече по стената с надеждата да съзра поне сянка на съжаление, което

да ме накара да мисля, че лее сълзи за хората, които е убила, а не за себе си, не защото я е страх от мен.

— Не съм искала да е така — казва тя и си бърше очите. — Когато ме видиш отново.

Втренчвам се в нея объркан.

— Какво се е случило с теб?

— Учителят ѝ не беше като тебе — казва Мики. — Аз ѝ магнах крилата, а Хармъни ѝ даде нокти.

Обръщам се към Мики:

— Какво става, по дяволите?

— Ще е нужна цяла година да ти обясня. — Скръства ръце и ме оглежда изпитателно. — Но нека първо да кажем, че за тебе тъгуваха, мили мой принце. Второ, моля те, недей да свързваш моя морал с тази изгубена душа. Евей е малко чудовище, съгласен съм. — Той вперва сърдити очи в нея зад гърба ми, докато тя се изправя. — Може би сега ще прозреш какво си. — Подигравателната му усмивка угасва, бързият му поглед ме сканира от долу до горе. — Трето, изглеждаш божествено, момчето ми. Съвършено божествено!

Очите му танцуват по лицето ми. Устата му се отваря и устните му се препъват една в друга — толкова много има да ми каже. С остро лице и мазна коса той се приплъзва напред като нож по лед. Целият в ъгли. Кожа, обтегната около крехки кости. Толкова слаб ли беше, когато го видях за последно? Или просто не е сложил козметика? Не. Примигва бавно. Мудно. Уморен е. Остарял. И като че сломен. В приведените му рамене и в стрелкащите се наоколо очи присъства някаква странна уязвимост, сякаш всеки миг очаква да го ударят.

— Зададох ти въпрос, Мики — напомням.

— Не мога да мисля за гората! Все още оглеждам дървото! Да се смаеш как е разцъфнало тялото ти. Просто да се смаеш, миличък мой. Станал си още по-едър! Как се справят рецепторите ти за болка? Фоликулите на космите ти възпалиха ли се някога, както се притеснявах? А мускулните контракции — смяташ ли, че са над средните при връстниците ти? Достатъчно бързо ли се разширяват зениците? От месеци не съм чувал друго освен приказки за теб по холото. Не можеха да покажат Института, разбира се. Но имаше клипове, изтекли в холоМрежата. Клипове, например как убиваш

Безподобен белязан. Как превземаш някаква странна крепост в небесата като герой от старите времена!

Той отчаяно ме стисва за рамото — дланта му е по-слаба, отколкото я помня.

— Разкажи ми за живота си. Какво представлява Академията? Всичко ми разкажи! Още ли сте любовници с онази възхитителна Виргиния ау Август? — Внезапно се намръщва. — Ох, но не сте, разбира се. Тя е с...

— Мики! — Стисвам го. — Успокой се.

Той избухва в толкова силен смях, че чак започва да кашля и се извъръща от мен, за да си избърше очите.

— Просто ми е драго да видя приятелско лице. В днешно време не ми позволяват да съм в приятна компания. Не, никак. В действителност компанията ми е чудовищна.

— Млъкни, Мики! — казва рязко Евей.

Погледът му се плъзва към нея, застанала сега извън обсега ми — тя опипва горелката в кобура на кръста си, сякаш тя би я защитила от мен.

— Защо сте на Луната? Какво става? — питам. — Към Синовете ли сте се присъединили?

— Много неща се случиха — мърмори Мики. — Не съм тук по...

— Сега той работи за нас, Дароу — намесва се хладно Евей. — Без значение дали му харесва, или не. Разпарчетосахме малката му кърпачница за кожи. Използвахме парите, които бе натрупал от продажбите на създаваната от него плът, за да платим за превоз дотук и да оборудваме войска. Нанасяме ответен удар, Дароу. Най-сетне.

— Една Розова терористка и шепа Червени, които си играят с оръжие — казвам, без да я погледна. — Това ли ви е войската?

— Днес проляхме кръвта на Златни, Дароу. Ако не уважаваш мен, поне това уважи. Убих сина на АрхиГубернатора на Марс. Какво толкова си постигнал, та те кара да мислиш, че можеш да дойдеш тук и да плюеш на постигнатото от нас?

— Не си го убила — пояснявам.

Тя ме поглежда озадачено.

— Не говори глупости.

Отвърщам сърдито на погледа ѝ.

— Но как... Бомбата... — промълвява тя. — Лъжеш!

— Изкарах го навреме.

— Защо?

— Защото мисията ми е сложна. Той ми е нужен. Къде е Танцъора? Кой командва тук? Мики...

— Аз — обажда се друг глас от моето минало с акцент като на жена ми, само че този глас е отровен, пълен с гняв. Обръщам се и виждам на вратата Хармъни. Половината ѝ лице все още е обезобразено от онзи ужасен белег. Другата половина е студена и жестока, и по-стара, отколкото си спомням.

— Хармъни — казвам меко. Глобините с нищо не са спомогнали между двамата ни да се породят топли чувства. — Радвам се да те видя. Трябва да говоря с теб. Имам толкова много за казване. — Дори не знам откъде да започна. После забелязвам погледа, който тя отправя към Евей. — Къде е Танцъора?

— Танцъора е мъртъв, Дароу.

По-късно Хармъни сяда заедно с мен пред бюрото на Мики в един кабинет, обзаведен с евтини ъгловати мебели и стъкленици с хибридни органи, плаващи в консервиращ газ. Мики е седнал на бюрото и си играе с онова негово старо платонично кубче загадка. Забелязва ме, че го гледам и ми намига. По-добре е. Евей се е облегла на един контейнер с химикали. Седя, напълно объркан. Танцъора имаше план за мен. Той имаше план за всичко това. Няма как да е мъртъв. Не може да бъде.

— Последното желание на Танцъора беше Мики да ни създаде нова армия. Армия, която да съперничи на Златните по бързина и сила. Подбрахме най-добрите ни мъже и жени и ги подложихме на извайване. Те не могат да оцелеят след процедура по превръщане в Златен, каквато изтърпя ти, но някои успяват да издържат безстрашно на тази нова програма. — Тя маха към стъклото. Зад него по пода са разпръснати сто подобни на ковчези тръби. Във всяка от тях има Червен от нова порода. — Скоро ще имаме сто войници, които могат да навредят на Златните повече от всички досега.

Като че сто души са достатъчни, за да се бият срещу военната машина на Златните. С моите Виещи сигурно бихме разпердушили всяка бойна единица, която можеха да спретнат тези терористи. А ние дори не сме най-смъртоносните Златни.

Тя ръкомаха с нова ръка — загубила е онази от плът и кости срещу един Обсидианов при нападение над оръжеен склад. Сега има метален крайник. Гладък и силен, с незаконни гнезда за оръжия от черния пазар. Добра изработка, обаче никак не може да се сравнява с ваятелството на Мики. Разбира се, тя никога не би позволила той да я обработва.

— Значи Мики е пленник? — питам.

— По-скоро роб — изсумтява Мики, усмихвайки се едва-едва. — Даже и вино не ми дават.

— Мики, затваряй си устата! — сопва се Евей.

— Евей... — Хармъни вперва търпелив поглед в младата жена, а после поглежда Мики. — Помниш ли за какво си говорихме, а? Дръж си езика!

Мики трепва и очите му се стрелват към лявата ѝ ръка. На колана ѝ има празен кобур. Нещо, от което Мики се бои. Хармъни пази поведение заради мен.

— Страх те е, че той ще разкаже как сте го победили ли?

Тя отхвърля моята забележка със свиване на рамене.

— Мики продаваше момичета и момчета. Един поробител няма как да го поробиш. Както го виждам аз, късмет е извадил, че не му пробиха мозъка с куршум, кърваво проклятие да го стигне дано! Можеше да наема Ваятел да му тури рога, крила и опашка, та да заприлича на чудовището, каквото си е. Ама не наех. Нали така, Мики?

— Не.

— Не какво?

— Не, *домина*.

Думата предизвиква у мен тръпка на отвращение.

— Танцъора винаги го е уважавал — казвам. — И аз го уважавам въпреки всичките му... ексцентричности.

— Той купуваше хора. И ги продаваше — натъртва Евей.

— Всички си имаме грехове — отвърщам. — Особено ти.

— Казах ти, че той ще е прекален светец, кърваво проклятие да го стигне дано! Държи се, все едно не прави компромиси с морала си всеки ден. Намира оправдания за покварени копелета като нашия Мики тук. — Хармъни се ухилва на Евей, двете си споделят някаква тяхна шега. — Подобно отношение там горе си е в реда на нещата,

Дароу. Но ще научиш, че тук вече не правим компромиси. Това е минало.

— Значи Танцъора действително е мъртъв.

— Танцъора беше добър човек. — Тя се умълчава, но прекалено кратко, за да мине за почит. — Преди половин година той плати на наемнически отряд от Сиви да нападне един комуникационен център, за да откраднем данни. Аз казах, че като свършим работата, трябва да ги убием. Танцъора рече... какво точно беше?... „Ние не сме дяволи“. Но след като Сивият капитан си прибра парите, се завлече в щаба на местната Обществена полиция и им изпя местонахождението на Танцъора. Отряд мелези, кърваво проклятие да ги стигне дано, натръшка Танцъора и още двеста Синове в калта за две минути. Никога повече! Ако те убият един от нас, ние ще убием сто от тях! И нямаме вяра на Сиви. Не плащаме на Виолетови. Те са живели за сметка на труда ни цяла вечност! Имаме доверие само на Червени!

Евей се размърдва неловко.

— В Института имаше още един Червен — казвам след малко. — Тит. От вашите ли беше? — Поглеждам към Мики.

— Не гледай мен! — сопва се той.

— Ти как разбра, че Тит е Червен? — бърза да ме попита Хармъни. — Той ли ти каза?

— Той... се изгърва. Дребни неща. Никой друг не забеляза.

— Значи сте разбрали един за друг? — пита тя. Не се усмихва, ала въздъхва, сякаш ѝ е олекнало от отдавнашно бреме. — Добър момък беше. Сигурна съм, че сте се сприятелили?

— Той така и не ме разкри. Ти ли го извая, Мики?

С благословията на Хармъни той отговаря:

— Не, миличък. Ти ми беше първият. И единственият. — Той намига. — Аз давах съвети при извайването му. Но процедурата извърши един мой сътрудник въз основа на успехите, постигнати от нас с теб.

— Танцъора намери теб — казва Хармъни. — Аз намерих Тит. Макар че, когато го измъкнахме от мините Тебос, името му беше Арлъс. Той не пожела да го запази.

Разбира се, че Хармъни е открила Тит. Краставите магарета.

— Какво стана с него? — пита тя. — Знаем, че е умрял.

— Какво стана с него ли? Оставих един Златен да го зарови в проклетата земя.

Поглеждам студено и тримата и съм благодарен, че не могат да четат мислите ми. Те нищо не знаят. Трудно ми е да си представя какво си мислят. Те имат съвсем ограничен поглед към онова, което съм постигнал, към това, което съм станал. Мислех си, че съществува план, дълготрайна и съществена причина за всичките ми мъки. Ала е нямало нищо. Сега го знам. Дори и Танцъора само е чакал да види какво ще стане. И се е надявал.

Очаквах да ме посрещнат с отворени обятия. Да ме чака армия. Величествен план. Арес да свали покрития си със злокобна слава шлем, да ме заслепи със сиянието си и да докаже, че цялата ми вяра е била оправдана. По дяволите, исках само да ги открия отново, за да не съм самотен. Но тук, седнал на бетонния под с тази бледна тройка, настанила се на разнебитени пластмасови столове, съм по-самотен от всякога.

— Един Златен на име Касий ау Белона го уби — казвам.

— Достойна смърт ли беше?

— Досега трябва да си научила, че няма такова нещо.

— Касий. Същият, с когото имаш кръвна вражда. Заради това ли?

— пита нетърпеливо Евей. — Затова ли Белона искат да те убият?

Прокарвам пръсти през косата си.

— Не. Аз убих брата на Касий. Това е една от причините да ме мразят.

— Кръв за кръв — промърморва Евей, сякаш е наясно за какво говори, дявол да го вземе.

— Днес ги ударихме здравата, Дароу. Дванайсет взрива по цялата Луна и Марс. Танцъора и Тит са отмъстени — казва Хармъни. — А през следващите дни ще ги ударим още по-тежко. Нашето ядро е само едно от многото.

Тя махва с ръка към бюрото, холоМониторът оживява и на него се появяват сцени. Виолетови водещи на новини говорят монотонно за кръвопролитие.

— Трябва ли да се впечатля? — питам. — И вие сте също толкова лоши като тях. Знаете го, нали? Оставете стратегията. Оставете това, че дразните спящ дракон. Евей самолично уби над сто нисшеЦветни само преди часове.

— Там нямаше Червени — казва Хармъни, а после изрича хрумналата ѝ по-късно изумително неискрена мисъл: — И Розови също.

— Имаше!

— Тогава жертвата им ще се помни — произнася тържествено тя.

— *Vox clamantis in deserto!* — възкликвам.

Мики си мълчи, но си позволява една лека усмивка.

— Опитваш се да ни впечатлиш със Златните си префърцунени приказки ли? — пита Хармъни.

— Той се чувства като глас, викащ в пустиня. Крещящ напусто — обяснява Мики. — Елементарен латински.

— Значи си наясно кое как е — казва Хармъни. — Ставаш Златен и изведнъж знаеш всички отговори.

— Не беше ли това смисълът да стана Златен? За да разберем как мислят те?

— Не. За да те поставим в позиция, от която да ги захапеш за врата. — Тя свива юмрук и удря по дланта на металната си ръка, за да подчертае думите си. — Не се дръж, сякаш си роден по-висш от нас. Не забравяй, че аз знам какъв си отвътре. Само едно уплашено момче, което опита да се самоубие, след като се оказа твърде слабо да спаси жена си от обесване.

Седя зашеметен. Загубил дар слово.

— Хармъни, той само се опитва да помогне — намесва се тихо Евей. — Знаем, Дароу, сигурно е трудно. Прекарал си сред тях години. Но ние трябва да им вредим! Виж, те не разбират от друго. Болката. Чрез болката те ни контролират. — Тя продължава, без да бърза: — Първия ден, когато обслужих Златен, изпитах най-голямата наслада в живота си. Не мога да ти го обясня. Все едно срещаш Бог. Сега зная, че онова чувство не е било наслада. Било е отсъствието на болка. Така обучават Розовите да живеят робски живот, Дароу. Отглеждат ни в Градините с импланти в телата, които изпълват живота ни с болка. Наричат това „приспособление“ Целувката на Купидон — изгарящите болки по целия гръбнак, главоболието. Те никога не стихват. Дори и когато затвориш очи. Нито когато плачеш. Стихват само когато се покоряваш. Накрая те премахват Целувката. Когато навършим дванайсет. Но... ти няма как да знаеш как се чувстваме, Дароу, за страха, че тя ще се върне.

Евей си играе с ноктите си.

— Златният трябва да усеца болка. Трябва да се боят от нея. Нужно е и да научат, че не може да ни вредят без последствия. Това иска да каже Хармъни.

А аз мислех Златните за повредени. Всички ние сме само ранени души — препъваме се в тъмното и отчаяно се мъчим да се закърпим, с надеждата да запълним зейналите празнини, които те са разкъсали в нас. Ео ме опази да не стигна до този край. Без нея и аз щях да съм като тях. Изгубен.

— Смисълът не е да им навреждаме, Евей — казвам. — А да ги победим. Ео ме учеше така, Танцъора също. Ние брулим ябълките, а трябва да изровим корените. До какво ще доведат бомбените агенти над тях? Какво ще постигнат убийствата? Трябва да подкопаем Обществото им като цяло, да подриваме начина им на живот, а не *това!*

— Ти си забравил своята мисия, Дароу — казва Хармъни.

— Ти ли ми казваш това! — възкликвам. — Можеш ли изобщо да разбереш какво съм видял?

— Точно така. Каквото си видял ти. Ти се гощаваш с господарите и затова можеш си позволиш да живееш, затънал в теории. Ами това, което съм видяла аз? Ние сме долу в лайната. Умираме. А какво правиш ти? Философстваш! Живееш си в разкош! Лягаш си с Розови. Аз трябваше да *слушам* как Танцъора умира. Да чувам как проклетите викове гърмят в комуникаторите, когато мелезите дойдоха да убиват! И нищичко не можех да направя, за да ги спася. Ако ти бе преживял това, щеше да знаеш, че срещу огъня можеш да се бориш само с огън.

Знам накъде водят тези думи. Те отвориха яма в душата ми. Запратиха ме да ридая в калта, а Касий се извисяваше над мен. Ето как ще свърши това.

— Ти може да си загубила всичко, което обичаш, Хармъни. Съжалявам за това. Но моето семейство все още е в мината. Те няма да страдат заради твоя гняв. Мечтата на жена ми бе мечта за по-добър свят. Не за по-кървав. — Изправям се. — А сега искам да говоря с Арес.

В стаята се възцарява тежко мълчание.

— Почакай малко. — Хармъни поглежда Мики и Евей. Наблюдава как Мики неохотно се изправя. Той се поколебава, сякаш се

готви да ми каже нещо, но усеща погледа на Хармъни и замълчава.

— Успех, миличкият ми — казва просто той и ме тупва по рамото.

— Позволи ми да остана — приближава се Евей към Хармъни.
— Аз мога да ти помогна с него.

Хармъни я докосва по хълбока.

— Арес не би го позволил.

— След онова, което сторих днес... Нямах ли ми доверие? Аз не съм като другите.

— Вярвам ти толкова, колкото и на всеки Червен. Но това не мога да споделя с теб. — Тя нежно целува Евей по устните. — Върви.

Евей се спира на вратата и поглежда назад към мен.

— Ние не сме ти врагове, Дароу. Трябва да го знаеш.

Вратата зад нея се затваря, изщраквайки, и ние оставаме сами в кабинета на Мики.

— Тя знае ли? — питам.

— Какво да знае?

— Че ти я бе изпратила на самоубийствена мисия.

— Не. Тя не е като нас. Тя се доверява.

— А ти би я пожертвала?

— Бих пожертвала всеки от нас, за да убия Безподобен белязан. Успяваме да стигнем само до нищо и никакви Феички и Бронзита. Искам истинските тирани!

— Ти я използваш по-ужасно, отколкото Мики някога я е използвал!

— Тя има избор — измърморва Хармъни.

— Нима?

— Достатъчно. — Хармъни сяда и ме подканя с жест да сторя същото. — Танцъора може и да е мъртъв, но Арес има план за теб.

— Не, не! Приключих вече с изслушването на плановете му от устата на други! Жертвах заради него три години от живота си! Искам да видя лицето му.

— Невъзможно.

— Тогава приключих!

— Как може да приключиш, а? Ти си пленник! Кърваво проклятие, не можеш да се прибереш в Ликос, нали така? Има само един изход. Затегни колана и не се отклонявай от курса.

Думите ѝ са тежък удар. Не мога да се върна назад. И това ми носи чувство на неизразима самота. Къде е моят дом? Къде ще отида, дори и всичко това да завърши с изпепеляването на Златните?

— Ти няма да се срещнеш с Арес. Дори и аз никога не съм виждала лицето му, Пъклолазе.

— Не си ли? Работиш за него почти толкова отдавна, колкото и Танцъора. Години наред! Как може точно ти да му имаш доверие?

— Защото той пъкна първото оръжие в моята длан. Беше с шлема си и пъкна в ръката ми пържачка версия IV със зареден йонен пълнител.

— Арес мъж ли е? — питам.

— Кого го е грижа? — Тя включва холоМонитор. Електроните се завихрят във въздуха и се сливат в поредица от карти. Разпознавам топографията. Марс. Венера. Луната може би. Десетки червени точки примигват по чертежите на градове, корабостроителници и още десетина жизненоважни обекти. Бомби, осъзнавам аз.

Хармъни поглежда уморено картата.

— Това е планът на Арес. Четирисотин бомбени атентата. Шестстотин нападения над оръжейни складове, правителствени съоръжения, електрически компании, комуникационни мрежи. Това е същината на Синовеите на Арес. Години планиране. Години трупане на оскъдни ресурси.

Нямах представа, че сме способни да проведем подобна акция. Взирам се със страхопочитание в картата.

— Днешните бомбени атентати бяха с цел да предизвикат отклик. Да ги притесним. Искаме да се мобилизират. Ако се мобилизират, те сгъстяват редиците си. Пъклените пепелянки се изгарят най-лесно, когато са скупчени нагъсто.

— Кога ще се проведе това?

— След три ноци.

— Три ноци — повтарям аз. — Когато приключва Срещата на високо равнище. Той не може да иска от мен то...

— Иска го. След три ноци Срещата приключва приятно с галатържество. Вино, Розови, коприни, всичко каквото там, по дяволите, вършите вие, Златочелите. Всичките Губернатори, кърваво проклятие да ги стигне дано, всичките Сенатори, Претори, Императори, Правници от всички краища на Обществото ще са тук.

Цяла Слънчева система от изчадия, събрана на едно място от властта на Суверена. Ще минат още десет години, докато видим това. Синовете няма как да проникнат вътре, но ти можеш да отидеш там, където ние не можем. И да нанесеш удара, който ние не можем.

Усещам как думите се задават като влак в тунел.

— Когато всички са се събрали, хубавичко нагъчкани... Когато Суверенът се изправи да произнесе реч, избиваш Златочелите копелета с радиева бомба, която ще скрием у теб. Мики и екип от джаджи изработиха технологията. След като видим, че бомбата се е взривила чрез дейтаРекордера, който ще ти сложим, ние ще отприщим ужас и безумие по цялата система. Ще ги изпепелим!

Това ли е върхът на всичко сторено от мен?

— Трябва да има и друг начин.

— Плановете винаги са два, Пъклолазе. Единият е този, другият си ти. Арес и Танцъора казваха, че ти си нашата надежда, нашият шанс да поемем по друг път. Фукаха се като момченца, че ти можеш да унищожис Златните отвътре. Но ти се провали, както предвиждах аз. Казваш, че Евей е окървавила ръцете си. Е, и по твоите има кръв.

— Нямах представа с колко кръв са изцапани моите, Хармъни. Кърваво проклетие, не съм някакъв светец! Но атаката на Евей бе престъпна.

— Престъпно е само да загубим.

Обзема ме гняв.

— В играта е намесено много повече, отколкото разбираш. Не можем да излезем срещу Златните. Какъвто и удар да нанесем, те ще ни унищожат просто така! — Щраквам с пръсти.

— Значи няма да го направиш.

— Не, няма да го направя, Хармъни.

— Тогава войната започва без твоята помощ — заявява тя. — Бяхме подготвили двама Синове да се опитат да влязат на тържеството. Те не са Златни, затова вероятността да ги хванат и нарежат на лентички в Преторианска килия за мъчения, преди да са изпълнили мисията си, е по-голяма. Това значи, че предводителите на Златните ще продължат да живеят, а нашите миниатюрни шансове за победа в този лайнян щурм намаляват, защото ти нямаш доверие на Арес.

— Шлакай я ти тая работа. Ако иска помощта ми, Арес би трябвало сам да ми го каже.

— Как? Той е на Марс и подготвя революцията. Няма никакъв начин за комуникация. Те следят всичко. Как би могъл да се свърже с теб, без да разобличи прикритието ти? — Тя се навежда напред и долните ѝ зъби блясват като на диво животно. — Кажи ми, Дароу... Ти знаеш ли изобщо колко много ти откраднаха те?

Нещо в тона ѝ ме сепва.

— За какво говориш?

— Ето за какво говоря. — Тя вкарва поредица от команди в холоКуба и там се появява изображение на мините в Ликос. Кръвта ми се смразява. — Записът от смъртта на Ео, който ние откраднахме и излъчихме...

Сърцето ми думка в гърлото.

— Не беше пълен. — Тя натиска клавиша за пускане и стаята около нас се превръща в мината. Ние сме част от триизмерно холо. Това е суровият заснет материал, не онова, което пуснаха по новините, не онова, което съм гледал сто пъти. Той показва обесването без звуков съпровод.

Чувам собствените си викове на болка, докато Сивите бият момчето, което бях. Ридая сред тълпата. Мъчителната тишина в немонтиран заснет материал. Майка ми обронва глава, а чичо Нарол се изплюва в прахта. Кийран, брат ми, закрива очите на децата си. Нозе пристъпват. Дио, сестрата на Ео, се изкачва със залитане по металния ешафод. Обувките ѝ стържат по ръждата. Плаче. После Дио се навежда към жена ми. Ео стои там, дребничка, тъй бледа и слаба, само димна струйка от пламенното момиче, което си спомням. Устните ѝ се раздвижват. Аз пак не чувам, точно както не го чух и онзи ден. Внезапно Дио се разридава неудържимо и се притиска към Ео. Какво ѝ казва?

— Използвай апаратурата. Нали е за това?

Хиляда пъти съм се чудил, но никога не съм имал достъп до този запис. Нямах представа как бих го намерил, без да възбудя подозрение. А и мисълта ме плашеше, както ме плаши и сега — какво не бе по силите ми да чуя? Какво би могла да понесе Дио, а аз — не?

В пиратските новинарски кадри Дио дори не я показват. Но тук мога да превъртя назад този суров материал. И аз го правя. Мога да

усиля звука. И го правя. Отново гледам как се случва: майка ми обронва глава. Нарол се изплюва. Кийран закрива очите на децата. Нозе пристъпват. Дио се изкачва по ешафода. Всички звуци са усилены. Изчиствам белия шум с помощта на настройките и чувам какво е казала жена ми на Дио.

— *В моята стая има люлка, аз я направих. Скрый я, преди Дароу да се върне.*

— *Люлка...* — шепне Дио.

— *Той не бива никога да узнае. Това ще го сломи.*

— *Не го казвай, Ео. Недей.*

— *Нося дете.*

10. СЛОМЕН

Аз съм съкрушен.

Седя сред бездна. Взирам се в ръцете си. Ръцете, които не можах да спасят жена ми, детето ми. Тя беше права. Нямах сили да понеса истината за втората жертва, сторена от Ео. Ео можеше да живее. Можеше да роди детето, което винаги сме искали. Това бъдеще не е достойно за нейното мълчание. Аз не бях достоен за него...

Усещам нещо дълбоко вътре в гърдите си — глуха, сурова болка. Сякаш в душата ми е зейнал мрак, докато тялото ми се стяга и се увива около скръбта. Чувствам се, сякаш тежа хиляди килограми. Раменете ми се прегърбват. Гърдите ми се стягат. Пръстите ми се свиват в юмрук. Странна ми е мисълта, че тези ръце са били с мен през цялото това време. Те помогнаха да дръпна глезените й. Те я погребяха в пръстта. Но те погребяха не само нея, нали?

Точно така. Те погребяха и друг живот. Нероден. Нашето дете — мъртво, преди да е живяло. А аз дори не знаех. Предадох ги и двамата. Видеото с усиления звук отново тръгва.

— *Нося дете* — казва тя на Дио върху ешафода. — *Нося дете.*

Повтарям го десетина пъти и усещам как се смаявам и потъвам в коридор от скръб.

Златните убиха не само нея. Убиха и онзи, който винаги съм искал да бъда — съпруг и баща. Да бях я спрял. Да не бях се цупил като дете, когато загубихме Лавъра, на нея нямаше да й хрумне да ме заведе в градината. Де да имах силата да се престоря, че загубата на Лавъра ни най-малко не ме притеснява!

Цялото семейство, което можех да имам. Жена. Синове. Дъщери. Внуци. Били са погубени още преди да ги има. Ео никога няма да прегърне нашата дъщеря. Никога няма да целуне сина ни, докато заспива, и да ми се усмихне, докато ръчичките му стискат моя пръст. От това семейство, което можеше да го има, съм останал само аз. Черна сянка на мъжа, който ми бе отредено да бъда.

Гневът се надига. Ние имахме шанс — и вече го няма. Всичко, което исках, вече го няма — заради мен и заради *тях*. Заради техните закони. Тяхната несправедливост. Тяхната жестокост. Те накараха една жена да избере за себе си и за нероденото си дете смъртта пред живота в робство. Всичко това — заради властта. Всичко това, за да запазят своя съвършен малък свят.

— Ти не бе достатъчно силен — казва Хармъни. — Сега достатъчно силен ли си, Пъклолазе?

Поглеждам я, докато сълзите прокарват топли пътечки надолу по лицето ми. Суровият ѝ поглед, вперен в мен, се смекчава.

— И аз имах деца някога. Радиацията разяде вътрешностите им и дори не им дадоха болкоуспокояващи. Дори не поправиха теча. Казаха, че ресурсите не достигали. Мъжът ми просто седеше и ги гледаше как умират. Накрая и той си отиде от същото. Добър човек беше. Но добрите хора умират. За да ги освободим, за да ги защитим, ние трябва да бъдем диваци. Затова дай ми зло. Дай ми мрак. Кърваво проклетие, превърни ме в самия дявол, ако можем да донесем макар и най-бледия лъч светлина!

Изправям се и я обгръщам с ръце, докато си мисля за истинския ужас, пред който са изправени тези като нас. Действително ли бях забравил? Аз съм рожба на ада и твърде дълго се заседях в техния рай.

— Каквото пожелае Арес, ще го сторя!

— Плиний я е пратил тая кучка — изсъсква Чакала, докато Жълтия лекар бавно отстранява изгорялата кожа от ръката му и отново нанася новорастящи култури. — Не са Синовеите на Арес. Те не биха избили толкова много нисшеЦветни. В противоречие е с профила им. Сигурно е Плиний. Или Преторианците на Суверена под прикритие.

Светлините на преминаващите кораби проблясват през стъклото. Той изругава и крясва на прислугата си да затъмнят прозорците. Сивите ме доведоха тук, в частния му небостъргач, вместо в Цитаделата, както помолих. Мястото гъмжи от наемници. Той предпочита Сивите пред Обсидианите — освен онзи Опетнен, очевидно. Аз съм единственият друг Златен, което показва степента на неговото доверие. Името му несъмнено би привлякло толкова

хрантутници, че цял град да населиш с тях, но той се чувства добре сам. Също както мен.

— Възможно ли е да е Виктра? — питам. — Тя не остана...

— Тя вече доказа лоялността си. Не би използвала бомба. Освен това е влюбена в теб. Не е била тя.

— Влюбена в мен? — питам слисано.

— Сляп си като Сините! — Той изсумтява, ала не казва нищо повече по въпроса. — Нашият съюз трябва да остане в тайна, докато не се махнем от тоя проклет спътник, което значи, че кракът ти не е стъпвал в оная кръчма. Ако на Плиний му бе известен размахът на нашите планове, щеше да действа по-радикално. Вярвам, че негова цел съм бил единствено аз. Затова ти ще се върнеш в Цитаделата. Ще се престориш, че нищо не е станало. Аз ще продължа да действам по своя план с главатарите на синдиката, а в края на Срещата ще откупя договора ти.

И в този момент техният свят ще се промени.

Обръщам се, за да си тръгна и да го оставя, но гласът му ме спира на вратата:

— Ти ми спаси живота. Само още един човек го е правил. Благодаря ти, Дароу.

— Кажи на новата си кожа да израства по-бързо. Не би желал да пропуснеш галатържеството за закриването.

Следващите три дни преминават в мъгла, мислите ми са обсебени от Ео и загубеното от нас. Не мога да избягам от скръбта. Тя ме мъчи дори и когато тренирам до смърт в спортната зала на имението. Не водя светски разговори. Страня от приятелите си. Нищо от това няма значение. Не и за мен. В присъствие на болката животът помръква. Теодора забелязва и се старее с всички сили да разведри киселото ми настроение, дори ми предлага да се развлека с Розите от Градината на Цитаделата.

— По-добре вие, *домине*, отколкото някой недоद्याлан тип от Газовите гиганти — казва тя.

Вестта за бомбените атентати се разнася из цялата Цитадела, тя е водеща сред новините. Обществото го отиграва добре — излъчват действията на техните спасителни отряди. Разпространяват

инструкции как да се справим с потенциална криза. Жълти психолози анализират Арес от екрана и заключават, че латентна сексуална травма на младини го кара да напада, за да поеме отново контрола над своя свят. Виолетови актьори и изпълнители събират пари за семействата, загубили близки. Самият Живак жертва три процента от личното си състояние за помощи. Обсидианови и Сиви командоси нападат астероидни бази, където „се обучават“ Синове на Арес. Сиви агенти — антитерористи, дават пресконференции и твърдят, че са задържали отговорните, вероятно Червени, които са открили в някаква мина или в бордеите на Луната.

Това е фарс и Златните го разиграват тъй добре! Те се крият от камерите и го представят като борба на всички Цветове срещу Червените терористи. Тази борба не е на Златните. Тя е на цялото Общество. Нещо повече, Обществото побеждава, защото нашата жертвеност и покорство ни позволяват да просперираме. Чиста проба фъшкии, кърваво проклятие да ги стигне дано!

И все пак вината трябва да бъде хвърлена върху някого. Затова АрхиГубернаторът е привлечен да отговаря на запитвания относно това как се справя със ситуацията. Как Синовете са стигнали от Марс на Луната? — ще го попитат. Стършеловото гнездо на Златните се разжужава, както и очаквах, но въпреки това галатържествата продължават. Наблюдавам как Златните разиграват своите игрички на интриги и дипломация и гърчат по празненства, конференции и срещи, недокоснати от мръсните игри с терористите. Те са закриляни, защитени от ужаса.

По-рано щеше да ме обезпокои, но сега те за мен са просто сенки. Сякаш вече са станали само спомен. Това наистина е нищо в сравнение с моето минало.

Докосвам със съжаление бомбата на гърдите си. Направена от Мики. Копие на пегаса, който носех в Института, приютил косата на Ео, той сега лежи на тайно място заедно с другите ми лични вещи. Трябва само да завъртя главата му и се превръща в бомба. Пръстенът, който ми дадоха, ще я задейства.

Отдръпвам се от приятелите си, от Виктра. Питала е Рок какво ми е. Зная, той ще отговори, че съм като вятъра — създание, податливо на приумици и настроения. Или нещо такова. Той се върти край мен, идва в покоите ми, когато вече съм си легнал, опитва да се боричка с

мен в спортната зала. Но не мога да се усмихвам с него, да слушам как тихият му глас чете стихотворения, да обсъждам философски въпроси, дори да споделям шеги. Не мога да си позволя да му съчувствам, защото знам, че скоро ще е мъртъв. Опитвам се да го убия в сърцето си, преди да го убия от плът и кръв.

Мога ли да го добавя в списъка на вече пратените от мен в гроба?

Най-сетне намирам отговора привечер в деня на галатържеството, когато Теодора ми донесе изгладените дрехи от перачницата. Тя не споменава нищо, което да ми напомни за Рок. Не ми предлага дълбоки мъдрости. Вместо това прави нещо, което никога не съм виждал да прави: грешка. Докато оставя униформата ми на един стол, бутва чаша с вино на съседната маса. Виното се разлива по ръкава на бялата ми униформа. Чувството, което се мярва в очите ѝ, предизвиква у мен студени тръпки — ужас. Както сигурно сърна се визира в прииждащата въздушна кола. Тя излива поток от извинения, сякаш ще я ударя, ако не се извини. Трябва ѝ време да се успокои, избликът на паниката да се разсее. Когато това се случва, тя сяда на пода и мълчаливо попибва униформата.

Не знам какво да правя. Стоя там неловко, после слагам ръка на рамото ѝ да ѝ кажа, че всичко е наред. Точно тогава тя избухва в плач и тежки ридания разтърсват крехките ѝ рамена. Тя се дръпва от ръката ми и казва, че ще трябва да облека черно вместо бяло. Може и да не знае какво предстои, но го усеща в мен, във въздуха.

Докато другите улани се заиграват помежду си, вземат вани с микроабразия и се съветват със стилисти в подготовката си за галатържеството, аз с трепереци пръсти завързвам връзките на тежките си военни обувки. Никога не ме е бивало да спасявам приятелите си. Като че вечно им навличам беди. Убеден съм, че Севро е все още жив само защото е далече от мен. Фичнър постоянно се боеше, че ще убия сина му. Каза, че нишката на живота ми била толкова здрава, че протривала тези около нея. Сега, докато гледам така Теодора... това ми напомня колко крехки и сложни същества сме в действителност. Не знам защо тя се разплака. Някаква травма от миналото? Някакво усещане за предстоящото? Незнанието ми напомня за задълбочеността на хората около мен. Аз съм безмълвен и студен, но Рок е сърдечен... Той щеше да знае какво да каже.

Почуквам на вратата му няколко минути преди времето, когато свитата на Август трябва да потегли от вилата за тържеството. Не получавам отговор. Отварям вратата и откривам приятеля си да седи на леглото, прихванал нежно старинна книга за гръбчето. Щом вижда, че съм аз, гладките му черти се разтягат в усмивка.

— Помислих те за Такт, дошъл да ме врънка да ударим по някой и друг стим преди тържеството. Той вечно си мисли, че щом чета, значи не правя нищо. Няма по-голяма беда за интроверта от екстрровертите. Особено онова говедо. Няма да мине много време и сам ще се закопае.

Изкисквам се насилено.

— Поне си признава пороците.

— Виждал ли си братята му? — пита Рок. Поклащам глава отрицателно. — Пред тях Такт е просто агънце.

— Кръвогадост! — изругавам и се облягам на касата на вратата. — Толкова ли са зле?

— Братя Рат? Ужас са! Ужасно богати. Ужасно талантиливи. А основното им достойнство е способността им да прегрешават. В това са направо феноменални. — Рок се ухилва съзаклятнически. — Ако се вярва на мълвата — а аз обожавам мълвата, припомня ми за Байрон и Уайлд, — братята на Такт отворили бардак в Егия, като били четиринайсетгодишни! Заведение от класа, докато не почнали да предлагат... по-специфично ориентирани преживявания.

— И какво станало после?

— Погубени дъщери, синове. Оскърбления. Дуели. Мъртви наследници. Дългове. Отрова. — Той свива рамене. — Това е семейство Рат. Какво да очакваш от тия мизерници? Затова всички толкова се изненадаха, че Такт се е хванал с Железен Златен като теб — пояснява той. — Знаеш ли, братята му го подиграват, че стоял в сянката ти. Затова вечно е толкова жлъчен. Исква да е като теб, ама не може. И затова прибягва до обичайната си защита. — Той се мръщи. — Понякога ми се струва, че ти разбираш всички ни по-добре, отколкото самите ние разбираме себе си. Но пък друг път сякаш изобщо не те е грижа. — Не казвам нищо и Рок накланя глава към мен. — Какво има?

— Нищо.

— Ти не си от ония, дето нищо не става с тях. — Той оставя книгата на гърдите си и потупва края на леглото, канейки ме да вляза.

— Седни, моля те.

— Дойдох, защото исках да ти се извиня — произнасям много бавно, докато присядам на ръба на леглото. — През последните месеци и особено последните няколко дни бях сдържан. Не мисля, че постъпвах честно спрямо теб. Та нали ти си най-верният ми приятел! Е, ти и Севро, но той не спира да ми праща странни снимки по нета.

— Пак ли еднорози?

Смея се.

— Мисля, че той има проблем.

Рок ме потупва по ръката.

— Благодаря ти. Но ти си като хрътка, която се извинява, задето маха с опашка. Ти винаги си сдържан, Дароу. Не си длъжен да се извиняваш, че си такъв, какъвто си — не и на мен.

— По-сдържаният може би?

— Може би — съгласява се той. — Всички ние си имаме свои вътрешни приливи и отливи. Те се надигат и спадат. — Свива рамене. — В действителност ние нямаме контрол над тях. Над нещата и хората, които ни вкарват в тази орбита, поне не толкова, колкото ни се ще да признаем. — Той ме поглежда продължително и набърчва замислено чело. — За Мустанга ли става въпрос? Знам, трудно ти бе да я напуснеш, каквото и да говореше по онова време. Трябва да я издириш, докато сме тук. Зная, че ти липсва.

— Не ми липсва.

— Лъжеш ти като разпран, бузите ти огън-плам!

— Сто пъти съм ти казвал, че не искам да говорим за нея!

— Добре де, добре. Значи се тревожиш, нали? За търга? — Той се умълчава, усмихва се и ме гледа. — Няма защо. Тоя въпрос го уредих. Ще наддавам за теб.

— Ти нямаш толкова пари — отсичам аз.

— Знаеш ли как се изръсват Феичките, за да направят свой длъжник Безподобен с моето потекло и връзки? С милиони! Ако трябва, мога да ида дори и при Живака. Той постоянно отпуска заеми на Златни. Важното е, че ще имам парите, дори и родителите ми да не ми помогнат. Затова хич да не те е грижа, братко. — Той ме смушва с крак. — Дом Марс все трябва нещо да значи, нали така?

— Благодаря ти — казвам, едвам изцеждам думите от гърлото си, неспособен да схвана напълно какво е сторил. И защо? Така си слага

главата в торбата. Това го поставя под заплаха и ядосва родителите му. — Никой друг дори не ми е споменавал търга.

— Страх ги е, че лошият ти късмет е заразен. Знаеш как е. — Той млъква и изчаква, защото ме познава добре. — Има и друго. Нали?

Тръсвам глава.

— Ти... — думите ми убягват. — Случва ли ти се да се чувстваш изгубен? — Въпросът увисва помежду ни, съкровен, неловък само от моя страна. Той не ми се присмива, както биха постъпили Такт и Фичнър, нито се почесва по топките като Севро, нито се подсмива, както сигурно би постъпил Касий, нито мърка като Виктра. Не съм убеден как би постъпила Мустанга. Но Рок, въпреки своя Цвят и всичко онова, което го прави по-различен, бавно пъхва разделител в книгата и я оставя на нощното шкафче до леглото с балдахин, протака и оставя отговорът да назрее между нас. В него има покой, огромен и величествен, същия покой, който си спомням, че притежаваше и баща ми.

— Куин веднъж ми разказа една история. — Той ме изчаква да измрънкам недоволено при споменаването на история, и когато не го правя, тонът му става по-задълбочен и сериозен. — Някога, по времето на Старата Земя, имало два гълъба, много влюбени един в друг. Тогава отглеждали подобни животни, за да пренасят съобщения на големи разстояния. Тези двата се родили в една клетка, отгледани били от един и същи човек и в навечерието на голяма война в един и същи ден били продадени на двама различни купувачи. Разделени, гълъбите страдали, всеки се чувствал непълноценен без любимия. Господарите им ги водели надлъж и нашир и гълъбите се бояли, че никога вече няма да се намерят, защото започнали да осъзнават колко голям е светът и колко ужасни неща има в него. Месеци наред те разнасяли вести за своите господари, летели над бойните линии, стрелкали се из въздуха над мъжете, които се избивали за земя. Когато войната свършила, господарите им освободили гълъбите. Но никой от тях не знаел къде да отиде, никой не знаел какво да прави и затова всеки отлетял у дома. И там отново се намерили, както им било отредено — да се завърнат у дома и да открият вместо миналото своето бъдеще. — Той внимателно сплита пръсти — учител, който е стигнал до най-същественото. — Та дали се чувствам изгубен? Непрекъснато. Когато Лея умря в Института... — Устните му леко се извиват надолу. — Озовах се в

тъмен лес, ослепял и объркан като Данте пред Вергилий. Но Куин ми помогна. Нейният глас ме зовеше да изляза от скръбта. Тя стана моят дом. Както тя се изразява: „Домът ти не е там, откъдето си, а там, където намиращ светлина, когато всичко помръкне“. — Той полага длан върху моята и я стисва. — Намери своя дом, Дароу. Той може и да не е в миналото. Но го открий и никога повече няма да си изгубен.

Винаги съм мислил за Ликос като за свой дом. За Ео като за свой дом. Може би сега отивам там. Да я видя. Да умра и отново да намеря своя дом в Долината, с жена ми. Ала ако е вярно, защо не чувствам пълнота? Защо колкото повече се приближавам към нея, празнината в мен се разраства?

— Време е да тръгваме — казвам, докато ставам от леглото.

— Също толкова сигурно, колкото е че съм ти приятел... — Рок също се надига — ... и ти ще се съвземеш от това. Ние — това не е положението ни в обществото. Ние сме си ние — сборът от извършеното от нас, онова, което искаме да извършим и хората, които държим близо до себе си. Ти си ми най-свидният приятел, Дароу. Имай го предвид. Без значение какво се случва, аз ще те пазя — точно както и ти би ме пазил, ако някога имам нужда.

Изненадвам го, като стисвам ръката му и я задържам за момент.

— Ти си добър човек, Рок. Твърде си добър за своя Цвят.

— Благодаря. — Той се взира в мен с присвити очи, когато пускам ръката му, и разглежда гънките на униформата си. — Но какво точно искаш да кажеш?

— Мисля, че бихме могли да сме братя — казвам. — Ако живеехме друг живот.

— Защо ни е друг живот? — После той вижда автоматичната спринцовка в лявата ми длан. Ръцете му са твърде бавни да ме спрат, но очите му са достатъчно бързи — те се отварят широко в доверчив страх, като вярно куче, когато бавно го приспиват в скута на господаря му. Той не разбира, ала знае, че причина има, но въпреки това приижда страхът, предателството, което разбива сърцето ми на хиляди късчета.

Спринцовката пронизва шията на Рок и той бавно се свлича върху леглото, а очите му се затварят в унес. Когато се събуди, всички, с които и за които е работил през изминалите две години, ще бъдат мъртви. Ще си спомни какво съм му сторил, след като ми е казал, че съм най-близкият му приятел. Ще разбере, че съм знаел какво ще се

случи на тържеството. И дори тази вечер да не умра, дори и да не открият по други причини, че аз съм заложил бомбата, спасяването на Рок означава, че ще бъде разкрит. Няма връщане назад.

11. ЧЕРВЕНО

Тази вечер ще избия две хиляди от най-великите сред човечеството. Ала въпреки това сега вървя с тях и както никога преди не се вълнувам от упадъка и снизхождението. От наглостта на Плиний кръвта ми не кипва. Безсрамната рокля на Виктра не ме смущава, дори и когато тя ме хваща подръка, след като Такт ѝ предлага своята. Тя прошепва в ухото ми колко глупава била, че забравила да си сложи бельо. Сменя се, сякаш това е весела шега, и се опитвам да прикрия обзелата ме студенина.

Всичко това е просто шум.

— Предполагам, че Дароу заслужава някаква утеха, преди да си тръгне — въздъхва Такт. — Да си виждал Рок, драги ми господине?

— Каза, че не му е добре.

— Рок, какво да го правиш. Сигурно се е свил на кълбо около някоя книга. Да взема да го домъкна.

— Ако е искал да дойде, щеше да дойде — казвам.

— Аз искам той да дойде! — отвърща Такт и вдига рамене към другите улани, които се блъскат да заемат място по-близо до нашия господар.

— Като толкова ти е притрябвал, върви го доведи — казвам аз. Тактически ход.

Той се сепва.

— Притрябвал ми е някой да ми виси на ръката! Обаче, ако не бях наясно, щях да си помисля, че още се сърдиш за цялата онази история със спасителния модул.

— За онзи, който изстреля без него, ли говориш? — пита Виктра. — Че защо въобще да го е грижа?

— Мислех, че е мъртъв! Прости изчисления. — Той ме блъсва с юмрук по рамото и кимва към Виктра. — Нали разбираш, трябваше да се погрижа за тая дама тук.

— Крехко цветенце е тя — казвам и я дръпвам настрана.

— Горко на бога на морето, тъй самотен! — затананиква тихо Такт. — Приятелите му го изоставиха, също както моите изоставиха мен!

Виктра наглася златния си нараменник, който обвива ръката ѝ надолу в поредица от златни маншети.

— Скъпото ни момче е толкова суетно, че може да завърти и гръмотевична буря около себе си. — Тя забелязва пълната ми липса на интерес. — Наддаването ще започне чак след гала празненството. — Кимва към една приземяваща се въздушна кола. — Е, чудех се кога ще се появи той.

Чакала слиза от колата кожата му е едва забележимо порозовяла само там, където е обработвана. Неговите Жълти добре са се потрудили. Покланя се леко на баща си, без да обръща внимание на мърморенето на адютантите.

— Татко — казва той. — Реших, че е уместно семейство Август да пристигне на тържеството с поне едно от децата ти. В края на краищата трябва да се показваме единни!

— Адрий. — Август оглежда сина си, за да изнамери за какво да го разкритикува. — Нямах представа, че напоследък ти е приятно да ходиш на банкети. Не съм убеден, че храната ще е по твоя вкус.

Чакала се размива театрално.

— Може би затова не са ми доставили поканата! Или е било заради фурора покрай терористичните атаки? Няма значение. Сега съм тук и нямам търпение да застана редом с теб. — Той се нарежда и се усмихва до уши на всички. Знае, че баща му никога не би раздухвал публично семейни скандали. На мен ми се ухилва особено зловещо, което другите забелязват и се отдръпват от тази усмивка. Всичко е театър. — Да тръгваме.

Внимавам и говоря колкото може по-малко, когато заедно с Виктра ги последвам в края на дългото шествие, което се вие през лабиринта от мраморни коридори от нашата вила до градините на Цитаделата на около два километра разстояние. Там кулата на Суверена стърчи от земята сред парка — величествен двукилометров меч, пронизващ грижливо поддържана градина, гъсто покрита с розови дървета и ручей.

Водата минава през градината по хиляди лъкатушни пътечки. Бълбукащи потоци, в които плуват шарени рибки, водят към тихи

лагуни, където изваяни Розови русалки плуват под разцъфналите дървета, гъмжащи от маймунокотки. Дългоноги тигрорисове се изтягат под клоните. Виолетови скитат из тези светли градини, прехвърчат тук и там като летни пеперуди, а цигулките им ехтят в свръхестествен концерт. Досущ нощните градини на Бакхус, но без непристойната сексуалност, която гърците са намирали за толкова смешна — Феичките биха се кискали на тези мръсотии, но не и Безподобните. Поне не пред хора.

Между дърветата мярваме и други шествия. Виждаме знамената им — огромни и блякави, от развяващ се плат и метал. Нашият герб — червено-златен лъв, реве в безмълвно предизвикателство. Гарван на фона на сребърни кръстове отбелязва преминаването на семейство Фалте по калдъръмен мост. Оглеждаме предпазливо техния господар и уланите му. Разбира се, всички носят бръсначи, но всякаква друга техника е забранена — никакви дейтапади, никакви гравиБотуши, никакви брони. Това тук е класическо мероприятие.

Кулата се извисява над нас. Лилави, червени и зелени мъхове пълзят нагоре по основата на огромното здание, увивни стебла в хиляда отсенки обвиват стъклото и камъка, както пръстите на алчни ергени обхващат китката на богатата вдовица. Шест огромни асансьора издигат семействата нагоре в небесата до върха на кулата.

Красиви Розови прислужници и Кафяви лакеи обслужват асансьорите, облечени целите в бяло. Златни триъгълници на Обществото красят ливреите им.

Асансьорът представлява плоска мраморна плоча с гравитласкачи. Разположен е в средата на поляна, чиято зелена трева се вълнува от вятъра. Няколко Медни се втурват напред да разговарят с Плиний, който като Политико говори от името на АрхиГубернатора. Сякаш настава някакво объркване. Семейство Фалте се качва на асансьора пред нас.

— Това е социална клопка — измърморва Август назад на любимото си протеже. Лето се приближава до него. — Глупаци! Виж как ще се престорят, че е случайност. Скоро ще ни кажат, че трябва да използваме асансьора заедно с Фалте, когато вместо това би трябвало те да пълзят в краката ни и да ни се молят да се качим преди тях.

— Не е ли възможно да е случайност? — пита Лето.

— Не и на Луната. — Август скръства ръце. — Всичко е политика.

— Ветровете си сменят посоката.

— От доста време я сменят — мърмори Август и въртейки остроото си лице, оглежда помощниците си, сякаш преброява колко бръснача носим. Някои ги носят навити отстрани до тялото. Други — увити над китките, както аз нося взетото си назаем острие. И Такт, и Виктра ги носят като шарфове.

— Искам трима улани постоянно да придружават АрхиГубернатора — нарежда тихо Лето. Кимаме и групата затяга редици. — Никакво пиене.

Такт изпъшква в знак на протест.

Чакала наблюдава с напълно безизразно лице как Лето раздава заповеди.

Плиний се връща, след като е разговарял с персонала на Цитаделата. Естествено, ще трябва да делим асансьора с Фалте. Но нещо по-заплашително увисва във въздуха. Трябва да оставим тук нашите Обсидианови и Сиви.

— Всички семейства трябва да отидат на тържеството без придружители — обявява той. — Никакви телохранители.

Сред редиците ни се разнася шепот.

— Тогава няма да ходим — заявява Чакала.

— Не ставай глупак! — срязва го Август.

— Синът ви е прав — отбелязва Лето. — Нерон, опасността...

— По-опасно е да отклониш някои покани, отколкото да ги приемеш. Алфрун, Йофо! — Август махва отсечено с ръка на своите Опетнени. Двамата мъже кимват мълчаливо и отиват при другите отстрани. Непресторено чувство изпълва странните им очи — *тревога*, — когато се присъединяваме към Фалте в асансьора и се издигаме. Главата на Дом Фалте се усмихва. Позициите му се подобряват.

Покривът на кулата на Суверена е украсен за тържеството като зимна приказна страна. От невидими облаци вали сняг. Той посипва подобните на копия върхове на боровете в изкуствените гори и посребрява късата ми коса със снежинки с вкус на канела и портокал. Дъхът ми излиза на кълба от пара пред лицето ми.

Появата на АрхиГубернатора е отбелязана с тръбни сигнали. Такт и някои по-млади улани отрязват достъпа на Фалте — преграждат им пътя, за да влезе Август пръв на тържеството. Корпус от светло злато и кървавочервено, ние навлизаме сред величествен пейзаж с вечнозелени растения. Очаква ни гордостта на Златната култура. Ужасно море от лица, виждали неща, за които първите хора не са могли и да мечтаят. Виждат се проблясъци от общото ни минало в Института. Чаровниците на Аполон. Убийците на Марс. Красавиците на Венера.

Под шпила се простира Цитаделата, а отвъд земите ѝ градове блестят с милиони светлини. Никога не бихте се досетили, че под това море от блещукащи скъпоценни камъни се спотайва втори град, потънал в бедност и мръсотия. Светове вътре в световете.

— Опитай се да не губиш ума си — прошепва ми Виктра и прокарва пръсти с остри нокти през косата ми, а после отива да си поговори със свои приятели от Земята.

Тръгвам към нашата маса. Грамадни полилеи висят над нас, окачени на малки гравитласкачи. Искри светлина. Рокли се дилпят като течност около идеални човешки форми. Розовите сервират деликатеси и алкохол на подноси и в чаши от лед и стъкло.

Стотици дълги маси са разположени концентрично около замръзнало езеро в центъра на зимната страна. Тук Розовите сервират на кънки. Под леда се движат силуети. Не сексуализирани перверзии, каквито ще откриеш на забавленията на Феички и нисшеЦветни, а мистични създания с дълги опашки и люспи, които блестят като звездите. В някой друг живот мечтата на Мики щеше да е да му поръчат да извае създание за този празник. Усмиввам се на себе си. Предполагам, че в известен смисъл тя вече се е сбъднала.

Масите не са обозначени нито с имена, нито с номера. Вместо това намираме нашата, щом съзираме грамаден, почти неподвижен лъв в центъра ѝ. Масата на всяко семейство е обозначена по този начин с тяхната сигла. Тук има грифони и орли, ледени юмруци и огромни железни мечове. Лъвът мърка доволно, когато Такт открадва поднос с мезета от една Розова и го поставя между масивните му лапи.

— Яж, звяр! Яж! — провиква се той.

Плиний ме открива. Косата му е сплетена на тила в сложна стегната плетка. Облеклото му както никога е строго като заострения

му нос, сякаш той цели да впечатли Безподобните край него с ястребовите си черти и оскъдните аксесоари.

— По-късно вечерта ще те представя на няколко заинтересовани страни. Когато ти дам сигнал, очаквам да дойдеш при мен. — Той се оглежда разсеяно и търси важни личности за своите цели. — Дотогава не прави бели и внимавай как се държиш.

— Нямайте грижи. — Изваждам медальона си с пегаса. — Кълна се в честта на семейството си.

— Да — казва той, без да погледне. — И какво благородно семейство само!

Оглеждам се наоколо. Стотици хора вече обикалят насам-натам и всяка минута пристигат още. Колко дълго ще трябва да чакам? Трудно ми е да поддържам гнева, подтикнал ме да прегърна това решение. Те убиха жена ми, казвам си аз. Убиха детето ми. Но въпреки гнева, който призовавам, напомняйки си това, не мога да потуша страха, че повеждам бунта към пропаст.

Това няма да го сторя заради мечтата на Ео. То ще е за удовлетворение на живите. За да задоволя жаждата им за мъст — не в почит към онези, които вече са жертвали всичко. И то ще е необратимо. Но такъв е зададеният курс.

Толкова много съмнения! Дали не се проявявам като страхливец?

Прекалено много мисля. От такива излизат лоши войници. А аз съм точно това. Войник на Арес. Той ми даде това тяло. Сега трябва да му се доверя. Затова вадя пегаса и го прикрепям от долната страна на масата на Август, съвсем до края ѝ.

— Наздравица? — предлага някой. Обръщам се и се оказвам лице в лице с Антония. Не съм я виждал от Института насам, когато Севро я смъкна от кръста, на който Чакала я бе приковал с гвоздеи. Дръпвам се и мислите ми се стрелват към онази нощ, когато тя преряза гърлото на Лея само за да ме примами да изляза от тъмното.

— Мислех, че си на Венера и учиш политика — казвам.

— Завършихме — отговаря тя. — Твоето *кръщение* ми достави голямо удоволствие. Гледах го няколко пъти с приятелите си. Миризмата на урина е противна. — Тя ме подушва. — Трудно се изличава.

Природата е проявила жестокост, като я е направила така ужасно красива. Сочни устни, крака, дълги почти колкото моите, гладка като

масло кожа и коса като изпремената златна прежда от онази книга с приказки за Пепеляшка. Всичко това — само маска на окаяната твар под тях.

— Личи си, че съм ти липсвала, докато ме нямаше. — Тя ми подава чаша вино. — Затова да вдигнем наздравица за добрата среща.

За мен е нелепо, че живеем в свят, в който тя може да стои тук и да плете коварни мрежи, когато жена ми е мъртва, когато добросърдечни Златни като Лея и Пакс са превърнати на пепел и изстреляни към слънцето.

— Фичнър веднъж ми каза нещо, Антония. Сега то ми се струва уместно. — Вдигам учтиво чаша за наздравица.

— Ах, Фичнър! — въздиша тя и гърдите ѝ се надигат агресивно над прекалено впитата ѝ златна рокля. — Тоя бронзов гризач си е изграждал име тук! Та какво е казал?

— Един мъж няма как да не закачи хламидия. — Изливам виното пред нея и я изтиквам встрани, за да мина. Тя ме сграбчва за ръката и ме дръпва обратно към себе си, толкова близо, че усещам жаркия ѝ дъх.

— Те идат — казва тя. — Белона идват за теб. Трябва да бягаш, още сега. — Поглежда бръснача ми. — Освен ако не смяташ, че боравиш с това достатъчно умело да победиш Касий на дуел? — Пуска ме. — Успех, Дароу. На бала ще ми липсва маймун. Поне повече, отколкото на Мустанга.

Не обръщам внимание на думите ѝ и се отдалечавам с желанието все повече родове да изпълнят пространството, за да мога скоро да туря край на това. Гъмжило от Претори, Квестори, Правници, Губернатори, Сенатори, глави на семейства, предводители на Домове, търговци, двама Рицари Олимпийци и хиляда други идват да поздравят с „добър вечер“ господаря ми. Тези възрастни мъже говорят за нападения на Ездачи над Уран и Ариел, за глупавата мълга, че нов Рицар на гнева вече печели бронята, за тайнствени Синове на Арес с база на Тритон и за активизиращ се чумен щам на един от черните континенти на Земята. Нищо сериозно.

Много други отвеждат господаря ми настрана, все едно сто очи не наблюдават всяко тяхно движение, и със сиропени гласове му разказват за шепоти в нощта, за ветрове, променящи посоката си, и за опасни приливи. Метафорите са различни. Смисълът е един и същ.

Август е изпаднал в немилост пред Суверена така, както аз изпаднах в немилост пред него.

Корабите, прехвърчащи горе в нощното небе, са също тъй далеч от разговора, както и аз. Вниманието ми е насочено към самата Суверен. Колко странно е да виждам тази жена ей там, на издигнатия подиум от другата страна на дансинга да разговаря с господарите на други Домове и мъже, управляващи живота на милиарди. Толкова близо, толкова по човешки крехка.

Октавия ау Лун стои там със своята котерия от жени, трите Фурии — сестри, на които тя се доверява повече от всички други. От своя страна Суверенът е по-скоро представителна, отколкото красива, лицето ѝ е безстрастно като планински скат. Нейната сила е в мълчанието ѝ. Виждам, че говори рядко, ала слуша — тя винаги се вслушва в думите така, както планината се вслушва в шепота и писъците на вятъра сред нейните зъбери и около върховете ѝ.

До едно дърво стои мъж. Обиколката на снагата му е горе-долу колкото тази на дънера. В ръката му малката чаша изглежда още по-мъничка и носи знака крилат меч — Претор с флотилия. Отивам при него. Той вижда, че се задавам, и се усмихва.

— Дароу ау Андромед — изръмжава Карн.

Щраквам с пръсти към един преминаващ Розов. Вземам две чаши вино от ледения му поднос и подавам едната на Карн.

— Мислех си, че преди да дойдеш да ме убиеш, можем да пийнем по едно.

— Арабия си ти. — Той изгълтва питието си и взема това, което му предлагам. Изглежда ме над чашата. — Нали не си отровител?

— Не пипам толкова фино.

— Значи сме си лика-прилика. Всички тия змии наоколо... — Той се ухилва като крокодил, а тъмnozлатистите му очи проследяват мъжете и жените. След миг виното вече го няма. — Странно декадентско е тая вечер.

— Чувам, че Живака е уредил празненството — казвам.

— Само на Луната ще позволят на Сребърен да се прави на Златен — изсумтява Карн. — Мразя го тоя спътник! — Той си взема деликатес от един преминаващ поднос. — Храната е твърде тежка. Всичко останало — твърде лековато. Макар и да чувам, че шестото ястие ще е направо невероятно.

Забелязвам особенения му тон, скръствам ръце и оглеждам тържеството. Странно успокояващо е да съм близо до този омразен човек. Няма нужда никой от нас да се преструва, че другият му е симпатичен. Тук няма маски — поне не толкова, колкото обикновено.

Той се изкисква басово.

— На Юлиан тази префърцунена храна щеше да му се хареса. Той беше неприятно детенце, дете само се хилеше глуповато.

Обръщам се да огледам убиеца.

— Касий разправяше за него само хубави неща.

— *Касий!* — Той изпръхтява в някакво подобие на смях. — Касий веднъж рани едно птиче с прашка. Дойде при мен разреван, защото знаеше, че трябва да го убие, за да не се мъчи, обаче не можеше. Вместо него аз пуснах върху му камък. Също като теб — ухилва се той мазно. — Трябва да ти благодаря за това, че разчисти генетичната плява.

— Юлиан ти беше брат, човече.

— Като малък той се напикаваше в леглото. Напикаваше се в леглото! Вечно се опитваше да скрие чаршафите, като сам ги даваше на перачките. Все едно перачките не бяха наша собственост. Беше момченце, което не заслужаваше нито благоволенieto на майка си, нито името на баща си! — Той грабва още една чаша вино от преминаващия Розов. — Опитват се да го изкарат трагедия, но не е. Това си е природен закон.

— Юлиан беше по-голям мъж от тебе, Карн.

Карн се засмива възторжено.

— Охо, я ми го разясни това!

— В един свят на убийци е нужно повече, за да си добър, отколкото да си зъл. Но хората като теб и мен, ние просто си запълваме времето, преди смъртта да посегне и да ни прибере.

— Което на тебе скоро ще ти се случи. — Той кимва към бръснача ми. — Жалко, че не си отгледан в нашия Дом. Ние се учим да въртим бръснача още преди да се научим да четем. Баща ми ни караше сами да си правим бръсначите, да им измисляме имена и да спим до тях. Тогава можеше и да имаш шанс.

— Чудя се какво ли щеше да излезе от теб, ако те беше учил на нещо друго.

— Аз съм такъв, какъвто съм — казва Карн и си взема още едно питие. — И мен ме пратиха да ти видя сметката, мен — от всички синове и дъщери, защото аз съм най-добрият в това, което съм.

Гледам го продължително.

— Защо?

— Защо какво?

— Ти имаш всичко, Карн. Богатство. Власт. Седем братя и сестри. Колко братовчеди? Племеннички? Племенници? Майка и баща, които те обичат, и все пак... ти си тук, пиеш сам и избиваш приятелите ми. И си си поставил за цел в живота да довършиш мен. *Защо?*

— Защото ти оскърби семейството ми. Никой не може да оскърби Белона и да оживее.

— Значи заради гордостта.

Винаги е заради гордостта.

— Гордостта е само вик, понесен от вятъра.

Той клати глава и гласът му надебелява:

— Аз ще умра. И ти ще умреш. Всички ще умрем, а Вселената ще си продължи да съществува, без да я е грижа. Всичко, което имаме, е този крясък, понесен от вятъра — как живеем. Как постъпваме. И как се възправяме преди падението. — Привежда се напред. — Та виждаш ли, едната гордост ни остава. — Очите му се откъсват от моите и се насочват към отсрещния край на стаята. — Гордостта и жените.

Проследявам погледа му и тогава я забелязвам.

Облечена е в черно сред море от златно, бяло и различни отсенки на червеното. Като тъмен призрак тя се носи откъм асансьора близо до края на фалшивата гора. Върти блеснали очи, криви извитите си в самодоволна усмивка устни срещу главите, които се обръщат към нея и се вторачват в погребалната ѝ дреха. Черно. Цвят, изразяващ презрение към всички весели Златни наоколо. Черно като цвета на военната униформа, с която съм облечен сега. Припомням си топлината на нейната плът, немирството в гласа ѝ, уханието на тила ѝ, добротата на сърцето ѝ. Така съм приковал поглед в нея, че за малко да не забележа придружителя ѝ.

По-добре да не бях го забелязал.

Той е Касий.

От всички златокъдри, кърваво проклятие да ги стигне дано, точно той е с момичето, което през зимата се грижеше за мен, докато

оздравея, което ми помагаше да помня мечтата на Ео. Ръката му обвива кръста ѝ. Устните му шепнат в ухото ѝ. Касий ау Белона, така уверено, както заби меча в корема ми, сега забива кинжал в сърцето ми.

Косите му са гъсти и лъскави. Брадичката му — раздвоена, ръцете му не трепват. Мощни плещи, създадени за война. Лице, създадено да покорява сърцата на двора. И е закичен с изгряващото слънце на Рицар на утрото. Слуховете са верни. Вестта се разнася из празненството. Суверена го е направила един от дванайсетте. Въпреки че аз победих в Института, той се е издигнал по-високо, врязал се е в Дуелистския кръг на Луната като обсебен от зли духове прародител. Гледал съм го по холото, гледал съм го как крачи горделиво из Кървавото място, докато поредният Златен лежи полумъртъв.

Но тук и сега той блести ослепително и очарова. Бяла усмивка озарява лицето му. В своето Златно тяло той притежава всичко, което притежавам и аз, и повече. Той има по-бързи крака от мен. Висок е колкото мен. По-красив е. По-богат. Смехът му е по-чаровен и хората го мислят за по-добър. Ала той не носи нито едно бреме като моите. Защо ли заслужава и това момиче, в сравнение с което всички освен Ео бледнеят? Знае ли тя колко дребна душица е той? Колко жестоко може да е сърцето му?

Не мога да отида при нея, дори и когато се приближавам толкова, че чувам смеха ѝ. Струва ми се, че ако ме види, ще се пръсна. Дали в очите ѝ ще има вина? Неловкост? Дали съм сянка върху нейното щастие? Дали изобщо ще я е грижа, че я виждам с него? Или ще ме сметне за жалък, задето съм отишъл при нея?

Боли — не защото подозирам Мустанга в дребнавост, задето е потърсила моя враг, а понеже зная, че не е дребнава. Щом е с Касий, то е, защото има чувства към него. Болката е по-дълбока, отколкото си мислех.

— И тъй, виждаш... — ръката на Карн се стоварва върху рамото ми — че няма да тъгуват за тебе.

Гърдите ми се стягат, а раменете ми пробиват път навън от празненството. Вземам един по-малък асансьор надолу, надалече от тези хора, които умеят само да причиняват болка. Далече в гората, където намирам мост, издигнат над бързоструен поток. Облягам се на излъскания парапет, задъхвам се, всяко вдишване е изявление.

Мустанга не ми е нужна.

Нямам нужда от нито една от тези алчни твари.
Приключих с техните игри на властта.
Приключих с опитите да се справя сам.
Не бях добър съпруг.
Не и достатъчно добър, за да ми позволи жена ми да стана баща.
Не ме бива за Златен.
А сега не ме съм достатъчно добър и за Мустанга.
Провалих се в начинанието си.
Не успях да се издигна.
Но сега няма да се проваля. Не и сега.

Вземам пръстена. Ръката ми трепери. Нервите панически бушуват в тялото ми. Гади ми се, така съм преизпълнен с неправди. Допирам студения пръстен до устните си. Произнасям думите и покварените загиват. Произнасям: „Разкъсай оковите“, и Виктра изчезва. Касий се изпарява. Август се разтапя. Карн се разтваря. Мустанга умира. Из цялата Слънчева система бомбите избухват като вълна и Червеното се издига към едно несигурно бъдеще. Вярвай в Арес. Просто вярвай, че той знае какво прави.

„Разкъсай оковите“.

Опитвам се да произнеса думите — последните думи на Ео, преди да увисне на въжето. Ала те не излизат от устата ми. Мъча се да ги изцедя. Проклятие! Карам устните си да се раздвижат. Но те отказват. Не могат, защото в душата си зная, че това не е редно. Не заради насилието. Не от съчувствие към хората, които ще избия. Гневът е причината.

Убийството им не доказва нищо. Не разрешава нищо.

Как може това да е планът на Арес?

Ео каза, че ако аз се издигна, и други ще ме последват. Ала аз още не съм се издигнал. Все още не съм изпълнил нейната молба към мен. Не съм пример. Аз съм убиец. Нямам оправдание да се предам. Да прехвърля мечтата ѝ на други. Арес никога не е познавал Ео. Никога не е виждал искрата в нея. Аз съм я виждал. Преди да поема дъх за последно, аз трябва да изградя света, в който тя искаше да отгледа нашето дете. Това бе мечтата ѝ. Затова се пожертва — за да не се налага на другите да го правят. И аз няма да позволя други да решават съдбата ми. Не и сега. Няма да се доверя на Арес, ако това означава да отхвърля Ео.

Не и ако това означава, че трябва да жертвам своето доверие в себе си.

Избърсвам сълзите от лицето си — гневът преминава в решителност. Трябва да има и друг начин! По-добър начин. Виждам пукнатините в тяхното Общество и зная какво трябва да направя. Зная от какво най-много се боят Златните. И то няма нищо общо с въставането на Червените. Нищо общо с бомби, заговори или революции. Ужасът на Златните е простицък, жесток и стар като самото човечество.

Гражданска война.

ЧАСТ II ПРЕЛОМ

Ако си лисица, играй заека.

Ако си заекът, играй лисицата.

Лорн ау Аркос

12. ВЪРБАТА

Връщам се на тържеството с наперена походка.

Златните са заели местата си и официалностите са започнали вече сериозно. Не действам деликатно — пъхвам се под масата и тършувам по земята за медальона с пегаса. Слагам го в джоба си. Приглаждам връхната си дреха. Не обръщам внимание на въпросителните погледи и дръзко се отдалечавам от масата на Август към обекта на своя интерес. Плиний изсъсква името ми. Подминавам го. Той няма понятие какво съм подготвил. Плиний е от хората, които определят правилата. Аз съм по-скоро от тия, които ги нарушават.

Снова между масите, на които са настанени благородните родове, и по мен полепват погледи, тъй както сняг полепва по камък, търкалящ се надолу по планински склон. Усещам как те увеличават скоростта ми. Походката ми е нехайна, ръцете ми са заредени с опасност като мускулите на пъклена пепелянка. Хиляди ме гледат. Шепотът се стеле подире ми като наметало, щом проумяват към кого съм се насочил — той седи на дългата си маса, обкръжен от членовете на своето семейство: съвършен Златен мъж, който внимателно слуша речта на своя Суверен. Тя проповядва единство. Редът и традицията са от първостепенно значение. Все още никой не се надига да ме предизвика. Може би не разбират. Или може би усещат моята сила и не смеят да се изправят.

Белона забелязват шепота и се обръщат почти едновременно — семейство от над петдесет души, — за да ме видят: военен, облечен целият в черно. Млад и неизпитан във война. Неоцапан с кръв извън коридорите на Института и астероидите на Академията. Някои са стигнали до извода, че съм луд. Други са ме наричали храбър. Тази вечер съм и двете. Тежестта я няма. Цялото напрежение, което се оставях да ме смаже, докато ме тревожеха очаквания, докато заобикалях вземането на решение. Самото въплъщение на устрема, аз си казвам: не замирай неподвижно. Не спирай. Никога не се спирай.

Гласът на Суверена прозвучава несигурно.

Късно е да се връщам назад. Втурвам се.

Усмиввам се.

И празненството потъва в гробно мълчание, когато подскачам трийсет стъпки нагоре във въздуха при ниската гравитация и кацвам върху масата на Белона. Трошат се чинии. Сервитьори се разбягват. Белона се дръпват назад. Някои крещят по мен. Някои не помръдват дори и когато виното им се разлива. Суверенът наблюдава, обзета от любопитство, а Фурии редом с нея се оживяват. Плиний като че всеки миг ще издъхне. Вкопчил се е панически в коленете си. До него Чакала е странен и неразгадаем като самотно пустинно създание.

Тази вечер не съм си сложил официални обувки. Ботушите ми са дебели и тежки. Те пропукват порцелана, докато крача по масата на Белона, трошейки блюда с пудинг и мачкайки крехките пържоли. Кръвта ми пулсира в мен. Опиянявам се. Издигам глас.

— Моля за внимание! — Стъпквам една чиния с грах. — *Може* и да ме познавате. — Чува се нервен смях. Разбира се, че ме познават. Те познават всички достойни, макар и моите достойнства да са по-скоро слух, отколкото реалност. Виждам Фуриите да шушнат на Суверена. Виждам Такт ухилен така, сякаш ще се пръсне. Карн се привежда нервно напред. Виктра се ухилва на Чакала. Виждам дори как Антония смуща един висок и ведър Златен. Избягвам да поглеждам Мустанга. Плиний бръщолечи в ухото на Август. Август вдига ръка да му затвори устата. — Слушате ли ме? — питам.

Да. Слушат ме.

— Сядай си, момче! — провиква се някой.

— Накарай го де! — отговаря пиянски Такт. — Няма да го направиш? Така и подозирах!

— За тези от вас, които не знаят, аз съм улан на Дом Август — за около още час. — Те се смеят. — Аз съм онзи, когото наричат Жътваря от Марс, който повали един истински Безподобен Рицар, който щурмува Олимп и пороби своите Проктори. Името ми е Дароу ау Андромед и бях оскърбен. Ние, Безподобните белязани, сме потомци на Златни прадеди. На завоеватели с железни гръбнаци. Доблестни мъже, доблестни жени. Но пред вас днес аз виждам семейство, което е загубило честта си. Семейство с гръбнаци от тебешир. Покварено и измамливо семейство на лъжци и страхливци, заговорничещо да открадне незаконно губернаторския пост на моя господар!

Строшавам с ботушите си един поднос. Кой знае дали заговорничат за това, или не? Добре звучи. Изглежда, сякаш че заговорничат. А и това е маската, която ми е нужно да носят. Карн откликва прекрасно, като вади бръснача си и се юрва срещу мен. Баща му, Императорът, му махва да се върне на мястото си. Претор Келан като че се готви да ме хване за краката и да ме смъкне долу, където Кагни несъмнено ще ми пререже гърлото със собствения ми бръснач. По-младите момичета от семейството им ме мислят за демон. Демон, убил техния братовчед, техния брат. Представа нямат какво съм в действителност. Но може би благородната госпожа Белона има. Същински мъртвец в скръбта си, тя седи, заобиколена от своята челяд като измършавяла лъвица. Те се осланят на нея толкова, колкото и на съпруга ѝ. Последното, което забелязвам, е треперенето на дългата ѝ десница, сякаш копнее за нож, с който да ме съсече.

— Това семейство ме оскърби двукратно. Веднъж в калта на Института. И отново — в Академията: този... и този... и този. — Посочвам всички, които ме биха в градините. Сега виждам Касий близо до горния край на масата, редом с баща си и майка си. Мустанга седи до него. Лицето ѝ е маска. Разочарована? Разтревожена? Скучаеща? Когато тя повдига вежда насреща ми, аз срещам погледа ѝ, тръгвам към нея и поставям крак на ръба на гарафата с вино пред Касий. Всички погледи се фокусират там като светлина, пропадаща в черна дупка. Времето и пространството спират. Всичко се огъва напред. Присъстващите затаяват дъх. — Всички съдилища на Златните позволяват един мъж да защити честта си срещу всяка сила, която я поругава несправедливо. От древните територии на Земята до ледения търбух на Плутон правото на предизвикване на двубой съществува за всеки мъж и всяка жена. Моето име, благородни господа и дами, е Дароу ау Андромед. Върху моята чест се изпикаха. И настоявам за удовлетворение!

Бутам гарафата и виното се излива в скута на Касий.

Той избухва насреща ми. Навсякъде из великолепия гуляй Златни скачат от столовете си с гръмогласен рев. Такт се втурва насам от нашата маса заедно с Лето, Виктра, всички адютанти и знаменосци на васалите на моя Архигубернатор: Корво, Юлии, Волокс, грамадите Телеман — семейството на Пакс. Бръсначи изплющяват в ръцете им.

Проклетия разцепват зимния въздух. Айя, най-огромната и най-черна от Фуриите, се навежда над масата на Суверена и изревава:

— *Прекратете това безумие!*

Безумието едва започва.

Ръцете ми треперят както едно време в мината. И сега, както тогава, съм заобиколен от змии.

Тях изобщо не ги чуваш — пъклените пепелянки. Рядко успяваш да ги видиш. Черни като зеници, те се приплъзват в сенките, докато нападнат. Но когато са наблизко, те обзема страх. Страх, който няма нищо общо с грохота на сондата. Няма нищо общо и с пулсиращата жегга, от която ти се гади, и която се натрупва в топките ти, докато дълбаеш хиляди тонове скала и цялото това триене се излъчва нагоре и оформя блато от пикня и пот вътре в скафандъра ти. Това е страхът, че смъртта идва. Като сянка, преминала над душата ти.

Този страх ме изпълва сега, когато тези Безподобни се изправят около мен — тълпа от змийско злато. Шушукат. Съскат. Опасни като смъртта.

Снегът по земята скърца под тежките ми ботуши. Превивам гръб, когато Суверенът проговаря. Тя споменава „чест“ и „традиции“. Как военните дуели са белег за величието на нашата раса и затова тя ще направи изключение този ден. Можем да се дуелираме зад игралните площадки. С тази кръвна вражда трябва да се приключи тук и сега, пред августейшата особа на нашата раса. Тъй уверена е тя в своя нов-новеничък Рицар Олимпиец. Защо пък да не е? Той ме е убивал и преди.

— За разлика от стародавните страхливци ние се разплащаме плът за плът. Кост за кост. Кръв за кръв. Вендетите приключват на Кървавото място *virtute et armis* — декламира Суверенът.

Чрез доблест и оръжие. Без съмнение тя вече е разговаряла със своите съветници. Те са казали, че съм по-слабият, че Касий е подобрият фехтовач. Никога нямаше да се стигне чак дотук, ако не я бяха уверили в благоприятния изход.

— Както е било и при нашите прадеди, и сега битката е до смърт — обявява тя. — Има ли някакви възражения?

На това се надявах.

Нито аз, нито Касий казваме нещо. Мустанга излиза напред, за да се противопостави, ала Фурията Айя поклаща глава и я спира.

— Тогава днес, *res, non verba* — „действия, не думи“.

Разговарям със своя господар, преди да изляза в центъра на оформящия се сега кръг, докато Кафяви отнасят масите от снежната равнина. Плиний се навърта покрай Август. Също и Лето, Такт, Виктра и великите Претори на Марс. Толкова много прочути лица, толкова воители и политици. Чакала е застанал по-нататък, по-нисък от останалите, безстрастен, и не разговаря с никого. Питам се какво ли щеше да ми каже, ако нямаше да го чуят толкова много уши. Не изглежда сърдит. Може би се е научил да се доверява на плановете ми. Той кимва с глава, сякаш четете мислите ми. Все още сме съюзници.

— Този спектакъл заради мен ли е? От суета? Заради любов? — пита Август, когато заставам пред него. Погледът му се забива в мен и се мъчи да открие смисъл. Не мога да се сдържа и бързо поглеждам Мустанга. Дори и сега тя ме отвлича от задачата ми.

— Толкова си млад... — той говори почти шепнешком. — Онова, което го пише в приказките, не е вярно — любовта не надживява подобни случки. Поне не и любовта на дъщеря ми. — Той се умълчава и потъва в размисъл. — Нейната душа е като тази на майка й.

— Не го правя заради любов, господарю мой.

— Нима?

— Не. — Прекланям глава пред него и си припомням висшеЖаргона на Матео. — Дългът на сина е величието на бащата! Не е ли тъй? — Подгъвам коляно.

— Ти не си ми син.

— Не. Белона го убиха, откраднаха ви го. Първородният ви син Клавдий е бил всичко, на което може да се надява един мъж — син, подобър и по-умен от баща си. Затова позволете да ви поднеса за подарък главата на *техния* любим син. Стига увъртания. Стига с тяхната политика. Кръв за кръв!

— Господарю мой, Юлиан беше едно нещо, но Касий... — обажда се Плиний.

Август не му обръща внимание.

— Ридая за вашия благослов — повтарям аз настойчиво към господаря си. — Колко дълго ще задържите благоволенieto на Суверена? Месец? Година? Две? Скоро тя ще ви замени с Белона. Вижете как покровителства Касий. Вижете как открадва нашата рожба. Вижете как другата ви рожба поема по пътя на Сребърен. Наследниците

ви са изчерпани. Времето ви като АрхиГубернатор ще свърши. Така да бъде. Защото не сте мъж, достоен за АрхиГубернатор на Марс. Вие сте мъж, достоен за негов крал!

Очите му проблясват.

— Ние нямаме крале.

— Защото никой не е посмял да си извоюва корона — казвам. — Нека това е първата крачка. Изплюйте се в очите на Суверена. Направете ме меч на своето семейство.

Вадя нож от обувката си и бързо рязвам кожата си под окото. Кръвта струи като сълзи. Това е древен благослов от железните прадеди, Завоевателите. И той ще смрази онези, които го видят — реликва от една отминала и по-сурова епоха. Това е благослов от Марс. Благослов на желязо и кръв. На вилнеещи кораби, изпепелили прочутата Армада на Британик над земния Северен полюс и запратили бързите убийци от Империята на изгряващото слънце сред астероидния пояс. Очите на моя господар пламват като раздухани задрямали въглени — разпалват се бавно, а после лумват отведнъж.

Спечелил съм го.

— Давам своя благослов на драго сърце. Каквото сториш, стори го в моя чест. — Той се навежда към мен. — Стани, златнородени. Стани, от желязо изковани. — Август докосва с пръст кръвта, а после го притиска под своето око и оставя белег. — Стани, Човеко от Марс, и вземи със себе си моя гняв.

Изправям се сред шепот. Това сега не е обикновено счепкване между момченца. Това е бой между родове. Герой срещу герой.

— *Hic sunt leones* — казва той и накланя глава. — Отчасти предизвикателство, отчасти благославяне. Каква суетна свиня е този мъж! Той знае колко отчаяно се стреми да не загубя благоволенieto му. Знае, че е застанал върху буре с барут и си играе с кибрит. И все пак очите му сладострастно блещукат и той жадува за кръв и за обещанието за власт така, както аз жадувам за въздух.

— *Hic sunt leones* — повтарям като ехо аз.

Отново се отправям със спокойна крачка към центъра на кръга и кимвам на Такт и Виктра. Те докосват дръжките на бръсначите си, останалите адютанти — също. Нашата мисъл — мисълта на глутница, е изострена.

— Късмет! — пожелава ми Такт.

Горе в небесата корабите безшумно плават из дългата нощ. Дървета се полюшват на ветреца. В далечината блещукат градове. Земята е увиснала над нас като раздута луна и аз развивам своя бръснач от китката си.

Докато майката на Касий го целува по челото, Мустанга идва при мен.

— Значи сега си пионка? — пита ме бързо тя.

— А ти си трофей?

Тя трепва, преди устните ѝ да се извият в едва забележима насмешка.

— Ти казваш това на мен? Аз дори не мога да те позная!

— Нито пък аз, Виргиния. Сега служиш на Суверена?

Но аз я познавам, въпреки страховитата бездна, заради която сега я чувствам по-скоро чужда, отколкото приятелка. Стягането в гърдите ми е заради нея. Както и неловкото напрежение в ръцете ми, докато те копнеят да я докоснат, копнеят да я прегърнат и да ѝ кажат, че всичко това е маска, преструвка. Аз не съм пионка на баща ѝ. Нещо повече съм. Всичко това е за добро. Само че не за *тяхно* добро.

— Виргиния! — Тя вирва глава насреща ми и се усмихва тъжно, когато благоволява да хвърли поглед на две хилядите Белязани, застанали в очакване. — Знаеш ли, през последните години се питах... Сигурно е трябвало да се запитам от самото начало, обаче ти изглеждаше толкова различна, че това ме разсейваше. Само че сега ще попитам. — Светналият ѝ поглед се връзва в мен, търси, преценява. — Ти ненормална ли си?

Поглеждам към Касий.

— Ненормална ли си?

— Ревност? И таз добра! — Тя се навежда към мен и зашепва сурово: — Жалко, защото не ме уважаваш достатъчно, за да се досетиш, че и аз си имам свой план! Мислиш си, че съм тук, защото изтерзаните ми слабини са ме тласнали в прегръдките на Белона? Моля ти се! Аз не съм разгонена кучка! Аз закрилям семейството си с всички средства, с които се наложи! А ти кого закриляш освен себе си?

— Щом си с него, ти предаваш семейството си. — Не разполагам с фалшив отговор, сравним с истината. Трябва да понеса: за нея аз ще съм злодей. И все пак не мога да я погледна в очите. — Касий е покварен човек!

— Порасни най-сетне, Дароу. — Тя сякаш се готви да каже нещо по-дълбокомислено, но само тръсва глава и докато ми обръща гръб, подхвърля: — Той ще те убие. Ще се опитам да убедя Октавия да сложи край на това по-рано. — Отначало думите ѝ са неясни. — Да не беше идвал на тази Луна!

Тя ме оставя и стисва ръката на Касий, а после се присъединява към свитата на Суверена на издигнатия подиум.

— Най-сетне сами, стари мой приятелю — казва Касий и ме съсича с усмивка.

Някога бяхме като братя. Деляхме храната си и се надпреварвахме през онзи първи ден в Института. Щурмувахме заедно Дом Минерва. Как се смя той, когато им отмъкнах готвачката, а Севро — знамето им! Онази нощ препускахме в галоп из равнините, огрени от луните близнаци. Помня мъката в очите му, когато плениха Куин. Когато сродникът ми Тит го преби и се изпика върху него, как усещах напиралците в очите ми сълзи тогава, когато бяхме като братя, преди всичко да рухне!

Снегът с вкус на канела и портокал продължава да вали. Поръсва къдравата му коса. Широките му плещи. Когато Касий се би с мен за последно, се бихме в снега. Той заби ръждивата стомана ниско долу в корема ми и ме заряза умиращ сред собствените си нечистотии. Не съм забравил как завъртя меча, та раната да не се затвори.

Сега мечът му е абаносов.

Той се вие пред него — тесен меч, дълъг над метър в твърдо състояние. Над двуметров плющящ бръснач, когато го освободиш с щифта на дръжката — той изпраца химически импулс през молекулярната структура на острието. Златни знаци се редят по острието и разказват за потеклото на неговия род. За победите им. За Триумфалните тържества, провеждани в тяхна чест. Стари, надменни и могъщи. Моето острие е голо, по него няма украса.

— Значи аз взех онова, което беше твое — казва той, докато се приближава, и кимва към Мустанга.

Разсмивам се.

— Тя никога не е била моя. И несъмнено не е и твоя!

Белият пристига забързан, облечен в тога. Плешив. Прегърбен.

— Но аз съм я притежавал така, както ти не си. — Понижава глас, за да чуваме само ние двамата. — Питам се дали лежиш самотен

нощем и си мислиш за насладите, които ѝ давам аз? Дразни ли те, че зная как се целува тя? Как въздиша, когато едва докоснеш шията ѝ?

Не отговарям.

— Че тя шепне моето име, а не твоето? — Той не се смее. Може и да изрича думите с нежелание, ала е готов да каже каквото и да е, за да ме нарани. Общо взето, той не е лош човек. Но просто е *моят* лош човек. — Всъщност тази сутрин го простена, когато проникнах в нея.

— Какво би казал Юлиан, ако можеше да те види сега? — питам.

— Щеше да повтори думите на майка ни и да ме помоли да те убия.

— А нямаше ли да заплаче, като види, че си се превърнал в дявола?

Той разгъва бръснача и включва егидата си. Собствената ми егида жужи, когато я задействам — йонносин прозрачен енергиен щит, приведен леко навън пред лявата ми ръкавица, една стъпка дълъг и две — широк. Снегът се разтапя, когато замахвам с егидата към земята. Около синята светлина се оформя мъгляв ореол.

— Всички сме дяволи. — Неочакваният му смях се издига нагоре като копнинена панделка, понесена от ветреца. — В това винаги е бил проблемът ти, Дароу. Ти имаш нереална представа за себе си. Мислиш, че някъде в теб е скрит морал. Мислиш се за нещо повече от нас, докато в действителност си по-долу. Вечно играеш игрички, които не можеш да овладееш, срещу хора, с които не можеш да се равняваш.

— Срещу Юлиан бях достатъчно наравно.

— *Копеле!* — Лицето му се разкривява и той се втурва напред, реве нечленоразделно и ме събаря по гръб, преди Белият да успее да даде благословията. Изкрещават ни да спрем, но щом бръсначите заплющават, виковете утихват и всички очи се отварят широко, когато металът човекоубиец надава вой сред бавно стелещия се сняг. Той прилага принципите на *крават*. Четири секунди прецизно кинетично насилие, отстъпление. Прецени. Действуй.

Ние издаваме единствените звуци на това странно място. Чудатият, пронизителен вой на огъващ се бич. Звънтенето на твърдото острие. Пукотът, когато егидите на левиците ни пръскат бели искри, щом острието се забие в тях. Скърцането на снега и плющенето на кожени ремъци.

Въпреки гнева Касий е в съвършена форма. Нозете му пристъпват, без да се кръстосват; хълбоците му се полюшват, когато се втурва в атака. Дишането му е равномерно, ритмично. Той замахва напред и бичът му изплющява, после втвърдява острието и го издига нагоре — цели се в слабините ми. Движенията му са светкавични. Обиграни. Отработени от майстори и Мечове на Обществото. Лесно се вижда защо е разгромявал противниците си още от дете, защо ме изкорми в Института. Защото враговете му се бият като него, ала по-бавно. Аз не се бия като тях. Научих урока си.

Сега и той ще научи своя.

— Упражнявал си се. Можеш да отбиеш поредица от шест маневри — казва той и се оттегля назад. Стрелва се напред, финтира нависоко и замахва ниско, за да порази глезените ми. — Но при все това си новак. — Той ме обсипва с вихрушка от седем удара и замалко да промуши дясното ми рамо. Разпознавам схемата на действие, но все още реагирам на скоростта му една идея по-бавно. Едва се измъквам, отскачайки в последния момент, и избягвам раняване. Следват още две поредици от седем атаки в бърза последователност. Едва убягвам от последната, падам на коляно задъхан, оглеждам събралите се наоколо гости.

— Чуваш ли това? — пита той. Нищо не чувам освен вятъра и тупкането на сърцето си. — Така звучи самотната смърт. Няма кой да плаче, никого не го е грижа.

— Аркос ще го е грижа — прошепвам.

Той се вцепенява.

— Какво каза?

— Лорн ау Аркос ще го е грижа, ако последният му ученик умре — казвам, преставам да се преструвам, че дишам на пресекулки, и гордо изправям гръб. Касий се взира в мен, все едно е видял призрак. Колебае се. Разколебани са и онези, които чуват какво казвам. — Докато вие ядяхте, аз тренирах. Докато пиехте, аз тренирах. Докато търсехте наслади, аз тренирах — от седмиците след Института до дните преди Академията.

— Лорн ау Аркос не приема ученици! — съска Касий. — От трийсет години насам!

— Направи изключение.

— Лъжец!

— Нима? — смея се аз. — Да не си мислеше, че съм дошъл тук да ме убият? Мислеше си, че моят живот ти се полага по право? Не, Касий. Дойдох тук, за да те съсека пред родителите ти!

Той пристъпва назад, погледът му танцува към баща му, към Карн. Вирвам глава пред него.

— Ела сега, братко! Не искаш ли да видиш колко добре всъщност умея да се бия?

Той се позабавя и аз го нападам като някакъв нощен хищник, с рамене, превити от първично пестене на сили, безшумен като самия мрак.

В паметта ми изникват думите на Лорн: *Глупакът къса листата. Дивакът сече ствола. Мъдрецът копае корените.* И така, аз разлепвам краката му и изпращам към него поредица след поредица от атаки. Не за четири секунди, както учат Златните. За седем секунди. После — шест; редувам ги, а после нарушавам схемата. Поредица от дванайсет маневри.

Защитата му е прецизна. И ако се биех, както той ме е учил да се бия, щях да умра от неговата ръка. Но да се движа ме е учил чичо ми, а да убивам ме е учила легенда. Нападам яростно, въртя се, откъсвам се от земята и нанасям удари надолу, връхлитам върху него като мощен ураган, удрям го, блъскам го и го смазвам. А когато той напада, се навеждам настрани до мига, в който мога да го сломя, както ме е учил Лорн ау Аркос. Движа се в кръг. Никога не отстъпвам. Когато човек позволи да го изтласкат назад, не се открива никаква възможност за атака. Използвай тяхната сила, за да създаваш нови ъгли на нападение. Извивай се около него. *Пътят на върбата.* Красив, плавен, като пролетна песен в защита, а после — плющящ и ужасен като клоните на върба късно зиме, когато ледени ветрове се спускат с писък от планините.

Вътре в мен Червеното среща Златото.

Острието ми проблясва — ту бич, ту извит Секач. То се блъсва в мечата му и егидата от лявата му страна пращи от силата на ударите ми. Касий залита. Той е отличен боксьор, който губи от изпаднал побойник.

Смея се. Смея се като луд и шокираната тълпа около нас надава одобрителни викове; разнасят се писъци, когато удрям толкова здраво егидата на Касий, че тя се претоварва. От устройството на ръката му

със свистене изскачат искри. Там отварям рана, после и на лакътя му, на капачето на коляното му, на глезена. Замахвам нагоре с острието и разрязвам лицето му. Спирам, бавно се оттеглям назад и заемам позиция с бича, който се огъва в извит Секач. Тези, които гледат това, никога няма да го забравят.

Жените крещат за Касий. Любовници от младините му, които сега гледат мъжа, с когото са израснали, мъжът, който ги е вкарвал в леглото си, зарязвал ги е с лъжливи обещания и ги е карал да си мислят, че са загубили най-силния от поколението. Те гледат как друг мъж го превръща в тресяща се кървава пихтия.

Унижавам го. Но всичко това си има цел. Всичко е, за да кипне къкрещата вражда между Белона и Август и да възври във война.

Обикалям кръга като лъв в клетка, докато заставам пред Император Белона.

— Синът ти ще умре! — изревавам като дивак на една стъпка от лицето му.

Той има набито тяло. С квадратна челюст, благ, с островърха брада. В очите му блещука обещание за сълзи. Нищо не казва. Той е благороден мъж и ще върви по пътя на честта, дори и това да значи любимият му син да умре пред очите му.

Дори и в разгара на моята ярост аз усещам срама. Усещам ужаса да бъдеш мъжа, дошъл от тъмното, за да стъпче едно семейство.

— Само ще гледаш ли? — крясвам на Белона. Съпругата на Император Белона не е толкова благородна. Тя кипи от гняв и поглежда обвинително Суверена. Виждам какво иска.

Връщам се при Касий. Ще им се наложи да гледат, без да направят нищо, както аз гледах Ео.

— Благородна госпожо Белона, достатъчно благородна ли сте да гледате как Касий умира? Да го гледате как изчезва от света?

Устните ѝ се извиват. Тя прошепва на Карн, на Кагни:

— Това ли е силата на Дом Белона? Нима ще гледате като овце как вълкът влиза в кошарата?

Разигравам грандиозен спектакъл за онези от стадото на Белона, чиято кръв кипи. Касий се опитва да се бие. Препъва се, когато срязвам капачката на коляното му, и се строполява в снега, а после отчаяно се надига на крака. Кръвта рисува тъмна сянка в нозете му. Точно така, без да бърза, той уби Тит. Обзет е от паника, поглежда

семейството си и знае, че ги вижда за последен път. Те си нямат Долина. Този живот е техният рай. Въпреки всичко гледката е тъжна и ми е жал за него.

Кагни, подстрекавана от господарката Белона, вече е излязла крачка напред, хубавото ѝ лице с остри черти е разкривено от гняв. Трябва само да нараня още мъничко силния ѝ братовчед Касий. Но Император Белона я дръпва обратно със строга ръка. Той гледа мрачно и ядно Август, а после се взира в събралите се.

— Нито един Белона не бива да се намесва. Залагам честта си.

И все пак жена му не се съгласява. Тя вперва още веднъж настоятелен поглед в Суверена и Суверенът вдига ръка.

— Спри! — извиква тя. — Спри, Андромед!

Аз всъщност се слисвам от намесата.

Всички поглеждат към подиума на Суверена. Касий се мъчи да си поеме дъх. Не е възможно тя да е толкова глупава! Дали? Намесата потвърждава мълвата и за мен, и за всички. Суверенът разкрива кого фаворизира. Тя е избрала семейство Белона. Те ще изместят Августовци на Марс. Касий сигурно е бил важен за този план. Сега поради грешната ѝ преценка той ще умре и планът ѝ ще се провали. При все това нямах представа, че тя ще постъпи така, както се готви да постъпи. Толкова е глупаво. Толкова недалновидно. Гордостта я е направила слабоумна.

— Към правилата има допълнение. Тъй като Белият не бе способен да даде обичайната благословия, двубоят ще е до смърт или отказ — обявява тя и поглежда майката на Касий. — Това са ограниченията за дуела. Толкова много от нашите безценни деца губим в училищата ни. Няма нужда да погубваме тези двама отлични мъже заради училищни лудории.

— Суверене мой — провиква се Август, алчен за кървавата си награда, — законът ясно го постановява! След като двубоят е обявен, правилата не може да бъдат променяни от мъж или жена.

— Ти цитираш закони. Приятна ирония е, че излиза от твоята уста, Нерон.

Сред тълпата се подхилват, което ми подсказва, че отново се носят слухове за това, че е уредил победа за Чакала в Института.

— Суверене мой, по този въпрос ние подкрепяме Август! — прокълтява глас. Даксо ау Телеман излиза наред. По-големият брат на

Пакс, на ръст колкото беше приятелят ми, но не чак такъв звяр. Не мъж канара, а по-скоро мъж снажен бор. Също като баща си Кавакс той е плешив, но по главата му са гравирани Златни ангели. В сънените очи, сгушени под големи рунтави вежди, танцува палава искрица.

— Не е изненадващо! — изръмжава майката на Касий.

— Вероломство! — изревава Кавакс, бащата на Даксо. Той приглажда ту двувърхата си рижа брада, ту едрата питомна лисица, която е гушнал в лявата си ръка. — Това вони на вероломство и фаворизация! Нравът ми е кротък. Но се чувствам обиден. Обиден!

— Внимавай, Кавакс — казва ледено Октавия. — Някои думи не можеш да си вземеш назад.

— Защо иначе да ги произнася? — пита Даксо и поглежда семействата от Газовите гиганти, сред които знае, че ще открие съюзници в този спор. — Но съм убеден, че сега той би ви посъветвал, Суверене мой: дори и вашите думи не могат да променят закона. Баща ви е научил това от собствената ви ръка, не ли така?

Фуриите на Суверена пристъпват заплашително напред. От своя страна Суверенът си позволява само най-строга усмивка.

— Но ти, млади Телеман, забравяш, че моята дума е закон.

Така не се прави. Един Златен може да управлява други Златни. Но заявявай властта си на свой собствен риск. Суверенът от толкова отдавна седи на Утринния трон, че е забравила това. Думата ѝ не е закон и сега тя се превръща в предизвикателство.

Което аз приемам с отворени обятия.

Щом среща погледа ми, тя разбира, че думите ѝ са грешка, и в този миг и двамата осъзнаваме, че аз мога да предприема един ход, който тя не може да контрира.

— Няма да откраднете онова, което е мое! — изръмжавам.

Завъртам се и нападам Касий. Той замахва нагоре с острието си. Касий не ме остави да се предам в калта на Института. Знае, че сега и аз няма да го оставя да се предаде. Когато атакувам, лицето му преbledнява. Той си мисли за всичко, което ще загуби. Колко безценен е животът му. Златен докрай! Някои ми крещат да спра, надават вопли, че не е справедливо.

Това е самата справедливост.

Те биха ме оставили да умра.

Той се хвърля към гърлото ми. Финт. Изплющява с бръснача си надолу, за да се увие около крака ми. Очаква да отскоча. Върхлитам право върху него под дъгата на замаха му, прескачам над главата му при ниската гравитация, а после, без да поглеждам, замахвам с бича си назад. Бичът ми се увива около протегнатата му десница. Натискам копчето, което кара бръснача да се свие, и с пукота на замръзнал клон през зимата откършвам ръката, стиснала меча, на Касий ау Белона.

Мълчанието и писъците се разпределят по равно. Не се обръщам, много време не се обръщам. Когато най-сетне го правя, заварвам Касий все още на крака — той се олюлява, няма да го бъде дълго на тоя свят. Когато Касий се строполява, никой друг не помръдва. Баща му е вперил мълчаливо поглед в земята.

— Спрете, казах! — извиква Суверенът. Две Фурии скачат от подиума и когато се приземяват, сабите подскачат в ръцете им.

— Довърши! — крясва Август.

Пристъпвам горделиво към Касий. Той ме заплюва с разтреперани устни. Дори и сега демонстрира презрение. Вдигам меча си. Тогава една ръка обвива китката ми. Хватката не е желязна, а мека. Топъл допир до кожата ми. Нежен.

— Ти победи, Дароу — казва тихо Мустанга, когато ме заобикаля, застава пред мен и ме поглежда в очите. Фуриите се спират извън кръга. — Не губи себе си заради това.

Не можех да си представя как Ео ме гледа от Долината. В този пъкъл съм загубил вярата си. Мустанга ми я припомня със замах. Ео може би ме гледа, а може би не. Само едно е сигурно. Сега Мустанга ме гледа и това, което виждам в очите ѝ, ми стига да оставя ръката си да се отпусне до тялото. И тогава тя се усмихва, сякаш ме вижда за пръв път от години.

— Ето те и теб.

— *Убийте го!* — надава вопъл майката на Касий. — Убийте го сега!

— Не! — изревава Император Белона. Късно е.

Очите на Мустанга се отварят широко.

Обръщам се тъкмо навреме, за да видя как кръгът се разпада, рухва навътре, сякаш е пясъчен. Не наведнъж, а колебливо. Един Белона търчи към мен в мълчание — глухо и смъртоносно. След него и друг. После от групата на Август се отделя Такт и идва насам. После и

още един улан. Чувам бойния вой на своя приятел. Отеква и втори. Тук има не един Златен, който е бил в моята войска.

Кагни ау Белона първа стига до мен. Откраднатият ми меч със стържене се устремява към шията ми. Привеждам се, но щях да загубя главата си, ако Мустанга не бе замахнала със своето оръжие, за да отбие удара. Искри жилият лицето ми, Такт напада Кагни отстрани и я срязва на две.

Письци.

Кървавото място рухва напълно. Златни от Белона и Август се втурват да защитят своите. Други побягват. Карн замахва към Такт — за моя приятел това е в повече. Притичвам му се на помощ и го спасявам, докато Виктра и останалите застанат между Карн и нас. Мустанга се изгубва сред свадата. Търся я като обезумял. Проблясва острие, устремено към главата ми.

Кънтят викове, а Суверенът призовава към мир. Но това не е по силите ѝ. Жена пищи над разполовеното тяло на Кагни. Десетки мъже и жени, всички въоръжени с мечове, се секат помежду си. Такт поема в рамото си острие, докато отново ме брани. Завъртам се да помогна на приятеля си и отсичам ръката на мъжа от Белона, докато той издърпва меча си от тялото на Такт. Дръпвам приятеля си към мен. Сека и разчиствам път. Острие одрасква ръката ми над китката. Мярвам сред хаоса Мустанга да покрива раненото тяло на Касий. Не зная дали Белона ще я убият. Те я допуснаха на масата си. Ала все пак не зная. Втурвам се към нея, изтласквайки с тежестта си телата между нас. Такт ми помага.

Блъсвам се в една жена. Антония. Очите ѝ светват и тя посяга да ме наръга с нож в корема, но Виктра, сестра ѝ, ѝ забива юмрук в лицето, Такт я изригва по главата и тя пада. Виктра се смее към мен, а после Карн я дръпва за косата и я поваля. Отблъсват го, когато Лето се намесва в свадата и обръща хода ѝ с точните промушвания на дъгоцветния си бръснач. Телеман се присъединяват към него — баща и син покосяват втурналите се към тях Златните с бръсначи, наполовина на моя ръст.

— Такт, към мен! — крещя.

Такт кърви, ала е на крака и вие като обезумял, сякаш все още се бие рамо до рамо със Севро. Заедно отскачаме високо при тази лека

гравитация. Той знае, че целта ми е Мустанга. Но Белона стоят твърде нагъсто. Бръсначите им са твърде смъртоносни.

— Мустанга! — изкрещявам и отблъсвам двама от Белона. Разрязвам лицето на единия, а другия удрям в гърлото с егидата си. Към тях се присъединява трети. И още един, докато дебела защитна стена от Белона прегражда пътя ми.

— Пази АрхиГубернатора! — извиква ми Мустанга. Гласът ѝ е по-спокоен от моя и ме кара да се чувствам като глупак, пощурял по рицарството. Разбира се, тя няма нужда аз да я спасявам. — Пази баща ми! — И макар да не я виждам сред тълпата, се подчинявам.

Оставям се Такт да ме издърпа за яката към нашата линия на отстъпление, подложена на нападения от страни. Още някой ни изревава да пазим Август. Други пищят за защитата на Император Белона и Касий. Много глави на родове са отнесени от въоръжени отряди от членове на семейството, които се измъкват от хаоса с оръжие, готово за бой. Бягат от кулата — слизат надолу с асансьорите, тъй като гравиБотушите бяха забранени. Кулата е почти опустяла. Преторианците на Суверена — облечени в пурпур и черно Обсидианови и Златни — се струпват около нея и я отнасят по въздуха от проваленото тържество. Бръсначи и пулсНожове се пъкват в мазолести ръце. Сивите прииждат, за да ни разпръснат, предвождани от Златни, облечени в преториански пурпур. Оборудвани са за борба с безредици и пържачките им обстрелват биещите се семейства с болкотопчета и вълни за разпръсване и разпиляват Златните като летни мухи.

— АВГУСТ! — крещи грамадният Карн, втурвайки се като безумец от редиците на Белона през вълните за разпръсване. Събаря някого с рамо, смачква лицето на някакъв улан с егидата си и се хвърля стремглаво към Август с надеждата да убие съперника на своето семейство с един смъртоносен замах. — АВГУСТ!

Лето, нашият най-добър фехтовач и протеже на Август, го пресреща пред АрхиГубернатора.

— *Nic sunt leones!* — провиква се той към небето.

Лето се движи като морето — плавно и с ужасяваща грация. Той удря Карн с всички сили, отблъсва го и тъкмо се готви да му разпори корема, когато се разколебава. Както замахва, и замира. Карн залита

назад, после се изправя, може би объркан, че все още е жив. Извива глава към Лето, който посяга към бедрото си, сякаш са го ужилили.

Лето бавно се свлича на коляно с безволно отпуснати ръце. Дългата му коса пада върху лицето, а после той като че застива на място, внезапно неподвижен в центъра на хаоса. Тъжни очи греят като дирята на преминаващ кораб, който бавно потъва зад хоризонта. Красив е в този миг, преди Карн да му отсече главата.

— Лето! — изревава Август.

Очите му се разтварят широко и той се блъсва в мъжете от рода Телеман, които го отнасят настрана. Мярвам Чакала да пъха сребърния си стилус в ръкава си — същият, дето го въртеше в ръце, когато предложи тайния ни съюз.

Гледаме се в очите.

Той ми се озъбва в усмивка.

И аз разбирам, че съм сключил сделка с дявола.

13.

БЕСНИ КУЧЕТА

Бягаме от върха на кулата. Наложих се да изоставя Мустанга. Тя знае какво върши. Някак бях успял да го забравя. Проклятие, тя винаги знае какво върши!

— Няма да ѝ навредят — казва ми Август и съм убеден, че за пръв път виждам изписано чувство на лицето му. Не. За втори път. Когато изкрещя за Лето, сякаш бе загубил роден син. И сега изглежда така — лицето му се е отпуснало и остаряло с двайсет години. Загубил е най-големия си син. Загубил е и втората си съпруга, майката на децата му. Сега губи мъжа, когото прие на мястото на онзи син, и се бои за жената, която му напомня за съпругата.

Ако ѝ сторят зло, вината е моя.

Аз задействах нещата. Като никой друг път, по-добре не би и могло да мине. По ръцете ми струи кръв, стича се между пръстите, събира се под формата на подкова около кутикулите. Там, където няма кръв, кокалчетата ми са побелели. Гледката ме отвращава, но ръцете ми са сътворени точно за това.

Напускаме зимната страна с дърветата, след като я оцветихме в червено. Мнозина носят нашите ранени, десетина на брой. Седмина са мъртви. Едва двайсет души от цялата свита са без драскотина. Други липсват. Несравнимия Лето го няма, помощникът на Плиний бе насечен, а един от Преторите ни бе пронизан в шията от Келан ау Белона.

Аз нося Претора на ръце и се опитвам да спра кървенето, докато слизаме с асансьора от кулата. Надали ще успея. Виктра притиска върху раната парче от роклята си.

Какво ли не бих дал за чифт гравиБотуши. Скупчваме се плътно около нашия господар с оголени бръсначи. Кръв е обляла ръката ми до лакътя. По лицето и ребрата ми струи пот. Червени капки падат по пода на асансьора в нозете на нашия отряд — капят от ръце, от рани, от остриета. Ала бели усмивки се разливат по лицата наоколо.

С униформата ми е горещо и затова разкопчавам горните копчета. Такт кърви до мен. Раната пронизва лявото му рамо. Чисто промушване.

— Просто кръв — казва той на притеснената за него Виктра.

— Пробили са ти дупка.

— Не е нещо ново. — Той поглежда талията ѝ и се усмихва. — Кръвогадост! И на теб са ти пробили дупка, а виждаш, че не ти казвам нищо. Ооооуууу! — изскимтява той, докато тя омотава раната му с превръзка, откъсната от роклята ѝ. Боли го, но той се смее още секунда, а после ме поглежда и поклаща глава. Очите му са подивели от радост. — Да тренираш с Лорн ау Аркос, човече! Ах ти, фръцльо подъл!

Той ме спаси от Кагни. Кимвам и удряме кървави юмруци един в друг — временно съм забравил обидите от миналото и облозите за живота ми.

Много други Златни, особено Преторите, рицарите, военните, мъже и особено жени — а ние имаме повече, пропорционално на нашите Политико и икономисти, отколкото по-голямата част от Домовете — бършат чела и оставят по тях червеникави следи. Те са от Златните, които ще ти кажат: трудното на това да си Златен е, че всички вече са покорени. Което значи, че няма никой, с когото си струва да се биеш. Няма срещу кого да използваш цялото това обучение и цялата тази мощ. Е, аз току-що им дадох възможност да усетят вкуса на битката. И въпреки че протежето на техния Губернатор е мъртво, въпреки че кръвта на главния им Претор изтича върху рамото ми, а Мустанга е във вражи ръце, на тях им се играе. А играта на деня е да произвеждаш трупове.

И стари, и млади ме гледат жадно. Чакат да бъдат напоени.

Ето това е да бъдеш алфа, Прим. Другите чакат от теб да ги ръководиш. Подушват острия мирис на кръв по теб, преди той още да се е появил. Възрастта няма значение. Опитът няма значение. Важно е единствено да осигуря на тези извратени кучи синове прясна плячка за убиване.

Около нас се разплакват деца и ме стряскат. Толкова крехки създания в такава нощ. Синовете и дъщерите на най-малката сестра на Август. Баща им ги гали по косите, за да ги успокои. Жена му

изсумтява, навежда се и започва да ги шамаросва, докато спрат да хленчат. „Бъди храбър!“

Нашите Обсидианови и Сиви не ни чакат долу на земята. Отвели са ги някъде. Нито пък Обсидианите на Суверена или нейните Златни се спускат от въздуха. Което значи, че още не е решила какво да прави. Точно както си мислех. Тя не може да ни избие. Защото едно е един род да изтреби друг — но да го стори великият лидер, с властта и паричните средства, поверени му от Сената? Случвало се е преди и онзи Суверен бе обезглавен от дъщеря си. Дъщерята, която днес седи на трона.

Ех, как ме мрази сигурно тя заради случилото се!

Под асансьора, край калдъръмените пътеки, пресичащи огромната гора от дървета-цветя, светят лампи. Музикантите вече не свирят. Вместо тях чуваме викове и писъци, редуващи се с дълги периоди на ужасяваща тишина. Долу търчат Златни. Бягат към каменните коридори отвъд гората, където ще имат достъп до корабите си и ще си отлетят у дома. Само че някои не бягат. Те ловуват.

Случи се нещо, което не очаквах. И други семейни вражди тази вечер намират удовлетворение. Същото беше и в Института, когато останалите ученици разбраха, че това не е игра. Че правила няма. Злокобно чувство, усещане, че по земята бродят не хора, а дяволи. Кой знае на какво е способен всеки сега, когато вече няма правила?

В далечината се виждат четирима ловци. Група от трима мъже и една млада жена се втурват безшумно през гората. Прескачат ручей. Тичат с цялата жизненост на гладните. С целия устрем на младостта. Като че са от Дом Фалте. Разпознавам Лайлат с очите като стафиди, момичето, което Чакала изпрати да достави на Касий холото как аз убивам Юлиан. С нея е Ципио, набитият младеж, помогнал някога на Антония да влезе и да излезе от спалнята.

Гледаме ги мълчаливо, докато асансьорът ни се спуска надолу. Понесъл смърт, гладният отряд се втурва сред дърветата към нищо неподозираща редица членове на семейство Торн, до един пременени с рокли и костюми в бяло и червено. Прекалено късно е, когато те като обезумели се устремяват към каменните коридори. Тяхно знаме е розата. То пада, когато убийците изскачат от дърветата. Едно семейство умира. Страшно е колко бързо и безшумно става това с бръсначи. По-различно е от моя дуел. Аз не бързах. Те бързат. Виждам

как насичат десетгодишно момче. Няма милост за Златните деца. Тях не ги смятат за невинни. Те са враже семе. Унищожи ги или се бий с тях след години. Жена в бална рокля замахва в отговор с бръснача си и успява да убие един от Фалте, преди да я съсекат. Две деца побягват. Хващат едното. Другото се измъква. То е единственото.

После уланите на Фалте танцуват. Набиват крак силно, прекомерно силно. Въртят се в различни посоки и забиват стъпала в черната земя. Не, не танцуват.

— Кръвогадост! — изругава Такт и търка лицето си.

— Децата... — прошепва Виктра.

Август нищо не казва, лицето му е непоколебимо като камък.

— Торн имат петнайсет деца. — В очите на Виктра напират сълзи, което ме изненадва.

— Изчадия! — прошепва Чакала и по гръбнака ми полазват студени тръпки, защото е дяволски добър актьор. Знам, че изобщо не го е грижа.

Деца. Щеше ли да пее Ео, ако знаеше, че това е припевът? Всеки от нас носи бреме. И докато убийците се отдалечават от избитото семейство, аз разбирам, че моето бреме някой ден ще ме смаже под тежестта си. Макар и не днес.

— Задействали са дейта заглушителя — казва Даксо ау Телеман и ми показва за миг дейтапада на китката си. — Дейтападите не работят. Не искат да се свържем с корабите си на орбита.

Август поглежда угасналия си дейтапад и заявява, че скоро другите семейства ще призоват своите Обсидианови, Златни и Сиви помощници. Трябва да напуснем планетата и отново да заемем силна позиция, преди приливът да се обърне срещу нас.

— Ти отприщи този хаос, Дароу. Спаси ме от него. — Той се навежда към мен и опипва пулса на Претора в ръцете ми. — Зарежи я. След малко ще умре. — Той избърсва ръце. — И без това децата достатъчно ни спъват.

Жената ми измърморва нещо, докато я полагам на пода на асансьора. Не зная какво казва. Когато умирам, няма да кажа нищо, защото зная, че отвъд ме чака Долината. А какво очаква тази жена воин? Само мракът. Дори не разбрах последните й думи и сега я захвърляме като пречупен меч. Затварям очите й с кървави пръсти и оставям дълги, избледняващи белези. Виктра ме стисва за рамото.

Изправлям се и давам заповеди на уланите и на другите бойци. Петнайсет от тях мога да смятам за добри убийци. Някои са ми връстници, други вече са в дълбока старост. Ала нито един не ми възразява. Дори и Плиний. Телеман, в частност, като че горят от желание да ме последват. Всеки задържа погледа ми по-дълго от необходимото и кима по-ниско, отколкото изисква обикновената формалност.

— Надявам се, че никой не е скучал. — Те се смеят. — Ако още някое семейство реши, че може да си спечели благоволенieto на Белона или на Суверена, като вземе главата на АрхиГубернатора, ще си имаме компания — казвам. — Трябва да избием тази компания и да си проправим път до хангарите. Телеман, ти и синът ти вече сте сенки на АрхиГубернатора. Други грижи нямате! Разбирате ли? — Те кимат с огромните си глави. — *Hic sunt leones.*

— *Hic sunt leones.*

Когато асансьорът стига до земята, там ни чакат четирийсет мъже и жени. Семейство Норво от Тритон и семейство Кодован от спътниците на Юпитер.

— Злополучни шансове — въздъхва Такт.

— Кодован и Норво са наши — отвръща Август. — Купени и платени.

— Нехранимайко! Кодован, нехранимайко такъв! — изревава гръмогласно Кавакс. — Мислех те за човек на Белона!

Август е очаквал нещо такова.

Поемам командването на новите Златни. Отново си мислех, че някой ще възрази. Те само стоят, гледат ме и чакат заповедите ми. Всички тези Претори, всички тези Политици и жилави бойци, мъже и жени. Сдържам се да не се разкискам. Изумително е каква власт притежаваш, когато си оплескан с кръв до лактите, но нито капка от нея не е твоя.

Извеждаме АрхиГубернатора от гората. На три пъти ни нападат, но аз наредих на Такт да вземе мантията на Август и да подмами някои от нападателите да гонят вятъра. Рози в стотици отсенки капят от дърветата, докато Златните се бият под тях. Накрая всички се оцветяват в червено.

Тричленната банда от Дом Фалте се опитва да причака Такт в засада, когато той се връща при основната група. Такт връхлита върху

тях и с малко помощ поваля всички освен Лайлат. Тя офейква, когато той убива Ципио и стъпква мъртвеца.

— *Бебеубийци!* — фучи той отново и отново, докато Виктра го издърпва настрана. Оглеждам се за Чакала. Всеки миг очаквам стрела да се забие в гърба ми и да умра като Лето. Но Чакала просто ме следва, също като баща си. Никой не е видял какво е сторил на Лето. А и да са видели, страхът ги кара да мълчат.

Когато стигаме до каменните коридори зад гората и най-сетне преминаваме по мост от бял варовик, правилата на Обществото като че отново влизат в сила. НисшеЦветни се разбягват и ни правят път, докато ние, вече седемдесет на брой, щурмуваме коридорите към хангарите, за да напуснем този спътник. Но когато стигаме до нашия хангар, откриваме, че кораба ни го няма. Втурваме се към площадките за кацане, край които растат дървета и трева. Всички кораби на семейството са изчезнали. ЦепоКрили на Обществото патрулират в небето.

Разпитваме един разтреперан Оранжев. Такт го държи за яката. Той изтръпва при вида на седемдесет души, всичките окървавени. Никога досега не е разговарял със Златен, още по-малко с такива като нас. Виктра отблъсква ръката на Такт и заговаря тихо на Оранжевия.

— Той казва, че на корабите било наредено да се завърнат у дома преди два часа.

— Първо не пускат Обсидианите на тържеството, а сега и това — мърмори Такт.

— Това значи, че Суверенът е имала някакъв план — казва Чакала. — Нещо, на което така и не се позволи да разцъфне. Тя отстрани нашите Обсидиани, нашите кораби, за да изолира родовете от техните източници на сила — обяснява той, като предпазливо оглежда двамата Телеман. — Постави ни клопка. Какъв според теб е бил скритият ѝ коз, татко?

Август не обръща внимание на сина си — вперил е поглед в небето.

— Майко милостива! — изругава Виктра.

— Стегнете се! — изревава Кавакс на воините си.

— Пикай ми на физиономията! — пребледнява Такт до мен.

Поглеждам нагоре и виждам задаващата се гибел.

— *Преторианци!*

Седемдесет бръснача се извиват във въздуха и ние се разпръсваме ветрилообразно — може да имат енергийни оръжия.

— Дароу, ти си с мен! — нарежда Август.

Врагът сега е само черни точки в нощното небе. Но очите ни виждат добре. Тъмните копелета нападат от мрака и кацат на земята като паднали дяволи, неизменно по тройки.

Тун-тун-тун! Тун-тун-тун! Тун-тун-тун!

Те се приземяват на тревата между дърветата и ни преграждат обратния път към Цитаделата. Обсидианови Преторианци и Златни рицари капитани. Преторианците Обсидиани са същински титани, приличат на големи, извадени от каменните недра на някоя планина. Далеч по-жестоки от онези, които ползвахме в Академията. По всички светове няма броня като тяхната. Тъмнопурпурна, инкрустирана с черно — сякаш корали се вият по титаничните им тела. Застанали са в стегнат боен строй, предани и верни един на друг така, както и на вярата си.

Тун-тун-тун! — докато стават деветдесет и девет. *Тун.* Златният им командир се приземява последен, на коляно. Изправя се, високият му шлем е с формата на засмян вълчи череп. Златната му мантия с изображение на пирамидата на Обществото се вее настрана. Рицар Олимпиец. В Слънчевата система те са дванайсет, дали клетва да закрилят Общественото споразумение срещу всички, които биха въстанали срещу него. Те символизират господстващите основни качества на човека така, както ги виждат Златните — също като нашите Домове в училище. Това е Рицарят на гнева — постът, който Лорн заемаше шейсет години, преди да замине за Европа. Мъж, по-слаб от мен, носи доспехите му. Значи Суверенът вече е запълнила бившия пост на Лорн.

— Представи се, рицарю! — провиквам се аз.

Рицарят оставя шлема си да се влее в доспехите. Лененорусата му коса пада над грозно, набраздено лице. Мокро от пот, белязано от възрастта и напрежението. Когато той извива в усмивка тънките си устни, аз се изсмивам силно. Привличам втренчени погледи. Сега ще ме помислят за още по-ненормален. Рицарят на гнева пада от небето и аз му се смея в лицето.

Той се кикоти.

— Не ме ли познаваш, лайноядче малко?

— Фичнър, по-грозен си, отколкото те помня!

— Фичнър? — изсумтява Такт. — Каква носталгия!

— Здравсти, малчуган. — Щом вижда Такт с мантията на Архигубернатора, Фичнър се засмива. — Хубава пелеринка, обаче ти не си *Архигубернаторът Август*. — Той цъка с език и слага ръце на хълбоците си. — Архигубернаторе! Архигубернаторе! Миличък, къде си, дявол да те вземе?

Архигубернаторът извърта очи и пристъпва пред мен.

— Проктор Марс.

— Ето го, миличкия! А пък тая титла вече е остаряла, ти не знаеше ли?

— Гледам, че имаш нов шлем.

— Хубав е, нали? Жените го обожават. Не помня кога Златния сой така ме е свалял. — Фичнър врътва похотливо хълбоци. — Трудничко беше, докато го получа. Мислех си, че тия дуели и изпитания край нямат! Всичко вършихме пред Суверена, момче. Всеки мъж и всяка жена показваше какво може. Всеки, който си мислеше, че постът му се полага. Пак и пак. Но съдбата обича гадовете!

— Как... — питам се на глас. — Победил си *всички*?

— Едва ли — усмихва се пренебрежително моят Архигубернатор. — Тази титла се печели от великите воители. — Той прострелва с поглед Фичнър. — А ти не си от тях, Фичнър! Какво си обещал на Суверена в замяна на новия си шлем?

— А, яхнах звездата на Дароу, когато той победи твоето момче. Чакал, здрасти, бебешор дребен. После се проведе един кръвогаден конкурс, пък за подробности можеш да питаш най-големия брат на Такт и Проктор Юпитер... — Той заема ефектна поза. — Аз съм нещо повече от онова, което виждат очите, а?

— Значи към новия шлем си нямаш и нов господар? — пита Август.

— Господар? Пффф! — Фичнър смешно надува гръд. — Ние, Рицарите Олимпийци, нямаме друг господар освен собствената си съвест! Ние защитаваме Споразумението на Обществото и сме подвластни само на своя дълг!

— Някога. Сега сте слуги на Суверена! — заявява Даксо.

— Каквито сме всички, скъпи ни Телеман — отвръща Фичнър. — Голям почитател съм на брат ти и на твоето семейство впрочем.

Чуден боен чук носехте на оня турнир на Тебос. Кръвогадно проклятие, страховито потекло! Винаги съм искал да попитам кой от прадедите ви е опънал носорога?

Даксо вдига вежди, деликатно оскърбен. Кавакс изревава, както сигурно би изревал синът му Пакс.

— Ще прощавате, да не е била мечка гризли? — изкисква се пак гърлено Фичнър. — Шегичка! Върхът, а? Обаче всички ние сме слуги, а? Кръвогадни роби на онази със скиптъра.

— Да приема значи, че с твоята лоялност към Марс е свършено и дори не може да се... помни? — пита Август. — След като си слуга.

Фичнър плясва с облечените си в ръкавици ръце.

— Марс? Марс? Какво е Марс освен един кръвогадна огромна скална отломка? Той нищо не е направил за мен.

— Марс е нашият дом, Фичнър. — Август посочва със замах тези около нас. — Суверенът ти е наредила да ни намериш. Е, ето ни — род от собствената ти планета. Ще ни отдадеш ли своята лоялност? Или ще ни предадеш?

— Какъв шегаджия си ти, Август! Примен шегаджия! Своята вярност аз съм отдал на Споразумението и на себе си, както ти си верен на себе си, господарю мой. Не на една скала. Не на лъжливо родство. А и имам полза да бъда лоялен към Суверена. Виж, наредиха ми да поставя теб и твоя род под домашен арест. Спомняш ли си, че заделихме една примна вила за ваше удоволствие? Екстра ще е, ако можете да изприпкате обратно дотам. Порадвайте се на гостоприемството ни, а, малчуган?

— Самозабравяш се! — изсъсква Август.

— Много работи забравям аз. Къде съм си сложил панталоните. Кого съм целунал. Кого съм убил. — Фичнър се пипа по ръцете, по корема, по лицето. — Ама да забравя себе си? *Никога!* — Той посочва Обсидиановите около него. — И несъмнено не съм забравил моите кучета.

— А къде са моите? Къде е Алфрун?

— Утрепах твоите Опетнени помияри. И двамата. — Фичнър се усмихва. — Лаеха, Август. Много шумно лаеха.

По лицето на Август пламва ярост.

— Дано не са били скъпи, момче — усмихва се Фичнър.

— Говориш с мен, като че сме на равна нога, *Бронзи!*

— Та ние се знаем.

— Все едно сме равни. Равни не сме. Аз съм потомък на Завоевателите, на Железните Златни. Аз съм господарят на планета. А ти какво си? Един...

— Аз съм човек, който си има шоков Юмрук. — Той прострелва Август в гърдите. Август се свлича назад, а Преторите му ахват. — Това ще го научи да не си слага броня на галатържества. Сега! — усмихва се Фичнър. — С кого мога да си поприказвам разумно?

— С мен. — Чакала излиза крачка напред. — Аз съм наследникът на този род.

— Хम्म... пас! Гадничък си.

Той прострелва Чакала в гърдите с шоковия Юмрук.

— Глупости! Стига глупости! — Кавакс излиза напред и бутва назад сина си. — Говори с мен или с Дароу. Намеренията ти са достатъчно прости и ясни.

— Вярно, бе! Дароу. Идваш с мен.

— Как пък не! — Виктра застава пред мен с презрителна усмивка.

Фичнър извърта очи.

— Телеман, ти и синът ти отведете АрхиГубернатора обратно във вилата му, а после се върнете в своята. Трябва да се изясним. — Фичнър поглежда спокойно плешивия Златен. Сега думите му излизат хрипливо като стърженето на сурово желязо по плоча. — Това не е молба, *Телеман*.

Телеман ме поглежда.

— Моето момче имаше вяра на този. Затова и аз ще му се доверя.

— Нужно ми е уверението ти, че моите приятели няма да пострадат — казвам на Фичнър.

Той поглежда Виктра.

— Няма.

— Убеди ме.

Фичнър въздъхва с досада:

— Кръвогадост, Суверенът не може да изтреби цял род без съд за държавна измяна. Нали така? Това нарушава Споразумението. А ти знаеш как ще се почувстваме ние, Рицарите Олимпийци, ако това се случи, да не споменаваме другите родове. Спомни си как намери

кончината си баща й. Но ако се противиш — е, това е съвсем друга работа. — Той пъхва в устата си дъвка. — Противиш ли се?

Хвърлям поглед към придружителите ми и удостоявам Кавакс ау Телеман и сина му с благодарствена усмивка. Какво доверие оказват на човека, повел сина им към неговата смърт!

Стисвам зъби и се покланям.

— Тогава мисля, че съм на услугите на Суверена.

— Както и всички ние.

14. СУВЕРЕНЪТ

— Имало едно време едно твърдоглаво семейство — казва тя с тон, бавен и отмерен като махало. — Те не се обичали помежду си. Но заедно ръководели ферма. А в тази ферма имало хрътки, кучки и млечни крави, кокошки, петли и овце, мулета и коне. Семейството се грижело за добруването на животните, а животните им осигурявали богатство, охолство и щастие. Та животните били покорни, защото знаели, че семейството е силно и непокорството означавало да си навлекат гнева на всички тях. Ала един ден, когато един от братята ударил брат си по окото, един петел рекъл на една кокошка: „Мила и уважаема кокошке, какво ли би станало *в действителност*, ако спреш да им снасяш яйца?“.

Вперила е изгарящ поглед в очите ми. Никой от нас не отмества поглед. Тишина цари в оскъдно обзаведените покои — чува се само барабаненето на дъждовните капки по прозорците на нейния небостъргач. Намираме се сред облаците. Кораби прелитат в мъглата навън като безмълвни светещи акули. Кожената тапицерия изскърцва, когато тя се навежда напред и събира под остър ъгъл дългите си нокти, боядисани в червено — самотно цветно петно. После устните ѝ се извиват снизходително и подчертават всяка сричка, сякаш съм улично хлапе от Егия, което тепърва започва да учи нейния език.

— Напомняш ми за баща ми.

Когато тя е обезглавила.

Точно тогава ме фиксира с най-загадъчната усмивка, която вероятно съм виждал. Немирство танцува в очите ѝ, укротено и тихо под студеното покривало на властта. Някъде дълбоко в нея се крие деветгодишното момиче, скандално распалило бунт, като разхвърляло диаманти от въздушна кола.

Стоя пред нея. Тя седи на канапе до камината. Всичко тук е спартанско. Твърдо. Студено. Златна жена от желязо и камък. С цялата тази неприветливост сякаш казва, че тя няма нужда от лукс и богатство, а само от власт.

Лицето ѝ е прорязано от бръчки, ала не е помръкнало от времето. Сто години, или поне така чувам, не се е пропукало под тежестта на службата. Тежестта, ако изобщо ѝ е повлияла, я е направила като разхвърлените от нея диаманти. Несломима. Без възраст. И още дълго ще е без възраст, ако Ваятелите продължат със своята клетъчна подмладяваща терапия.

Там е проблемът. Тя прекалено дълго няма да пусне властта. Един крал властва и после умира. Тъй тече животът. Така младите оправдават своето покорство пред възрастните — знаят, че един ден ще дойде техният ред. Но ако по-възрастните не си тръгват? Когато тя управлява четирийсет години и може да управлява още сто? Тогава какво?

Тя е отговорът на този въпрос. Това не е жена, наследила Утринния трон. Това е жена, отнела го от владетел, който не е благоволил да умре навреме. От четирийсет години други се опитват да ѝ го отнемат. Ала ето я, седи тук. Вечна като онези прословути диаманти.

— Защо не ми се подчини? — пита тя.

— Защото можех.

— Обясни.

— Под лъчите на слънцето непотизмът увяхва. Когато размислихте и решихте да защитите Касий, множеството отхвърли вашия морален и законов авторитет. Да не споменаваме, че влязохте в противоречие със себе си. Това всъщност е слабост. И затова аз се възползвах от нея със знанието, че бих могъл да получа каквото искам без последици.

Опасната Айя, любимата убийца на Суверена, седи на стол близо до прозореца, жена — могъща пантера с кожа, по-тъмна от тази на сестрите ѝ, и очи със зеници като цепки. Тя е един от Рицарите Олимпийци — многоликият Рицар Протей, ако бъдем точни. Тя беше последната ученичка на Лорн преди мен. Въпреки че той не я е научил на всичко. Доспехите ѝ са в златно и тъмносиньо, по нея се извиват морски змии.

От друга стая влиза безшумно малко момче и сядат до Айя. Веднага го разпознавам. Единственият внук на Суверена, Лисандър. Не е по-голям от осемгодишен, но така се владее! Царствен в мълчанието си, тънък като шал. Ала очите му! Очите му са повече от

златни. Почти като жълти кристали и толкова бляскави — би могло да се твърди, че сияят. Айя ме наблюдава как оценявам момчето. Тя го взема покровителствено в скута си и оголва зъби, невероятно бели на фона на тъмната ѝ кожа. Като грамадна котка, която игриво те поздравява. И за пръв път, откакто се помня, аз извърщам поглед от заплахата. Срамът неочаквано пламва в мен и ме изгаря. Все едно съм коленичил пред нея.

— Но последици винаги има — казва Суверенът. — Любопитна съм. Какво искаше ти от този дуел?

— Същото като Касий ау Белона. Сърцето на врага ми.

— Толкова ли го мразиш?

— Не. Но инстинктът ми за самосъхранение е... пламенен. Касий, по мое мнение, е глупаво момче, осакатено от възпитанието си. Репертоарът му е ограничен. Той говори за чест, но прибегва до низости.

— Значи не е било заради Виргиния? — пита тя. — Не е било, за да претендираш за ръката ѝ или да утолиш ревнивата си ярост?

— Гневя се, но не съм дребнав! — сопвам се. — Освен това Виргиния не е от жените, които биха търпели подобни неща. Ако бях го сторил заради нея, щях да я загубя.

— Ти я загуби! — изръмжава Айя отстрани.

— Да. Разбирам, че тя има нов Дом, Айя. Това лесно се вижда.

— Нахвърлихте ли ми се, драги ми господине? — Айя докосва бръснача си.

— Добра ми госпожо, не се нахвърлям в никакъв случай! — усмихвам ѝ се бавно аз.

— Тя ще те изкорми като прасе, малчуган! — бърза да се намеси Фичнър. — Хич не ме е грижа дали Лорн те е учил да си бършеш задника. Помисли си пак кого обиждаш тук. Истинските мечове на Обществото не се дуелират за спорта. Тъй че си дръж кръвогадния език!

Докосвам бръснача си.

Той изсумтява.

— Ако ти представляваше заплахата, да не мислиш, че щях да те оставя да го задържиш?

Кимвам на Айя.

— Може би друг път.

Отново се обръщам към Суверена и се изправям.

— Навярно трябва да обсъдим защо вие държите моя род под военна стража. Арестувани ли сме? Аз арестуван ли съм?

— Да виждаш окови?

Поглеждам Айя.

— Да.

Суверенът се засмива.

— Ти си тук, защото аз го искам.

Хрумва ми нещо. Опитвам се да потисна усмивката си.

— Господарке моя, редно е да се извиня — казвам аз високо. Те ме изчакват да продължа. — Обноските ми винаги са били... лоши. И затова намирам, че начинът, по който действам, почти винаги ме отклонява от тяхната цел. Простият факт е, че Касий заслужаваше нещо по-лошо от стореното от мен. Моето неподчинение спрямо вас не целеше да ви нанесе оскърбление от моя страна или от страна на АрхиГубернатора. Ако той не бе в безсъзнание заради вашето куче — тук поглеждам Фичнър, — обзалагам се, че би сторил нужното, за да се извини.

— Да се извини — повтаря тя. — За...

— За безпокойството.

Тя поглежда Айя.

— За безпокойството, казва той! Безпокойство е да изтървеш чиния, Андромед. Да посегнеш на чужда жена, е *безпокойство*. Да избиваш гостите ми и да отрежеш ръката на Рицар Олимпиец, не е безпокойство. А знаеш ли какво е?

— Забавление, господарке моя?

Тя се привежда.

— Това е държавна измяна!

— А ти знаеш как се разправяме ние с държавна измяна — обажда се Айя. — Баща ми е научил мен и моите сестри. — Баща й, Властелинът на пепелта, Изпепелителят на Рея. Лорн не го обичаше.

— Извинението от теб не е достатъчно — казва Суверенът.

— Грешите — отговарям.

Моят тон улавя Суверена неподготвена.

— Аз казах, че бих искал да се извиня. Но проблемът е в това, че не мога, защото вие сте тази, която трябва да се извини на мен.

Безмълвие.

— Ти, пале такава! — възкликва Айя и се надига бавно.

Суверенът я спира и ясно и рязко отсича:

— Не се извиних на баща си, когато отделих главата му от тялото. Не се извиних на внука си, когато Ездачите унищожиха кораба на майка му. Не се извиних, когато изпепелих спътник. Защо тогава да се извинявам на теб?

— Защото нарушихте закона — отвърщам.

— Ти май не си слушал. Законът, това съм аз.

— Не. Не сте.

— Значи ти все пак *действително* си ученик на Лорн. Той каза ли ти, че изостави своя пост? Своя дълг? — Тя поглежда Лисандър. — Защо той изостави внука си?

Не знаех, че момчето е внук на Лорн. Внезапно оттеглянето на моя учител придобива смисъл. Той постоянно говореше за повяхващото величие на Обществото. Как хората са забравили, че са смъртни.

— Защото е виждал в какво сте се превърнали. Вие не сте Императрица. Това не е империя. Ние сме Обществото. Ние се подчиняваме на закони, на йерархия. Нито една личност не стои над пирамидата. — Поглеждам нейните убийци. — Фичнър, Айя, вие закриляте Обществото. Вие осигурявате мир. Вие летите до най-далечните краища на Системата, за да изкоренявате плевелите на хаоса. Но преди всичко какво е предназначението на дванайсетте Рицари Олимпийци?

— Давай — Айя подканя Фичнър. — Включи се в неговия фарс. Аз няма да го направя.

— Да запазим Споразумението — изрича провлачено Фичнър.

— Да запазите Споразумението — повтарям. — А Споразумението постановява: „Един дуел, започнал веднъж, не може да постигне разрешение, докато условията му не бъдат надлежно изпълнени“. Условието беше смърт. Но Касий не е мъртъв. Ръката му не е достатъчна. Аз почитам железните праотци и моите права са неприкосновени. Затуй дайте ми това, което ми принадлежи. Дайте ми кръвогадната глава на Касий ау Белона! Или отхвърлете завещаното на нашия народ!

— Не.

— Тогава нямаме какво повече да обсъждаме. Ще ме намерите на Марс.

Завъртам се на пети и тръгвам към вратата.

— Работи за мен! — подвиква Суверенът.

Застивам на място. Кърваво проклятие, тези хора са толкова предвидими! Всички искат онова, което не могат да имат.

— Защо? — питам, без да се обръщам.

— Защото мога да те обезпеча с ресурси, с каквито Август не може. Защото Виргиния вече е видяла колко вярно е това. Ти искаш да си с нея, нали?

— Защо ще искаш мъж, който толкова лесно преминава на другата страна? — Обръщам се и поглеждам Фичнър право в очите. — Такъв мъж не е нищо повече от обикновена курва!

— Август те изостави, преди ти да го изоставиш — казва Суверенът. — Дъщеря му видя това, макар и ти да не го прозря. Аз няма да те изоставя. Попитай Фуриите ми. Попитай техния баща. Попитай Виргиния. Аз давам шанс на онези, които се открояват. Премини на моя страна. Поведи легионите ми и аз ще те направя Рицар Олимпиец.

— Аз съм Ауреат! — Изплювам се на пода. — Не съм трофей!

Отдалечавам се гордо.

— Щом аз не мога да те имам, то никой не може!

И тогава идват те. Трима Опетнени влизат един след друг през вратата. Всеки от тях една стъпка по-висок от мен. Всичките облечени в пурпур и черно, въоръжени с пулсБрадви и пулсНожове. Лицата им са скрити зад костеливи маски. Очи на убийци, отгледани на арктическите полюси на Земята и Марс, се взират в мен. Лъщящи и черни като земно масло. Вадя бръснача си и заемам бойна поза. Тяхното гърлено бойно песнопение тътне изпод маските им като погребална песен за мъртво куче.

— Давайте, пейте на кучетата си. — Завъртам бръснача си. — Ще ви пратя на среща с тях.

— Жътвам, спри, моля те! — провиква се Лисандър. Обръщам се и го виждам да върви към мен, жално протегнал ръце. Дрехата му е проста и черна. Ръстът му е наполовина на моя.

Гласът му се носи, треперлив като на крехко птиче.

— Гледал съм всичките ти клипове, Жътвар. Шест, може би седем пъти. Дори и тези от Академията. Моите учители са убедени, че ти си най-близо до Железните Златни от времето на Лорн ау Аркос, Каменната стена, насам.

И тогава разбирам защо той изглеждаше толкова нервен. Едва сдържам смеха си. Аз съм героят от детството на това копеленце!

— Няма нужда да виждаме как умираш днес! Не можеш ли да намериш дом тук, както го намери със Севро? С Рок и Такт, и Пакс, с Виещите и всички твои велики воители? И ние имаме воители! Ти можеш да ги поведеш. Но... — Той отстъпва назад. — Ако се биеш, ще умреш, защото допускаш грешката да вярваш, че правдата те поставя извън властта на баба ми.

— Тя наистина ме поставя извън властта й — казвам аз.

— Жътвар, няма нищо извън властта й.

Ето така става. Те им дават герои. Възпитават ги с лъжи и насилие, а после им позволяват да израстват чудовища. Какво ли би бил той без направляващата им ръка?

— Искаше да те види — намесва се Суверенът. — Казах му, че легендата никога не може да се мери с фактите. По-добре да не срещаш героите си.

— А ти какво мислиш? — питам малкия Лисандър.

— Всичко зависи от следващия ти избор — отвърща той деликатно.

— Влей се в нашите редове, Дароу — подканя ме провлачено Фичнър. — Сега мястото ти е тук. С Август е свършено.

Усмиввам се вътрешно и отпускам бръснача си. Лисандър, щастлив, свива юмрук. Връщам се с него при баба му — включвам се в играта, но още не обявявам, че съм взел нечия страна.

— Ти вечно ми казваш да се навеждам — подхвърлям на Фичнър на минаване.

Той свива рамене.

— Защото не искам да се прекършиш, малчуган.

— Лисандър, донеси ми кутията! — нарежда Суверенът. Момчето с радост изтичва навън от стаята, докато аз сядам срещу баба му. — Боя се, че Институтът ти е преподавал грешен урок — че всичко можеш да надвиеш, стига само да опиташ. Това е неправилно. В

реалността трябва да се приспособяваш. Да сътрудничиш и да правиш компромиси. Не можеш да подчиниш световите на своя морал.

— Защо не, по дяволите?

Тя въздъхва.

— Гордостта ти е по-противна, отколкото си мислиш.

Лисандър се връща след малко и носи дървена кутийка. Той я подава на баба си, търпеливо изчаква до нея и си спечелва сладкиш, подаден му от Айя. Суверенът поставя кутийката на масата.

— Ти цениш доверието. Както и аз. Хайде да играем на една игра — без оръжия и без брони. Без Преторианци. Без лъжи. Без преструвки. Само ние и нашите голи истини.

— Защо?

— Ако спечелиш ти, можеш да поискаш от мен всичко. Ако спечеля аз, и на мен ми се полага същото.

— Мога ли да помоля за главата на Касий?

— Сама ще я отрежа. А сега отвори кутията.

Навеждам се напред. Столовете скърцат. Дъждът плющи по прозорците. Лисандър се усмихва. Айя наблюдава ръцете ми. А Фичнър, също като мен, няма представа какво има вътре в тая кутия, кърваво проклятие да я стигне дано.

Отварям я.

15. ИСТИНАТА

Полагам неимоверни усилия да не побягна. Онова, което със свистене излиза от кутията, е извадено от кошмар, така съвършено измъкнато от дълбините на подсъзнанието ми, че без малко да повярвам, че Суверенът знае откъде идвам. Откъде идвам в действителност.

— Играта е на въпроси — казва тя. — Лисандър, моля те, бъди така любезен. — Тя подава нож на внука си. Той разрязва ръкава на униформата ми до лакътя, навива го и оголва ръката. Дланите му са нежни. Усмивва ми се извинително.

— Не се бой — казва той. — Нищо лошо няма да се случи, стига да не лъжеш.

Изваяните създания от кутията — те са две — се взират в мен с по три слепи очи всяко. Кръстоска между скорпион, пъклена пепелянка и стоножка. Движат се като течено стъкло — органите и скелетът прозират през кожата, хитиновите уста тракат и съскат едновременно. Едното се плъзва на масата.

— Никакви лъжи — засмивам се насила аз. — Лека и ефирна заповед, когато си дете!

— Той никога не лъже! — заявява гордо Айя. — Никой от нас не лъже. Лъжите са ръжда по желязото. Петно за властта.

Власт, от която те са толкова опиянени, че не могат дори да си спомнят върху колко лъжи се крепят. *Кажки на моите хора, че не лъжеш, кучко свирепа, та да видиш на какво ще те направят!*

— Аз ги наричам Оракули — казва Суверенът. От един от пръстените ѝ бликва течност и се втвърдява в черупка около пръста, превръща го в нокът, а на върха му бавно пониква игла. С тази игла тя бодва китката ми и произнася думите „Истината над всичко“.

Единият Оракул се приплъзва напред, изкатерва се на ръката ми и се увива около китката ми. Странната му уста търси кръвта, впива се като пиявица. Скорпионската му опашка се извива на близо педя нагоре и се поклаща напред-назад като папур, разлюлян от летния

вятър. Суверенът убожда собствената си китка, повтаря клетвата и вторият Оракул изпълзява от кутията.

— Занзибар Ваятеля ги разработи специално за мен в своите хималайски лаборатории — казва тя. — Отровата няма да те убие. Но имам килии, пълни с мъже, които са играли на моята игра и са загубили. Ако съществува ад, то жилото им е пълно с нещо толкова близо до него, колкото позволява науката.

Гледам размаханата опашка и пулсът ми се учестява.

— Шейсет и пет — казва Айя за пулса ми. — Докато си почиваше, беше двайсет и девет удара в минута.

Щом го чува, Суверенът вдига глава.

— Двайсет и девет? Толкова бавен?

— Кога грешат ушите ми?

— Успокой се, Андромед — приканва ме Суверенът. — Оракулът е разработен, за да преценява истината. Тя се познава по колебанията на температурата, химикалите в кръвта, сърдечния ритъм.

— Не е нужно да играеш, ако не искаш, Дароу — измърква Айя. — Можеш да избереш лесния път с Преторианците. Смъртта не е толкова лошо нещо.

Поглеждам сърдито Суверена.

— Да играем.

— Щеше ли да ме убиеш тази вечер, ако можеше?

— Не.

Всички наблюдаваме Оракула. Дори и аз. Минава време, нищо не се случва и преглъщам с облекчение. Суверенът се усмихва.

— Тази игра няма край — промърморвам аз. — Как изобщо да победея?

— Като ме накараш да излъжа.

— Колко пъти сте играли на тази игра?

— Седемдесет и един. В крайна сметка повярвах само на още един освен на себе си. Къде си крие Август нерегистрираните електромагнитни оръжия?

— В астероидни складове и в скрити арсенали из всички градове на Марс. — Изброявам подробностите. — И под подиума на залата си за тържества. — Това ги изненадва. — А вашите къде са?

Тя изброява шейсет места в бърза последователност. Казва всичко, защото никога не е губила и никога не ѝ се е налагало да се

тревожи, че информацията ще излезе навън. Каква увереност.

— Какво означава за теб медальона с пегаса? — пита тя. — От баща ти ли е?

Поглеждам надолу. Показал се е от ризата ми.

— Той означава надежда. Част е от наследството от моя баща. Вие ли помогнахте на Карн в Академията?

— Да. Аз му дадох този кораб, с който той те удари като таран. Ти наистина ли възнамеряваше да се изстреляш на мостика му?

— Да. Защо привлякохте Виргиния във вашия вътрешен кръг?

— По същата причина, поради която и ти се влюби в нея.

Пулсът ми се ускорява. Щом го чува, Айя се усмихва.

— Виргиния е необикновена. А и двете сме потомци на бащи, от които... е имало още много какво да се желае. Като момиче аз бих дала всичко, за да съм от друго семейство. Ала бях дъщерята на Суверена. Поднесох ѝ дар, който никой не би могъл да поднесе на мен. Виждаш ли, Андромед, аз колекционирам хора, които ми се нравят. Дори и Фичнър там ми се нрави. Мнозина може би го имат за противен. Може би смятат потеклото му за непристойно, ала също като теб и той притежава такива големи дарби! Когато го поканих да играе на тази игра, преди да стане един от моите Рицари Олимпийци, знаеш ли какво каза той?

— Мога да си представя.

— Фичнър...

Той повдига приведените си рамене.

— Казах ти да си натикаш кутията в оная си работа. Не съм идиот.

— Мисля, че се изрази даже още по-грубиянски — измърморва Айя.

— Мой ред е. — Суверенът оглежда изпитателно своя Рицар на гнева. — Фичнър наруши ли своята клетва на Проктор и мамеше ли в Института на Марс, както се мъчи да ме убеди мълвата?

— Да — отвръщам, вперил поглед в Оракула вместо в бившия ми Проктор. — И той мамеше като останалите. — Убеден съм, че Фичнър не би спечелил този пост, ако тя не бе сигурна във верността му към нея, а не към Август, което значи, че Фичнър трябва да си е признал и да я е осведомил за подробностите около далаверите на

Август. Поглеждам назад към мъжа. — Макар и да не знам дали му се е плащало като на другите.

— Не са му плащали. Тяхна грешка — казва Суверенът. — Той ни предостави видеодоказателства. Аудио. Банкови отчети. Полезни средства за натиск срещу всеки Проктор.

Севро трябва да е дал на баща си видеозаписа, когато го накарах да го подправи. Сръчно копеленце! Значи в края на краищата той наистина не е равнодушен към баща си. Август би убил и двамата, ако знаеше за двуличието им.

— На кого би му хрумнало! — възкликвам. — Самият Макиавели!

Той само вдига рамене.

Искам да разпитам Суверена за военните предни постове. За линиите за снабдяване. За операционните императиви и мерките за сигурност. Но знам, че ще е странно. Ще доведе дотам тя самата да задава странни въпроси. Оракулът леко се затяга около ръката ми и изсмуква само по няколко капчици кръв наведнъж. Не знам доколко добре тази твар усеща неистините. Но какво да правя, ако ме попита къде съм роден? Кой е баща ми? Защо разтърквам земя между пръстите си преди битка? По дяволите! Тя би могла просто да ме попита дали съм Червен. Но как изобщо да й дойде наум, освен ако аз не й внуша впечатлението, че нещо в мен не е... наред?

— Има ли ваши шпиони сред моя вътрешен кръг? — питам.

— Много умно! Няма. Ти къде ходи преди три дни с Виктра и Юлии? И какво правихте? — пита Суверенът.

— В Изгубения град. — Оракулът някак усеща, че премълчавам нещо. Жилото й трепери от възбуда. — Да се срещнем с Чакала, сина на Август. — Затяга се още повече. — За да образуваме съюз. — По врата ми избива пот и Оракулът се отпуска, отговорът я задоволява. — Защо наричат Лорн Каменната стена?

— Не ти ли е казал? Не е защото е корав като камък, както ще ти кажат сега. А защото, докато водехме кампанията по време на Лунното въстание, той бе прочут с това, че ядеше всичко. И един ден един Сив се хвана на бас с него, че не може да яде камъни. Лорн не отстъпва. Кога ти преподаваше Лорн?

— Всяка сутрин преди зазоряване, откакто завърших Института допреди да постъпя в Академията.

— Не е за вярване, че никой не го е разкрил.

— Колко Безподобни белязани има? — питам. — Толкова трудно е да се сдобиеш с данни от преброяване. — Съветът за Качествен контрол ревностно крие висококвалифицирания си материал.

— Те са 132 689 — за близо четирийсет милиона Златни. Защо Лорн те прие за ученик?

— Защото си мисли, че сме хора от еднакъв тип. Кой са двата ви най-големи страха?

— Октавия... — предупреждава я Айя.

— Млъкни, Айя. Всичко е честно. — Тя поглежда Лисандър и се усмихва. — Най-големият ми страх е, че като порасне, внукът ми ще стане като баща ми. Вторият е неизбежността на остаряването. Защо плака, когато уби Юлиан ау Белона?

— Защото той бе по-добър, отколкото му позволяваше светът. Вие ли уредихте ухажването между Виргиния и Касий?

— Не. Идеята беше нейна.

Бях се вкопчил в надеждата, че е било уредено, че са й го наложили.

— Защо изпя на Виргиния в Института баладата на Червените?

— Защото беше забравила думите, а аз мисля, че това е най-тъжната песен, пята някога. — Замлъквам, преди да задам следващия си въпрос.

— Пак искаш да попиташ за Виргиния, нали? — Тъглчетата на устните й потръпват от удоволствие, докато тя рови в раната ми. — Искаш да знаеш дали ще ти я дам, ако минеш на моя страна? Възможно е.

— Вие не можете да я дадете на никого — казвам.

Тя се смее, невинността ми я забавлява.

— Щом казваш.

— Къде се намират трите Командни центъра на Далечния Космос? — питам аз безразсъдно.

Тя ми дава координатите, без да й мигне окото.

— Ти откъде знаеше текста на Жътварската песен?

— Чувал съм я като малък. А аз почти нищо не забравям.

— Къде?

— Не е ваш ред — напомням й. — Защо ми задавате тези въпроси?

— Защото една от моите Фурии ме наведе на подозрението, че Синовете на Арес може би са нещо по-различно от онова, което си представяхме. По-опасни. Кой е Арес?

Сърцето ми думка оглушително.

— Не знам. — Наблюдавам опашката. Тя не помръдва. — Според вас кой е Арес?

— Твоят господар.

— Трийсет и девет, четирийсет и два, четирийсет и шест... — обажда се Айя.

Суверенът размахва дълъг пръст.

— Странно. Сърцето ти те издава.

Прояснявам мислите си. Оставям всичко това да избледнее. Представям си мините. Спомням си как вятърът вее из тях. Спомням си нейните длани върху моите, докато вървахме боси по студената пръст към мястото, където за пръв път легнахме заедно в ямата на изоставена община. Шепота ѝ. Как тя запя приспивната песен, която майка ми пееше на мен и на моите братя и сестри.

— Петдесет и пет, четирийсет и два, трийсет и девет — произнася Айя.

— Август ли е Арес? — пита тя.

Залива ме облекчение.

— Не. Той не е Арес.

Вратата зад мен се отваря с трясък. Обръщаме се и виждаме как Мустанга влиза в стаята, облечена в бяло-златната униформа на Дом Луна. На китката ѝ свети дейтапад. Тя се покланя на Суверена.

— Господарке моя!

— Виргиния, все още на нищо не приличаш! — провлачва Айя.

— Обвинявай това тъпо копеле — кимва Мустанга към мен. — Седемдесет и трима мъртви. Две Земнородени семейства са заличени — никое от тях нямаше нищо общо нито с Белона, нито с Август. Над двеста ранени. — Тя поклаща глава. — Осуетих излитането на всички кораби, както поискахте, Октавия. Преторианското командване установи на орбита зона, през която е забранено да се прелита. Разрешенията на всички главни кораби, собственост на семействата, са отменени и сега ги извеждат зад Фаровете на Рубикон до второ наше нареждане. А Касий все още е жив. Сега е при Жълтите. Ваятелите на Цитаделата подготвят плановете за замяна на ръката му.

Суверенът ѝ благодари и я кани да седне.

— Ние с Дароу се опознаваме. Има ли въпроси, които според теб трябва да му зададем?

Мустанга сядва до Суверена.

— Съветът ми, господарке моя: не се опитвайте да разгадате Дароу. Той е мозайка, в която липсват късчета.

— Това е доста обидно — обаждам се.

— Значи не мислиш, че трябва да го задържим?

— Касий и майка му ще... — подема Мустанга.

— Какво ще направят? — прекъсва я Суверена. — Аз направих Касий Рицар Олимпиец. Той ще е благодарен и ще се учи да борави с бръснача, за да може това повече да не се повтори. — Изражението ѝ се смекчава и тя докосва Мустанга по коляното. — Ти добре ли си, скъпа моя?

— Нищо ми няма. Мисля, че ви прекъснах играта.

Не мога да разпозная коя от жените си играе с другата. Но съдейки по думите на Карн на тържеството и като знам, че на корабите им е било забранено да излетят още преди аз да започна схватката, разбирам, че Суверена е имала планове. И мисля, че сега мога да сглобя картината какви точно са били.

— Един последен въпрос. Пазех го за най-накрая.

— Питай, момче. Тук нямаме тайни. Но трябва да бъде последният. След това имам да кажа няколко думи на Агрипина ау Юлии. — Айя отново отваря кутията, за да се приберат Оракулите в нея.

— Тази вечер на тържеството, когато сервираха поредното ястие, възнамерявахте ли да позволите на Белона да убият АрхиГубернатор Август и всички онези, които седяха на масата му?

Айя се смразява. Мустанга бавно се обръща да погледне Суверена, по чието лице не се забелязва ни намек за нечестност. Жената диша леко и с кротка усмивка процежда през зъби лъжата:

— Не — казва тя. — Не възнамерявах.

Оракулът я захваща.

16. ИГРАТА

Бръсначът на Фичнър изжужава и отсича опашката по-бързо, отколкото пчела махва с крилца. Тя тупва на пода, прозрачното жило бълва отрова със съскане. На ръката на Суверена ранената твар изпищява. Вие и се гърчи като умираща котка. Суверенът я откъсва и я запраща в стената. Моята твар се отпуска бавно, сякаш е свързана с другата. С жалко мяучене се връща в кутията си, за да се скрие в тъмното. Опипвам едва забележимата кървава следа, оставена над китката ми.

— Значи лъжете, все пак — казвам с лукава усмивка.

Суверенът изпуска продължителна въздишка.

Мустанга се изправя, вбесена.

— Вие обещахте, че няма да им сторите нищо лошо. Излъгали сте!

— Да. — Октавия разтрива слепоочията си. — Да, излъгах.

— Казахте, че тук няма лъжи! — съска Мустанга. — Това бе предварително условие да ви се закълна във вярност! *Единственото*, за което помолих — и вие възнамерявахте да го сторите пред очите ми?

— Седни. — Суверенът се изправя и се доближава до Мустанга толкова, че носовете им се допират. — Сядай.

Дишайки тежко, Мустанга сядва. Не поглежда нито мен, нито Суверена. Обкръжена е от предателство. Суверенът забелязва това и стъкмява нова стратегия, а Мустанга изважда златен пръстен от джоба си и започва натрапчиво да го върти между пръстите си.

— Знаеш ли защо ми е нужно да премахнат семейството ти? — пита Октавия Мустанга. Тя не отговаря. — Зададох ти въпрос, Виргиния. Престани да се сърдиш и ми отговори.

— Той е заплахата за мира — отвръща безизразно Мустанга и надява пръстена на пръста си. — Не зачита вашите заповеди. Не се подчинява на финансовите директиви. Забавя доставката на квотите за хелий-3.

— Ако се опитам да го отстраня от власт, какво щеше да се случи?

Мустанга поглежда нагоре към нея.

— Той щеше да се разбунтува.

— И какво да правя? Ако той въстане, докато е на Марс, планетата ще се превърне в негова крепост. Какви средства ще ми струва да се справя с него — да го открия, да го убия, да възстановя реда, — това... ничий ум не го побира. Кораби. Войници. Храна. Боеприпаси. Търговия. Недостиг на хелий-3. Обществото няма да се съвземе години наред. Ние не можем да си позволим враг като него. Но не можем и да си позволим един съюзник така да ни оскърбява публично. Ами ако Губернаторите на Газовите гиганти решат, че моите заповеди не ги засягат, защото проявяваме снизхождение към баща ти? Защото го оставяме да манипулира цените на хелия или да пренебрегва директивите на Суверена? Преди шейсет години, по време на първата година от моето управление, въстанаха Спътниците на Сатурн. Войната не свърши, докато не унищожих напълно спътника Рея. Петдесет милиона мъртви. Ето колко твърдоглава е нашата раса. Те знаят колко ми е трудно да действам на милиарди километри от Ядрото. Но все пак ги е страх. Толкова много от силата на един властелин е плод на народното въображение! Моята власт — това не са корабите. Не са Преторианците. Моята власт е техният страх. Но трябва непрекъснато да им се напомня.

— И значи моето семейство е било напомнянето.

— Да. Кажете ми, че не е разумно.

Мустанга дълго мълчи.

— Това е логичният политически ход. Но той ми е и баща...

— Тогава вземи под внимание и това.

Тя махва с ръка, над пода светва холо, образът се издига и запълва половината стая. Показва бунт. Сгради димят. Сиви покосяват мъже и жени с пулсоръжия. Тя сменя изображението. Още десетина изображения заиграват из стаята. Една жена се строполява мъртва пред мен. В черепа ѝ зее дупка. Още дими.

Взирам се в неочаквания ужас.

— Това Марс ли е? — питам. Боя се за семейството си.

— Ти това ще си помислиш, нали? — Суверена промушва с пръст дулото на пулсПушка, когато тя стреля. — Венера е.

— Венера? — прошепва Мустанга. — На Венера няма Синове на Арес.

— Нито пък ще има след тази вечер. Пожарът се разпростира чак до Ядрото. Преди два часа многобройни бомби разтресоха това Общество. Моите Политици и Претори, и разни служители на високо равнище из цялата империя са въвели в действие Нулевата заповед. Никакви медии няма да съобщят това. Навсякъде, където бушува пожар, въвеждаме карантина. Ще ги потушим. Нещо, което баща ти не стори, Мустанг. Всъщност, той позволи на Синовете да преуспяват. Да се разпрострат чак дотук.

Предупреждавах Хармъни. Надявам се само не всички Синове да са изгубени.

Суверенът прикляква пред Мустанга.

— Баща ти трябва да умре. Той увеси на въжето жената, която Синовете на Арес използват, за да започнат всичко това. Лицето му пламти из цялата им пропаганда. Ако той си отиде и ние ги нападнем, те угасват! Убиваме с един куршум два заека. С цената на само петдесет живота. Зная, че той ти е баща, но има причина ти да дойдеш в моето лоно.

Гледам Мустанга и сега проумявам тази причина, която сломява сърцето ми.

Тя се изправя бавно и тръгва към прозореца, сякаш бяга от решението. Взира се навън в кораб, прелитащ сред далечната мъгла.

— Когато майка ми бе жива, той яздеше с мен из гората. Спирахме на една поляна, обрасла с диви цветя, полягахме сред червените цветове с разперени ръце и се преструвахме на ангели. Онзи мъж е мъртъв. С този, новия, постъпете, както желаете.

17.

КАКВОТО БУРЯТА ДОВЯВА

Обсидианите ме придружават до новата квартира. Фичнър се влачи най-отзад, крачи весело по мраморните подове. Когато стигаме до моята врата, той ме хваща за ръката.

— Добре го отигра, малчуган. Добре й разчиташе мисълта — знаеше какво иска, а не може да има. Хитро бе, кръвогадост! Сгрыва ми се душата, като те виждам най-сетне да играеш и да печелиш, пикльо малък. — Той ме тупва по рамото. — Утре ще отидем на пазар и ще ти купим прислуга. Розови. Сини, Обсидианови — твои собствени. Засега... съм ти оставил подарък. — Той посочва към стаята ми, където на леглото се изтяга една гъвкава Розова. — Да ти е сладко.

— Ти изобщо не ме познаваш, нали?

— Такива са картите, които ти е раздал животът. Не са лоши. Представи си какво можеш да извършиш като личен секретар на Суверена. Пред нея твоят Губернатор прилича на тартора на бордеите от някое забутано градче! Имаш си твоето момиче. Имаш възможности. Прегърни новия си живот.

Вратата се затръшва.

Нов живот — но заслужава ли си цената? Не зная какво се случва със Синовеите. Върху това не мога да влияя. Но той очаква да оставя Рок да умре? Да оставя Такт, Виктра и Теодора да загинат от ръцете на преторианските смъртоносни отряди?

Крача из покоите си, без да обръщам внимание на Розовата. Нощните облаци на Луната се простират чак докъдето поглед стига отвъд огромната редица от прозорци, съставляваща северната стена на покоите. Сгради пронизват облациите като бляскави копия.

Аз съм в клопката на разкоша.

Дъждът продължава да се лее. Бурите на Луната са загадъчни творения. За човек от Марс този дъжд е бавен. Летаргичен. Сякаш капките се уморяват да падат при тази ниска гравитация. Но прииждащите ветрове са хали. В прозорците на Цитаделата няма

пукнатини, в които да свири вятърът. Липсват ми стенанията на стария ми замък на Марс. Липсва ми плачът на дълбините в мините. Миговете, когато сондата изстиваше, а аз, седнал върху нея, докосвах венчалния си ширит през моя пържилник и си мислех колко скоро нейните устни ще се притиснат в моите, ръцете ѝ ще обвият кръста ми, тялото ѝ ще се спусне, леко като прах, над моето.

Не мога да мисля само за Червеното момиче. Когато виждам Луната, аз мисля за слънцето — Мустанга изгаря мислите ми. Ако Ео ухаеше на ръжда и пръст, то Златното момиче лъхаше на огън и есенни листа.

На някаква част от мен ѝ се иска да бях запомнил само Ео. Мислите ми да принадлежат на нея, та да съм като някой от онези рицари от легендите. Мъж, толкова влюбен в жената, която е загубил, че заключва сърцето си за всички останали. Но аз не съм тази легенда. В безброй отношения съм още момче, объркано и уплашено, което търси топлина и обич. Когато пипам пръстта, аз почитам Ео. А когато виждам огън, си спомням топлината и трепкането на пламъците по кожата на Мустанга, докато лежахме в нашата килия от сняг и лед.

Оглеждам празната стая, която не мирише ни на листа, ни на почва, а на кардамон. Стаята е твърде обширна за моя вкус. Твърде разкошна. Стените са украсени със слонова кост. Има сауна. Масажен салон в съседство със Стая за наслади. Има комКресло, легло, малък плувен басейн. Сега това са моите покои. В един дейтаФайл виждам, че ми е отпусната стипендия от петдесет милиона кредита, за да избира помощниците си. Още десет милиона са ми оставили да си населя харема. Това е цената, която ми плащат, задето предадох приятелите си. Не е достатъчно.

Погледът ми сега пада върху Розовата, изтегнала се на леглото. Гола е, покрита само с одеяло. Аз го метнах върху нея, за да прикрия тялото ѝ — когато я видях за първи път, се сетих за клетата Евей. Но колкото повече гледам това ново момиче, толкова по-трудно ми е да си спомня Евей, да си спомням Ео или Мустанга. Розовите са за това — да ти помагат да забравиш. Толкова ефикасно, че ти помагат да забравиш и собственото им окаяно положение. Когато тя остарее, от персонала на Цитаделата ще я продадат на някой изискан бордей. Още няколко бръчки — и ще я продават все по-надолу и по-надолу по стълбицата, докато вече не остане какво да дава. Това се случва с

мъжете. С жените също. И започвам да осъзнавам, че се случва и със Златните.

Розовата ме подканя да отида при нея. Да ѝ позволя да утеша всички мои болки. Не ѝ отговарям. Присядам на ръба на перваза, ръцете ми мачкат коленете и чакат. Бръсначът ми не е у мен. Коридора навън го охраняват Обсидиани. Стъклото на прозореца няма да се счупи от нещо, което имам на разположение, но не се тревожа. Седя и наблюдавам бурята, усещам как тя кипи у мен.

Вратата изсъсква и се отваря. Обръщам се и усмивката вече цъфва на лицето ми.

— Мустанг, аз...

През вратата се промъква сдържан Розов мъж с бяла коса и очи, които биха сломили стотици сърца в Ликос. Сега сломяват и моето. Сгреших.

— Кой си ти? — питам.

Мъжът оставя ониксова кутийка на леглото ми, пред Розовата.

— От кого е? — питам настоятелно.

— Ще видите, *домине* — отговаря той и протяга изящно ръка на Розовата, която, объркана, я поема и го последва вън от стаята. Вратата се затваря. И аз съм не по-малко объркан от Розовата. Втурвам се към кутийката, отварям я и намирам вътре малък холоКуб. Задействам го.

Появява се сияещото лице на Мустанга.

— Прикрий се — казва тя.

Токът угасва и вратата, естествено се заключва. Стаята потъва в мрак. Мълния раздира облаците навън, еква гръм. И аз чувам нещо. Вой. Не е вятърът.

Още една мълния присветва и той се появява — носи се из свирепата буря като най-грозния ангел, който някога небесата са изсирали. Раменете му са заметнати с вълча кожа и тя плющи на вятъра. Черният му метален шлем изобразява вълча глава, той е въоръжен до проклетите си зъби.

Северо е дошъл и е довел приятели.

Мълния. Отново гръм и този път светкавицата огрява познатата усмивка-рана и осемте убийци, носещи се зад него. Общо деветима Виещи. Дребни и жестоки малки дяволи, които чакат в тъмното, а припукващите електрически заряди на бурята очертават силуетите им. Дългоногата Куин също е там.

Хлътвам в сауната, щом Севро докосва стъклото с пулсЮмрук, след като задейства полеЗаглушител, за да попие звука. Стъклото се пръсва навътре. Изкривеният вой на бурята влита подире им, докато късовете се сипят по застлания с килим мраморен под. Вятърът плющи в чаршафите и гоблените ми. Един по един те коленичат — дундестото Чакълче, жестоката Харпия, дългучът Клоун с откритото лице и всички останали.

— Приятели! Станете! — изревавам аз. — И без това сте дребосъци!

Те се смеят и се изправят. Чакълчето и Клоуна се втурват напред и заваряват металната ми врата с плазмаФакели.

От клюнестия нос на Севро капе вода, когато той кима насреща ми и шлемът му се разтваря в бронята. Ниска подстрижка във формата на дракони. Мълчалив и преливащ от присмех, той държи в другата си ръка грамаден тежък чувал. А когато ходи, се движи с презрение към тази ниска гравитация. Все едно тя е само за кучките и тъпаците.

— *Господарю Жътвар!* Мязаш на фръцлива Феичка в тоя будоар. — Севро театрално ми се покланя със замах, след като оставя чувала в нозете ми. — Може би тъкмо затуй Мустанга бе убедена, че си в отчаяна нужда от кръвогадната ти глутница!

— Тя ви е докарала тук от Периферията?

— Всички ни — отвръща Куин. — От няколко седмици изчаквахме тук в пълна готовност. Трябваха й бойци, за които е сигурна, че няма да са лоялни към Суверена.

Застрахователна полица. Не мога да повярвам, че някога съм се съмнявал в нея.

Няма такъв свят, в който Мустанга би помогнала да убият баща й. По време на разговора си със Суверена разбрах, че точно това трябва да е първопричината тя да е тук — да се внедри в семейството на Суверена така, както аз се внедрих сред Златните. Когато Мустанга влезе в нейните покои, аз си спомних как преди дуела тя спомена, че си има собствени планове. Сега най-сетне всичко си застава по местата. И двете са играли своя собствена игра, но аз помогнах Суверенът да си разкрие картите.

Тя не се тревожеше, че аз зная нещо — иначе защо да играем играта? Ала щом Мустанга влезе, парадигмата се промени. Суверенът

трябваше веднага да приключи с играта. Но гордостта ѝ бе по-силна от нея.

Колкото до Мустанга, проумях, че е с мен, щом извади от джоба си златния пръстен с кон — моят подарък, и го сложи на пръста си. В този миг сърцето ми подскочи и разбрах, че тя ще намери начин да ни измъкне от това.

— Севро! — Усмивам се и му стисвам ръката. — Нашият Архигубернатор е...

— Знаем. Мустанга ни осведоми.

— Ела тук, върлинест дяволе! — Куин излиза пред другите, обвива с тънката си ръка кръста ми и ме целува по бузата. Тя ухае като у дома. Липсваха ми тези хора! Вятърът вие, когато прониква през нашия полеЗаглушител. Бионичното око на Севро блести неестествено на бледото му лице. Куин ми е донесла гравиБотуши, абаносови на цвят. Нахлузвам ги.

— Мустанга може да ни е докарала от Периферията, но не сме дошли заради нея. Не сме дошли заради Август. Заради теб дойдохме, Жътварю! — изръмжава Севро. Куин се мръщи, когато Севро се изплюва на хубавия килим. — Видяхме какво стори на Касий. И искаме онова, което се опитваш да постигнеш.

— А то е? — питам, меко казано объркан.

— Каквото клетите убийци винаги искат. Война! — изръмжава той. — И всичката плячка, която тя може да докара.

— Ами баща ти? Сега той заема висок пост.

— Фичнър е лайноядец! — подсмивва се той. — Той си постла. Да го оставим да си поспи там, докато опожаряваме къщата.

— Е, щом искате война, щом искате плячка, по-добре да се размърдаме! Архигубернаторът е тоя, дето има армия.

Куин кимва.

— А Рок е там долу. И Такт.

— Такт... — мърмори Севро, макар и да знам, че ехидната усмивка на лицето му е за Рок. Той поглежда Куин и очите му за един кратък миг стават тъжни, а после нагласява бронята си.

— Та значи, какъв е планът? — питам аз, докато нахлузвам гравиБотушите и поемам бръснача, който ми подхвърля Чакълчето.

Севро и Куин се споглеждат и се размиват.

— Мустанга ще докара кораб. Тя каза, че останалото ще го измислиш ти — отговаря Куин.

И точно тогава вратата зад мен се разтреперва и върху нея просветва разширяваща се зеница от нажежен до червено метал. Нахлузвам ботушите и междуременно забелязвам нещо. Чувалът, захвърлен от Севро на пода. Той шава.

Севро ми се усмихва. Познавам я аз тази усмивка.

— Севро?

— Жътвар?

— Какво си направил?

— Мустанга ни донесе пакет. Достатъчно е просто да кажем...

— Куин се ухилва до рамото ми — че не е готвачката им.

Отварям ципа на чувала и зяпвам.

— Ти луд ли си? — питам го.

Той само надава вой.

18.

КЪРВАВИ ПЕТНА

Някога баща ми ми каза, че един Пъклолаз не може да спре. Спреш ли, и сондата ще заяде. Горивото изгаря твърде бързо. Може да не изпълниш квотата. Никога не спираш, само сменяш свредела, ако се нажежи от триенето. Предпазливостта е на второ място. Използвай инерцията си, набраната сила. Затова ние танцуваме. Преобразяваме движението в още движения. Чичо Нарол винаги ми казваше да спирам. Грешеше. Толкова много части за сонда съм похабил заради него.

Но пък Нарол живя по-дълго от баща ми, та сигурно има право.

Моите Виещи изскачат с мен през прозореца и не спираме, когато се гмурваме в черната буря. Падаме свободно, пронизваме облаците, без да използваме гравиБотушите. Като черен дъжд, изсипващ се с писък върху земята. Аз съм първи. Усещам ги зад гърба си. *Моите* Виещи. Кислородът отначало е разреден. Сдържам дъха си. Очните ми ябълки почти измръзват в орбитите. Потичат сълзи. Тялото ми трепери, докато студеният вятър ме ръфа.

Сега използваме гравиБотушите, за да пресечем над Цитаделата. Заобикаляме сред облаците, за да не ни забележат. Долу има вили. Сгради, градини и паркове. Казарми и площади със статуи. Един цепоКрил прорязва небето. Приплъзваме се зад шпил и се залепваме там като паяци, докато скенерите ни съобщават, че е преминал. Треперя сред облечените си в броня приятели. После политаме отново надолу. На километър от вилата. Сега Бурена носи подаръка на Севро. Метнал го е на гърба си и тежестта малко го тегли надолу.

Кацам на стената, обграждаща вилата и отделяща я от останалите дворове, където други знатни семейства се спотайват в страх какво ли ще донесе нощта.

Сега, когато сме по-ниско до земята, е по-топло. Виещите накацват около мен — върху стената приличат на гаргойли. Мрак покрива двора на вилата.

— Подранили ли сме? — чудя се. Няма никакви признаци на бой. Но лампите не светят.

— Или сме закъснели — додава Севро, — ако са ги избили в леглата.

— Те не са тъпацы — казвам. — Не биха чакали да ги убият. Това е, за да изглежда сечта като дело на Белона. Суверенът не би искала да я намесват. — Но какво изобщо значи това? Белона биха дошли със Сиви, Обсидианови, Златни и въпреки цялата им прехвалена чест щяха да изтребят до крак жените и децата с всички средства на тяхно разположение. Ако си махнеш крака от гърлото на врага, то губиш могъществото си, а те са останали могъщи стотици години.

Изтреблението обаче ще е безшумно. Суверенът може да контролира Цитаделата, но хаосът би привлякъл нежелани очи, нежелани променливи величини и това би я накарало да изглежда слаба. По-добре да оставиш деянието да се извърши. По-добре да кажеш, че са го сторили Белона, пък каквото ще да си мисли някой. Щом Августовци са мъртви, какъв е смисълът да ги оплакваш? Така мислят Златните. Но ако те са живи и са избегнали изтреблението... Е, това е съвсем друга работа.

— Куин... — Привеждам се по-близо, за да чувам шепота ѝ.

— Много ясно се виждаме. Ако имат оптика, ще ни забележат върху стената. — Тя посочва покрива. — Можем да нахлуем оттам. Да се спуснем надолу етаж по етаж. — Долавям тревогата в гласа ѝ.

— Ще вземем Рок — казвам. — Обещавам! — Потупвам я по ръката. — Севро, колко време остава, докато дойде совалката?

— Мустанга е точна! — отговаря Севро.

Разкършвам врат и разтърквам между пръстите си дъждовни капки.

— *Per aspera ad astra.*

— *През тръните към звездите* — киска се Севро. — Ти, префърцунен пръдльо малък! *Omnis vir lupus.*

Всеки е вълк. Виещите се ухилват един на друг и изхвърчаваме от стената.

Кацаме на покрива. Тишина и мрак. Бурена остава на високата стена с подаръка на Мустанга, който се гърчи в чувала. Хищници, ние крачим по керемидите и се вмъкваме двама по двама вътре във вилата през един прозорец на седмия етаж. Мястото е комплекс. Десетки стаи.

Седем етажа. Из всички тях струят фонтани. Бани. Мазе. Сауни. Значи инфрачервените им уреди не вършат работа. Твърде много гореща вода тече по тръбите. Тук е тихо като в крипта.

Промъкваме се и проверяваме спалните, струим като вода един край друг, също като в Института. Севро и Паламидата ни водят като призраци и разузнават. ГравиБотушите са деактивирани, за да не се чува жуженето. Не се вижда жива душа. Всички стаи са празни, леглата неоправени — включително и това на АрхиГубернатора. Августовци не са тук. Къде са тогава?

Те не разполагат с никакво военно въоръжение освен брони и бръсначи и няколко пулсЮмрука. Телохранителите бяха ликвидирани още преди да се върнат във вилата. Август и свитата му не биха могли да изкатерят стените. Може би са отлетели с гравиБотуши? Но щяха да ги забележат! И да ги застрелят. Ние се вмъкнахме вътре само защото не ни очакваха.

— В плен? — пита Севро.

Не. За Преторианците тази вечер добър е само мъртвият Август.

Пук!

Споглеждаме се. Току-що се е включил полеЗаглушител. Голям. Ние сме в него. По всяка вероятност целият вилен комплекс е вътре. Нещо ще се случи. Поглеждам през прозореца и виждам сянка да прекосява градинската поляна. Три сенки в дъжда. Привеждам се бързо и давам знак на Севро. Преторианци. Призрачни наметала. Сърцето ми така се блъска в гърдите, че ребрата ми трещят.

Той отива до прозореца и се готви да скочи навън и да ги избие. Дръпвам го назад.

— *Какво правиш, по дяволите?* — прошепвам.

Той гледа навъсено.

— Искам да убия някого.

— Още не, да му се не види. Не сме войска!

На седмия етаж няма никой. Слизаме надолу по мраморно вито стълбище. Смазаните им брони тихо поскърцват и звукът отеква надолу в просторната шахта. Виждаме мрамора на първия етаж на повече от сто стъпки под нас, но не усещаме никакво движение. Първата кръв откриваме на шестия етаж — тя се процежда навън от сауната. Отварям вратата, сърцето се е качило в гърлото ми и тупти, готов съм да съзра осакатени Златни. Гледката е още по-тъжна.

Повече от двайсет Розови, Кафяви и Виолетови са решили да се скрият в това помещение. Белона и Преторианците са ги открили. И са ги избили. Причудлива гледка. Всяка смърт е толкова чиста. Прободни рани в черепа. Личи си колко малък шанс са имали тези клетки слуги. Златните са ги изтрепали като добитък. Търся като обезумял сред тях и се надявам да не я откроя. Моля се. Няма я тук... Теодора трябва да е с другите.

Изпълва ме студена ярост. Усещам как тя се процежда във Виещите.

Първия мъртъв Златен откриваме в стълбищната шахта долу на петия етаж. Стар рицар от моя Дом. Не е умрял красиво. Попадаме на мъртвец по-нататък до един гравиАсансьор. Паднал е, като че е бранел асансьора, докато другите са се спускали.

През прозореца мярвам Августов улан — момичето, което се подиграваше на уменията ми с бръснача в совалката на идване. Тя изтичва от къщата към градината. Един силует изплува от мрака. Златен Преторианец с украса от пурпурни ресни на черната броня я подгонва. Двама Обсидиани на Белона я ограждат и я карат да се обърне право срещу преследвача си. Той я убива с един замах.

Нищо не може да се направи. Смъртта ѝ настъпва толкова бързо — както се задъхва, бои се, тича и изведнъж пада разсечена на две на земята.

— Тези Преторианци не си играят с храната си — измърморва Севро. Куин ме поглежда, очите ѝ забелязват липсата на предпазна броня или шлем. Тя ми предлага собствения си. Не ѝ обръщам внимание.

— Дароу, не сме дошли чак дотук да те видим как умираш от цицина на главата.

— Зарежи — казвам ѝ. — Ако ти получиш и само цицина по главата, Рок ще стъкми хиляда кръвогадни стихотворения!

— Задръж си шлема, Ку — моли я Севро. — Па ако ще и само заради това, че мразя стихове!

Оставям взетия си назаем бръснач да се плъзне в дланта ми и се придвижвам през етаж. На вратата на всяка стая кръвта ми кипва. Очаквам да откроя трупа на Рок, да съзра обезобразеното тяло на Виктра.

Пред стълбището към четвъртия етаж Севро вдига ръка и ми посочва да мина напред. Придвижвам се към него заедно с Куин и поглеждам надолу. В кръглата шахта на стълбището се надига прах. Под него, на площадката на долния етаж, се движат сенки. Но шум не се чува. Севро се навежда, поставя една отломка на ръба на перилата и ми прави знак да гледам. Виещите се скупчват наоколо и вперват очи в нея, а аз се вцепенявам. Макар и да няма звуци, отломката леко се поклаща.

Вибрации в сградата.

Преди Севро и останалите да успеят да ме спрат, прескачам перилата и изфучавам надолу по центъра на витото стълбище със скорост, десет пъти по-голяма, отколкото би позволило притеглянето на този спътник. Пук! Навлизам в територията на втори полеЗаглушител и звуците на войната отекват над мен. Разтърсващи взривове, крясъци, горелки, съскане на унищожаваци куршуми, пулсоръжия, бръцолевещи като слабоумни призраци. В мига преди да се приземя, дръпвам гравиБотушите си и спирам рязко. Стоварвам се върху мрамора и завъртам бръснача около главата си в смъртоносна примка. Четирима Сиви Преторианци умират. Осем тупвания по земята. Призрачните им наметала се разпадат като тънък скреж по прозореца под полъха на жарко дихание.

Тела, разхвърлени из коридорите. Отломъци. Огньовете. Сиви и Обсидианови преследват Златните от рода Август. Шестима Сиви надвиват двама Златни с релсоПушки, магнитните муниции се връзват с писък в егидите, накрая те се претоварват, хлътват навътре и поглъщат левите ръце на Златните. Заряди се набиват в пулсЩитовете, покриващи телата им, и претоварват електрическите вериги. Сивите се плъзват напред с отработена прецизност и прострелват в упор Златните в покритите им с шлемове глави. Най-добрата броня в Слънчевата система се огъва навътре и мъжът и жената издъхват. Сивите се обръщат, вземат ме на мушка с пушките си и моите Виещи се спускат като каскада около мен. Черните им егиди пулсират върху протекторите, покриващи левите им ръце до лакътя. Те блокират насрещния огън. Севро се измъква от строя, а след него и Куин. Като призраци те ту изникват пред погледа, ту се изгубват, движат се като две еднакви струи дим. Някак се озовават сред Сивите, а после отново застават до мен, преди ония да паднат.

Върху нашия строй се изсипва още оръжеен огън и едва не ми отнася главата. Скривам се зад бронираните си другари. Ужасът пулсира в цялото ми тяло. Един Сив изскача в коридора и изстрелва по нас микроСнаряд. Трийсет миниатюрни бомби политат като ято стършели. Паламидата и Гнилогърбия разпиляват ятото с пулсЮмруците си. Из коридора се раздипля завеса от син огън. Второ ято бомби приижда с вой след първото. Куин отклонява енергията към своя гравиЮмрук и стреля по ятото бомби точно преди да улучат. Те се отклоняват обратно по посоката, откъдето са дошли, уцелват отряда Сиви и се взривяват.

Тук вътре няма да оцелеем дълго. Нищо няма да оцелее, решавам аз, когато виждам трима Обсидианови на Белона да нахлуват с големи скокове, следвани по петите от Карн ау Белона. Някои от приятелите ми ще загинат на този етаж, ако се бием с всички, които излизат насреща ни. Има и по-добър начин. По-хитър.

— Севро, пробивай дупка! — изкрещявам и посочвам седем етажа по-нагоре от централния отвор на стълбището. Той стреля натам с пулсЮмрука си и около нас заваляват каменни отломки, задържани във въздуха от гравиЮмрука на Куин. Севро отново стреля, през пробойната нахлува вода и се завихри в гравитационния купол, създаден от Куин. Изправям се и крясвам:

— Към мен!

Издигаме се нагоре и напускаме хаоса, преди Преторианците да ни нападнат. Спирам двеста метра над вилата. Вятърът плющи. Когато се гмурнах надолу към първия етаж, нямах план. Мислех само за приятелите си. Сега зная, че ако се бием, аз и Виещите ще бъдем убити. Оставям бръснача си кротко да се навие над китката ми. Нарещдам на Виещите да направят същото и навлизам с рев в мрака.

— АЙЯ! — Виещите се скупчват около мен, нервни, докато се реем без прикритие над вилата. Бурята ни засипва с пластове дъжд. — АЙЯ!

Орда Преторианци изключват призрачните си наметала край топлите извори и лагуната, където температурата на водата удавя в хаос инфрачервените лъчи. Двама Преторианци изхвърчават като ракети над градината през боровете. Единият е Опетнен. Той долита по-наблизо, прицелил своя йонЮмрук в главата ми.

— Разкарай това нещо от кръвогадното ми лице, пале Опетнено! Не познаваш ли кой те превъзхожда? — Една Златна Преторианка се присъединява към него. Не я разпознавам. Шлемът ѝ — змия — се прибира в доспехите ѝ в пурпур и черно, по-лъскави от тези на Обсидиановите. Лице, изсечено и безмилостно като острие на секира.

— *Варга*, спри! — отсича тя. Опетненият сваля оръжието. Шлемът му се прибира в преторианската му броня и откривам, че *Варга* е жена. Обсидианова, с две стъпки по-висока от мен, с племенна татуировка на череп, която изцяло покрива бледото ѝ лице. Бяла коса се развява зад нея. По лицето ѝ има повече белези, отколкото аз имам по цялото си тяло.

— Абаносово куче! — крясва Севро. — Ако пак изръмжи, ще я застрелям!

— Вие ли бяхте отрядът на стълбището? — Златната ни оглежда, не знае какво да си мисли за мен и моите Виещи. — Вие избихте моите Сиви.

— Не оплаквай Сивите — казвам. — Те вдигнаха ръка срещу мен.

— Защо си тук? — Тя бърше дъждовните капки от лицето си. — Суверенът те затвори в стаята ти за през нощта. Ти ли си отговорен за спирането на тока?

— Моята работа са работите на Суверена. — Тя не може да си позволи да не ми повярва.

Поколебава се за миг и разбирам, че има оптика в очите си. Проверява база данни.

— Лъжец!

Оръжието на Опетнената отново се надига.

— Ти знаеш кой съм аз, Преторианке — заявявам с всичкият авторитет, който успявам да събера. — Знаеш и че не съм в списъка ти за убиване. Имам имунитет.

— Отменен е.

— Тогава ме отведете при Айя.

— Айя не е тук.

— Не ме лъжи.

Оптиката ѝ проблясва в ирисите, когато тя получава дигитална команда.

— Елате с мен.

Кацаме върху бели камъни и следваме Преторианката през дърветата към лагуната, където свършват топлите извори.

— Какво правиш? — шепне Севро на ухото ми и оглежда Варга. Показва на жената кръст със среден пръст, праметнат над показалеца.

— Използвам връзките ти.

Айя стои сред градината, обградена от Белона — двама са Златни, останалите — Обсидианови. Само една е Опетнена — Варга. Лагуната извива филизи от пара около раменете на Рицаря Протей. Тя гледа безстрастно водата като дете, взряно в лагерен огън в очакване на цепеницата да прегори по средата.

— Дароу? — измърква Айя, без да ме погледне. — Ти не си в стаята си. — Тя оглежда преценяващо Виещите, разпознава ги. — И избяга войниците ми. Фичнър грешеше за теб.

— Имам нещо, което ти ще поискаш! — казвам отсечено аз. — Но прибери кучетата си.

— Те се опитаха да избягат, преди да дойдем, макар и гравиБотушите им да бяха конфискувани. Глупашки опит. Опитана да се свържат с Юлиите, ала онези бяха купени.

— Виктра? — питам. Предала ни е.

— Жива е. Заедно с другите. Ще получи пощада благодарение на съдействието на майка си. Два кораба на Август се пробваха да избегнат блокадата ни. Свалихме ги. Августовците са като язовци, притиснати натясно.

— Лъвове! — напомням й аз.

Тя изтръсква кръв от бръснача си.

— Не точно.

— Има ли още живи? — Успявам да възпра паниката да се процеди в гласа ми и поглеждам назад към вилата.

— Трофеите са живи.

Въздъхвам с облекчение.

Айя оставя бръснача да се плъзне в дланта й. Той се втвърдява и тя се обръща към мен. Присвитите зеници поглъщат светлината.

— Приятелите ти са в лагуната. Скрили са се там, защото топлината на басейна заслепява инфрачервените ни уреди. Отчаян последен опит. Системите за филтриране на въздуха в шлемовете им сигурно са дали на късо от електромагнитния импулс. Затова ще разполагат само с въздуха в шлемовете си. А той не е много. Няма да

издържат и петнайсет минути. Онези, които нямат шлемове... Шест минути може би. Скоро ще изплуват като ябълки. — Тя се усмихва любезно. — Пазя ги за Карн, той е вътре и приключва с развлеченията. Същинско удоволствие е да го наблюдаваш, нали?

Топъл дъжд плющи по броните ни. Единственият звук.

— Защо си тук, Андромед, а не в покоите си? — Айя си играе с бръснача и разрязва дъждовните капки на две. — Суверенът даде съвсем ясни нареждания.

— Имам нещо, което ти ще поискаш — повтарям.

— Това, което искам аз, е да се подчиняваш на Октавия. Литвай обратно към покоите си, момче, вземи си един хубавичък душ и гушни Розата, която сме оставили в леглото ти. Излей гнева си или каквото и да е там в нея. И не нарушавай дадената клетва. Не вдигай ръка срещу мен. Убил си само Сиви. Това лесно се забравя, нали така? Върни се и тя ще приеме това просто за една младежка лудория. Останеш ли, ще прибавя на купчината твоя труп и труповете на твоите приятели Бронзита.

Виещите зад мен настръхват.

— Както сте избили прислугата ли? — кипвам аз. — Изклали сте ги като кози!

Айя се обръща отново към вира.

— Време е да тръгваш, Жътварю.

— Отвратителна си! — Пристъпвам до нея. — Притежаваш цялата тази власт — и я използваш така?! Избиваш семейства посред нощ, кръвогадно проклетие! Срам и позор! Дано си спомниш болката, която си причинявала на другите, когато се изправя над твоя труп!

Тя се обръща към мен с целия си гняв. Бръсначът изплющява и се разгъва. Очите ѝ блестят. Но не може да ме пипне. Не сега. Не тази нощ.

— Дароу! — подвиква Севро с неочакван, странно любезен тон.

— Да, Севро?

— Всички тия приказки за *спомняне*... Не забравяш ли нещо в момента?

— Според мен забравя — съгласява се Куин. — Нашият мъдър...

— ... ала разсеян *Жътвар* — довършва Клоуна най-лекомыслено.

— Хммм! Айя, приеми извиненията ми. Забравих какво изобщо дойдох да ти кажа. — Придавам си озадачен вид.

— Чувалът — въздъхва Куин.

— Ах, да! Благодаря ти, че ми напомни, Севро! — провиквам се аз театрално. Айя няма представа как, по дяволите, да разбира тези неочаквани закачки. — Кажете на Бурена да слезе тук.

Севро казва нещо по комуникатора си и след малко Бурена изключва призрачното си наметало и долита от стената на километър оттук. Гледаме го как се приближава. Чакълчето си подсвирква весела песничка и си спечелва навъсен поглед от Харпията и кикота на Севро, който също подхваща мелодията. Преторианците ги мислят за откачени. На гърбовете им висят вълчи кожи. Черни брони, изработени по поръчка. Шлемове — вълчи глави. И нито един над два метра, освен Куин и аз. Приличаваме на Виолетов пътуващ цирк.

— На какво си играете? — пита Айя.

— Никой никога ли не е осъществявал с теб размяна? — питам изненадано. — Много жалко.

Бурена каца пред мен и ми подава чувала, подарък от Севро. Айя пита какво има вътре.

— Кажете на войниците си във вилата да спрат да убиват и ще ти кажа.

— Не преговарям с момченца — заявява Айя.

Подритвам леко чувала, за да покажа на Айя, че онова вътре е живо. Тя се мръщи и може би започва да осъзнава какво е то. Нарещда по комуникатора на войниците си да спрат.

— Кръвогадно проклетие, какво има в чувала?

Отварям го и измъквам отвътре като току-що хванат заек наследника на Утринния трон. Ръцете и краката на Лисандър са вързани внимателно, а устата му е превързана с копринен шал, за да не вдига шум. Развързвам го.

— Здравей, Айя — казва той.

Айя се хвърля към него. Дръпвам го назад.

— А! А! — Допирам бръснача си до шията на момчето и го оставям да се увие около нея точно както любящият Оракул се бе увил около китката ми. Айя замръзва на място. Преторианците ѝ наблюдават кротко — черните шлемове и пурпурни наметала ги превръщат в сенки. Малцината Белона пристъпват няколко крачки напред. Айя им махва да отстъпят.

— Ако още някой е мръднал, ще го заколя! Как те хванаха, Лисандър? Твоите стражи...

— Мустанга беше — казва той. — Дойде да ме поздрави. Разряза прозорците ми и ме даде на Виещите.

— Пострадал ли си?

— Твоят ред да говориш приключва — намесвам се аз. — Ще пуснеш членовете на моя Дом да излязат от вира. Ще ги оставиш да се качат на совалката, която извиках и лети насам. Ще наредиш на цепоКрилите и на изтребителите в небето и в Космоса над Луната да я пропуснат. Или аз ще наредя на моите Виещи да убият момчето.

— Ти обеща да закриляш Суверена — прошепва Айя. — И постъпваш... *така*? Той е момченце! Безпомощно!

— Това е част от играта — заявява съвсем сериозно Лисандър. — И ти я играеш, Айя. Всички сме на борда.

— Виждаш ли, че той не е толкова безпомощен като прислужниците, които ти изкла тази нощ — отвърща Куин. — Не толкова, колкото изпепелените от баща ти на Рея. Но той е от вашите. Затова, естествено, ви е грижа.

— Ти си готова да избиеш едно семейство, за да подсигуриш безопасността на своя Суверен — казвам аз ледено. — Аз съм готов да убия дете, за да подсигурия безопасността на своите приятели. Проговориш ли още веднъж, ще му отрежа лявата ръка.

Тя знае, че бих убил момчето.

Аз — че не бих. Аз не съм Карн. Не съм Евей или Хармъни, каквото и да съм накарал да си мислят тези Златни. И затова дори и да поискат да докажа, че не блъфирам, аз ще се спра. Бездруго в мига, в който му взема живота, те ще избият всички, които познавам. Убийството ще е напразно.

Точно затова изграждам репутацията си на убиец — като средство за постигане на целта ми в такива ситуации. Ако познаваха душата ми, те щяха да избият приятелите ми един по един. Това е хазарт.

Аз залагам на два вида гордост. Първата е, че Суверенът няма да ми позволи да убия единствения й внук, когото е обучавала от детинство да заеме нейното място, когато му дойде времето. И вторият вид гордост — дълбоко в душата си тя вярва, че ако Август и семейството му днес избягат, няма да е голяма загуба. Тя притежава и

волята, и средствата да ни преследва до всички краища на Системата. Защо да иска да докажа, че не блъфирам, и да рискува внукът ѝ да умре? Зная го от начина, по който е убила баща си — не направо, а едва след като си е спечелила подкрепата на всичките му бивши последователи, едва след като те са я помолили да въстане срещу невъобразимия тиранин и да поеме управлението вместо него.

Жена като нея притежава търпение. Ако Суверенът ми бе наредила да сторя най-ужасното, на което съм способен, ако бе изкрещяла да убия момчето и да си поема последиците, това ще е проява на безразсъдство. Безцеремонна и груба демонстрация на власт, сякаш казва: „Вземи моя внук — на *мен* не можеш да ми навредиш!“. Не, вместо това тя ще се престори на слаба, ще ми позволи да постигна тази победа, а после ще прати гибел и разорение на мен и на моите близки. Добре. На тази игра ще играем друг път.

Горе в небето изревава кораб. Щъркел — построен за превоз на хора в звездни Черупки до пунктовете за изстрелване, но докато набира височина, се влечи по-бавно и от точеща се нагоре по хълма меласа. Люковете на трюма се отварят двеста метра над нас, според нареждането ми. Докато момчето е у нас, скоростта на кораба никак не е важна. Разбира се, Мустанга го е планирала.

— Сега ще доведем нашите хора, Айя. Уведоми своите, че не бива с нищо да ни попречат.

Айя само ме гледа втренчено с поглед на пантера, на която се подиграват в зоологическата градина, поглед ням и ужасен, сякаш се мъчи да накара решетката помежду ни да се изпари.

— Севро, Паламида, проверете вилата. Вижте дали някой е успял да оцелее. — Те хукват нататък. — Куин, пази момчето. Останалите, изкарайте АрхиГубернатора и свитата му от вира.

— Ще ти се наложи да отзовеш цепоКрилите — казвам на Айя. Те примигват в мрака на километри над нас. — Ако се вдигне много шум, цялата тази история ще се превърне за всички ни в кошмар. Суверенът избива род... ала родът избягва! Какво подлярско доказателство за нейната алчност, за нейното безсилие! До какъв провал може да доведе това! — Усмиввам ѝ се самодоволно. — Боя се, че някои родове като нищо могат да се сплотят около оскърбения род! Някои може да се изплашат, че и тях ще ги унищожат така, и ще

угаснат като свещи в нощта. Какво ще стане тогава с окаяния *Rax Solaris*?

Куин стои до мен и пръстите ѝ току посягат към оръжията ѝ, докато Айя изпълнява нарежданията ми. Все тъй придържам с ръка момчето, докато другите Виещи цопват във водата и изплуват с членовете на Дом Август, вкопчили се в тях, подгизнали и гълтащи жадно въздуха — едни официално облечени, други в доспехи, повечето — без шлемове. Явно са си делили кислорода.

Август се е хванал за гърба на Харпията, Чакала стиска ръката на Клоуна. Плиний е увиснал на краката му. Къде са приятелите ми?

Виещите натоварват оцелелите в търбуха на щъркела, реещ се високо горе, и се връщат за останалите. Следващата, която изваждат, е Виктра. Тя е без шлем и е ранена в шията. Но стиска бръснача си, сякаш точно той я е издигнал нагоре. Очите ѝ гневно се стрелват към събраните Преторианци и когато ме откриват, заблестяват срещу моите като късове кремък. Яростта ѝ стихва за миг и мярвам радостна усмивка, а после тя угасва и Виктра се провиква:

— Ще запомня всички ви с голяма радост! — Тя се размива налудничаво. — Като се почне с тебе, Айя ау Грим. Ще си направя палто от твоята кожа!

Тя изчезва в търбуха на кораба горе. Следващият изваден е Рок. С него е Теодора. Тихо шепна благодарствена молитва. Куин ме докосва по рамото и му махва. Щом я вижда, слабичкото му лице разцъфва в усмивка. Мен дори не ме забелязва. А после и той изчезва в задната част на кораба. Скоро Паламидата идва при нас от къщата заедно с неколцина оцелели, на които помага — сред тях са двамата Телеман и Такт, който кърви от десетина пробойни в златната му броня. Смело се е отбранявал.

— Дароу? — провиква се той. — Побъркано копеле такова! — Вижда внука на Суверена и се разкикотва радостно. — Да си умреш от смях! Да си умреш! Дълга ти почерпка, драги ми господине... — Гласът му заглъхва, докато той се издига в небето, макар и да успява да скръсти пръсти и да ги размаха към Айя.

— Такт! — прошепва Лисандър. — По-висок е, отколкото в холото.

— Това са последните — казва ми Севро.

— Кажи на господарката си, че ние от Марс не се прекланяме толкова лесно — казвам на Айя.

Дъждът плющи помежду ни. Капе по черното ѝ лице, зловещите ѝ очи горят в нощта. Тя нарушава наложеното ѝ от мен мълчание.

— Точно това каза Губернаторът на Рея, когато моят Властелин на пепелта дойде да потуши въстанието му. — Гласът ѝ сякаш не е нейният, сякаш някой говори чрез нея. — Той погледна слабия мъж, когото бях пратила заедно с армадата, разсмя се и попита защо трябва да се преклони пред мен, кучката отцеубийка, щерка на мъртъв тиранин!

Суверенът говори на Айя на ухо по комуникатора ѝ, а Айя повтаря думите. Кръвта ми се смразява.

— Губернаторът на Рея седеше на Ледения си трон в прочутия си Стъклен дворец и попита един от моите слуги: *Кой си ти, та да вдъхваш страх на мъж като мен? На мен, потомъка на семейството, изваяло рая от един спътник, на който някога нямало нищо освен ад от лед и камък? Кой си ти, че да ме караш да се прекланям?* И тогава той удари със скиптъра си Властелина на пепелта ето тук, под окото. *Върви си на Луната. Върви си в Ядрото. Крайните предели са за създания с по-здрав гръбнак.* Губернаторът на Рея не се преклони. И сега от неговия спътник е останала само пепел. От семейството му — само пепел. От него — само пепел. Затова бягай, Дароу ау Андромед. Бягай у дома си на Марс, защото моите легиони ще те последват до края на тази Вселена!

— Надявам се — отвърщам.

— Имаш една разменна монета — напомня ми Суверенът чрез Айя. — Моят внук ти осигурява безопасното преминаване. Ако той умре, ще затрия кораба ти в небето. Похарчи го разумно.

Защо ми казва нещо, което вече знам?

— Време е за тръгване, Дароу. — Куин се обляга на рамото ми и поставя ръка под кръста ми, сякаш за да ми напомни, че не съм сам. Кимвам ѝ. Тя прикрива оттеглянето ми, докато се издигам нагоре заедно с момчето, около чиято шия проблясва бръсначът.

Куин оглежда предпазливо Преторианците и се издига след мен. Имал съм една разменна монета.

Какво искаше да каже с това Суверенът? Дали ми напомняше, че мога да я похарча само веднъж? Да убия Лисандър само когато ме

притиснат до стената? Тогава, разбирам защо Айя гледа издигащата се над земята Куин така, както котка гледа мишка.

— Айя, не! — провиква се Лисандър.

— *Куин!* — изкрещявам аз.

Само за миг Айя се стрелва напред, по-бърза от която и да е котка, и сграбчва Куин за косата. Куин, обезумяла, завърта бръснача си, за да отблъсне великанката. Ала много се забавя. С лявата си ръка Айя удря главата ѝ в земята. Пробива слепоочието ѝ. Брониран юмрук срещу кост. Четири пъти, преди да успее да примигна. Краката на Куин ритат и треперят и сгърчена от спазми, тя се свива на кълбо като умиращ паяк. Айя се отдръпва и ме гледа с усмивка.

19. ЩЪРКЕЛ

Те знаят, че действам прибързано. Това е примамка. Тя е въдицата. Ако захая стръвта и нападна Айя, те ще вземат Лисандър. Ще използват частицата от секундата, в която моят бръснач е далече от него, за да ме зашеметят или убият. Чувам как зареждат оръжията зад гърба ми и не отделям бръснача от гърлото на момченцето. Сълзите размазват образа пред очите ми, докато се рея безсилен. Тръсвам глава, докато агонията разтърсва Куин. Не мога да я нарежа. Насочвам ботушите си обратно и се връщам да я вдигна от земята. Но преди да съм я стигнал, още един Златен профучава край мен от висините — този е без броня, — грабва я от земята и я понася нагоре. Чакала.

Стрелвам се в дъжда нагоре към люка и се приземявам вътре в щъркела. Ботушите ми издрънчават на металната палуба, коленича и бутвам Лисандър напред в търбуха на кораба към Севро. Момчето се плъосва на колене. Няколко десетки подгизнали Августовци зяпват насреща ми. Обръщат очи към момчето. Чакала влиза след мен, непохватно прихванал Куин с една ръка.

Корабът се издига, вратите се затварят зад гърба ни и свистенето им заглушава какофонията на вятъра и рева на двигателите. Рок разблъсква останалите и вперва очи в мен, после погледът му се мести към Чакала и Куин, а силите го напускат с всяка изминала секунда. Чакала полага нежно Куин на пода и изува неудобните гравиБотуши, взети назаем от някой Виещ.

Устните на Рок се размърдват, но от устата му не излиза нито звук.

— Тя дали е... — прошепва той най-сетне.

— Има ли Жълти на борда? — пита ме Чакала. Поглеждам Харпията.

Посочвам ѝ към главните каюти.

— Намери Мустанга. Питай я.

Тя хуква.

— Аптечката! — подвиква сопнато Чакала, докато опипва пулса на Куин. Проверява зениците ѝ. Никой не помръдва. — Веднага! — Рок се надига с препъване и тръгва да я търси. Чакълчето я откача от стената и му я подхвърля. Той я донася на Чакала. Мислите ми пращат като статично електричество и гледам втренчено Куин, когато нов пристъп разтърсва тялото ѝ и от носа и устата ѝ се изтръгва нечовешки звук. По лицето на застаналия до мен Рок не е останала и капка кръв. Ръцете му безпомощно се протягат към любимото момиче, сякаш само с волята си би могъл да поправи счупеното — ала вътре в себе си той знае, че е безсилен. Свлича се на колене.

Чакала отваря аптечката и рови из съдържанието ѝ.

Ръката му се движи уверено из приспособленията вътре, докато напипва сребърна пръчка, не по-голяма от показалеца ми. Грабва я и активира уреда. Той зажужжава тихо и излъчва бледа синя светлина.

— Трябва ми нечий дейтапад. Електромагнитният импулс изпържи моя. — Никой не помръдва. — Момичето ще умре! Дейтапад, кръвогадно проклятие! *Веднага!*

Подавам му своя. Той не ме поглежда, макар и да се забавя за миг, когато вижда ръцете ми — тях не можеш ги обърка.

— Благодаря, че ни отърва, Жътвар — казва той припряно.

— Благодарни на сестра си.

Лисандър става и идва при мен. Гледа безмълвно, в очите му няма сълзи. Чакълчето и Клоуна са приседнали на пети. Никой не докосва Рок, макар да го поглеждат — ръцете им стискат колене или бръсначи и шепнат каквито молитви за късмет шепнат Златните.

Чакала прокарва сребърния магнито-резонансен скенер над главата на Куин и наблюдава холограмата по дейтапада ми. Изругава.

— Какво става? — пита Рок.

Чакала се колебае.

— Има мозъчен оток. Ако не можем да овладеем налягането, ще имаме проблем. — Той рови из медицинската апаратура и измъква машина с прозрачен кабел. — Налягането ще лиши мозъка от нормално кръвоснабдяване. Кръвоносните съдове ще се свият от отока и мозъкът ще пострада от глад.

— Тя ще умре ли? — питам.

— От отока — не — отвърща Чакала. — Не и ако мога да изтегля течността и освободя налягането, докато нараства. Но ще трябва да

наклоним главата ѝ, за да може кръвта да протича през вратните вени. За да поддържаме кръвното налягане стабилно. За да ѝ осигурим снабдяване с кислород. — Той поглежда нагоре, толкова слаб и мокър, че ако не беше прашната коса, бих го взел за Червен, а не за Златен. — Ти си Чакълчето, нали? Намери ѝ кислород. Дихателна маска е достатъчна, стига да не покрива лицето ѝ над челото.

Чакълчето се измъква.

Нов пристъп сгърчва тялото на Куин. Поглеждам безпомощно и поставям длан на рамото на Рок. Първоначално той трепва от докосването ми.

Харпията отново се шмугва в стаята.

— Няма никакви шлакани Жълти.

— Гадост! — изругава Клоуна. — Гадост! Гадост! Гадост! Гадост! — Той забива ритник в стената.

Чакала се бави, поглежда Рок, а после се задейства. Посочва Клоуна, Харпията и още няколко членове на Дома.

— Трябват ми хора да държат двете ѝ ръце и главата ѝ. Тя ще продължи да получава пристъпи и, кой знае защо, подозирам, че по тоя път много ще друсва. Ще я изкараме от тоя проклет трюм и ще я отнесем долу в операционната. — Той връзва косата ѝ на опашка, казва ми да я придържам и вади от аптекката малък йонизатор. Захапва го със зъби и го наглася над ръката си, като криви лице, докато уредът унищожава бактериите и люспиците изсъхнала кожа. — Клоун, обработи ѝ косата... Цялата!

Чакала се изправя и подхвърля йонизатора на Клоуна, който се навежда и тъкмо се готви да го прокара над златната коса на Куин, когато Рок го измъква от ръцете му. Той се надвесва над Куин, неспособен да помръдне.

— Как се казва тя? — пита го Чакала.

— Куин.

— Говори ѝ. Разкажи ѝ нещо.

Разтреперан, Рок подсмърча и ѝ заговаря тихо:

— Някога, по времето на Старата Земя, имало два гълъба, много влюбени един в друг... — Той включва йонизатора и раздвижва ръка. Това е съвсем лично. Все едно я къпе. Сякаш са само двамата на

някакво далечно място. Много преди тя да разказва истории край лагерните огньове на Института. Много преди ужаса.

Усецам мириса на горяща коса, когато Чакала става и идва при мен.

— Какво се случи долу? — пита той. — ПулсЮмрук ли беше?

Поглеждам го учудено.

— Не видя ли? Айя. С ръце.

— Кръвогадно проклятие! — Челюстта му се напруга. Угасналите очи оглеждат сцената. — Как стигнахме дотук?

— Октавия от самото начало бе тръгнала по този път — казвам тихо. — Още преди ние изобщо да дойдем на Марс, тя е възнамерявала да връчи АрхиГубернаторския пост на Белона. Галатържеството беше клопка.

— Кога откри това? Преди или след дуела?

— Преди — излъгвам аз.

— Добре го отигра. Така ние излизаме жертвата. Виждам, че Мустанга се е провалила със задачата си.

— Баща ти ли я изпрати да се внедри в двора на Октавия?

— Не. Мисля, че идеята е била нейна. Да се увърта около дракона...

— Юлиите също са срещу нас.

Той кимва замислено.

— Има резон. Политиците се опитаха да ни отнемат Виктра, преди да се появят Карн и Айя.

— Не ми изглеждаш разтревожен.

— Виктра е любимата щерка на майка си. — Той се сеца за нещо и тръсва глава. — А и тя ликвидира трима Обсидианови заради мен. Трима. Тя е с нас и телом, и духом.

Гледам как Рок довършва премахването на косата на Куин.

— Тя ще оживее ли? — питам тихо.

— Частица от костта се е забила в мозъчната тъкан. Дори и да спрем отока, получила е мозъчен кръвоизлив. Тежък.

Поглеждаме надолу към Куин — сега главата ѝ е гола. Лицето ѝ е спокойно. Има само дребни контузии отстрани на черепа. Никога не бихте предположили, че вътрешно умира. Рок полекичка гали челото ѝ и ѝ шепне нежности.

— Можеш ли да я спасиш? — обръщам се аз към Чакала. — Има ли шанс?

— Не тук. Ако ни закараш в медПункт, то да, шансът е примен.

Рок ѝ пее тихо, докато вдигат тялото ѝ, за да го преместят в друго помещение. Тази песен той измисли край лагерния огън, докато моята войска вечеряше в планината. Куин тогава беше с Касий — струва ми се, че всички жени по едно или друго време са с него. Но дори и тогава забелязах, че нейните очи пресрещат погледа на Рок. Те са гълъбите вестоносци от неговия разказ, които отново и отново кръстосват небето. Колко се вълнуваше той, че пак ще се съберат с нея!

Душата ми се пропуква. Все още мога да я спася. Да поправа това.

Суверенът беше права. Не прецених правилно собствените си способности да се пазаря. Какво щях да направя? Да убия внука ѝ, ако Айя убие Куин? Ами ако тя убие Севро, Мустанга, Рок? Късмет извадих, че не навреди на повече от тях.

Обръщам се към Севро.

Той стои безмълвно, покрит с броня, и ни гледа. Гледа как Рок прегръща момичето, което Севро обича, ала никога не го е казвал, момичето, което той никога не може да има. Болката е жестока и дълбоко врязана в бръчките на ястребовото му лице. Непроницаемият Севро, неподатлив на болката, на тъгата, невъзмутимо преживял изваждането на окото му от Лайлат, лейтенанта на Чакала — сега всичко това се стоварва върху него. Куин никога не наричаше Севро Гоблина като нас, останалите. Виктра слага ръка на рамото му — забелязва болката, макар и да не разбира причината ѝ. Той отблъсва дланта ѝ.

— Тебе не те познавам! — озъбва ѝ се.

Виктра се дръпва.

— Извинявай.

— Какво чакаш, Жътвар? — пита той. — Още не сме излетели от тоя камък. — Тръсва глава. Последвам го и казвам на Виктра да доведе момчето на Суверена.

Двамата със Севро се изкачваме по една стълба и в тесния коридор към отделението за пътниците и пилотската кабина срещаме Такт.

— Ой, драги ми господине! — провиква се Такт, подпрял раненото си рамо. Мократа му коса е увиснала над смеещите се очи. Той вика, нехае за състоянието на Куин. — Другия път, като планирате нещо драматично, кажете ни, че ще идвате, та да не се напикаем в гащите!

Подминавам го.

— Не сега, Такт.

— Вечният досадник! — Той оглежда Севро. — Я гледай ти, я гледай ти! Гоблина. Ако въобще е възможно, ти още повече си се спаружил, драги ми господине.

Севро не се усмихва.

Влизаме в отделението за пътниците, където насядалите членове на семейство Август и Виещи закопчават предпазните си колани и се подготвят за излизане от атмосферата. Такт ни следва по петите.

— Здравейте, психари! — подвиква той на Виещите. — За мен е удоволствие отново да видя вашите дребни телца! Особено твоето, Чакълче!

— Яж лайна! — подхвърля Чакълчето, вдигайки очи, докато закопчава един от малките племенници на Август на седалката.

След като преминаваме през пътническия салон, Такт се накланя върху мен.

— Добри приятели да дойдат и да те спасят! Мислех си, че са разпръснати по Периферията.

— Бяхме — казва Севро.

— Какво ви докара обратно? — пита Такт. — Времето ли?

Севро не казва нищо.

Такт се размива въпреки многобройните дупки в бронята си.

— Тъкмо каквито ти ги обичаш! А, Дароу? Приятели, които ще рискуват живота и телата си, за да са вечно в твоята сянка? — Той ме смушква, прекалявайки малко със закачливостта и ме изцапва леко с кръвта си. Стигаме до затворената врата на пилотската кабина. Такт удря рамото си в една преграда и прави гримаса. Севро се мъкне най-отзад.

— Как е рамото? — питам.

— По-добре от главата на онова момиче там долу. Куин беше, нали? Бързачката от Дом Марс. Айя добре я нашлака. Жалко. Нямахше да откажа да...

Севро изритва отзад Такт в топките — кракът му се забива в чатала достатъчно силно, за да огъне и метал. Удря с лакът слепоочието му и му подкосява краката с бърза хватка от *крават*. Още три удара в ушите — и Такт се строполява на земята. Севро набутва коляно в раната на рамото му, притиска с ръка гърлото, с другото коляно — слабините на Такт, а свободната му ръка размахва нож над окото му.

— Само да кажеш още нещо за Куин, ще ти отрежа топките и ще ти ги набутам в очите!

— Брат ми винаги казваше... не изпускай от очи... топката — изгъргорва Такт.

Металната врата на кабината се отваря със свистене и Август изпълва рамката ѝ. Той се взира надолу в разиграващата се сцена и точно тогава Виктра довежда Лисандър от задната част на кораба.

— Почти приключиха, господарю мой — казвам аз, прекрачвам Такт и Севро и влизам в кабината при АрхиГубернатора. След мен — и Виктра, само че тя настъпва Такт и забива пети.

— Примно свършена работа! — казва тя на Севро.

— Я се шлакай ма, краво!

— Кой е тоя малкият? — пита ме тя, когато влизаме в кабината и затваряме вратата.

Обяснявам ѝ.

— Синът на Рицаря на гнева? Неприятен дребосък! Май не ме харесва.

— Не го приемай лично.

Пилотската кабина е по-голяма от стаята ми във вилата на Цитаделата. Внушителен брой лампи заобикалят креслата на пилота и на втория пилот. Мустанга е седнала отляво, а отдясно — Синя жена пилот. Синята е подключена към кораба. Синя светлина сияе под дермата на лявото ѝ слепоочие. Мустанга управлява с десница върху холографска контролна призма и разговаря бързо със Синята. През изпъкналия илюминатор се вижда реещата се в небето Земя. Зад Мустанга Август, Плиний и смешно приведеният Кавакс ау Телеман обсъждат възможностите ни.

Тихо е.

— Браво, Дароу! — казва Август, без да поглежда към мен. — Макар че можеше да избереш и по-добър кораб...

Мустанга се намесва:

— Какво става там отзад? Казаха, че някой е пострадал.

— Куин умира — пояснявам аз. — Трябва да я откараме в медПункт по най-бързия начин.

— Дори и когато излезем на орбита, ще сме трийсет минути по-назад от нашата флотилия — казва Мустанга.

— Вдигни скоростта.

Корабът се разтреперва, когато Мустанга и Синята го пришпорват.

— Планът беше добър — усмихва се ослепително Кавакс на Мустанга. — Добър план беше! Виргиния да се внедри в домакинството на Суверена. Също както когато беше малка! Онзи път, когато двамата с Пакс се скрихте в хресталака, за да подслушвате съвета на баща ти. Само че Пакс беше по-едър от хрестите! — Смехът му гръмва и стряска мълчаливата Синя.

Мустанга посяга назад и го стисва над китката с длан, по-дребна от лакътя му. Той се кипри като хрътка с фазан в зъбите и се оглежда наоколо да види дали всички сме забелязали комплимента ѝ. Тя умее да омайва мъже, по-едри от мечоци.

Любовта, изписана по лицето на мъжа, кара безразличието на Август да изглежда чудовищно. Още по-лошо — от мисълта за Чакала, убил сина на този мъж, ми се гади.

Мустанга ми хвърля едва забележим поглед, косата ѝ е вързана на тила, спомен от усмивка все още извива ъгълчетата на устните ѝ нагоре и сякаш забива юмрук в сърцето ми. За мен няма усмивка. А пръстенът с коня вече не краси пръста ѝ.

Възцарява се продължително мълчание. Август се обръща и ме поглежда.

— Предполагам, че Октавия се е опитала да привлече и теб в своята котерия?

— Опита се.

— Да се шлага! На бас, че си я пратил да се шлага, а, момче? — тътне гласът на Кавакс. Той ме плясва по рамото, аз залитам и се блъсвам във Виктра. — Извинявай! — Той се е изгърбил като парниково дърво, израсло твърде нависоко и затиснато от покрива. От червената му раздвоена брада капе вода. — Извинявай — повтаря той на Виктра.

— Всъщност, господарю Телеман, предложението ѝ ми се стори изкусително. Тя умее да се държи уважително със своите улани. За разлика от други.

Август не си губи времето със закачки.

— Това ще го оправим. Длъжник съм ти, Дароу. Стига да се доберем до моята флотилия.

— Длъжник сте колкото на мен, толкова и на Мустанга и на Виещите — казвам.

— Какво е това Виещ? — пита той.

— Приятелите ми с черните брони. Севро е водачът им.

— Севро. Онзи окаян дребосък, дето беше затиснал моя улан, нали? — АрхиГубернаторът вдига вежда. — Стори ми се, че го познавам. Момчето на Фичнър. — Тонът му ми бърка в здравето. — Дето утрепа оня лигльо Приам.

— Той е с нас, господарю мой. Верен като собствените ми ръце.

Вратата се отваря и Севро и Такт влизат при нас. Всички се обръщаме да ги погледнем. Севро лекичко отстъпва назад.

— Какво? — пита той предизвикателно.

Такт бързо се дръпва встрани, по-далече от Севро.

— На мене ли си отдал своята вярност, или на баща си, Севро? — пита Август.

— Какъв баща? Аз съм копеле и копеле ме е направило. — Севро скептично оглежда АрхиГубернатора от глава до пети. — И с цялото ми уважение, господарю мой, ама и за вас ми дреме толкова, колкото за замръзналата котешка пикня. Дъщеря ви ме извика от Периферията. Своята вярност съм отдал на нея. Но преди всичко съм я отдал на Жътваря. Това е.

— Внимавай как се държиш, кутре такова! — изръмжава Кавакс.

— Вие сигурно сте бащата на Пакс. Съжалявам, че той си отиде. За такъв мъж бих умрял! Ама виждам, че бе наследил външността на майка си.

Кавакс не е сигурен дали са го обидили.

Август го забелязва.

— Дароу, дължа ти извинение. Ти беше прав. Изглежда, че верността може да продължи да съществува и след Института. А сега... Лисандър. — Август поглежда навън през илюминаторите на

совалката. Продължаваме да се издигаме. Той коленичи да поговори с момчето. — Чувал съм, че си изключителен момък, Лисандър.

— Такъв съм, господарю мой — отвръща Лисандър толкова твърдо, колкото може. — Редовно ме тестват и се обучавам във всевъзможни науки. Рядко губя на шах. И от загубите си се уча, както е редно.

— Виж ти, виж ти. Някога имах син като тебе, Лисандър. Но съм сигурен, че ти го знаеше.

— Адрий ау Август — казва Лисандър. Родословното им дърво му е известно.

— Не — поклаща глава Август. — Не. По-малкият ми син изобщо не е като теб.

Момчето набърчва чело.

— Значи по-големият. Клавдий ау Август?

Мустанга се оглежда назад.

— Да — кимва Август. — Мило и необикновено момче с лъвско сърце. По-добър от мен. По-милостив. Владетел! — Той вперва в мен странен, многозначителен поглед. — С него щяхте да станете приятели.

Лисандър се опитва да си придаде достоен вид.

— Какво се случи с него?

— Това са го пропуснали, а? Ами един едър младеж от Дом Белона на име Карн си позволи волности с една жена, която синът ми ухажваше. Моят син се засегна и призова Карн на дуел. Накрая, когато синът ми бе повален и кръвта му изтичаше, Карн коленичи, пое главата му в шепата — той обгръща с длан главата на Лисандър — и я заудря в калдъръмената настилка, докато тя се разцепи и всичко необикновено в него изтече навън. — Той потупва момчето по бузата. — Да се надяваме, че ти никога няма да видиш нищо подобно.

— Това ли възнамерявате да сторите с мен, господарю мой? — пита храбро Лисандър.

— Аз съм изчадие само тогава, когато от това има практическа полза — усмихва се Август. — Не мисля, че този път ще ми се наложи. Видиш ли, ние само се опитваме да се приберем. Стига баба ти да ни позволи — а явно тя постъпва точно така, — нищо няма да те застрашава.

— Баба ми казва, че вие сте лъжец.

— Каква ирония. Ще й кажеш, че сме се държали с тебе добре, надявам се.

— Ако с мен се държат добре.

— Става! — Август докосва рамото на момчето и се изправя. — Виктра! Отведи го в пътническия салон.

Виктра се свъсва. Разбира се, Август избира единствената друга жена освен Мустанга. Такт забелязва реакцията ѝ и излиза напред.

— Може ли аз, господарю мой? От доста време не съм виждал своите братя. Не бих имал нищо против да си поговоря с момъка. — Август кимва, сякаш за да каже, че му е все тая. Виктра благодари на Такт, изненадана от жеста му. Той ѝ намига, първа ме по рамото, потупва грубо Лисандър по главата и едва не го събаря. Изобщо няма да ми е приятно да се запозная с братята му.

— Хайде, дребен! Кажи ми, ходил ли си някога в Клуб Перла? — пита той, докато го отвежда. — Момичетата и момчетата там са направо неземни!

Тромавият щъркел се издига все по-високо и по-високо. След две минути ще напуснем атмосферата.

— Опитаха се да ме убият, докато спя — мърмори Август. — Тя знае, че това няма да го простя.

— Тя ще дойде на Марс — казвам.

— Никакъв шанс ли няма да се предприеме нещо, за да се поправи стореното? — пита Плиний.

— Да се поправи? — озъбва се Мустанга. — Плиний, та тя изгори цял спътник! Да не си малоумен?

— Мирът ще запази вашето родословие, господарю мой. Повече от войната. Тръгнете ли срещу Суверена, каква надежда може да има? — Владее я Плиний реториката. — Нейните флотилии са огромни. Паричните ѝ средства — безгранични. Вашето име, вашата чест, колкото и велики да са, не могат да издържат под тежестта на Обществото. Господарю мой, вие ме издигнахте редом с вас заради моите достойнства. Защото имахте вяра на съветите ми. Без вас аз съм нищо! Вашето внимание е единствената ценност за мен! Затова послушайте сега съвета ми, ако все още го зачитате: не оставяйте тази рана от злост срещу Суверена да загnoi! Не позволявайте това да породии война! Да, спомнете си Рея и как тя беше изпепелена. На всяка цена запазете почитаемото си семейство с мир!

Август издига глас:

— Когато Суверенът тръгна срещу мен, аз се огънах, както е редно да постъпи Златен — с добра воля, с достойнство. Но сега тя вдига оръжие срещу мен и под добрата воля, под самообладанието ножът ѝ ще удари в желязо! Отиваме на Марс и се готвим за война!

— Приближаваме края на атмосферата — предупреждава Мустанга. — Дръжте се!

— Каква е онази лампа? — пита Севро. — Дето мига над висотомера.

Синята изстрелва отговора:

— Люкът на трюма се отваря, *домине*.

— Трюмът... — намръщвам се аз. — Можеш ли да го отмениш?

— Не, *домине*. Нямам достъп.

Защо вратата на товарния трюм се...

— Той сам си предложи услугите — произнася Мустанга с паника в гласа. — Такт сам си предложи услугите!

— Не! — изръмжавам и стряскам всички освен Мустанга. Всички сме го осъзнали едновременно. — *Севро, Виктра, след мен!* — Завъртам се, изскачам през вратата на кабината с приведена глава и хуквам възможно най-бързо към задната част на кораба.

— Пригответе се за отклоняване от курса — чувам Мустанга отзад в кабината.

— Какво става? — хленчи Плиний.

— ТАКТ! — изревавам. Виктра и Севро тичат по петите ми. Останалите Виещи и членове на Дома викат след мен объркани, докато търча стремглаво през пътническия салон.

Шибаната мутра разкопчава предпазния си колан.

— Той мина покрай нас с момчето.

— Сядай долу! — бутвам го аз на седалката. — Вие всички, останете на местата си!

Такт не би го сторил. Не би могъл. Но защо не, по дяволите? Защо ли да предполагам, че не би постъпил както на него му е най-изгодно? Това му е в природата.

Плъзваме се по парапети към товарните помещения покрай стаята, където Чакала оперира Куин. Бутвам вратата на товарния трюм, тя зейва и ме посреща воят на вятъра. Люкът виси отворен и през него далече долу се вижда мракът, прободен от светлините на града. Клоуна

и един улан на Август лежат в несвяст и кръвта им изтича. Те бавно се хлъзгат към отворения люк. Колкото до Такт, той е само далечна точица в мрака. Не го виждам ясно, ала зная какво е отнесъл. Лисандър.

— Севро! — стисвам аз приятеля си за рамото. — Спри!

Той кипи. Като че иска да изскочи през задния люк на кораба подир Такт във въздуха. Не може. Късно е. Вместо това улавяме двамата безчувствени Златни, преди да са се плъзнали надолу по отворената рампа. Виктра я прибира от контролното табло. Вратата се затваря със свистене.

— Той не разполага с никакви комуникационни устройства! — казва задъхано тя. — Не и след електромагнитния импулс!

— Кръвогадно проклятие, няма нужда от устройства! — Севро посочва босите крака на Клоуна. — Копелето си има гравиБотуши. Щом се покаже на скенерите на цепоКрилите, ще го приберат.

Пресмятам.

— Имаме две минути, докато пратят отряди на абордаж.

20. ПЪКЛОЛАЗ

Трябваше да се досетя как би постъпил Такт. Той уби своя първи Прим в Института — Тамара. Винаги се е водил единствено по силата. Винаги се е стремил единствено към победата. Знаех, че е звяр, но го мислех за мой звяр. Мислех, че мога да му се доверя. Не, мислех, че бих могъл да го *променя*. Ругая себе си. Нагъл глупак! Връщам се в кабината, където Август се обръща към Синята — пилот.

— Пилот, ще успееш ли да ни измъкнеш?

— Не, господарю мой. Геомет моделите не показват вероятност да избягаме. — Отговорът ѝ подобава на Синя — без емоции, деловит и декларативен. Тялото ѝ е слабо, бегло напомня птиче. Сякаш цялата е сглобена от клонки, с дълга шия и дребна плешива глава. Очи, големи и свръхестествено лазурни — като дигиталните татуировки по черепа ѝ. Когато се движи, сякаш е потопена във вода. Родена е на някой астероид, ако съдим по равното ѝ произношение.

— Какъв е вероятният сценарий?

— Ще унищожат двигателите ни с огън от цепоКрилите. Преди да отворят пробойна в корпуса, която ще унищожи всички на борда. Алтернативата е нападение с кораби-пиявици и пленяване на всички на борда.

— Или просто ще ни гръмнат в кръвогадното небе — заключава Севро.

— Синя, откарай ме до моя кораб и ще получиш командването на фрегата — предлага Август.

— Аз бих предпочела крайцер — отбелязва тя.

— Тогава на крайцер.

— Много добре. — Синята завърта няколко копчета. — Ще пилотирам добре, но за да оцелеем, парадигмата трябва да се промени, преди те да завладеят нашия кораб.

Щъркелът се изкачва към края на лунната атмосфера. Този кораб е звяр с голям търбух. Раздут от складове, защото единственото им предназначение е да изстрелват войници от тръбите в корема си. Мъже

като мен ще го разпердушният с нашите цепоКрили. Такива кораби използвахме в Академията да катапултираме войници в звездни Черупки към вражите астероидни бази.

Огънят от триенето обвива кораба като венец.

— Ако пробият корпуса, задръжте дъха си, *домини* — дава наставления пилотът. — На борда нямаме достатъчно спасителни шлемове.

Виктра се мръщи.

— Ако го направим, дробовете ни ще експлодират!

— Издишайте тогава — отвърща Синята. — И си поживейте трийсет секунди, докато тъпанчетата на ушите ви се пукнат и кръвоносните съдове набъбнат като надути балони. Аз ще си задържа дъха.

Севро се оглежда назад към мен с широко разтворени очи.

— Мразя Космоса!

— Ти мразиш всичко.

Изскачаме от атмосферата на Луната. Огънят угасва и ние навлизаме в открития Космос, където бойните кораби на армадата се плъзгат като бегемоти по дълбокото море на Европа. Оръдейни куполи изпъстрят кожата им като раковини и хангари прорязват дъната им като огромни хриле. Търговски кораби бавно се носят по товарните коридори. ЦепоКрили и оси обикалят и патрулират. Никой не обръща внимание на присъствието ни, освен онези, които ни придружават от Луната. Суверенът не би излъчила това. Миговете цъкат и отлитат.

Няма как да се измъкнем. Мислехме да минем тъкмо под оръдията на Армадата на Скиптъра, когато Лисандър беше с нас. Но сега ще трябва да бягаме под кръстосан обстрел.

Пилотът ни е спокоен като метал.

Тя каза, че парадигмата трябва да се промени.

Какво мога да предприема? Мисли! Мисли!

— Ще влезем в комуникация с един от корабите — предлага Август. — Ще ги подкупим да ни приютят. Всеки човек си има цена.

— Заглушават ни. Изобщо не можем да излъчваме — напомня му Мустанга.

Ще умрем. Всички го знаем. Август не изпада в паника, нито е решен да се предаде. Не знам как си представях, че ще приеме смъртта. Може би съм се надявал да надава вопли и да пребледнее. Но

при всичките си недостатъци е непоклатим. След малко той стисва с кокалестата си длан рамото на Мустанга. Тя се сепва изненадана.

— Дали ще ни ударят с ракети, или ще ни вземат на абордаж, умрете като Златни! — произнася тържествено Август. Не защото му се иска да го смятаме за силен в последните му мигове, а защото вярва в онова, което е — висше същество, господар на своите човешки слабости. За него смъртта е просто върховната слабост. Човеците хленчат, когато умират. Драпат за живот дори и когато няма надежда. Той няма да постъпи така. Смъртта не е по-велика от неговата гордост. Златните в много отношения са досущ като Червените! Пъклолазите отиват на смърт заради семействата си, заради гордостта на своя клан. Те не хленчат, когато мините рухнат около тях или когато пъклените пепелянки изскочат от тъмното. Те падат, а приятелите им ридаят и извличват телата им настрани. Ала ние имаме какво да очакваме — Долината. А какво имат Златните? Когато загиват, плътта им чезне, а имената и делата им остават, докато времето ги помете. И това е всичко. Ако някой трябва сега да се стреми към живота, то трябва да е Ауреатът.

Аз се стремя, защото нося факела на идея, която не бива да умира, не бива да угасва. Затова сграбчвам Севро за рамото и с ужасен, зловещ смях нареждам на пилота да ни откара по-близо до най-смъртоносния кораб на орбита, който сега се е насочил към нас, за да ни засече.

— Откарай ни близо до „Авангард“ — повтарям на Синята.

— Това би намалило шансовете ни за оцеляване с...

— Не ми обяснявай за шансовете, просто го направи! — заповядвам.

Всички се обръщат и ме поглеждат. Не защото съм казал нещо странно, а защото са очаквали да се обърнат и да ме погледнат. Всички безмълвно са се молили да съставя план. Дори и Август.

Ео каза, че хората винаги ще разчитат на мен. Тя вярваше, че притежавам някакво качество, нещо, вдъхващо надежда. Аз рядко го чувствам у себе си. Сега в мен няма и капка от това качество. Има само ужас. Вътрешно се чувствам истинско момченце — сърдито, сприхаво, егоистично, виновно, тъжно, самотно — и въпреки това те се надяват на мен. Едва не се пречупвам под бремето на погледите им, едва не посървам и не замолвам някой друг да поеме юздите. Аз не мога да се

справя. Аз съм нищо и никакъв. Аз съм само един лъжец в изваяно тяло. Но мечтата не бива да бъде унищожена.

И затова аз действам, а те гледат.

— Да не си се побъркал в Космоса? — пита Виктра. — Щом разберат, че момчето не е с нас...

— Вземи курс към мостика на „Авангард“ — казва Мустанга на Синята, досетила се е за намеренията ми и когато поглежда назад към мен, в очите ѝ има страх.

Август ми кимва отсечено — разгадал е плана ми.

— *Hic sunt leones.*

— *Hic sunt leones* — повтарям като ехо и запазвам последния си поглед за Мустанга, не за мъжа, обесил жена ми. Тя не забелязва. Напускам мостика заедно със Севро и се понасяме в стремглав спринт. Нещо удря кораба ни. Корпусът му се разтриса. Знаят, че Лисандър не е с нас.

— Виещи! Ставайте! — изкрещявам.

Харпията мята нагоре ръце.

— Ти нали каза...

— СТАВАЙ! — изревавам.

Червени аварийни светлини обливат отсека за катапултиране в кървави оттенъци, докато двамата със Севро се натоварваме в студените звездни Черупки. Нужни са по трима Виещи за всеки, за да ни помогнат да се напъхаме в роботизираните раковини. Лягам в бронята, докато Харпията закопчава стъпалата ми в стремената и затваря бронираните крака над плътта и костите ми. Виещите действат с бързи движения дори и когато още една ракета уцелва кораба и той се килва настрана. Сирена надава вой — докладва за пробойна в корпуса. Опитвам се да забавя дишането си, докато Виктра наглася главата ми в шлема на звездната Черупка.

— Успех! — Тя навежда лицето си над моето и преди да успее да я спра, притиска устни в моите. Не се отдръпвам — не и толкова близо до смъртта. Оставям устните ѝ да се разтворят и да се впият, топли и носещи утеха, в моите. После мигът на човешки чувства отлита и тя изчезва, след като е спуснала масивния наличник на шлема ми. При тази гледка моите Виещи викат и дюдюкат. Не мога да се сдържа — мечтая си Мустанга да ме бе запечатил в тази консервна кутия и да ме бе целунал за сбогом. Но после дигиталният монитор обсебва

зрението ми, аз напускам приятелите си и изчезвам в металната катапултираща тръба. Сам съм. И ме е страх.

Съсредоточи се.

Аз съм като в пашкул с корема надолу в тръбата-катапулт. Тук повечето се напикават — разделени от приятелите си и от топлината на живота. В тръбата няма гравитация. В нея не се вкарва налягане. Мразя безтегловността вътре.

Не мога да погледна нагоре — иначе вратът ми ще се строши, когато ме катапултират. Не мога да помръдна от едната страна до другата. Моята звездна Черупка се прикрепя към хиляда подобни на зъби магнитни куки. Те се наместват с щракане като мънички цъкащи насекоми.

След мигове ще ме изстрелят в Космоса. Дъхът ми е хрипкав. Сърцето ми тупа и се блъска в гръдната кост. Поемам ужаса на тялото си и се усмихвам. В Академията, когато исках да се катапултирам, казаха, че това било самоубийство. Може и да са били прави.

Но за това съм създаден. Да се гмуркам в пъкъла.

Аз съм човек-бръмбар в черупка от метал, оръжия и двигатели, по-скъпа от повечето кораби. На дясната ръка имам пулсОръдие. Когато ми потрябва, то ще разцъфне като цвета на хемант.

Мисля за времето, когато Ео остави хемант пред вратата ми, и за онзи, който откъснах от стената вечерта, когато трябваше да спечеля Лавъра. Колко далечни ми се струват онези топли дни на това студено място, където листенцата са метални, а не меки като коприна.

— Приклещват ни. Неизбежно ще ни вземат на абордаж — разнася се гласът на Мустанга от комуникатора. — Подготвяме изстрелването ви. — Корабът изстенва, когато още една ракета едва не ни уцелва. Щитовете ни са простреляни. Само раздрънканият корпус крепи кораба цял.

— Цели се точно — моля я.

— Винаги. Дароу... — Мълчанието ѝ мълви стотици неща.

— Съжалявам — казвам ѝ.

— Успех!

— Изобщо не е забавно! — изпъшква Севро.

Хидравличната система на кораба изсъсква и металните зъби ме избутват напред в тръбата, зареждат ме в камерата. На педя пред

главата ми магнитният поток на релсовото оръдие бръмчи зловещо и ме предизвиква да погледна нататък.

Говори се, че мнозина Златни не могат да понесат това. Че дори и Безподобните може да изпаднат в паника, да плачат и крещят в тръбата-катапулт. Вярвам го. Феичките в момента биха получили инфаркт. Някои дори не искат да пътуват с космически кораб заради страха си от тесни пространства и от космическия безкрай. Шубелии и глупаци! Аз съм роден в дом, по-малък от товарния трюм на този кораб. Изкарвах си хляба, яхнал ноктоСонда, в сравнение с която тази тръба е детска играчка, и през цялото време се потях и напикавах в пържилник, стъкмен от каквото дойде.

И все пак ужасът ме обзема.

Гледай как напада пъклената пепелянка, сине мой. — Веднъж баща ми ме стисна за китката и ме накара да играем на тази игра. — Гледай я как се навива все по-нагоре и по-нагоре, докато се издигне напълно. Дотогава не помръдвай. Не нападай със Секача си. Ако нападнеш, тя ще те докопа. И ще те убие. Действай чак когато тя се нахвърли. Така постъпвай и с ужаса в живота. Не действай, докато няма накъде повече да се уплашиш, и после... — Той щракна с пръсти.

Аз съм на етапа, когато започва музиката на машините. Цъкането и щракането, свистенето и бръмченето отекват в цялата обвивка. Започва предстартовото броене.

— Готов ли си, Гоблин? — питам Севро по комуникатора.

— *Sacatne ursus in silvis?*

Сере ли мечката в гората? Корабът се завърта и се тресе. Завиват още сирени.

— Латински?! Сега?!

— *Audentes fortuna juvat* — кикоти се Севро.

— *Съдбата обича смелите?* Заслужаваш да умреш, щом това е последното, което ще кажеш в този живот!

— Тъй ли? Абе яж ми...

Сърцето ми застопорява все по-бавния си ритъм.

Металните зъби ме избутват напред в магнитния поток на тръбата. И то се случва. Дори и през скафандъра гравитационните сили ме зашлепяват като опакото на ръката на Обсидиановия бог гръмовержец. Пред очите ми причернява и трепти. Стомахът ми се качва в гърлото. Дробовете ми се свиват. Кръвта потича по-бавно във

вените ми. Подскачам напред. В очите ми трептят светлини. Не виждам стените на тръбата, през която ме изстрелват. Не виждам дори кораба, докарал ме тук. Съзирам в мрака лицето на Ео. Изпадам в несвяст. Телата не могат да понесат това. Тази скорост.

Мрак.

После в мрака зейват дупки.

Звезди.

Няма междинно време. Както съм на кораба, и изведнъж цепя дълбините на Космоса със скорост, петнайсет пъти надвишаваща тази на звука.

Мнозина на този етап се насират в скафандрите. Не е от страх. Това са биология и физика. Човешкото тяло си има предел на издръжливостта. Мики се е погрижил моето да е способно да понесе малко повече. Дано и със Севро да е така.

Поря безшумно Космоса. Надявам се, че Севро е близо до мен. Не мога да го видя дори на сензорите. Прекалено бързо се носим. Към най-грамадния кораб в Армадата на Скиптъра — тъкмо онзи, който трябва да избягваме. Всичко се случва за шест секунди. Край нас прехвърчат аварийни ракетни снаряди. Сега артилеристите ни виждат. Знаят какво се случва. Ние обаче не използваме тласкачи и затова снарядите не могат да направят контакт. Противовъздушните снаряди не могат да се взривят с толкова къс фитил. Неизбухнали метални контейнери прелитат край нас и едва не ме уцелват. Нашият пилот е произвел идеален изстрел.

Релсовите оръдия не ни улучват. Снаряди профучават край нас. Севро вие в комуникатора. Щитовете им са свалени. Не могат да ги вдигнат достатъчно бързо. Нужно е време. Синьо преливащо сияние затрептява над корпуса им, когато се задействат пулсЩитовете. *Късно е, копелдаци!*

Късно е, кърваво проклятие да ви стигне дано!

Не мога да мисля. Вътрешно надавам вопли. Смея се като пламъка на опустошителен огън. Смея се, защото зная, че тъкмо срещу моята лудост тези воители с тяхната логика не могат да се бият.

Мостикът е близо. Хвърлям едно око нагоре. Виждам как Златните вътре реват един срещу друг. Търчат към еваксафандрите си

или към спасителните модули. Гледат ни втренчено как се приближаваме, също като Мустанга, когато моите коне на Дом Марс връхлетяха върху нея и Пакс сред калното поле. Нашият гняв е нещо уникално. Нещо, което тези Лунородени не разбират.

Сини се разпръскват. Обсидиани вадят оръжието си. Двама Златни нахлузват дихателни маски и разгъват бръсначи, готови за убийство. В мига, преди да се врежем, стрелям с пулсОръдието си. То думва по дебелилото стъкло. Стрелям пак и пак, и пак. После се свивам на кълбо и се връзвам в дебелилото стъкло на мостика с пълната скорост на изстрелването, към която в последния миг е прибавена и скоростта на моите ботуши тласкачи.

Надавам вик на безумец.

21. ПЕТНА

Забивам се в командната зала като оловна топка, изстреляна в магазин за порцелан и стъкло. Блъскам се и троша монитори и стратегически пултове, а после преминавам през закаления метал на стените и през стоманата на коридорите, докато най-сетне тялото ми се удря в преграда на стотина метра зад мостика. Замаян съм. Не мога да открия Севро. Викам го по комуникатора. Той изпъшква нещо за гъза си. Може и да се е насрал.

Не чуваме, защото сме с шлемове, но корабът се изпълва с вой, докато космическият вакуум засмуква членовете на екипажа към смъртта им. Всъщност не толкова той ги изсмуква през изпотрошените прозорци, колкото вътрешното налягане на кораба ги изтласква навън. Тъй или иначе, Сини, Оранжеви и Златни се разхвърчат с писъци из Космоса. Обсидианите си отиват безмълвно. Не че има значение. В края на краищата Космосът запушва устата на всички.

Лявата ми ръка бълва искри. ПулсОръдието ми е настъргано на стружки. Вътре в скафандъра ръката адски ме боли. Имам сътресение на мозъка. Издрайфам се в шлема. Той се изпълва с остра воня, която пари ноздрите ми. Но се крепя на крака, а десницата ми що-годе върши работа. Визьорът ми е пропукан. Залитам, когато и мен ме засмуква към мостика.

Изпълзвам обратно през дупките, пробити от мен в стените. Добирам се до мостика и го заварвам в хаос. Членове на екипажа са се вкопчили кой в каквото завари, за да не бъдат всмукани в ледения мрак. Едно Златно момиче прелита край мен и изхвърчава през преградата. Най-накрая светват червени лампи.

Аварийни прегради с трясък затварят цялата тази част на кораба, за да преустановят изтичането на налягане. Една започва да се затваря зад мен — подсилва стената, която пробих. Виждам Севро да се задава и я задържам. Металът скърца и натиска роботизираната ръка на моята звездна Черупка. Севро се шмугва отдолу тъкмо навреме и преградата

с трясък се затваря. Мостикът се заключва и ние сме затворени вътре. Идеално!

Вятърът от изтичащото налягане утихва зад гърба ни, щом върху разбитите илюминатори се плъзват пластини от дуростомана. Офицерите и екипажът на кораба се надигат от земята, мъчат се да си поемат дъх, ала въздух няма. Продължават да изпомпват кислород и налягане обратно в помещението. Затова тези с дихателни маски — Златни, Обсидиани и Сини — гледат невъзмутимо как няколкото Розови прислужници и Оранжеви техници на мостика се плъсват като риби и се мъчат да поемат въздух, какъвто няма. Един Розов повръща кръв и дробовете се спукват в гърдите му, защото се опитва да съдържа дъха си. Сините наблюдават смъртта ужасени. Никога не са виждали хора да умират. Свикнали са да виждат как изчезват сигнали на скенерите. Може би как далечен кораб избухва или пръска пламъци, докато Обсидиани и Сиви го вземат на абордаж. Разбирането им за страданието се променя.

Обсидианите и Златните не реагират на ставащото. Някои от Сивите се опитват да окажат помощ, ала е късно. Когато равнищата на налягане и на кислород се нормализират, нисшеЦветните са издъхнали. Никога няма да забравя тези лица. Аз им го причиних. Колко семейства ще ридаят заради деянията ми тук?

Разярен, тропвам с металния си ботуш по стоманената палуба. Три пъти. И онези, които нищичко не предприемаха, докато умираха съюзниците им, се обръщат и съзират мен и Севро в нашите скафандри убийци.

Ех, как най-сетне по тези Златни и Обсидианови лица се изписват чувства!

Един Обсидиан ни атакува с форсПика. Севро го удря веднъж и смазва с металния си юмрук грамадния мъж. Останалите четирима се обединяват и ни нападат с едно от противните си бойни песнопения на уста. Севро ги посреща, зарадван, че най-сетне е най-едрият в помещението. Аз се спускам към отряд Сиви, които се мъчат да извадят оръжията си.

И продължава така. Ние сме войници от метал, биещи се срещу дезорганизирани войници от плът. Все едно стоманени юмруци млатят вътрешността на диня. Никога не съм убивал хора така непочтително. И се плаша колко ми е лесно да го правя на война. Тук няма

двусмисленост, няма престъпване на морално кредо. Тези хора са войноЦветни. Или те ще ме убият, или аз — тях. По-просто е, отколкото при Посвещението. По-просто е, защото не ги познавам, не познавам братята и сестрите им, защото използвам метал, а не собствената си плът, за да ги вкарам през тъмната врата на смъртта.

Бива ме в това, цели светове съм по-напред от Севро и това ме ужасява най-много от всичко друго.

Аз действително съм Жътваря. Каквито и съмнения да съм имал в себе си, те отпадат и усещам как петното се разлива върху душата ми.

Правим всичко по силите си да спасим Сините. Мостикът е обширен, но Обсидианите и Сивите със снаряди и енергийни оръжия не са много. Няма причина да са тук — никой досега не е нападал през илюминаторите. Истинската заплаха са две Златни жени с бръсначи. Едната е висока и широкоплещеста. Другата има живо лице, обзето от отчаяние, когато ни напада. С бръсначите си те могат да разрежат на две дори и нашите скафандри, затова Севро ги гръмва отдалече с пулсОръдието си, претоварва егидите им и разплисква енергията по броните им, където тя претоварва пулсЩитовете, разяжда метала и разтапя Златните. Ето защо те контролират технологиите. Човеците, независимо от какъв Цвят, попаднали в месомелачката на войната, са крехки като гълъби.

След като враговете ми са умъртвени, аз се обръщам към Сините в кабината.

— Има ли капитан? — питам.

Със скафандъра стърча поне метър над тях. Те все още се взират в пихтията, в която превърнахме останалите. Сигурно съм ходещ кошмар. Ръка, бълваща искри. Полуразрушен скафандър. Ужасен бръснач в ръцете.

— Няма цял ден да тропам и да ви заплашвам! Вие сте учени мъже и жени. Този кораб не е ваш. Вие само работите на него за Златните, под чиято команда е той. Сега аз командвам тук. И така — има ли Син капитан?

Капитанът е оцелял. Кротък мъж, чист на вид, с прекалено дълги в сравнение с тялото крайници и прясна дълбока рана на лицето, която му причинява ужасни болки. Той трепери и подсмърча, притискайки раната, сякаш, ако ръцете му се отлепят от лицето, то ще се разпадне.

Чичо Нарол щеше да го нарече „превзет мухльо и лайнар“. Ео би избрала друг подход и затова заставам над него и изричам тихо:

— Ти си в безопасност. Не предприемай нищо необмислено.

Отварям шлема си. Повръщаното се излива навън. Казвам му да отиде в ъгъла и да свали значката си със звезда — отличителен знак за званието му. Разтреперан, той дори не успява да се подчини — Севро се втурва напред, взема му значката, вдига го и го премества като кукла.

Закръглена тъмнокожа жена — цялата сякаш е само плещи — посреща разжалването му със сумтене. Странно снажна е за Синя. Плешива е като останалите, с дигитални лазурни татуировки, които се вият не само по темето и слепоочията, но и по ръцете и шията ѝ.

Севро се връща обратно при мен.

— Севро, стига с тия дивотии.

— Кеф ми е да съм голям!

— Аз съм още по-голям.

Той се опитва да ми покаже кръст, както е със скафандъра, но механичните пръсти не са толкова гъвкави. Нарещдам на Сините в техническите помещения долу да бъде даден достъп на нашите приятели в щъркела до един от хангарите. След като отново застават на постовете си, те се подчиняват. Тук всички са лоялни, защото ги държа под своя власт. Но из целия кораб — кой знае? Може да са лоялни на Суверена. Или може да са лоялни само на човека, управляващ този кораб. Глупаво ще е да се смята, че всички действат с еднакво убеждение. Ще трябва аз да ги накарам.

Гледам на монитор как щъркелът каца в един хангар. Болтовете едва го крепят да не се разпадне. Два кораба-пиявици са се закачили от двете му страни. Моите Виещи ще трябва да отблъснат отрядите от убийци в тях. Може и да успеят, но ако Обсидианите и Сивите на „Авангард“ ги обсадят в хангара, всичко е загубено.

Откъм преградата, свързваща мостика с останалата част на кораба, се разнасят звуци. Свистене някъде в дълбините. Вратата се нажежава до червено — малка зеница в центъра на дебелия сива дуростомана. Обсидианови или Сиви морски пехотинци, несъмнено предвождани от някой Златен, правят опит да отвоюват кораба. Би трябвало да им отнеме известно време.

— Има ли холоКамера в коридора? — питам Сините.

Те се двоумят.

— Черен Космос, пръдльовци гламави! — изругава Синята, която забелязах преди. Тя избутва настрана друга Синя и синхронизира татуировките си с конзолата. На един от екраните се появява холо и потвърждава страховете ми. Златни предвождат отряда, който се опитва да проникне в командната кабина.

— Покажи ми машинното отделение, животоподдържащите звена и хангара! — нареждам аз. Тя ми ги показва. Отново Златни предвождат отряди от Сиви морски пехотинци и Обсидианови роби рицари, за да подсигурят жизненоважните системи на кораба. Те ще се опитат да изтръгнат от ръцете ми контрола над него. И по-зле — ще се опитат да превземат на абордаж или да унищожат щъркела, за да убият или пленят Мустанга и приятелите ми.

— Кой иска този кораб? — питам, разярен. Крача наперено по издигнатия команден подиум, изритвам настрана един препречил пътя ми труп и поглеждам надолу към управляващите комуникациите Сини в техния отдел. Те избягват погледа ми — две жени, не по-възрастни от мен. Лицата им, бледи и свежи като утринен сняг, сега са зацапани със следи от сълзи и мръсотия. Широко отворени небесносини очи с възпалени клепачи, нашарени с червено. Днес и тук те видяха как техни приятели умират. Беснея в пристъп на себелюбие, държа се, все едно съм постигнал триумф. Толкова лесно си изтървавам юздите.

„Никога не трябва да забравям какъв съм — напомням си аз. — Никога не трябва да забравям!“

Посрещат ни десетина кораба и наземната команда на Цитаделата. Искат да разберат какво е станало. Кораби факли и изстребители предпазливо се приближават към нас. Отварям комуникационен канал по затворена верига към целия ми кораб.

— Внимание, екипаж на кораба, известен преди като „Авангард“, а отсега нататък наричан „Пакс“! — Правя драматична пауза: знам, че всяка добра песен и всеки добър танц са игра на напрежение, довеждаща до кулминация от звуци и движения.

Севро не спира да ми се хили по момчешки. Прилича на дяволче в този огромен скафандр — главата му е толкова дребна без шлема. Той прави обширен замах с ръце, за да ме разсмее. Клатя глава насреща му. Сега не му е времето.

— Името ми е Дароу ау Андромед, улан на Марсианския Дом Август, и аз завладях този кораб като военен трофей! Той е мой! Това означава, че според правилата на Обществото за флотски сражения животът ви е мой. Съжалявам, защото то значи, че по всяка вероятност всички ще измрете. Животът ви бе посветен на една или друга професия — електротехника, астронавигация, артилерия, почистване и поддръжка, осветление и ремонти, сражения. Моята професия е завоюването. Има училища, които ни учат на това. И в училището ми ме учиха на правилния метод за нападение, завземане и овладяване на вражи военен кораб. След като някой е завладял мостика на кораб — притежание на врага, процедурата, която ни преподават, е проста: изпуснете въздуха на кораба.

Севро задейства скритата конзола, прикрепена от задната страна на навигационен монитор, до който имат достъп само Златни. Сините се дръпват изненадано. Това е все едно да влезеш в нечия кухня и да покажеш на стопанина ядрена бомба, скрита под мивката му. Конзолата сканира златната Сигла на Севро и примига в златно. Той трябва само да въведе един код и целият кораб ще се отвори към Космоса. Двайсет хиляди мъже и жени ще умрат.

— Ние сме построили тези кораби така, че да можем да ги изпразним. Защо? Не защото нямаме доверие във вашата лоялност — всъщност разчитаме на нея, — а защото на борда все още има... — поглеждам списъка, който ми даде един от Сините — шейсет и един Златни. Те са лоялни на Суверена. Аз съм неин враг. Те няма да ми се подчинят. Ще саботират кораба, ще се опитат да превземат мостика; вас ще ви съберат, ще се възползват от вашата лоялност и ще ви поведат на сигурна смърт. Заради тях и тяхната омраза към мен никога повече няма да видите отново обичните си хора. Има и още едно усложнение. Извън този корпус Суверенът се пита какво ли се е случило тук. Скоро тя ще разбере, че гордостта на нейната армада вече не ѝ принадлежи. Тя е моя. Корабите на нейните Претори ще избълват ескадрони от кораби-пиявици, натоварени с легиони от Обсидианови и Сиви морски пехотинци. Ще ги предвождат Златни рицари, които искат главата ми, напълно подготвени да избият всички, които им се изпречат на пътя. Ако ви изхвърля в Космоса, няма да има кой да ги спре да ме убият. Затова разбирате, че вие сте моето спасение, а аз — вашето. Аз няма да жертвам дваайсет хиляди от вас, за да убия шейсет и

един от враговете си. Избрах този кораб сред всички останали заради неговия екипаж. Най-добрият, който Обществото може да предложи! За мен вие не сте заменими. Затова ето какво ви моля — изберете ме за свой командир и победете Златните, които ви смятат за заменими. Имате моето позволение, моята заповед и знака на АрхиГубернатора на Марс Нерон ау Август да заловите или убиете заради мен своите Златни командири. Вземете оръжията им и ги подчинете, а после подгответе бързо кораба за борба с нашествениците, които идват да ни унищожат. Направете го веднага! Ако изчакате, те ще ви убият! Аз ще зная кои са първите надигнали се мъже и жени. Като ваш нов господар аз ще ви наградя! АрхиГубернаторът ще ви награди! Направете го сега, веднага! Защото току-що отворих всички оръжейни складове из целия кораб. Грабвайте оръжието и завладейте тираните!

Сред тежко мълчание първите искри на революцията пламват.

Севро се приближава.

— Вдъхновяващо!

— Прекалено демократично? — прошепвам.

— Не мисля, че аристократичната демокрация важи. — Севро бърчи нос. — Нали ги заплаши да ги издухаш в Космоса.

— Заплашил съм ги? Аз си мислех, че го намекнах доста елегантно.

— Елегантно колкото и чакълът е мазен, лайнар такъв! — Севро се изкикотва с малко прекален възторг, плясва се по крака с механичната ръка и нацърбва метала й. Прави гримаса, после поглежда нагоре към мен позасрамен. — Я ходи се шлакай!

Вратата зад нас започва да свисти. Обръщам се да погледна светещата преграда. Враговете ми са докарали бургия, за да ми се нахвърлят. Ръцете ми треперят от адреналина. Усещам тежестта на десетки сини очи. Червеното сияние на вратата се сгъстява и се разлива. Нямаме много време.

Бръсначът ми се разгъва, готов за действие, дълъг и ужасен.

— Скоро ще си имаме компания — казвам. Поглеждам Севро, който се е втренчил в един от холоекраните. Заповядвам на Сините да се прикрият.

— Те изпълняват! — мърмори Севро. — Кърваво проклетие! Дароу, ела да видиш!

Той минава през живите образи, видени чрез зрението на Оранжеви и Сини, тършуващи из оръжейните складове. Някои Сиви им помагат. Други стоят наблизко и не са сигурни какви са прерогативите им, докато трети стрелят по прииждащите свои колеги от екипажа. Ала никакви куршуми не могат да възпрат тази приливна вълна. Те вземат оръжия, тичат тронаво из коридорите, редиците им набъбват. Водят най-буйните — не Сини, а Оранжеви работници от хангара и механици, заедно със Сиви... Разпознавам един от тях. Ефрейторът на средна възраст от кораба ми в Академията, онзи, който избяга с нас. Той насочва двацетина мъже и жени към самостоятелната каюта на един Златен. Принуждават го да им се подчини, но действат с уважение. Това мирно уреждане на въпроса е изключение.

Три мощни отряда от Златни, предвождани Обсидианови и Сиви, навлизат тържествено в стаите с животоподдържащи системи, при двигателите на пет километра отгук в задната част на кораба, точно пред вратата на мостика. Тези пред вратата са четирима Златни и шестима Обсидианови. Зад тях десет Сиви зареждат оръжия.

— Все пак ще си имаме компания — казвам.

Те ще нахлуят всеки момент. От вътрешната страна на преградата се разхвърчават искри, когато тяхната термобургия успява да надвие вратата. Металът капе вътре, кипи и се сипе на пода. Сините се разтреперват от ужас, а ние със Севро се приготвяме за бой и си слагаме шлемовете, за да посрещнем новата яростна атака. Вонята на повръщано отново нахлува в ноздрите ми. Нареждам на Сините да се скрият в отсека за комуникации. Там ще са на сигурно място.

Лампичката на един комуникатор неочаквано примигва на конзола близо до мен. Инстинктивно отговарям. Един глас като гръмотевица кара костите ми да се разтреперят. Няма картина.

— **Чуваш ли ме?**

— Да. — Поглеждам към Севро. Който и да ни призовава, използва усилвател на гласа със звук на гръмотевичен екот. Севро свива рамене да покаже, че няма понятие кой е този. — Кой говори?

— **Ти бог ли си?**

Бог? Обзема ме зловещо спокойствие. Не е усилвател. Трябваше да се досетя по студеното провлачено произношение. Подбирам внимателно думите си — припомням си своите знания.

- Аз съм Дароу ау Андромед от Слънцеродените.
- **Превзе кораба, а още не си Претор? Как така?**
- Влетях през мостика.
- **Сам, от Бездната?**
- Имам си и другар.
- **Ще дойда да се срещна с тебе и с твоя другар, божа рожбо.**

Сините се споглеждат в ужас. Мънкат нещо. *Опетнен*. Тежестта на страха притиска раменете ми. Двамата със Севро се оглеждаме из залата, сякаш звярът се е скрил нейде в тъмното. Вратата продължава да се свлича и да капе вътре като някакъв светец червен гнил плод.

После един от Сините ахва, поглеждаме отново холомонитора и виждаме, че камерите в коридорите пред вратата на мостика предават ужасяваща сцена. Съществото — *той* — се втурва към Златните в гръб, докато те се подготвят да нахлуят в залата: Обсидиан, ала толкова грамаден аз никога не съм виждал. Но работата не е само в големината му, а и в това как се движи. Създание на ужаса, съшито от сенки, мускули и броня. Не тича, а се лее. Перверзно е. Все едно гледаш нож или оръжие, превърнати в плът. От това същество кучетата ще побегнат. Котките ще съскат по него. То изобщо не бива да съществува където и да било по-нагоре от първия кръг на ада.

Той връхлита върху отряда убийци в гръб с два пулсиращи йонножи, протегнати от бронята му, стърчащи от ръцете му три стъпки напред. Сивите просто прегазва, блъсва ги в стените с рамене и натрошава костите им на трески. После се заема сериозно да убива. Не издържам и отвързвам очи от тази дивацина.

Термобургията продължава да топи сама вратата. В центъра се образува дупка. През нея виждам как умират мъже и жени. Кръв цвърчи по нажежения метал.

Когато Опетненият приключва, той кърви от десетина рани и е оцеляла само една Златна. Тя го промушва с бръснач, пронизва нагръдника на черната му броня. Той усуква тяло, блокира острието, а после, когато тя оставя бръснача отново да омекне и да се превърне в бич, го стисва. След това я наgrabва за шлема, златистата ѝ броня лъщи на светлината на лампите в коридора. Тя се опитва да избяга, да се измъкне, но като лъв, заклецил хиена в зъбите си, той трябва просто да ги стисне. Когато тя издъхва, той полека я полага на пода — сега,

след като ѝ е донесъл добра смърт, е нежен. Севро неволно се дръпва назад от вратата.

— Майко милостива...

Опетненият стои от другата страна, а вратата помежду ни бавно се разтапя от центъра към периферията. Когато дупката добива размерите на торс, той сваля шлема си. Бледо лице без нито едно косъмче се вижда в мен. Очите — черни. Обветрените бузи са бронирани с мазоли като кожата на носорог. Главата му е гола и към средата на гърба му се спуска един-единствен еднометров бял кичур коса.

Поглеждаме се в очите и той се обръща към мен:

— Божа рожбо Андромед, аз съм Рагнар, Опетнената първородна рожба на майка ми Алия Снежноврабка от Валкириеве кули, северно от Драконовия гръбнак, южно от Падналия град, де лети Крилатия ужас, брат на Сефи Тихия, разбил Танос, който нявга се издигаше край водата, и ти дарявам своите петна.

Напикавам се в проклетия скафандър.

Бръсначът все така стърчи от ребрата му.

Той разперва великанските си окървавени ръце, а после протяга десница през вратата. ЙонНожовете му се прибират в бронята.

— Гръмни ме, та да оследея! — мърмори Севро. — Давай, Дароу. Докато туй чудо не е размислило.

Свалям шлема си и пристъпвам напред. Този го искам.

— Рагнар Волар. Добра среща! Виждам, че не носиш знак. Имаш ли си господар?

— Носех знака на Властелина на пепелта и трябваше с този велик кораб да бъда поднесен в дар на семейство Юлии. Но ти превзе кораба, значи си превзел и мен.

Юлиите? Дар за предателството им към Август, без съмнение.

А дали той просто не използва бюрокраична вратичка, за да се оправдае, че е избивал войници на своя господар? И да присъства ирония в гласа му, не мога да я доловя. Но защо му е да постъпва така? Познават ли ме тези негови черни очи? Опетнените не могат да използват друга техника освен военно оборудване. Не е възможно да ме е виждал преди, ала ръката му все така чака във въздуха да стисне моята.

— Защо правиш това? — питам. — Заради Юлиите ли?

— **Те продават моя род.** — Бях забравил. Тъкмо корабите на Юлиите превозват робите Обсидиани през бездната. Те се боят от копиеносното слънце на семейството на Виктра.

Този мъж не се е упражнявал да крие омразата си. Тя е студена като ледовете, сред които се е родил.

— **Ще приемеш ли тези петна, божа рожбо?** — пита той и се привежда напред. Гласът му е жален, странна тревога вдълбава ъглите на устата му. Златните са сторили това след Тъмния бунт — единственото въстание, заплашило някога управлението им. Ние сме взели тяхната история, отнели сме им технологиите, затрили сме цяло едно поколение, дали сме на тяхната раса полюсите на планетите и религията на Скандинавия и сме им казали, че сме техните богове. Няколкостотин години по-късно аз стоя и докато се вирам в един от най-ужасяващите им синове, се питам как той може да ме смята за бог.

— Приемам тези петна в мое име, Рагнар Волар. — Ужасен, посягам и сред кръга от нажежен метал около китките ни си стисваме ръцете, почти еднакви на големина, макар моята да е обвита от метал. Поемам кръвта, която неговата ръка размазва по моята, и я обърсвам в голото си чело. — Приемам тяхното бреме и тежест.

— **Благодаря ти, Слънцеродени. Благодаря ти. Ще ти служа — заклевам се в честта на майка си и на нейната майка преди нея.**

— Имам приятели на борда на щъркела в трети хангар. Спаси ги, Рагнар, и ще съм ти длъжник.

Той се усмихва, показвайки жълти зъби, и от устата му се разлива бойно песнопение — тътен, по-моцнен и от океанския по време на буря. Той изпълва коридорите с ужас. Мен изпълва с радост, със страх и с прастаро любопитство. С какво ли се сдобих току-що?

22. ОГНЕН ЦВЯТ

Тялото ми трепери след излизането на великана. Стягам се и отново се обръщам към Сините, които стоят слисани и не знаят мен ли да гледат, холомониторите ли, или скенерите, които показват как бойните кораби на Суверена ни обкръжават.

— Тук няма от какво да се боите — казвам. — Капитанът на този кораб бе разжалван, защото си беше оставил илюминаторите отворени. Като глупак. Чинът не оправдава грешките. Искам нов капитан. Нямаме много време. Затова ще взема решение за шейсет секунди.

Тъмнокожата Синя излиза пред другарите си. Отначало ми се струваше, че татуировките по ръцете ѝ изобразяват поредици от цветя. После забелязвам поток от математически означения: формулата на Лармор. Уравненията на Максуел във времето на изкривено пространство. Теорията за абсорбера на Уийлър-Файнман. И още стотина, които дори и аз не разпознавам.

— Дай ми значката и ще ти проправя път обратно до Марс, момче. — Гласът ѝ е лишен от интонация. Равен е. Прецизен и ленив едновременно. Емоциите са изтекли от него, докато само буквите и звуците на думите увисват като уравнения във въздуха. — Кълна ти се в живота си!

— „Момче“? — питам.

— Ти си ми наполовина на годините! „Господарю момче“ ли да ти казвам? Или ще се обидиш?

Севро вдига вежда, озадачен от невъзмутимата дързост на Синята.

— Простете ѝ, *домине* — намесва се любезно друг Син. — Тя е мичман втори ранг с...

Вдигам ръка.

— Как ти е името, Синя?

— Орион.

— Това е момчешко име! — заявява Севро.

— Тъй ли? Не бях забелязала. — Сините са способни на сарказъм? — Моята Секта ми била отредила да съм мъж. Изненадала съм ги.

— Каква Секта? — пита Севро.

— Тя си няма Секта. Беше приобщена от Сектата на Коперник, но пропъдена скоро след това по очевидни причини — намесва се отново онзи досаден Син. — Тя е Докер.

Орион трепва и се завърта към другия Син. Не повишава тон.

— Ами ти какво си, освен един педантичен полъх на пръдня, а, Пел? А?

— Виждате ли — обяснява кротко Пел, — тя е Докер. Емоционалните ѝ показатели са неуправляеми. Но не е виновна. Тя е продукт на своята *мазна* среда.

— На ти! — казва тя и бързо прави крачка напред.

Фрасва Пел в лицето. Той надава вой и рухва назад, все едно никога досега не са го цапардосвали. Вероятно защото наистина не са. Защо един Син да удря друг? Те са изпитатели, сметачи, звездни картографи. Но не са бойци.

— Тая, грубиянката, ми харесва — отбелязва Севро.

— Почакайте, *домине*! Аз желая този кораб! — Още един Син се промъква най-отпред, втрещен в просналия се на земята Пел. — Аз... аз го заслужавам? Орион е само един... един... лугард! От нейните познания по астрофизика има още много да се желае, а да не споменаваме доколко разбира от екстрапланетарна кинетика на масите. Та тя дори не е посещавала Обсерваторията.

Още един Син си пробива път напред.

— Забравете Арн! Той нищо не вдява от астрофизика, а предположенията му в теоретичното интегрално смятане са в най-добрия случай проява на дебелоочие! Шест месеца бях втори командир на този кораб под командването на Властелина на пепелта. Служих на него, когато беше на сух док. Логичен ход е да назначите мен за ваш капитан, *домине*.

Корабите от армадата продължават да ни дават сигнали по комуникаторите. Бойните кораби се приближават. В трюмовете им храбри мъже и жени ще облекат брони, ще се качат на кораби-пиявици и ще се изстрелят в Космоса, за да кацнат на моя корпус и да си пробият път до вътрешността му с молитви да се завърнат у дома и да

изядат вечерята, сготвена от майка им, от съпругата или съпруга. И всичко това — докато моите Сини се боричкат кой да оглави кораба и си крещят обиди относно математическите умения и академичния интегритет на другия.

— Не ги слушайте и двамата, *домине!* — провиква се жена с познатото провлачено произношение. Тя пада на колене. — Името ми е Вирга ксе Акварий. Учила съм физика на междузвездния дрейф в Среднощната школа, далеч превъзхождаща Обсерваторията! Наред с другите ми научни степени имам докторат по тъмната материя и гравитационните лещи. Нека аз ръководя вашия кораб, *домине*. Да решите в полза на друг, би било само привидно правилно и още по-лошо, нелогично!

Да бяха използвали логиката си тези Сини, та да забележат, че гледам само жената, която не коленичи като всички останали. Орион, първата обадила се, все още стои с изпъчени рамене, набито тяло и блеснали светли очи. Диалектът ѝ е на нисшеродена, по-рязък и по-приземён от отнесеня жаргон на учените. Вероятно от доковете на Фобос или Редицата от докове край Консервата на Академията. Ако наистина е Докер и не е посещавала Обсерваторията или Среднощната школа, питам се как изобщо е попаднала на мостика.

— Какво ще кажеш за целия този шум? — питам Орион и соча Сините.

— Тия са тъпкани с прилепови лайна! — изсумтява тя и забива дебел палец в гърдите си. — Аз не съм тъпкана с прилепови лайна! — Усмива се и кимва към мониторите, където другите кораби-факли припъзляват все повече. — А на тебе времето ти изтича. — Поглеждам скенерните пунктове, където сигнализацията за тревога показва тайното изстрелване на два кораба-пиявици от най-близките бойни кораби и крайцери на Суверена. — Знам, че мога да се справя, иначе хич нямаше и да се обаждам. *Дай ми шанс.*

Кимвам на Севро и той ѝ подхвърля капитанската крилата звезда.

— Закарай ни до нашата флотилия.

— Директиви? — пита ме тя.

— Минимални жертви — отговарям. Разбрахме се. Тиранинът е Суверенът. Ето така трябва да се действа.

— Слушам, *домине!*

Гледаме заедно със Севро как Орион поема командването на кораба ми и дава заповеди за среща с корабите на Август зад Фаровете на Рубикон. Веднага щом назначавам Орион, кавгите секват. Те знаят, че шансът им е отминал, и влизат в удобните си роли, сякаш са мечтали никога да не излизат от тях. На тази приглушена светлина сините им Сигли приличат на тризъбци над китките.

Сините притежават една странна дистанцираност. Островен народ сред бездната на Космоса, те са били проектирани така, че да издържат продължителните пътувания от Луната, без да вдигат бунтове. Затова всичко им е общо. Делят си кислорода, храната, койките, задълженията, работните места, командирите, любовниците, Сектите, амбициите — за да вършат работата си прецизно и да се издигат според заслугите си, за да са гордост за своята Секта.

Отварям комуникационен канал към останалата част на флотилията и сателитите на Луната. Те не могат да спрат сигнала. Не и пратен от този кораб. Оборудването ни е също тъй усъвършенствано като на всеки кораб от флотата на Суверена.

— Синове и дъщери на Обществото! Говори Дароу ау Андромед от Дом Август. Нося ви ужасна вест. Тази вечер вашият Суверен наруши Споразумението на нашето Общество. Докато моят господар, АрхиГубернатор Нерон ау Август, спеше под нейна закрила, тя извърши покушение над живота му, живота на неговото семейство и на неговите Претори и адютанти. Заедно с Белона тя предприе опит за незаконното и неморално убийство на повече от трийсет Безподобни белязани. Не успя. В отговор аз превзех един от флагманските й кораби. И сега съм под обсада, а животът ми, тъй както и животът на моя господар и неговото семейство са в опасност. Ако не отвърнем на удара, ще умрем. Ако се предадем, ще умрем. Не съм изпразнил кораба. Хората на борда прозряха достойнството на моята кауза и се съюзиха със семейството, което ще се противопостави на алчната за власт тиранка Октавия ау Лун. — Достатъчно близо е до истината. — Преди часове нашият Суверен ми каза да предам своя Дом. Да престъпя дадената клетва. Също като своя баща преди нея, и тя е опиянена от властта и сега си вярва, че е Императрица. Тя ни нареди да се преклоним. Сега бъдете свидетели на нашия отговор.

Изключвам комуникатора.

— Ако обичате, господин Пел — заявява Орион. — Дайте им на тия копелета да разберат, като дойдат. — Тя активира собствените си татуировки и потъва в дигитални приказки с останалите от екипажа.

Мостикът е притихнал. Една секунда цъква и отлита, после още една. По холото гледам как трима Сиви застрелват в главата един Златен. В хангарите Оранжевите са се скупчили настрана, докато Златните са повели войноЦветни срещу сваления щъркел. После в хангара пристига Рагнар и Оранжевите се струпват около него, както и въоръжените Червени, последвали го от коридорите. Мнозина умират. Някакъв бяс е обзел тези нисшеЦветни. Макар и да умират, усещам как бунтът припламва, когато им давам разрешение да извършат онова, което са искали цял живот. Тя е там, въпреки че не я виждате чак до края — онази искра на индивидуалност, на свобода. Вратата на щъркела се отваря и Мустанга се втурва навън с моите Виещи на помощ на нисшеЦветните и Рагнар, макар че дори и двамата Телеман стоят по-надалече от чудовищния мъж.

Зад моята машина вражите кораби най-сетне демонстрират заплахата. Скенерите набъбват от червено. Враговете ни — корабипиявици, наскоро изсипали се от търбусите на армадата около нас, се устремяват в Космоса към корпуса ни. Целта им е да ни превземат с щурм.

Орион открива канонада.

— Красота! — мърмори Севро. Аз стоя безмълвно. Бойни глави на релсови оръдия поразяват кораби пиявици, разпръскват метал и хора само за да продължат и да се врежат в корпусите и щитовете на същите бойни кораби, изстреляли корабите-пиявици.

Моят новоназначен капитан крачи по командирската платформа със скръстени ръце. Моят петкилометров военен кораб начева обстрел и неговите редици от релсови оръдия започват да сеят смърт в лицето на флотата на Суверена. Орион се полуизвърща с лице срещу мен и се усмихва самодоволно, така че всички да видят.

— А сега, за проправянето на пътя, *домине*.

И нарежда двигателите да блъскат тъмна материя. Стрелваме се напред през останките на два бойни кораба.

Мостикът ми е притихнал — чува се само бръмченето на технически заповеди. Зад корпуса ни съгласувано проблясват ракети. Разгръщаме противовъздушните си екрани, както и врагът сега е

разгърнал своите, и те правят ракетите безполезни. Ореол от светлина ни обгръща като ничия земя. Артилерийски снаряди се разбиват в корпуса ни, макар и тук, на мостика, да не усещаме ехото. Нашите съоръжения не искрят. От горните отсеци не се сипят жици. Този кораб е апогеят на седемстотин години проектиране.

Севро ме сръчкава.

— Кръвогадно проклетие, като нищо може и да успеем!

Армадата около нас е внушителна. Повече от внушителна. Докарана е тук, за да накара събралите се господари и всичките им флотилии отвъд Фаровете на Рубикон да треперят — при все това тук не е и половината от цялата флота. Но тъкмо тази армада се тресе отвътре като огромно тяло, докато някакъв пришълец си прогризва път, за да излезе от гостоприемника.

Успяваме бързо да избягаме от армадата.

Зад Фаровете на Рубикон те спират да ни преследват и там към нас се присъединява малката ни флотилия, както и флотилиите на Кордован, Телеман, Норво. Надявам се и още да се стекат под нашите знамена след последната изненада днес.

Поглеждам зад нас — отломки след корабокрушение. Тела на мъже и жени се реят подир кораба ми. Изхвърчали са от пропукани и пробити кораби. Някои са още живи, ала скоро ще замръзнат или ще се задушат. Още мъртъвци по моя път. Колко ли ще са нужни?

Оставям мостика в ръцете на Орион. Със Севро намираме пътя до инженерния отсек, където Оранжеви разрязват съсипаните ни скафандри, за да излезем от тях. Оттам хукваме към хангара — грамадно метално депо, осеяно с кораби и апаратура, а сега и с пострадали. Жълти се стрелкат насам-натам, обгрижват ранените и ги откарват в болничния отсек. Сиви и Оранжеви им помагат в пренасянето.

Бурена бодва няколко невъоръжени Златни с бръснача си. Чакълчето и Харпията помагат на Жълтите. Очите ми трескаво я търсят. Намирам я под едно от очуканите крила на щъркела да говори с баща си. Дълга рана обезобразява лявата ѝ ръка. Не я споменавам. Кораб-пиявица ги взел на абордаж и успели да се отърсят от него на влизане в хангара.

— Оставихме по-голямата част от флотилията на Суверена зад гърба ни — казвам на Август.

— Къде е Куин? — пита отривисто Севро. — Закараха ли я вече в медПункта?

Мустанга не отговаря. Вместо това поглежда към рампата на щъркела, по която слиза Рок, понесъл Куин на ръце. Тя е бледа. Слаба. И безжизнена. Севро не помръдва. Не продумва. Ноздрите му потръпват, когато дъхът секва в гърдите му — жалното ридание е здраво заключено в тялото на момчето, което никога не плаче. Той онемява. Превръща се в подобие на призрак. И аз протягам ръка към него, но той се дръпва — не гневен, а объркан, сякаш някога са му казали какво го очаква в бъдеще и тази реалност не е обещаното. Залита назад, по-далече от тялото ѝ, оглежда се, а после се обръща и побягва от хангара.

Рок минава покрай мен с Куин на ръце. Лицето му е отпуснато и уморено. Искра да каже нещо злобно, ала прехапва език и само поклаща глава насреща ми. Все още не знае защо го нападнах в стаята му. А сега и това. Никога не съм го виждал толкова сломен.

— Погледни я — казва ми той. — Дароу, погледни приятелката си.

Поглеждам Куин и усещам как всичко притихва. Ето я, умиротворена в смъртта. Защо не можем да ѝ вдъхнем живот отново? Защо не можем просто да започнем отново деня? Да направим всичко както трябва. Да спасим онези, които обичаме.

Рок се отдалечава с Куин към прозрачното пулсПоле на хангара, открито към Космоса. Приведен и сломен, той върви към звездите, за да спусне своето изгубено момиче сред тях.

Щом виждам Чакала да излиза от щъркела, аз го сграбчвам и настоявам да разбере какво се е случило. „Тя умря — казва ми той. — Просто така се случи.“ И той е уморен като всички нас. Смъква си ръкавите.

— Няма да се извинявам. Направих всичко по силите си.

— Разбира се — казвам разтреперан. — Разбира се.

Той ме пита къде ми е камерата на шлема. Вторачвам се в него.

— Заснетият материал — обяснява той. — Ти разбираш ли изобщо какво стори току-що? — Размахва ръце. — Двама мъже превзеха един от най-великите кораби, които някога са били построени. Златните ще се стекат под знамената ни. Нужни са само моите медии и твоята история.

Казвам му разсеяно за дейта Рекордера, вграден в зъба ми от Синовете на Арес, за да заснема взривяването на бомбата. Той се задейства, като стисна кътници. Стиснах ги веднага щом седнах в кабинета на Суверена. Бъркам в устата си и внимателно го отлепям от венците. По-тънък е от косъмче. Очите на Чакала светват.

— Това откъде го взе? — пита ме той.

— От черния пазар — отвръщам. — Суверенът сама си навлече проклятие. Използвай записа. Превърни тази война в честна борба.

Оставям Чакала и се готвя да поверя разчистването на останалите, когато забелязвам, че Оранжевите и другите нисшеЦветни ме гледат. Не мога да ръководя само чрез насилие. Затова заедно с Чакълчето и Харпията се залавям да помагам за прекарването на ранените до болничния отсек. Останалите Виещи също се включват. И Мустанга, а накрая дори и Виктра.

След като и последният Сив е натоварен на носилка, заставам сред празния хангар. Август е отишъл на мостика. Чакала страни от придружаващите го Телемани и вместо това се отправя към комуникационния център. Оставят ме сам. Рок го няма. Не зная какво да правя, къде да отида.

Палубата е покрита с кръв и следи от изгаряния. Поглеждам ръцете си. Това са последиците от моите действия и се чувствам тъй самотен. Облягам глава на студената метална стена.

Тя се приближава зад гърба ми. Не мисля, че произнася името ми. Не съм сигурен. Само усещам уханието на влажната ѝ коса, когато ръцете ѝ ме обгръщат. И ме притискат здраво.

— Знам, че си уморен — казва тихо Мустанга. — Но си нужен на Севро.

— А на Рок? — питам и се обръщам с лице към нея. Толкова много недоизказани неща тежат помежду ни. Толкова много въпроси без отговор. Толкова много престъпления, останали непростени. Толкова много гняв и може би все още едва забележимото припламване на нещо повече. Чувствам го, когато тя обгръща с длани шията ми и оставя силата в нейните пръсти да се влее в мен.

— Не сега — казва тя. Той ме обвинява. И е прав. Всички те са прави да ме обвиняват. А по-нататък само ще става все по-зле.

23. ДОВЕРИЕ

Откривам го в една обща умивалня. За обратния полет до Марс си е заслужил една от самостоятелните каюти, за които претендират другите, но не и той. Това все още е момчето, което се скри в корема на коня. „Не — мисля си аз. — Вече не е момче.“

— Тя държеше на теб, Севро.

Ръцете му са скръстени на гърдите, тънки и покрити с лунички. Около кръста му е увита кърпа, друга е метната на раменете му. На Златните не им пука от голотата, но Севро винаги се е стеснявал от нея. Откакто съм го виждал за последно, се е сдобил с татуировка. Грамаден сиво-черен вълк покрива гърба му. Виещите са всичко за него. Някога те бяха само мое средство — сега ги смятам за нещо повече. Но какво значение има, когато все така ги използвам? Той се визира във водата, изливаща се в канала под душа. Тя се завихря на спирала и изтича надолу.

— Мисля, че най-накрая войната ще почне да ми харесва — казва той. — Трябва да си позаякча гръбнака. Да покрия ръцете си с мазоли. Копелетата ни разправят, че всичко е слава и рози! — Той вдига очи. — Не подушваш ли аромата на розите, Жътвар?

Сядам до него на пейката.

— Чу ли ме какво казах?

— Кръвогадост, много ясно, че съм те чул! Окото ми го няма, не ухото. — Той чуква с костелив пръст по бионичното си око. — Знам, че не ѝ бях безразличен, много ясно. Но никога така, както ми се искаше. Тя заслужаваше да живее. Ако някой от нас, грозните лайноядчета, го е заслужавал, то това беше тя. В нея нямаше нито капчица жестокост. Нито капчица! Но това е без значение. Не е важно дали сме добри, или зли. Всичко зависи от случайността.

— Беше щастлива случайност, че ти изобщо я познаваше — казвам. — Случайността я доведе в Дом Марс.

— Не. Доведе я баща ми — възразява Севро. — Той я избра, замени с Юнона един от най-добрите си, за да я получи. — Клати

глава. — Само защото е мислел, че тя ще ни обуздава, ще овладява гнева ни. Ако той не я беше избрал, ние нямаше да я срещнем и тя щеше да е жива.

— Може би — казвам и си мисля за Ео. — Но тя избра да дойде тук. Избра да ме последва. Да последва теб.

— Също като Пакс.

Кимвам и докосвам своя пегас.

— Всичко това са лайна и пикня. Нали? — продължава Севро. — Без значение зад какви хубави приказки го скриват. Още сме в играта. Винаги ще сме в някоя шлакана игра. Плюя на тяхната империя! Плюя на тия лайна и пикня! Дойдох при теб, защото той ми каза какво си.

Вторачвам се в него, неспособен да разбера.

— Какво искаш да кажеш? — питам с нервен смях.

— Включи го — казва той. — Знам, че си донесъл. Ти всичко изпипваш, Жътвар. Знам те, че изпипваш всичко.

— Защо се държиш толкова...

— Млъкни и го включи.

Кимвам и задействам уреда в джоба си. Обгръща ни полеЗаглушител. Не съм такъв горделивец като Суверена, та да си въобразявам, че никой не може да ни подслушва. Севро ме гледа втренчено, докато най-сетне се размърдвам неловко.

— Та какво съм аз? — питам.

— И сега пак ли? — клати глава той. — Впрегнал си се здраво! Кажете кой ме праща.

— Мустанга те прати. Ти ми каза, че тя те докарала от Периферията. Същото важи и за останалите Виещи.

— Точно така, тя беше. Шест месеца се влачих от Плутон дотам. Обаче я ми кажи кой дойде при мен по време на престоя ми на Тритон. Давай де, Жътвар. Познай.

— Лорн? — Устните му присмехулно се извиват. — Фичнър?

Севро ми се изплюва в лицето, точно под окото.

— Още една невярна догадка и ще те зарежа просто ей така! — Той щраква с пръсти. — И няма да се върна. Няма да ти помагам. Няма да си проливам кръвта за теб. Няма да жертвам *своите приятели* заради човек, на когото не му пука за мен достатъчно, че веднъж и той да си тури главата в торбата. Доверието тече в две посоки, Дароу. Този път ти трябва да скочиш слепешката.

Не блъфира. И аз знам какво искам да кажа. Но как е възможно? Севро е Златен. Златен, кърваво проклятие! Той ме чу да казвам „кърваво проклятие“ на Аполон. И го потули. Нали? Или това е било грешка? Клопка ли ми залага? Не. Не, ако това е вярно, значи играта вече е приключила. Мечтата на Ео се е провалила. Кой ми е по-близък от него? Кой ме обича повече от тоя странен и ужасен бездомник? Никой.

И тъй, аз се вирам в матовите му златистите очи.

— Арес те е пратил.

Ужасни пет секунди. Шест. Седем. Той става и заключва вратата, а после вади от джоба на изпомачканите си панталони малък черен кристал.

— Само за твоя дъх.

— ШепноБрилянт...

Поемам го нежно — знам колко струва, и духвам върху него. Дъхът ми го кара да потрепери, а после и да се разпука. Малки пращинки от черно сияние се надигат сред тревата и политат нагоре като светулки на смрачаване в разгара на лятото. Сливат се. Реят се и оформят грубо холоизображение, което увисва между Севро и мен. Шлемът с шипове на Арес.

— *Сине мой — изрича той. — Съжалявам. Хармъни те предаде. Предаде и мен и предприе кампания в противоречие с нашите принципи. Твърде късно разбрах как бе намислила да те използва. Но ти прояви мъдрост. Затова аз те избрах. Предприемат се стъпки за ограничаване на действията ѝ. Ти продължавай със своите. Насъскай Август срещу Белона и разбий Pax Solaris.*

Опитвам се да му задам въпрос, но това е запис.

— *Сигурно е трудно, разбирам. Вече поисках твърде много от теб. Но ти трябва да продължиш. Всявай хаос. Отслаби силите им. Имаш много причини да се съмняваш в мен. Досега не сме се свързали с теб, защото Плиний, Чакала и шпионите на Суверена те следяха. Размирниците пораждат интерес. Но и аз те наблюдавах и се гордея с теб. Зная, че и Ео би се гордяла. В случай че се съмняваш в достоверността на това послание, един приятел иска да те поздрави.*

Шлемът на Арес избледнява и насреща ми се усмихва Танцъора.

— *Дароу, искам да знаеш, че сме с теб. Семейството ти е живо и здраво. Краят идва, приятелю мой. Скоро ще си с нас. Дотогава се*

довери на човека, изпратен от Арес — аз сам го вербувах. Разкъсайте веригите!

Изображението се разпада, тъмната светлина се разсейва във въздуха. А аз все така се вирам в пода на банята.

— След всички тия операции изглеждаш добре — казва Севро с усмивка, не по-малко неприятна от обикновено. — Арес ме свързва със сакатия. Оня, дето те е пратил в Института. Танцъора.

Друго не успява да каже, защото го прегръщам и плача. Хълцам и се притискам в него, треса се и го стряскам. Той не помръдва, само ме потупва по главата. Цялата тежест рухва от раменете ми. Някой знае. Той знае и е тук. Той знае и е дошъл да ми помогне. Да ми помогне. Не мога да се спра — треса се и му благодаря многократно. Ео беше права. Аз бях прав.

— Ти си ми приятел. — Треперя като дете. Като ме гледа такъв, направо му иде да се разплаче.

Истински приятел.

— Много ясно — казва той със запъване. — Обаче само ако спреш да плешиш, пич. Още сме Златни.

Отдръпвам се от него смутено и си избърсвам лицето в ръкава. Струва ми се, че мъкнам извинения. Зрението ми се е замъглило. Подсмърчам. Севро ми подава хавлия и аз си издухвам в нея протеклия нос. Той прави физиономия.

— Какво?

— За очите ти беше!

Смеем се заедно, а после потъваме в неловко мълчание. След време го питам откога знае. Заподозрял нещичко още от Института, отговаря той, като ме чул да казвам на Аполон „кърваво проклетие“. Гласът ми станал страшно дебел и продран. После Танцъора му показал на видео моето извайване.

— Те знаеха отнякъде, че би могъл да ми се довериш, макар и ти да ми нямаше вяра, лайнар! Вечно е било така. И винаги ще бъде.

— Това не те ли... притеснява? — питам го. — Че съм такъв?

— „Притеснява“! Дяволски дребна думичка за нещо кръвогадно грамаданско! — Той се чеше по ниско остриганата глава. — Притеснява ме обрив по чатала. Притеснява ме развалената риба. Кретен с благородническа титла ме притеснява. Това... — Той свива рамене. — Да му пикая на него. На тебе мойта гледна точка ти допада

повече, отколкото на всички други пияндета по всичките планети. Та си рекох да ти върна услугата, макар и да съм по-велик от ръждивия ти гъз, да знаеш.

Това ме размива. Пред него аз — Червеният, щях да изглеждам като джудже.

— Сигурно знаеш каква е задачата ми тук? Не само да се внедря. Тя ще се развива и ще свърши с краха на Обществото.

— Издигнеш ли се чак до небесата, в калта ще рухнеш пак.

— И само това? — питам недоверчиво. — Ти си с нас, нали?

Той изсумтява.

— Отне ми шест месеца на кораб-факла, докато стигна до теб. От Тритон — три месеца, след като Танцъора ми разкри истината. Дали съм бил объркан? Уха, и то здравата! При все това се качих на кораба и имах три месеца за размисъл. И все пак съм тук. Тъй че, мисля си аз, мина му времето да умувам защо съм се хванал с това. Както и да е, моите Златни „братя“ се мъчат да ме убият, откак съм се родил. — Той се оглежда, неловко му е дори и след всичко, което си споделихме, въпреки полеЗаглушителя. — Единствените, които някога са се държали с мен порядъчно, са хора, дето нямат причини за това. НисшеЦветните. Ти. Мисля, че е време и на тях да им върна услугата.

— Ами другите? — питам напрегнато. — Чакълчето, Клоуна?

— Тайната не е моя, че да я разгласявам. Куин щеше да разбере — произнася бавно той и се мъчи да потисне нещо. — Останалите може и да се навият. Паламидата — не. Рок — не. За нищо на света. Твърде силно са влюбени в своята порода. За нахалната върлина не знам.

— Виктра. А Мустанга? — питам.

— Любовни съвети не давам, лайнар! — Той става. — Да речем, само защото съм революционер, не значи, че не мога да хвана някоя Розова да ми направи масаж, нали така? Голяма гняс би било иначе.

— Не знам — смея се. — И аз още умувам над това, честно казано.

— Шлакай го. Ще ми направят. Все едно съм си строшил гръбнака, да му се не види. — Разсмива се и кривите му зъби се оголват. — Готино е. Затова знам, че това е правилно, Жътвар. Въпреки всичките тия *лайна*. Тук, вътре, ми е готино. — Той се тупва по

слабоватите гърди. — Едно такова ми е... как го викахте вие... *кърваво проклятие*, готино ми е!

Виктра ме намира, след като съм се сбогувал със Севро.

— Август ме прати да ти кажа, че самостоятелната каюта на Властелина на пепелта е твоя.

— Август ми предоставя най-голямата каюта?

— Корабът си е твой, трофеят си е твой — така каза. Нали си наясно колко държи за реда.

— Дано знаеш пътя. Аз вече се загубих.

Тя ме повежда. Вървим мълчаливо по коридорите. Капнал съм от умора, ала все пак съм щастлив при мисълта, че Севро е с мен, че Арес още вярва в мен и че някъде Танцъора все още е жив. Това е мехлем върху раната, нанесена от смъртта на Куин.

— Сигурно си научил, че моето семейство е предало АрхиГубернатора — казва Виктра.

— Чух. Но ти все още си с нас.

— Както казах, аз върша каквото реша. Майка ми не контролира моите сметки, както контролира тези на Антония. — Тя се усмихва и ме гледа. — Харесваш ми, когато си такъв.

— Такъв? — Не мога да удържа смеха си. — Какво искаш да кажеш?

— Не знам. Изглеждаш спокоен. Без грижи. Въпреки случилото се.

— А ти изглеждаш особено мила — казвам.

— Мила? Измислица и отживелица. Но и двамата знаем, че аз далеч не съм мила.

Вървим мълчаливо, докато стигаме до вратата на моята самостоятелна каюта. Поглеждам назад и виждам Рагнар да се тътри по коридорите зад нас. Ако не бяха превръзките по тялото му, изобщо нямаше да го видя. Махвам му да се отдалечи.

На вратата се взирам в надменните очи на Виктра.

— Можеше да пратиш нисшеЦветен да ми каже, че ме настаняват в самостоятелната каюта.

— Но тогава нямаше да те видя.

— Това ли е единствената причина? — питам.

Тя се усмихва дяволито.

— Смятам да запазя тайните си. — След миг ме поглежда. — Но наистина се тревожа за теб.

— За мен? — Извъртам очи. — Каква игра играеш, Виктра?

— Никаква — отвърща обидено тя. — Такъв лицемер си, Дароу!

— Аз?

— Помниш ли, когато Такт се отървал от цигулката ти, защото подозирал, че искаш нещо? Сега и ти се държиш с мен по същия начин. Също както когато дойдох при теб в градините на Луната. Толкова ли е трудно да повярваш, че съм твоя приятелка и държа на теб? — Тя сбръчкава нос. — Караш ме да се разчувствам, а аз мразя това!

— Извинявай — казвам. — Ти просто си... — Опитвам се да намеря точните думи за тази висока жена. Но такива няма. Затова свивам рамене и заявявам: — Трудно е, като знам, че си сестра на Антония. Това е, друго няма.

— Но аз не съм Антония.

— Разбирам го...

— Нима? — Тя посяга и докосва лицето ми. Устните ѝ се разтварят подканващо. Спомням си допира им до моите, преди да се изстрелям през тръбата. Тогава ѝ позволих да ме целуне. Макар и да е студена жена, в сърцето ѝ има някакво чувство към мен. Различна е от Ео. Различна от Мустанга. Отдръпвам се полека от ръката ѝ и поклащам глава.

— Странен човек си ти — въздъхва кротко тя и сега цялата уязвимост в нея е изчезнала. Пак е извадила нокти. Обляга се на насрещната стена, подгъва коляно и подпира ботуша си на нея, присмивайки ми се с поглед. Ето я Виктра, която познавам.

— Ти обичаш жените, ала не ни се наслаждаваш. — Бръчици от усмивка набраздяват едва-едва лицето ѝ, когато леко разтваря устни. Очите ми не могат да се сдържат и да не проследят изящния контур на шията ѝ, силата в стройните ѝ рамене, привдигнатия ѝ бюст. Погледът ѝ ме прогаря. — Насладите са тъй много! Знаеш ли ти колко мека е кожата ми?

Изсмивам се.

— Подиграваш ми се.

— Както винаги.

Виктра е интригантка. Тя така действа. Но за миг бе станала уязвима. И когато видях това... Когато видях това, то напълно промени нещата. Убивам сексуалното напрежение по най-добрия начин, който знам.

— Лека нощ, сестро — казвам и я целувам по челото.

— „Сестро“? „Сестро“? — изсмива се тя пренебрежително, докато си тръгвам. Отнема ѝ малко време, но подвиква подире ми: — Защото ме смяташ за порочна — заради това ли е?

Обръщам се към нея:

— Порочна?

— Затова ли никога не си ме искал? — Тя се позамисля, подбира внимателно думите си. — Защото ме гледаш отвисоко?

— Откъде ти дойде наум? — питам тихо аз.

Виктра вдига рамене и се оглежда из коридора, обзета от странно колебание.

— Аз не... — Тя клати глава, опитва се да намери точните думи. Посочва към себе си. — Аз така оцелявам, разбираш ли? Така ме е учила майка ми. Това винаги е успешно!

— Какво ще кажеш да пробваме нещо ново? — предлагам, връщайки се при нея. Протягам ръка. — Дароу. Противно на разпространените слухове не ям стъкло. Обичам музиката, танците и много си падам по пресни плодове, особено по ягоди.

Тя изпуктява присмехулно.

— Много глупаво. Запознаваме се наново?

— Без броня. Просто двама души. Чакам — казвам закачливо аз.

Тя завърта очи, прави крачка напред, оглеждайки коридора в двете посоки. Подава ръка и потиска детинска усмивка.

— Виктра. Обичам мириса на камъка, преди да завали. — Прави физиономия, бузите ѝ пламват в червено. — И... не се смей. Всъщност мразя златния цвят. Зеленото повече отива на тена ми.

Не мога да заспя. Телата на онези, които оставих подире си, се носят в мрака заедно с мен. Будя се десетина пъти — пламъците на бомби и сеч на мечове раздират сънищата ми. Заслужил съм си тези безсънни нощи. Зная го и точно затова ги преживявам още по-тежко.

Ставам и крача из новите си покои, преброждам ги по цялата ширина. Шест стаи. Малък гимнастически салон. Голяма баня. Кабинет. Всички те принадлежат на мъжа, изпепелил един спътник. Бащата на Фуриите. Как бих могъл да заспя в подобна стая? Изваждам медальона с пегаса от джоба си, почти забравил, че той е радиева бомба.

Докато бродя като призрак из коридорите на кораба, поглеждам зад гърба си и се питам дали Рагнар ме следва. Пратих го да спи, но знам много малко за настроенятията му, за това как мисли и с какво се занимава нощем. Имам много да уча.

Минавам през сумрачни коридори покрай Оранжеви техници и Сини системни оператори, които замлъкват и се покланят, докато вървя по металните пътища надолу към търбуха на кораба, където Златен крак не стъпва. Таваните са по-ниски, предназначени за Червени работници и Кафяви чистачи. Този кораб е град, остров. Тук присъстват всички Цветове. Спомням си списъка на екипажа. Хиляди професии. Милиони подвижни части. Оглеждам едно табло за поддръжка. Ами ако Оранжевият, който го управлява, претовари таблото? Какво ще стане? Не знам. Обзалагам се, че малко Златни действително знаят. Отбелязвам си го.

Продължавам нататък, гладът ме отвежда до трапезарията. Лесно може да доставят храна в покоите ми, но още не са ми назначили камериери. Пък и бездруго мразя да ми прислужват. В трапезарията на дълга метална маса седи някой, който също като мен не може да заспи.

Мустанга.

24. ЯЙЦА С БЕКОН

Настанявам се срещу нея.

— Не можеш ли да заспиш? — питам.

Тя почуква с юмрук по главата си.

— Много трещят наоколо. — Кимва към кухните отзад, откъдето се носи дрънчене на тигани. — Готвачът не е на себе си — продължава тя. — Мисли си, че ми е нужен цял пир. Казах му, че искам само яйца с бекон. Сигурна съм, че не е обърнал внимание на нищо от това, което му казах. Избърбори нещо за фазан. Има акцент на Земнороден, въобще не му се разбира.

Малко по-късно един Кафяв готвач излиза, препъвайки се, от кухнята с поднос, на който има не само яйца с бекон, но и тиквени гофрети, шунка, сирена, колбаси, плодове и още десетина блюда. Фазан обаче няма. Като ме вижда, очите му стават колкото гофретите. Извинява се за нещо, оставя подноса и изчезва, само за да се появи след минутка с още храна.

— Според теб ние колко ще изядем? — питам го.

Той само се блещи насреща ми.

— Благодарим — казва Мустанга. Той измърморва нещо недоловимо и се оттегля с поклон.

— Струва ми се, че Властелинът на пепелта е бил малко по-различен от нас — казвам. Мустанга бутва плодовете към мен. — Мислех, че не обичаш бекон.

Тя свива рамене.

— На Луната го ядях всяка сутрин. — Тя деликатно намазва гофретите си с масло. — Напомняше ми за теб. — Избягва погледа ми. — Защо не можеш да заспиш?

— Не ме бива много в това.

— Никога не те е бивало. Освен когато имаше дупка в корема. Тогава спеше като бебе.

Смея се.

— Мисля, че комата не се брои.

Разговаряме за всичко, но не и за онова, за което трябва. Невинни и кротки като две пеперудки, танцуващи около един и същи пламък.

— Да се смаеш колко са големи леглата, дори и на космически кораб — казва Мустанга. — Моето е чудовищно!

— Най-сетне! Още някой да е съгласен! Половината пъти си лягам на пода.

— И ти ли? — клати глава тя. — Понякога чувам шумове и спя в шкафа — мисля си, че ако някой идва за мен, там няма да погледнат.

— Правил съм го. Наистина помага.

— Освен когато шкафът е толкова голям, че побира цяло Обсидианско семейство. Тогава пак си е толкова зле. — Внезапно тя сбърчва чело. — Чудя се дали Обсидианите се гушкат.

— Не се гушкат.

Веждите ѝ се повдигат.

— Прочувал ли си го?

Дояждам шепа ягоди и вдигам рамене, когато Мустанга се намръщва на обноските ми.

— Обсидиановите вярват в три вида докосване. Докосването на пролетта. Докосването на лятото. Докосването на зимата. След Тъмния бунт, когато Обсидиановите са се вдигнали на оръжие срещу железните прадеди, Съветът за Качествен контрол е водил дебати върху ликвидирането на целия Цвят. Знаеш как са им дали религия и са им откраднали технологиите. Но онова, което най-много искали да погубят, било невероятното сродство, което ги свързвало тогава. Затова инструктирали шамана на племената, подкупили и платили на лъжци да ги наплашат от допира и да твърдят, че той отслабва духа. Затова сега Обсидиановите се докосват само при секс. Докосват се помежду си, за да предотвратят смъртта. Докосват се и за да убият. Никакво гушкане. — Забелязвам, че тя ме гледа със самодоволна усмивка. — Но разбира се, ти знаеш всичко това.

— Зная го — усмихва се тя. — Но понякога е хубаво да си спомняш, че всичко това се случва с теб.

— А... — Кой знае защо, се изчервявам.

— Забравих, че ти можеш да се червиш! — Тя се заглежда в мен. — Сигурно не знаеш, но една от дисертациите ми на Луната бе посветена на грешките в теоремите за социологическа манипулация, използвани от Съвета за Качествен контрол. — Тя разрязва изтънчено

една наденичка. — Определих ги като недалновидни. Химическата полова стерилизация на Розовия род например е довела до трагично висок процент на самоубийства в Градините.

Трагично. Повечето биха казали „неефикасно“.

— Строгостта на законите, поддържащи йерархията, до такава степен не допуска изключения, че един ден те ще рухнат. След петдесет години? След сто? Кой знае! Имаше един казус, който изучавахме — Златна се влюбва в Обсидианов. Те възложили на Ваятел черноросаджия да обработи детеродните им органи така, че неговото семе да е съвместимо с нейните яйцеклетки. Разкрили ги и били екзекутирани и двамата, Ваятелите им били убити. Но такива неща са се случвали стотици пъти. Хиляди. Само че са изтрити от летописите.

— Ужасно е — казвам аз.

— И прекрасно.

— Прекрасно? — питам отвратен.

— Никой не знае за тези хора — казва тя. — Никой освен шепата Златни, които имат достъп. Човешкият дух се опитва да се изтръгне на свобода отново и отново — не чрез омраза, както при Тъмния бунт. А заради любовта. Те не подражават един на друг. Не са вдъхновени от други преди тях. Всеки иска да рискува, мислейки, че е първият. Това е храброст! И то значи, че е неделима част от нас като хора.

Храброст. Дали щеше да го каже, ако знаеше, че един от тези хора седи насреща ѝ? Дали тя живее в света на теориите, за който говореше Хармъни? Или би могла действително да разбере...

— Колко време още ще мине, питам се — продължава тя, — докато групировка като Синовеите на Арес открие архивите и ги излъчи? Направиха го с Персефона. Момичето, което пееше. Въпрос е само на време. — Тя млъква, присвива очи и ги вперва в мен, когато неволно откликвам при споменаването на Ео. — Какво има?

Не мога да ѝ кажа какво мисля, затова излъгвам:

— Дисертации. Социология. Ние с теб се специализираме в много различни неща. Винаги съм се питал що за живот си водила на Луната.

Мустанга ме оглежда закачливо.

— Охо? Значи си мислил за мен?

— Може би.

— Денонощно? Какво е облякла Мустанга? За какво мечтае? Кое ли момче целу... — Щом казва това последното, тя потръпва. — Дароу, искам да ти обясня нещо.

— Не си длъжна — казвам и ѝ махвам да замълчи.

— С Касий беше...

— Мустанг, нищо не ми дължиш. Ти не беше моя. Не си моя. Можеш да правиш каквото си искаш, когато си искаш, с когото си искаш. — Замълчавам. — Макар че той да е едно кръвогадно магаре!

Тя се изсмива. Хуморът изчезва също толкова бързо, колкото се е появил. В очите ѝ има болка. В полуотворената ѝ уста. Празните ѝ нож и вилица стърчат над забравената ѝ чиния. Тя поглежда надолу и поклаща глава.

— Аз исках да бъде различно — казва тя.

— Мустанг... — Слагам ръка върху китката ѝ. Въпреки нейната сила тя е крехка в моите яки ръце. Крехка като китката на другото момиче, когато го прегръщах в дълбините на мината. На онова момиче не можах да помогна. А сега ми се струва, че не мога да помогна и на тази жена. Искане ми се ръцете ми да бяха създадени, за да градят. Щях да зная какво да кажа. Какво да правя. Може би в някой друг живот аз щях да съм този мъж. В този живот думите ми, също като ръцете, са непохватни. Те умеят само да нанасят рани. Умеят само да рушат.

— Мисля, че знам как се чувстваш...

Мустанга отскача от мен.

— Как се чувствам?

— Не исках да кажа... — Чувам шум и замлъквам.

Поглеждаме — готвачът стои неловко с още един поднос в ръце. Той пристъпва напред на пръсти, а после притеснено излиза от стаята заднишком.

— Дароу. Млъкни и слушай. — Тя се взира свирепо в мен през кичурите коса, паднали над очите ѝ. — Искаш да знаеш как се чувствам ли? Ще го изплюя срещу теб. Цял живот са ме учили да уважавам семейството си преди всичко. Случилото се с брат ми в Института... Когато ти го предадох, това ме постави срещу всичко, в което ме бяха възпитавали. Но си помислих, че ти... — тя вдишва дълбоко, към края дъхът ѝ започва да трепери — ти си човек, заслужил моята лоялност. И реших, че е много по-важно в този миг да я отдам на теб, а не на Адрий, който никога не си е помръднал и пръста заради

мен. Знаех, че е правилно, но така отхвърлих баща си и всичко, на което ме е учил. Ти знаеш ли изобщо какво означава това? Той е смазвал семейства така, както други чупят пръчки. Той притежава невъобразима власт. Но не е само това. Той е човекът, научил ме да яздя коне, да чета стихове — и не само военна история. Човекът, който бе до мен и ме оставяше да се изправям със собствените си сили, когато падна. Човекът, който три години след смъртта на майка ми не можеше да отпрати поглед към мен. Той е човекът, когото аз отхвърлих заради теб. Не... — поправя се тя. — Не заради теб. За един различен живот, за да живея за нещо повече. За нещо повече от гордостта. В Института ние с теб решихме да нарушим правилата, да се държим достойно на място, където вилнееше ужасът. Затова създадохме армия от верни приятели, а не от роби. Избрахме да бъдем по-добри. А после ти се изплю на това, като напусна, за да станеш един от убийците на баща ми. — Тя вдига пръст във въздуха. — Не. Не говори. Не е твой ред само защото съм замълчала.

Тя не бърза да си събере мислите, склучва длани.

— Та сигурна съм, че разбираш — чувствах се объркана. Първо, мислех си, че в твое лице съм намерила някой не като другите. Второ, защото смятах, че си изоставил идеята, която ни даде възможност да завладеем Олимп. Смятай, че бях уязвима. Самотна. И може би заради това паднах в леглото на Касий — защото ме болеше и имах нужда от мехлем за болката си. Представяш ли си го? Можеш да отговориш.

Гърча се на меката седалка.

— Сигурно.

— Добре. А сега си набутай тая представа отзад. — Устните ѝ се свиват в строга черта. — Аз не съм някоя фру-фру пачавра. Аз съм гениална. Казвам го, защото е факт. По-умна съм от всеки, когото някога си срещал, освен може би моя близник. Сърцето ми не кара мозъка да оглупее. Стремях се към връзка с Касий по същата причина, поради която и подведох Суверена да си мисли, че ме настройва срещу баща ми: за да защитя семейството си.

Тя се втренчва в храната си.

— Винаги съм умеела да манипулирам хората. Мъже, жени, няма значение. Касий бе ходеща рана, Дароу — отворена и кървяща, въпреки че бяха изминали две години, откакто ти уби Юлиан. Един миг ми бе нужен да прозра това в него и знаех как да го накарам да ме

обикне. Дадох му охотен слушател, някой, който да запълни празнотата.

Строгостта в гласа ѝ изчезва. Тя се оглежда, сякаш би могла да избяга от започнатия от самата нея разговор. Ако млъкнеше, аз щях да се зарадвам повече.

— Накарах го да мисли, че не може да живее без мен. Знаех, че това е единственото, което би осигурило безопасност на останалите от моя род. Това бе най-доброто оръжие, което можех да притежавам в тази игра. И все пак... Струваше ми се, че съм толкова студена! Толкова ужасна! Все едно бях жестоката вещица, която впримчила Одисей, накарала го да се влюби и го държи за собствените си егоистични цели. Изглеждаше толкова логично. И когато той ме вземаше в прегръдките си, ми се струваше, че се давя. Сякаш бях загубена и се задушавах под тежестта на всичко, сторено от мен, задушавах се, понеже знаех, че ми предстои живот с нелюбим човек. Ала това бе заради семейството. Заради хората, които обичам, макар и да не го заслужават. Мнозина са жертвали и повече. Аз можех да жертвам това. — Тя клати глава и сълзите, напирани в очите ѝ, са огледално отражение на бликналите сълзи в моите очи. И те се отронват, когато тя промълвява: — Когато ти влезе на тържеството и... и сякаш земята се отвори да ме погълне. Почувствах се измамница. Порочно момиче, измислило си причина да извърши глупост. — Тя се опитва да избърше очите си. — Не виждаш ли защо го направих? Не исках ти да умреш! Не искам да умреш! Не като брат ми Клавдий! Не като Пакс! Бях готова на всичко, за да го предотвратя.

— Аз мога да го предотвратя.

— Ти не си непобедим, Дароу. Зная, ти се мислиш за непобедим. Но един ден ще откриеш, че не си толкова силен, колкото си мислиш, а аз ще остана сама.

Тя млъква, след като всичко, натрупало се в нея, изригва навън. Не ридае. Но сълзите потичат. Тя е от тези жени, които се срамуват от тях.

Гледката ме сломява.

— Ти не си порочна — казвам, като поемам дланта ѝ в своята. — Ти не си жестока. — Тя клати глава и се опитва да се дръпне. Прихващам брадичката ѝ с пръстите на дясната си ръка и накланям главата ѝ, докато погледът ѝ не се приютява в моя. — И онова, което

вършиш заради обичните си хора, не може да бъде осъждано. Разбираш ли! — Заговарям с по-плътен глас: — Разбираш ли?

Тя кимва.

Не бива да е така. Златните имат всичко, ала изискват жертви дори и от своите. Това място е извратено. Тази империя е грохнала. Тя изяжда кралете и кралиците си тъй лакомо, както и просяците, които бродят по земите ѝ. Но тя не може да вземе тази жена така, както взе погребаното от мен момиче. Няма да ѝ позволя да я погълне. Няма да ѝ позволя да погълне семейството ми в Ликос. Аз ще я победя.

Избърсвам сълзите от лицето ѝ с палец. Тя не е като тях. И когато се опитва да действа като тях, това разбива сърцето ѝ до дъно. Гледам я и разбирам, че не съм бил прав. Тя не е развлечение. Тя не позори моята мисия. Тя е смисълът на всичко. И все пак аз не мога да я целуна. Не и сега, когато, за да сломя тази империя, трябва да разбия сърцето ѝ. Няма да е честно. Аз съм се влюбил в нея, ала тя се е влюбила в лъжа.

— Не бива да му се доверяваш — казва тихо Мустанга.

— На кого? — питам, стреснат от неочакваните ѝ думи.

— На моя близник — прошепва тя, сякаш той седи в ъгъла на стаята. — Той не е човек като тебе. Друг е. Когато ни гледа, когато гледа хората, той вижда торби с месо и кости. Ние не съществуваме за него в действителност. — Навъсвам се, когато тя стисва ръката ми. — Дароу, изслушай ме. Той е изчадие, за което дори не знаят как да пишат приказки. Не бива да му се доверяваш.

От начина, по който го изрича, ми става ясно, че тя разбира нашия договор.

— Не му се доверявам — казвам аз. — Той ми трябва.

— Можем да спечелим тази война и без него — добавя тя.

— Нали каза, че не съм достатъчно силен.

— Не си — усмихва се тя. — Сам — не си. — Тя пуска кривата си усмивчица. — Имаш нужда от мен.

Де да беше толкова просто.

Скоро след това оставям Мустанга и тръгвам към покоите си. Коридорите са тихи и ми се струва, че съм сянка, носеща се през някакво метално царство. Не зная как да приема помощта ѝ. Нито как

да се държа с нея. Когато я видях с Касий бях толкова по-наранен, отколкото някога бих й признал, и част от мен разбира, че това не би могло да бъде изцяло манипулация. Той никога не е бил чудовище — и ако някога стане такъв, сигурен съм, че ще е заради мен.

Вратата на апартамента ми се отваря. Една ръка ме хваща за рамото. Обръщам се и виждам гърдата на Рагнар. Изобщо не съм го чул.

— **Някой диша вътре.**

— Сигурно е Теодора. Моята Розова икономка. Ще я харесаш.

— **Златен дъх.**

Кимвам — не го питам откъде знае — и свалям бръснача от китката си. Когато влизам, острието шушне и се разгъва в меч. Лампите светят приглушено. Претърсвам стаите на апартамента заедно с Рагнар и откривам Чакала, седнал в салона ми с чаша шери. Щом вижда оръжията ни, се изкикотва.

— Доста заплашителен съм, признавам.

Той е по хавлия и джапанки.

Отпращам Рагнар. С неговите рани мястото му е в медицинския отсек. Той неохотно се затътря навън.

— Като че никой не спи на тоя кораб — казвам, докато сядам на дивана до Чакала. — Мисля си, че ще трябва да попреустроим малко апартамента ни.

— Много си падаш да омаловажаваш, а? — Той гаврътва питието и въздиша. — Струваше ми се, че ще се удавя в оная проклета лагуна! Винаги съм си мислел, че смъртта ми ще е нещо величествено! Да ме изстрелят на Слънцето. Политически противник да ме обезглави. И после, като се случи... — Той потръпва и изглежда тъй крехък, същинско момченце. — Беше просто бездушна студенина. Като камъните на Института, които пак се сипят навсякъде около мен в онази мина.

В смъртта няма топлина. Аз плаках като дете, когато Касий ме намушка и си мислех, че умирам.

— Очевидно това променя нашата стратегия, но не вярвам, че трябва да промени съюза ни.

— Нито пък аз — съгласявам се. — Твоите шпиони ще са ни нужни повече от всякога. Плиний няма да приеме леко моето издигане. А ти си заклещен тук, в двора на баща си. Този Политико ще се опита

да премахне и двама ни. — Не споменавам Синовете на Арес. Както и предполагах, още щом излях онова вино в скута на Касий, всички ги забравиха.

— Плиний ще трябва да се махне. Но дотогава се налага ние с теб да поддържаме дистанция в Обществото, та той да не разбере, че заплахата срещу него е обединена. По-добре е да се заблуждава за индивидуалните ни ресурси.

— И за да продължат Телеман да разговарят с мен.

— Вярно. Те действително желаят смъртта ми.

— Както си е редно.

— Не че ми се свиди да им я дам. Просто е дяволски неудобно. — Той вади от джоба си холоком и ми го подава. — Синхронизирани са. Ще призова моите кораби да ни посрещнат, а предполагам, че ти ще останеш тук с новия си трофей. Няма да е добре непрекъснато да сноват совалки напред-назад.

Иска ми се да го разпитам за Лето. Защо го уби. Но защо да показваш на дявола, че познаваш силата му? Това само ме превръща в заплаха за него. А пък съм го виждал как се справя със заплахите. По-добре да се правя на невежа и да се старая винаги да съм полезен.

— Войната ни предоставя повече възможности — казвам. — В зависимост от това докъде искаме да се разпространи тя...

— Убеден съм, че ти схващам намека.

— Всички други ще се опитват да задушат пламъците, да запазят онова, което имат. Особено Плиний. И сестра ти.

— Значи тогава трябва да проявим повече хитрост.

— Тя не бива да пострада.

— Ако някога получи рана, убеден съм, че ще е от теб, не от мен. — Може и да е прав.

— Но и аз мисля като теб: раздухай пламъците. Разпали войната. Спечели я. Вземи трофеите.

— Мисля, че знам точно как да го постигна. Какво може да ми каже твоята мрежа за корабостроителниците на Ганимед?

ЧАСТ III ЗАВЛАДЯВАНЕ

*Когато Железният дъжд завали, храбър
бъди!*

Храбър бъди!

Лорн ау Аркос

25.

ПРЕТОРИ

— Ние сме погубени, тъй рече АрхиГубернаторът на Калисто. — АрхиГубернатор Нерон ау Август ни оглежда около масата, за да види дали разбираме колко сериозни са думите му. Орловите черти на лицето му улавят светлината в щабата на кораба. На нея бузите му изглеждат хлътнали и тя му придава вид на сокол, който гледа отвисоко над човката си. — И защо да не го каже? Ядрото се сплотява срещу нас. Нептун е на далечна Орбита — корабите на Веспасиан ще пътуват дотук шест месеца, за да ни подкрепят. И всичко това — докато собствените ми знаменосци се крият зад щитовете си в своите градове на Марс и ни пращат на помощ само вторите и третите си синове и дъщери. — Той поглежда двамата най-отдалечени на масата. — Тяхната немощ ни осакатява. А сега аз седя тук на съвет с моите Претори, моите воители, и що за велики планове разработват те? Бягайте! Това казват те! Избягахме от Луната преди месец. И оттогава не сме спрели да бягаме, защото Суверенът постъпи коварно и войските ѝ ни победиха и изтласкаха от Марс.

Не така си мислех, че ще протече това. Но пък и нищо не се е случило по моя вина, по дяволите! Проклети предпазливи глупаци обкръжават АрхиГубернатора! Златни, твърде уплашени да не загубят цялото благоволение и власт, спечелени в миналото, та да ги рискуват сега! Още по-лошо, те ме притискат! Сформират се съюзи срещу мен. Това си личи по очите им, по раменете им. Моята печалба е тяхна загуба. Дори и онези, които ме следваха на Луната. Дори и тези, които спасих от сигурна смърт. Така постъпват и с Чакала и смятат за своя победа, че го няма тук, в тази зала, да се заяжда с тях! Тяхна грешка!

Аз седя през десет стола от своя господар на тежката маса от червен дъб в щабата на неговия флагмански кораб, шесткилометровия дреднаут „Инвикт“. Таванът се извисява на четирийсет метра над нас. Залата е прекалено величествена и импозантна. От центъра на масата свирепо гледа издялан релеф на лъв. Над четирийсет стола са празни. Доверени съветници напуснаха, изоставиха Август, както плъхове —

потъващ кораб. С нас са Плиний, Претор Кавакс, синът му Даксо и петдесет от най-могъщите Претори, Легати и знаменосци на Август. Те не ме гледат на кръв. Никакви такива детинщини. Тези Златни властват над повече от един милиард души. Тъй че просто ме пренебрегват и внушават на Август съмнения относно моите идеи.

— Съгласни ли сме с АрхиГубернатора на Калисто? Погубени ли сме? — пита Август.

Преди някой да успее да отговори, великолепната порта се отваря и се приплъзва в мраморните стени. Мустанга влиза с бодра крачка и си подхвърля от ръка на ръка ябълка.

— Извинявам се за закъснението си! — Тя се усмихва лъчезарно на баща си, отива при него и целува с прекалена изисканост пръстена му с лъвска глава.

— Пратих вест преди час! — казва Август.

— Нима? — Мустанга хвърля един поглед на Плиний. — Трябва да съм я пропуснала. Разбрах, че сте тук само защото тръгнах да търся брат си да изиграем партия шах. — Тя се смее на шегата. Само Телеманите я схващат. С въздишка тя се отправя към далечния край на масата, като пътем стисва за раменете Даксо и Кавакс. Кавакс избоботва няколко топли думи за поздрав. Тя сяда и вдига на масата военните си обувки.

— Пропуснах ли нещо? Не съм, много ясно. Пипките се както винаги?

Бузата на баща ѝ потрепва.

— Тук не е конюшня. — Той оглежда обувките ѝ. Тя въздъхва, сваля ги на пода и избърсва ябълката в черния си ръкав.

Мустанга е една от прекалено малкото жени в залата. Агрипина ау Юлии би трябвало да е тук, но тъкмо нейното предателство лиши флотилията на Август от броя кораби, нужен за бързото превземане на Марс. И тъкмо нейното предателство накара Август да отреди воители, които да наблюдават Виктра, за да е сигурен, че лоялността ѝ към него е искрена. Наложил се да употребя почти цялото си влияние, за да я отърва от ареста.

Бяхме прогонени от световите на Ядрото тук, далеч отвъд орбиталния път на Марс. Нашите минни разработки на астероидите са завзети. Неговите авоари — замразени. А градовете на Август — онези, които все още не са се предали на Суверена — са под обсада. Да

не споменаваме, че за главите ни са обявени награди. На старците не им се харесва, че наградата за моята глава е втората по големина след тази за Август.

— Преди да ни прекъснат — продължава Август, — мисля, че някой оправдаваше своята пози... — *Хрус!* Гласът му секва, когато Мустанга шумно отхапва от ябълката. Тя оглежда начумерените лица наоколо. Сдържам се да не се изсмея.

— Господарю мой! — навежда се напред Плиний. — Боя се, че няма алтернатива, освен да продължим нашето тактическо отстъпление. Ако нещата се развиват по този начин, ние ще загубим. А вас, господарю мой, ще ви съдят за... — *Хрус!* Той трепва и завършва: — ... държавна измяна. — Оглежда подкупените си съюзници на масата. — Разполагаме само с един-единствен път.

— Да продължим да бягаме с флотилията, докато подкрепленията на Веспасиан пристигнат от Нептун — мърмори Август. — След шест месеца.

Плиний кимва:

— Или да се предадем.

— Да беше убил Октавия, като имаше възможност, момче — казва Кавакс.

— Ако я бях убил, всички тук щяха да са мъртви — отвърщам.

Даксо кимва.

— Той не искаше да те обиди. Мечтаеше си.

— Защо не уби Октавия? — взира се скептично в мен Плиний.

— Нямахте да успея. Бях в една стая с Айя ау Грим. Може би, ако ти беше там, щеше да се справиш по-добре, но аз съм простосмъртен човек.

Преторите, които си знаят работата, се засмиват.

— Дори и Лорн ау Аркос не би дръзнал — мърмори Август. — А веднъж го видях да убива Опетнен с бръснач. Дароу направи каквото можа. — Той насочва вниманието си към мен: — И ти ли смяташ, че сега трябва да бягаме?

— Това ви кара да изглеждате слаб.

— Ние наистина сме слаби — възразява Плиний. — Но това го кара да изглежда мъдър.

— Мъдреците четат книги по история, Плиний. Силните мъже ги пишат.

— Стига си цитирал Лорн ау Аркос! — сопва се Плиний.

— Мислех си, че си отворен към всякакви знания.

— Твоят дългогодишен живот несъмнено те прави авторитет по отношение на безброй неща — казва напевно Плиний. — Давай, рециклирай още максими от стари воители, та да научим повече за живота и за мъдростта.

— Не става дума за мен, драги Плиний. Тъй че прекрати тези *ad hominem*. — Посочвам АрхиГубернатора. — Става дума за нашия господар. За съдбата му.

— Колко театрално от твоя страна да го отбележиш, Дароу. — Август разтърква уморено очи.

— Младите проявяват плам, не могат иначе — продължава Плиний. — Но не бива да забравяме, че в благоразумието няма позор. Шест месеца забавяне е малка цена за победата. — Той разтваря длани с дълги пръсти. — Всъщност времето е наш приятел. Октавия не може да си позволи да претърси цялата Слънчева система, за да ни намери. Не и когато Сенатът у дома е тъй разединен. Нейната хватка ще е желязна. Тя ще дере гърбовете на другите АрхиГубернатори и не след дълго онези, които я следват, ще почнат да роптаят срещу заповедите ѝ. Те ще проумеят защо ние се борим срещу нея, а именно защото тя не е наш представител, а Императрица. Това ще ни даде време. А то на свой ред ще ни даде мощ. Което ще ни предостави възможност да договорим изгоден мир.

Претор Кавакс трясва с юмрук по масата.

— Пикая на това!

Същински титан, той сякаш е издялан не от плът, а от камък. Вратът му е толкова дебел, че не бих могъл да го обвия с длани. За разлика от повечето Златни той си е обръснал главата и е пуснал брадата си да расте. Тя е гъста и боядисана в кървавочервено. На по-слаба светлина засиява в тъмното като факел. На лявата му ръка са останали само три пръста. Казват, че синът му Даксо ги отхапал като малък. Въпреки че Даксо е вечно усмихнат и с тихия си глас навежда на мисълта, че ги е отхапал по-малкият му брат Пакс. Телеманите са единствените Претори в залата, които не са задължени по един или друг начин на Плиний. Кавакс ми е симпатичен.

— Жулят ми топките! Тия приказки на Феичка ми жулят топките! — усмихва се подигравателно Кавакс. — Не бива да сме в

това положение. Дайте ми позволение, господарю мой, и аз ще събера хиляда души от моята гвардия да се оправят със страхливците, неотзовали се на вашия призив. *Извинявам се, миличък!* — прошепва той на своя любим лисугер Софокъл — червено-златист остроух звяр, който трепва от гръмкия глас на господаря си. Софокъл си похапва дребни желирани бонбонки от грамадната длан на Кавакс.

Чакаме той отново да се върне към изказването си.

— Та ти казваше, Кавакс... — подканя го Август с бърза усмивка, запазена за любимците му.

— Татко! — Даксо сръчкава по-едрия мъж.

Кавакс се сепва и вдига очи.

— А... И когато им *откъснат* топките и ги увесят на собствените им уши, другите ще се сетят, че вие сте *владетелят* на Марс, и ще се молят да ви помогнат, Нероне!

Доволен, той продължава да гощава Софокъл с бонбонки.

— И ще узнаят, че ние, малцината благородници, сме били признати за лоялни — бърза да добави Даксо и посочва със замах Златните около масата, които кимат одобрително. Даксо смуче канелена пръчица. Той се усмихва дори повече и от Пакс, макар неговите усмивки да са само наполовина толкова великолепни, но пък са двойно по-дяволити. Засега съм виждал лицето му намръщено само веднъж — когато съзря Чакала на тържеството.

Точно тази злоба няма да утихне. А и не бива. Чакала им отне Пакс. В отговор Телеманите поискаха главата му. На свой ред Август прогони Чакала от Марс в изгнание. Ала сега войната носи нови усложнения и нови необходимости. И Чакала като че е опростен в очите на баща си, но не и в очите на Телеманите. Наблюдавам ги внимателно. Те не са глупаци, въпреки маската, която обичат да носят. Само се надявам да останат в неведение за моя съюз с убиеца на Пакс.

— На всички трябва да им се напомни, че верността към господаря не е нещо, което се отхвърля лесно — завършва Даксо със смайващо сърдечен глас. — Едно посещение на баща ми и сестрите ми би напомнило на другите знаменосци за задълженията им към вас във военно време. — Той накланя игриво глава и ни позволява да се възхитим на изработката на златните ангели, гравирани върху скалпа му. В природата на Телеман е да правят впечатление. — Може би това ще подсили нашите редици.

— Гръмовержци мои — усмихва се Август. — Вечно жадни за насилие! — Той прокарва пръст по opakото на издължената си лява длан. — Но не. Това напомняне ще трябва да почака. Наказанията могат да бъдат раздадени само след победа. Ще изглежда дребнаво, жалки мятания на удавник, като се знае, че флотилията ми е разпръсната, а легионите ми са затворени зад щитовете на моите градове.

Той се обръща към Плиний и пита как я карат останалите от нашите съюзници. Хвърлям крадешком поглед на Мустанга. Тя забелязва и вдига вежда насреща ми — чуди се кога ли ще започнем ние.

— Всичките ни Политици бяха *приети* — заговаря бавно Плиний. Днес той си е сложил много тежък пласт черно червило. — Както знаете, ние с моите Политици разговаряхме след бягството ни от Луната. И разработихме доста напредничав теоретичен разпад на потенциалните промени в съюзите...

— С компютри? — смее се гръмогласно Кавакс.

— С компютри — продължава Плиний, подразнен. — Моите Зелени аналитици разработиха симулации. На Галилеевите спътници — Йо, Калисто, Ганимед и Европа — никой няма да се присъедини към нас. Нито в симулация, нито в действителност.

— Не е учудващо — измърморва един ястребоподобен Претор. — Същите резултати получихме и ние за спътниците на Сатурн.

Плиний продължава:

— Естествено, те се боят от последиците, ако изберат погрешната страна. Губернаторите на Сатурн засега са загубена кауза. Те всеки ден виждат в своето небе трупа на Рея. В Галилеевия сектор присъствието на Лорн ау Аркос на Европа създава проблем. Неговите... изолационистки политически предпочитания се оказаха заразни за губернаторите на Юпитеровите спътници, особено откакто частната му армия отново е двойно по-голяма от всяка губернаторска войска.

— Изолация? По-скоро пенсия — въздъхва Август. — Може би той има право на нея.

— Ще се побъркаш, татко — обажда се Мустанга от края на масата. — Няма интриги, няма заговори, ни военни хитрости. Само семейството и време, което да прекараш с Адрий и с мен.

Усмивката му е изопната, непроницаема.

— Колко добре ме познава дъщеря ми.

— Онова, което най-много тревожи мен — обажда се Плиний, — е, че Галилейците, според собствените си думи, се съмняват в обосноваването на нашата кауза.

— Така е, защото нямаме кауза! — вайкам се аз, спомнил си своята роля. — Поне не такава, че някой друг да го е грижа.

— Дароу, ще бъдеш ли така добър да обясниш? — пита Плиний.

— И до това ще се стигне, Плиний — намесва се Мустанга. — Дароу гради драматичен ефект.

Оглеждам се из стаята — разигравам цял спектакъл.

— Спокойно може да се каже, че благородните Златни в тази зала разбират човешката природа. Нали? Дори и да не бе така, какво ни мотивира? Кауза? Не. Никой от нас няма кауза. Свободата? Волността? Справедливостта? — Завъртам очи. — Надали! Какво ни засяга, че Суверенът се държи като Императрица? Какво ни е грижа за Споразумението и за свободите, които то предлага на Златните? Нищо! Тук става дума за властта. Въпросът винаги опира до властта. Ние се борим срещу нея, защото сме се прикрепили към една звезда — АрхиГубернатора. Но звездата пада, гасне...

Кавакс се надига на стола си.

— Не обиждай господаря ни, сякаш...

— Сякаш той е какво? Глупак? Не, не е, тъй че зарежете. Белона завземат Марс. Те ще получат договорите, правителствените постове. Нас ще ни изтласкат в периферията, мъртви или без значение. — Гласът ми си играе с публиката. — Властта е единственото стойностно нещо в този свят. Вземете Такт ау Валии-Рат — мой верен съюзник в продължение на три години. Но веднага щом звездата ми започна да залязва, той открадна от мен и се изниза през задния вход. Крадец в нощта. Колко празни стола има тук, които преди Луната бяха заети? Толкова много мъже и жени, които биха пролели кръвта си за Август! Толкова много мъже и жени, готови да жертват очите си за него, когато той седеше на своя подиум в Егия! Сега... — Изтупвам ръце. — Ние губим. Да бягаме, това означава да отслабнем и да умрем. Ако искаме отново да се издигнем, привлечете Галилейците към нашата кауза, съберете Губернаторите на Сатурн под нашите знамена, а после да им

покажем, че не сме безсилни! Да им покажем, че пращим от сила! Ние сме арбитрите на живота и смъртта. Ние, а не Белона, сме Дом Марс.

Плиний понечва да каже нещо, но Август му махва да мълчи.

— Какво предлагаш?

— Галилейските семейства имат слабост към Луната по една-единствена причина. Търговията. Ганимед има своите корабостроителници. Калисто не е нищо повече от фабрика за Сиви и Обсидианови за армиите на Обществото. Европа е планета-океан и се занимава с банково дело, дълбоководно минно дело и ваканционни вили. Йо е житницата на всяка планета покрай орбитата на Юпитер. Те твърде много зависят от търговията с Ядрото, за да минат на наша страна. А дори и най-глупавото хлапе знае какво се е случило, когато Властелинът на пепелта се спуснал върху Рея. — Преторите кимат. — Затова ние трябва да ги впечатлим. Трябва да ги ужасим, та да разберат, че нашата сила може по всяко време да ги докосне и не могат да рискуват и да ни изолират.

— Как? — пита Август. Вече всички са налапали въдицата.

Поставям бръснача си на масата, за да разберат що за сделка предлагам.

— Вземаме им корабите. Вземаме им децата. Вземаме ги за съюзници така, както спартанците са вземали жените си. Насила и по тъмно.

Около мен се възцарява тишина. А после се надига врява. Плиний оставя своите Претори да разпердушният идеята. Каква енергия влага, докато шепне на ухо на Август! Поглеждам Мустанга, ала тя оглежда другите и ги преценява.

— Хвалби! — АрхиГубернаторът кара залата да утихне и отново се обръща към мен: — Не чух план.

— Планът е един. В две части.

Докосвам един дейтапад и холото, дадено ми от агентите на Чакала, се разгръща над масата и показва Ганимед. Спътникът сияе ярко в синьо-зелените цветове на своите океани и гори, бляскав на фона на мраморнобялото и оранжевото на мъглявата повърхност на Юпитер. Опасват го сиви корабостроителници. Давам близък план и те се простират над масата. Изброявам регистрираните кораби. Тези, които възнамеряваме да откраднем.

— Те имат и луноРазбивач.

Около масата подсвиркват.

— ЛуноРазбивач? — прошепва някой.

— Тази информация надеждна ли е? — пита Август.

Кимвам.

— Много. — Пръстите ми треперят, докато въртят изображението на доковете. В сянката на един орбитален док се вижда кораб като моя „Пакс“, но по-нов и по-голям. Черен като нощта и с дължина осем километра. — Суверенът го е поръчала за подарък на своя внук.

При гледката на този кораб-чудовище на Кавакс направо му потичат лигите.

— Каква любвеобилна жена.

— Ако приемем, че това не е скалъпено. — Плиний преглежда холото. — Как ти попадна тази информация?

— И на мен разни птиченца ми чуруликат на ухо.

— Не се свени. Важно е.

— Моите източници са си мои, точно както твоите са си твои, Плиний.

— Значи искаш да откраднеш луноРазбивача от Ганимед? — пита Плиний. — Това означава война.

Кискам се.

— Не, бъркаш. Искам да открадна всички кораби.

26. КУКЛОВОД

Плиний поглежда тревожно Август.

— Сториш ли го, войната няма да свърши, докато от едната страна не остане само пепел.

— Вече е така... — намесва се Кавакс.

— Това е друго — грачи Плиний. — То разширява обсега.

— Баща ми е прав! — заявява Даксо. — Ние вече открито се бунтуваме!

Плиний плясва по масата.

— Това е *друго*! Това обявява война на Обществото — не на Белона, не на Суверена като отделна личност. Ганимед не ни е нанесъл вреда. Това ще разбие всичко!

Август седи мълчаливо, а студентите му очи се взират в луноРазбивача от холото. Без да ме погледне, той пита:

— Ти каза, че твоят план бил в две части. Каква е втората?

Сменям холото. На мястото на корабостроителниците се появява Академията. Кораби опасват матовосивата ѝ повърхност. На заден план се въртят астероиди.

— Тези кораби са направо древни — заявява Лицен, преди да успее да заговоря. — В сражение са безполезни. Да не би да планираш да откраднеш и тях?

— Не, Претор Лицен. Планирам да открадна студентите. — Добавям още едно изображение. Институтът на Марс се присъединява към Академията. После още един Институт, на Венера. След това двата Института на Земята. И Институтите на Галилей и Сатурн. После и още, докато във въздуха се реят близо дузина изображения.

— Искам да открадна всички учащи се. Не за да се бият. За да поискам откуп.

— Кръвогаден ад! — Мустанга избухва в смях. — Дароу, ти нормален ли си?

Август се мръщи.

— Виргиния, овладей се.

— Аз се владеея, татко. Но не и твоето зло куче.

— Забравяш си мястото.

— А ти забравяш как изглеждаше Клавдий, проснат мъртъв на земята. И Лето също. Това ли искаш и за останалите от нас? — Тя съжалява за думите си в мига, в който се откъсват от устните ѝ.

— Затваряй си устата, момиче! — Август трепери от негодувание. Костеливите му пръсти стискат ръба на масата и тя проскърцва. — Откакто пусна между краката си онова момче от Белона, си като отвързана! Влизаш тук и се перчиш като Феичка! Хрупаш ябълка като дете! Престани да се правиш на циркаджийска курва и се дръж подобаващо за името си!

— Като живия ти син ли? — пита тя.

Той вдишва продължително, за да се успокои.

— Ще мълчиш или напускаш!

Мустанга изскърцва със зъби, но необичайно за себе си млъква. Устните на Плиний се извиват в предоволна усмивка.

— Не я обвинявайте, драги ми господа, ако войната вече ѝ е омръзнала — казва той, забивайки деликатно нож в ранения враг. — След толкова много нощни съвещания, прекарани в хоризонтална дипломация с Белона, нейната издръжливост вече не е каквато беше.

Кавакс се нахвърля върху Плиний. Даксо го дръпва назад тъкмо навреме. Но Мустанга първа надвиква врявата:

— Сама мога да защитя честта си, драги ми господине. Но от Плиний обидите трябва да се очакват. В края на краищата и мен ще ме е яд, ако жена ми превиваше гръб, за да се погрижи толкова много от младите ви наемници да се научат как да си пъхат както трябва мечовете в ножницата!

Плиний впива яден поглед в нея, а тя става и продължава:

— Напуснах Марс, за да трупам знания в двора на Суверена. Не съм изоставила семейството си, както толкова много от вас предполагаха. И не съжалявам, че съм заминала и съм пропуснала разговори като този. Защото вас, драги ми господа, като че ви бива само за едно и то е да се заяждате. При все това бързо постигнахте съгласие да ме нарочите за мишена за подигравки. Любопитно! Дали е, защото виждате в мен заплаха за вашата власт? Или е просто защото съм жена? — Тя се взира в няколкото жени, разпръснати около масата. — Ако случаят е такъв, samozабравяте се. Това общество е основано от

мъже и жени, според техните заслуги. Скъпият Политико Плиний е прав. Аз бих избегнала тази война. Всъщност се опитвах. Защо иначе според вас позволих на Касий ау Белона да ме ухажда? Но войната е тук. И аз ще защитавам семейството си срещу всички заплахи, както външни, така и вътрешни.

Август си позволява най-леката, най-оскъдната усмивка, близначка на първата. По-условна обич от неговата не съм виждал. Колко бързо може да нарече дъщеря си „курва“, а после да се усмихне, когато тя възвърне загубената власт над залата. Изведнъж тя вече е от значение.

— Тогава какво мислиш за моя план? — питам.

— Мисля го за опасен. Той увеличава размаха на войната, без да ни подсигурава ползи. Неморален е и създава опасен прецедент. Но пък неморалността е присъща на войната. Затова трябва просто да решим докъде желаем да стигнем.

— Ти познаваш Октавия по-добре от мен — казвам. — Тя докъде ще стигне?

Мустанга се умълчава.

— Ако постигнем победа и помолим за мир, независимо от позицията на силата или на слабостта, тя ще приеме предложението...

— Виждаш ли! — грейва Плиний.

Мустанга не се е доизказала:

— Тя ще предложи неутрално място. И в деня, когато ние пристигнем да сключим мир, тя ще стори всичко, което е в нейна власт, за да ни избие до крак.

Плиний поглежда ту мен, ту нея — разбира колко лесно са го изиграли.

— Значи няма връщане назад? Победа или смърт? — питам категорично аз.

— Действително, Дароу — отвърща тя с усмивка. — Победа или смърт.

— Като че те надхитриха, Плиний. Продължаваме нататък по плана на Дароу. — Август се изправя. — Утре Претор Лицен ще поеме командването на този кораб и неговата флотилия и ще увлече флотилията на Суверена в преследване, а аз ще отведа малък ударен отряд от корвети и фрегати на Газовите гиганти. С тях аз ще нападам корабостроителниците на Ганимед.

— Ще дойда с вас, господарю мой! — заявява гръмогласно Кавакс. При този звук лисугерът скача от скута му и се шмугва под масата да трепери.

— Не.

Лицето на Кавакс помръква.

— Не? Но, Нероне... Тамошната защита — бойни станции, изтребители, кораби-факли — те ще попилеят всеки отряд от корвети, който отведете! — Едрите му длани жестикулират умолително. — Нека ние го сторим за вас.

— Забравяш кой съм аз, приятелю мой.

— Поднасям извиненията си, не исках да кажа...

Август му махва да спре с извиненията и се обръща към Мустанга:

— Дъще, ще вземеш каквото ти е нужно от флотилията, за да осъществиш втората част от плана на Дароу.

Да гледаш Плиний сега, е все едно да гледаш дете, което стиска шепа пясък и се опитва да го задържи. Той не разбира какъв курс са поели нещата. Но не е чак толкова глупав, че и сега да играе играта си. Каквато си е змия, ще изчаква в тревата.

АрхиГубернаторът се обръща към мен:

— Дароу, какво ми каза ти, преди да пролееш кръвта на Касий?

— Казах, че вие трябва да сте Крал на Марс.

— Приятели мои... — Август отпуска тънките си длани върху масата със сковани пръсти. — Дароу прояви способности, които никой от вас не притежава. Той предсказва какво искам аз. Аз искам да бъда крал. Направете ме такъв. Свободни сте.

Залата се изпразва. Аз изчаквам заедно с Август. Той иска да поговорим насаме.

На минаване Мустанга се отърква в мен и игриво ми намига.

— Хубава реч — смънкавам аз.

— Хубав план.

Тя стисва ръката ми и после изчезва.

— Пак си в лигата — отбелязва Август и ми посочва да затворя вратата. Сядам близо до него. Суровите бръчки по лицето му се вдълбават, когато се вглежда в очите ми. Отдалече бръчките са невидими. Но толкова отблизо тъкмо те са онова, което изгражда лицето му. Загубата набраздява с такива бръчки лицето на човека и ми

напомня: *Това е мъжът, когото не бива да гневиш. Мъжът, на когото не бива да си длъжник.*

— Можем да приключим с праведното възмущение, преди да се е заизливало от езика ти. — Той склучва пръсти и изпитателно оглежда обработените кутикули. — Въпросът е елементарен и ще отговориш на него: ти демократ ли си?

Не бях го очаквал. Мъча се да не се оглеждам нервно.

— Не, господарю мой. Никакъв демократ не съм.

— Не си Реформатор? Не си някой, който иска да измени нашето Споразумение, за да създаде по-справедливо и по-порядъчно общество?

— Човекът сега е правилно организиран... — казвам аз и замълчавам. — Освен няколко изтъкнати изключения.

— Плиний?

— Плиний.

— Всеки от вас има своите дарби. А ти ще направиш добре, ако не се съмняваш в моята преценка да го задържа близо до себе си.

— Да, господарю мой. Но аз съм демократ не повече, отколкото вие сте Лун.

Той не се усмихва, каквото беше моето намерение. Вместо това натиска едно копче и от високоговорителите еква речта, с която завладях „Пакс“. Холозапис показва лицата с различен Цвят.

— Наблюдавай израженията им. — Той наблюдава моето, докато минава през поредица видеоклипове от различни части на кораба, показващи как екипажът слуша речта, която произнесох, преди те да въстанат срещу своите Златни командири. — Виждаш ли това? Ето това там! Искрата? Виждаш ли я?

— Виждам я.

— Това е надежда. — Мъжът, убил жена ми, изчаква лицето ми да ме издаде. Ще има да взема. — Надежда.

— Твърдите, че съм допуснал грешка ли? — питам.

Той си спомня стари думи.

— Омразен като портите на Хадес е за мен човекът, който крие в душата си едно, а говори друго.

— Душата ми винаги е била оголена.

— Така твърдиш ти. — Устните му леко се разтварят и изсъскват думите: — Но докато терористите разпространяват лъжи по мрежата,

докато бомби съсипват градовете ни, докато нисшеЦветните роптаят недоволно, докато започваме война въпреки термитите, спотайващи се в нашите основи, ти казваш *това*.

— Всеки хаос е...

— Затваряй си устата! Ти знаеш ли какво ще стане, ако другите Губернатори ни помислят за Реформатори? Ако другите родове виждат в моя род бастион на равенството и демокрацията? — Той посочва една чаша. — Потенциалните ни съюзници. — Бутва чашата от масата и я оставя да се строши. Посочва друга. — Животът ни. — И тя пада и се счупва. — Достатъчно е, че Реформаторският блок на Луната слухтеше около дъщеря ми. Не може да *изглеждаш* политически ангажиран. Остани воин. Остани скромнен. Разбираш ли?

Ами ако нисшеЦветните се съюзят с нас? — иска ми се да попитам, но тогава той би наредил на своите Обсидиани да ме убият на място.

— Разбирам.

— Добре. — Август поглежда ръцете си и завърта един пръстен на пръста си. У него се прокрадва колебание. — Мога ли да ти се доверя?

— В какъв смисъл?

От устата му изригва презрителен смях.

— Повечето биха казали „да“, без да мислят.

— Повечето хора са лъжци.

— Мога ли да ти поверя власт, автономна спрямо моята? — Той разсеяно се почесва по брадата. — Тогава мнозина напускат своите господари. Тогава очите им се изпълват с глад. Римляните са го учили пак и пак. Затова не са позволявали на генералите да прекосяват с войските си Рубикон без разрешение от Сената. Мъжете, предвождащи армии, скоро започват да осъзнават колко са силни. И винаги знаят, че точно тази тяхна сила няма да е вечна. Трябва да побързат да я използват, преди войската им да ги напусне. Но побързаните решения рушат империи. На сина ми например никога не бива да се предоставя подобна власт.

— Той си има своите делови начинания.

— Тази власт е бавна. Хитро постъпи той, макар и неподобаващо на името ми. Бавната власт може да смели всеки мудар враг. Но бързата власт, онази, която може да пътува с теб навсякъде и да върши

каквото ти пожелаеш също тъй резултатно като чук, удрящ гвоздей, тя е властта, която сече глави и краде корони. Мога ли да ти я поверя?

— Длъжен сте. Аз съм единственият, който може да отиде при Лорн.

В очите му блясва изненада — не е свикнал да разгадават машинациите му. Той бързо я заравя, не желае да отдаде признание там, където то се полага.

— Ти вече го знаеше.

— Вие желаете аз да се обърна към Лорн и да го помоля за помощ, защото ме е учил да се бия с бръснача.

— И защото те обича.

Примигвам тъпо.

— Не съм убеден, че това е думата.

— Той имаше четирима синове. Трима умряха пред очите му. А после и последният, при злополука, както знаеш. Убеден съм, че ти му напомняш за тях, макар в действителност да си по-способен и по-неморален, което е в твоя полза. Но точно колкото обича теб, Лорн мрази мен.

— Той мрази повече Октавия, господарю мой.

— И все пак. Няма да е лесно да го убедим да се присъедини към нас.

— Тогава няма да му оставим избор.

ЖЕЛИРАНИ БОНБОНЧЕТА

Телеманите ме чакат в коридора. Кавакс ме прегръща и така ме притиска, че гръбнакът ми изпуква. Даксо кимва с глава. Оставят ме зашеметен помежду си. За първи път говоря с всеки от тях, без да предстои да се бием. Да си кажа право, избягвах ги от срам, че позволих да се случи така с Пакс.

— Моето момче загуби единствено от теб — казва Кавакс. — Малкият Пакс. Ако е трябвало да подгъне коляно, не е срамно, че го е подгънал в дружба. Искане ми се само той да можеше да превземе Олимп с теб. Щеше да е знаменита гледка.

— Много би ми харесало да го видя как взема бронята на Проктор Юпитер.

Даксо се ухилва.

— Самият аз бях в Дом Юпитер. Прим, докато не загубих от Карн ау Белона.

— Тогава вярвам, че имаме общ враг.

— Освен онова копеленце интригант, дето уби малкото ми братче? — пита тихо Даксо. — Имаме много общи врагове, Андромед.

Кавакс вдига на ръце своя лисугер. Той го близва по шията, а после се вторачва свирепо в мен, преди да зарови муцуна в гъстата му червена брада. Има черни крака, а тялото му е покрито с тъмна червеникавокафява козина, с изключение на гърдите, които са бели. По-як и по-жилав от обикновена лисица и с тегло близо трийсет и пет килограма, той действително по размери повече го докарва на вълк.

— Лисиците са прекрасни създания — казва Кавакс и гали звяра.

Даксо кимва.

— Пакостници. Всеядни. Издържат срещу браконьерите. Моногамни. Много необикновени и способни да разширяват ловните си полета дори и на вълча територия. — Той вдига мрачен поглед към мен. — Но поради проклета приумица на природата лисиците зле се справят срещу чакалите. Помолихме Август да прати Адрий в

изгнание. За известно време той бе прогонен, ала сега се завръща във флотилията.

— Това е престъпно! — казвам.

Те кимват.

Даксо слага ръка на рамото ми.

— Момичетата... тоест сестрите ми и майка ми... искаха да ти кажем, че ние не те държим отговорен за смъртта на Пакс. Обичахме това момче и знаем, че ти си искал единствено почести за него. Знаем, че си кръстил кораба си на него. И няма да го забравим. Веднъж приятели — приятели завинаги! В нашето семейство е така.

Кавакс кима при всяка дума, произнесена от живия му син. Той подхвърля на лисугера си шепа желирани бонбончета.

— Та значи, ако имаш нужда от нас — предлага Кавакс и кима към щаба, — само кажи, и Дом Телеман ще подкрепи твоята кауза.

— Сериозно ли? — питам.

— Това щеше да зарадва моя Пакс — отвърща по-старият, Кавакс, с гръмотевичния си глас.

Стискам му ръката и си пробвам късмета.

— Простете, че се държа тъй невъзпитано, но ми трябва още сега.

Грамадни вежди се извиват в дъга — двата колосални звяра се споглеждат изненадано.

— Души, Софокъл! Души! — възкликва възбудено Кавакс. Едрият лисугер в краката му пристъпва предпазливо напред да ме проучи — подушва коленете ми, взира се в обувките и в ръцете ми. Промъква се между краката ми и търси. После се хвърля върху мен, опира лапи в бедрата ми и заравя муцуна в джоба ми. Софокъл се показва с две желирани бонбончета и скимти доволно.

— Магия! — бумти гласът на Кавакс и той ме шляпва по рамото. — Софокъл откри чрез магия благоприятен знак за одобрение! Каква добра поличба! Даксо, синко! Повикай сестрите и майка си. Жътваря зове, Дом Телеман трябва да откликне!

— Момичетата са заминали за Уран, татко. Ще прекарат там няколко месеца.

— Е, тогава ние трябва да откликнем.

— Не бих могъл да съм по-съгласен с теб, татко.

— Ще дам инструкции до един час — казвам.

— С огромно нетърпение! — продължава да ме тупа Кавакс. — Чакаме с огромно нетърпение да ги получим! — Той подвиква комплименти на преминаващите Оранжеви и ги ужасява с усмивката си до уши и одобрението си. С Даксо го наблюдаваме.

— Той действително ли вярва в магията? — питам.

— Разправя, че нощем гномите му крадат ушната кал. Майка ми смята, че твърде много са го млатели по главата. — Даксо се отдръпва и тръгва подир баща си. Но не може да скрие хитрата си усмивка, когато пъха в уста желирано бонбонче и се досещам откъде са се взели тези в джоба ми. — Аз твърдя само, че той живее в по-забавен свят от нас. Обади ни се скоро, Жътварю. Татко няма търпение!

След холосреща с Чакала, за да го информирам за моя план и след като го променям заради няколко негови препоръки, нареждам на Орион да зададе курс към Европа. Ще отнеме две седмици. Рок идва при мен на мостика и наблюдава скелетоподобния екипаж от Сини. И дума не обелва. Ала за първи път ме търси, откакто напуснахме Луната. Над главата ми е надвиснал товар.

— Извиня... — заговорвам.

— Не искам да говорим за Куин — казва тихо той. — Знаех, че ти искаше тази война. Ти я нагласи, вместо да ми се довериш да откупя договора ти и да те защитавам. Само не зная защо ме упои.

— Аз исках да те защита. Защото щях да имам нужда от теб след тържеството и не можех да рискувам твоята безопасност.

— Ами моите нужди? — пита той. — Ти нямаш право да избираш вместо мен, защото се боиш, че това може да осуети плановете ти. Приятелите не постъпват така.

— Постъпих неправилно.

— Неправилно? Да забиеш игла в шията ми?

— Много повече от неправилно. Но ти знаеш, че намерението ми е било добро, въпреки че идеята и изпълнението бяха толкова тъпи, че по-тъпи няма накъде. Ако трябва да падна на колене...

— Ей това ще е гледка! — Наясно съм, че се шегува, ала на лицето му няма усмивка, когато той се обръща и се отдалечава.

28.

СИНОВЕТЕ НА БУРЯТА

— Ти идваш при мен и предвождаш буря — казва приятелят ми, а вятърът развява брадата му, докато той гледа вълните ниско долу. — Ти знаеше ли, че тук, на тази планета-океан има момчета, които с леки лодки се втурват и в по-мощни вихри? Момчета от утайката на Сивите, на Червените, дори и на Кафявите. Тяхната храброст е налудничава, безумна. — Той с тежък пръст посочва от балкона бушуващата черна вода, над която се издигат десетметрови вълни. — Наричат ги „синове на бурята“.

Тук гравитацията може да те побърка. Всичко се носи из въздуха. При гравитация 0,136 от земната трябва да преценявам и контролирам всяка своя крачка, иначе ще подскоча петнайсет стъпки нагоре и ще трябва да чакам, докато изпърхам обратно до долу. Едно сражение тук ще прилича на подводен балет. Обул съм гравиБотуши само за да мога да се придвижвам удобно.

Старецът наблюдава как светът-океан се върти около неговия остров. Той е такъв, какъвто винаги ме е учил да бъда — камък сред вълните; мокър, ала безучастен към всичко, което се вихри около него. От брадата му капе солена вода. Блеснали златни очи примигат срещу свирепия вятър на бурята.

— Когато си в солта, ти се струва, че всеки вихър ще докара края на света. Всяка вълна е най-огромната, съществувала някога. Тези момчета яздят халите, захласнати от собственото си величие. Но от време на време се надига истинска буря. Тя троши мачтите им и изскубва косите им. И те не издържат дълго — морето ги поглъща цели. Но майките им са оплакали тяхната смърт много по-рано, както аз оплаках твоята още в първия ден, в който се срещнахме. — Той вперва очи в мен, присвил уста под гъстата брада. — Никога не съм ти го казвал, но аз не съм отраснал в дворец или в голям град като мнозина от познатите ти Безподобни. Баща ми смяташе, че на света има две злини: технологията и културата. Тежък характер имаше той. Убиец като всички тях. Но неговата твърдост се проявяваше не в

онова, което умееше, а в това, което отказваше да върши, в неговото въздържание. В удоволствията, от които лишаваше и себе си, и своите синове. Той доживя сто шейсет и три години без помощта на клетъчното подмладяване. Някак успя да преживее осем Железни дъждове. Ала при все това никога не е ценял живота, защото твърде често го отнемаше. Не бе от хората, способни на щастие.

Гледам как бившият Рицар на гнева Лорн ау Аркос се навежда от балкона на своя замък — варовикова крепост, издигаща се сред море, дълбоко 90 километра. Сградата е с модерни линии. Замъкът не е средновековен, а е смесица от минало и настояще — стъкло и стомана склучват остри ъгли с каменния остров; така прилича на мъжа, когото аз уважавам повече от всички останали Златни от неговото поколение.

Също като него, и този замък е сурово място, когато връхлетят бурите. Ала щом стихнат, слънчевите лъчи ще го окъпят, ще сияят през стъклените му стени, ще блестят по стоманените му подпори. Деца ще тичат по цялата му десеткилометрова дължина, през градините му, покрай стените му, надолу към пристанището. Вятър ще роши косите им, а от библиотеката си Лорн ще чува само виковете на чайките, грохота на морето и смеха на внуците си и техните майки, които той закриля вместо мъртвите си синове. Отсъства единствено малкият Лисандър.

Ако всички Златни бяха като него, Червените все така щяха да се бъхтят под земята, ала той щеше да ги просвети за тяхното предназначение. Това не го прави добър, ала го прави истински.

Той е набит, плещест и по-нисък от мен. Пуска празната си чаша за уиски във въздуха и оставя вятъра да я отнесе настрана. Тя пада долу и морето я поглъща.

— Казват, че във вятъра се чуват крясъците на мъртвите синове на бурята — шепне той. — Аз казвам, че това е плачът на техните майки.

— Бурите в двора умеят да притеглят хората обратно — отговарям.

Той се изсмива подигравателно — смях, презиращ идеята, че искам да зная всичко за бурите в двора, всичко за това кой вятър откъде духа.

Дойдох при него тайно, само с един кораб — моя петкилометров разрушител „Пакс“. Казах на господаря ми, че той не е длъжен да ни

помага. Но се бях вкопчил в надеждата, че би *пожелал* да ми помогне. Ала сега, когато отново виждам Лорн ау Аркос от плът и мускули, си припомням характера на този мъж и аз се тревожа. Той знае, че моите капитани и лейтенанти слушат през комуникатора в ухото ми. Отдадох му дължимото уважение и му го показах, за да не си мисли, че разговаряме на четири очи.

— След повече от век живот тялото ми все още не ме предава. — На пръв поглед човек би го помислил за около шейсет и пет годишен. Единствено белезите му действително го състаряват. Този на шията, подобен на усмивка, му го е оставил преди четири десетилетия един Опетнен по време на Въстанието на Спътниковите крале, когато Губернаторите на Юпитеровите спътници решили да създадат свое собствено кралство, след като Октавия свалила баща си от суверенския пост. Онзи, заместващ част от носа му, е от Властелина на пепелта, с когото се дуелирали като младежи. — Чувал ли си израза „Дългът на сина е величието на бащата“?

— Сам съм го произнасял.

Той изсумтява.

— Аз съм го живял. Мнозина съм загубил заради собственото си величие. Повеждам съм кораби към бурята умишлено. Всеки път жени и деца са ги следвали. — Той оставя вълните да говорят. Те се разбиват в скалите, после се оттеглят с плискане, повлекли разни неща към морето, наречено Дискордия.

— Не е редно, мисля аз, да се живее толкова дълго. Снощи се роди правнучката ми. Все още от пръстите ми лъха на кръв. — Той ги разперва; приличат на дървесни корени, разкривени и загрубели от стискането на оръжия. Едва забележимо треперят. — Те я извадиха от мрака на светло, от топлината на студа, и сами прерязаха пъпната връв. Светът би бил чудесен, ако това е последната разрязана от тях плът.

Той отпуска длани и ги полага на студения камък. Питам се какво ли би казала Мустанга на този човек. Да ги видиш един до друг, ще е като да гледаш как огънят се опитва да подпали камък. За пред хората тя се противеше на всичките ми планове, обаче всичко това го бяхме разработили заедно. Планове, скрити в планове, на свой ред скрити в планове.

— Като се замислиш какво чувстват ръцете — шепне Лорн. — Тези са усетили кръвта и душата на трима силни синове, докато

сърцата им са я изтласквали извън техните тела. Усещали са студенината на дръжката на бръснача, докато са откривали мечтите на младостта. Носели са любовта на момиче и жена, а после са усещали как тези удари на сърцето замират и замлъкват. Всичко това — заради собственото ми величие. Всичко — защото избрах да яхна морето. Всичко — защото съм силен и не умирам лесно като повечето хора. — Той бърчи чело. — На ръцете, мисля, не е било отредено да чувстват толкова много.

— Моите са почувствали повече, отколкото ми се иска — казвам. Усещам в тях *изпращяването*, когато Ео увисна на въжето. Допира на косата ѝ. Спомням си топлата кръв на Пакс. Хладината на бледото лице на Лея в студената утрин, след като Антония я закла. Зърнестото червено петно на хемантовия цвят. Голото бедро на Мустанга, когато лежахме край огъня.

— Ти още си млад. Като ти побелее косата, ще си почувствал още повече.

— Някои мъже не остаряват. — Нито един Пъклолаз.

— Някои не остаряват, да. — Той забива пръст в лъвския герб на Август върху тъмната ми униформа. — А лъвовете не живеят колкото грифоните. Ние можем да отлетим, нали разбираш. — Той размахва собствения си семеен пръстен, маха смешно с ръце като с криле и предизвиква у мен усмивка. Носи накита заедно с пръстена на Дом Марс. — Ти някога бе пегас, нали?

— Това беше символът... Това е символът на Андромед. — Измисленото ми Златно семейство. Ала този символ ми напомня за Ео. Тя ми посочи Мъглявината Андромеда, преди да умре. Пегасът означава едновременно тъй много и тъй малко.

— Чест е да останеш, какъвто си бил — казва той.

— Понякога се налага да се променяме. Не всички сме родени богати като теб.

— Да идем да намерим Икар в гората. — Той често го споменава на Марс, ала никога не съм виждал любимеца на Лорн. — Каролина се уговори с Винсент да му направят нова играчка. Мисля, че ти ще го оцениш.

— Къде са децата ти?

— В източното крило. Докато си тръгнеш.

— Толкова ли съм опасен?

Той не отговаря.

Тръгвам след приятеля си — той се прибира от балкона точно когато един от облаците на Европа изригва синя светкавица и тя пресича тъмното небе. Океаните ѝ бушуват, тресат се като огромни хлъзгави водни плочи и се просмукват в белите стени, сякаш планетата, покрита с океани, е сключила заговор да унищожи изкуствения остров. Въпреки всичко това замъкът и бушуващата буря изглеждат тъй дребни, когато виждам как Юпитер поглъща нощното небе отвъд облачната покривка — плътен газов гигант, взиращ се в нас от високото като главата на огромен мраморен бог.

Докато вървим из каменната вила, Лорн радостно поздравява всеки срещнат прислужник. Той вижда хора, не Цветове. Повечето служат при него от години. Трябваше да уча под негово ръководство. Но пък щях да се окажа тук — по-добър човек, ала неспособен да променя нищо тъй далече от центъра на Системата.

Коридорите са осеяни с детски играчки. Семейството му е тук — десетки любими хора, които той е събрал заедно, след като напусна обществения живот. Повечето живеят разпръснати по южните архипелази сред по-топлите води край екватора. Този месец ураганите са ги прогонили на север да потърсят убежище при дядо Лорн. Бурята като че ги е последвала.

Той отваря грамадна стъклена порта и ме извежда в центъра на своята цитадела. Тук си отглежда гора и тя покрива няколко акра на открито. Стените се издигат около гората и я затуват от яростните вълни. Знамената на Лорн плющят високо горе — ревящ пурпурен грифон на снежнобял фон. Дъжд капе по дърветата и свисти в игличките им, докато той задейства пулсКупол. Тогава дъждът зацвърчава по покрива му и се събира в гъсти облаци от пара. Той върви отпред, а аз се бавя и вадя малки черни стрелички, не по-дълги от ноктите на ръцете ми, от скрита в джоба ми кесия. Разпръсвам ги сред мъха досами вратата.

— Ти дойде при мен с краден боен кораб и ми поиска моите кораби и войници. Защо? — пита Лорн и се оглежда любопитно назад. Забързвам и разхвърлям още няколко, когато той се обръща пак. Чакам го да спомене Лисандър.

— Защото половината от Марс все още е завладяна от сили, верни на Белона и Суверена. За да освободим планетата от тях, са ни

нужни твоите кораби и войници. След като ги получим, Лунните господари и Губернаторите от периферията ще ни се притекат на помощ срещу Ядрото.

— Значи имаш нужда от мен, за да ти помагам в държавната измяна?

— Измяна ли е, ако кучето ухапе господаря си по ръката, понеже господарят се опитва да го убие? — питам.

— Ужасна метафора. — Той се спира и се оглежда из гората, търси с поглед нещо. — А... — Тръгваме отново.

— Въпросът е, че имам нужда от твоята помощ.

Той се изплюва на обраслата с мъх земя и ми посочва да го последвам нагоре по склона на един хълм. Ботушите ми разбиват прогнил от водата пън.

— Защо да ме е грижа за теб?

— Защото си ме учил.

— Учил съм и Айя ау Грим.

— Кой знае защо, мисля, че аз ще ти допадна повече от нея.

— И защо така?

— Аз имам чувство за хумор.

Той се смее.

— Айя умее да се шегува.

— Не говориш сериозно, нали?

— Срецнеш ли мъж, ти го познаваш. Срецнеш ли жена, тя познава теб. — Той се засмива на някакъв свой спомен. — Може да е по-лесно да я мислиш за някакъв среднощен ужас. Но тя е от плът и кръв. Има приятели, семейство! И смята, че ти ще си награда за тях.

— И все пак тя е тази, която уби приятелката ми.

— Да, чух. Детето е било у вас. Хитра тактика. — Той вперва присвити очи назад, в бръснача, увит около китката ми. — Сега всички ли си носят бръсначите като тъпащи?

— Такава е модата.

— Трябва да е навит на хълбока. Така ще си кльцнеш ръката, без да искаш. — Той въздъхва. — Твоето поколение... Такива нахали сте! Променяте неща без основание. Питам се, нагло момченце, когато пристигна тук с откраднатия си кораб, ти предполагаше ли изобщо, че аз, един стогодишен мъж, бих ви последвал в битка? Ами ако заради теб поставя в опасност всичките си прислужници и семейството си,

всички, които обичам? Заради теб, който ми отказа, когато ти предложих да станеш част от дома ми?

Не обръщам внимание на горчивината му.

— Ти напусна Обществото, защото си имаше основания, Лорн. Спомняш ли си защо?

— За да избегна гръмогласните глупаци.

— Мисля, че си напуснал, защото си смятал Обществото за болно. Защото вече не си е струвало да се жертваш за него.

— Стига си лаяло насреща ми, кутре!

— Значи съм прав.

— Не, не си прав! — Той се завърта ядно и застава пред мен. — Напуснах Обществото не защото е болно, а защото е мъртво! Обществото бе създадено, за да се наложи ред. Хората бяха наказани да се жертват, за да оцелее човечеството. Бяха им дадени Цветове и живот, ограничен и подреден, за да успеем да разрушим вечния цикъл на нашата раса — от благоденствие, през алчност към война. На Златните бе отредено да са пастири на останалите Цветове, не да ги погълнат. Сега отново сме в клопката на същия цикъл, тъкмо на онова, което се опитахме да избегнем. Та значи Обществото? Прекрасният сбор на цялата човешка предприемчивост? То е мъртво и се разлага от стотици години, а тези, които се борят за него, са само лешояди и червеи!

— Значи не е било заради смъртта на Брут. — Говоря за най-малкия му син, който е бил женен за починалата дъщеря на Октавия ау Лун.

— Това бе злополука.

— Удобна злополука — заявявам. — Носят се слухове, че дъщерята на Октавия е организирала преврат срещу майка си.

— Аз не вярвам на слухове — казва той мрачно.

— Ако ми помогнеш, мога да ти върна твоя внук.

— Лисандър е отглеждан с отрова в ухото. Той не е от моя род.

— Не си толкова студен. Лорн, срещал съм момчето. Прилича повече на теб, отколкото на нея. Не е порочен. Бори се за него.

Лорн се взира безмълвно в плющияция по пулсЩита дъжд.

— Ти се бориш с тирана, за да го замениш с тиран — казва той уморено. — Същата тази игра съм я гледал стотици пъти. Знаеш ли изобщо на кого служиш?

— Имам чувството, че ти се готвиш да ми кажеш.

— Няма да престана да съм твой учител само защото ти си спрял да слушаш. Седни. Не искам тази проклета история да разтревожи Икар. — Той сяда на един голям камък и ми казва да седна срещу него. Сядам. Той се прегърбва напред и започва да си играе с масивния пръстен на Дом Марс, надянат на пръста му. — Дом Август винаги е бил силен — убеден съм, че го знаеш. Дори когато Марс не е бил нищо повече от мина за хелий-3. С подкупи и убийства те успяха да се сдобият с повечето правителствени договори. И докато джобовете им се пълнеха, растеше и влиянието им. Те заедно с още няколко семейства — включително Белона и моето собствено — станаха господари на Марс. Ала имаше едно семейство, притежаващо повече власт, на име Цил. Те държаха АрхиГубернаторския пост и се ползваха с благосклонността на Сената и тогавашния Суверен. Когато твоят господар, тогава наричан просто Нерон, бе седемгодишен, баща му влезе в диспут с Юлий ау Белона. Бащата на Нерон се опита да подкупи Кафявата прислуга на Белона да отрови цялото семейство на вечеря. Планът се провали. Започна междуродова война. Бащата на Нерон призова своите знаменосци и ги поведе срещу Белона и АрхиГубернатор Цил, който бе обявил подкрепата си за Юлий ау Белона. Тогавашният Суверен не се намеси и вместо това позволи двата рода да влязат във война. Накрая бащата на Нерон попадна под обсада в Егия, където флотилията му бе разрушена и пленена около Фобос. Цил погуби бащата. Само малкият Нерон бе пощаден от наказанието, сполетяло Дом Август. Пощадиха го, за да не изчезне от историята един старинен род, участвал в Завладяването. Казват, че АрхиГубернатор Цил дори дал на малкия Нерон грозде да утоли жаждата си, защото в изгорения град около тях нямало вода. След това го отгледал в собствения си двор. Двайсет години по-късно Нерон, винаги смятан за честен и почтен човек, съвсем не като порочния си баща, поиска ръката на Иона ау Белона. Тя бе най-малката, любима дъщеря на стария Юлий.

Лорн се загледа нагоре, във водните капки, падащи от игличките на надвесените вечнозелени дървета.

— Добре я познавах. Синовете ми й бяха другарчета в игрите. И Нерон познавах. Харесвах го, макар и като дете да беше малко студен. С надеждата да излекува незарасналите рани на миналите поколения и

да направи Марс единен и силен Архигубернатор Цил се съгласи. Белона се венча за Август. Сватбата бе прекрасна. Аз представлявах Суверена като Рицар на гнева. И прекарах чудесно. Никога не бях виждал Иона толкова щастлива, както в прегръдките на този строг млад мъж. Но същата тази нощ, когато Белона се завърнаха в дома си заедно с останалите от семейството, пристигнал колет. В него старият Юлий намерил главата на дъщеря си. В устата на Иона били натъпкани гроздови зърна, заедно с двата венчални пръстена. Той събрал дъщерите и синовете си, включително и бащата на Касий, и отлетял в Цитаделата да иска правосъдие от Архигубернатор Цил също както двайсет години по-рано, когато Август се надигнаха за пръв път. Но вместо стария си приятел завари на Архигубернаторския трон младия Нерон, подкрепен от Преторианци и двама Рицари Олимпийци. Единият бях аз. Беше ми казано от моя Суверен, че Цил е заплаха за Обществото, тъй че извърших онова, което ми бе наредено. Родът Цил бе заличен и изтрит от летописите. По-късно открих, че Нерон е влязъл в съглашение с дъщерята на тогавашния Суверен. Ти я познаваш като Октавия ау Лун. Тогаваш по-млада, тя убедила баща си да даде на Нерон трона на Марс и да му позволи да отмъсти — в замяна спечели подкрепата на Нерон, когато поведе фракцията, свалила от власт и убила баща й пет години по-късно. Това е мъжът, за когото ти започна война.

— Не знаех — казвам тихо.

— Историята се пише от победителите.

Лорн ме поглежда и бръчките по лицето му сякаш стават по-дълбоки.

— Не искам да воювам, Дароу. По мое време видях как изгаря спътник, защото един мъж не иска да се преклони. Предвождал съм милион воини, изстреляни от бойни кораби, за да превземат планета. Не би могъл поне мъничко да си представиш какъв е този ужас. Мислиш си само колко прекрасно ще бъде. Но това са мъже. Това са жени. Те имат семейства. И измират с хиляди. А ти ще си безпомощен да защитиш дори най-добрите си приятели. А! — посочва той нагоре по хълма. — Ето го Икар.

От боровете капе дъжд, докато си пробиваме път през ниските дървесни клони и намираме Икар, грифона — домашен любимец на Лорн, да спи в голямо легло от мъх, разположено върху висока

издатина сред горичката. Лапите на Икар са свити и долепени до тялото му. Крилата му се извиват около него, докато спи — преливащи и блестящи от водни капчици. Едрата му орлова глава е, кажи-речи, по-голяма от мен, едното му око е колкото половината ми череп. Добре са го изработили Ваятелите.

— Изглежда мирен, когато спи — казва Лорн.

— По-голям е от всички, които съм виждал. — Не мога да прикрия страхопочитанието в гласа си.

— Значи не си бил нито на марсианския, нито на земния полюс.

— Откъде го купи?

— Марсианските Ваятели го изработиха за семейството ми. Проклет да е онзи моден тъпак Занзибар! Икар е от същия род като зверовете във високите орлови гнезда на марсианския Северен полюс. От онези, с които плашат Обсидианите, че магията действително съществува. — Той гали спящия великан. — Още ли си влюбен в дъщерята на АрхиГубернатора? — Обръща се и ме поглежда обнадеждено. — Затова ли го правиш? Чух за нея и онзи Белона.

— Не е заради случилото се между нея и Касий — казвам.

— Не е ли? — въздъхва той. — Това поне бих могъл да го разбера. Тогава действаше доста мърляво, да знаеш. „Виещият се дим“ щеше да го довърши с три движения.

— Не действах мърляво. Правех шоу.

— Оплеска я! Виолетовите са по шоуто. За шоумен ли съм те учил?

Заобикалям го, за да погала Икар.

— Значи действително те е грижа за мен.

Той не ми отговаря доста време, и тогава разбирам, че мигът почти е дошъл.

— В друг живот ти щеше да си един от моите синове, Дароу. Щях да съм те намерил по-рано, преди да се случи онова, което ти е вдъхнало този гняв — каквото и да е то. Нямах да те отгледам тъй, че да станеш велик човек. За великите няма покой. Щях да те направя порядъчен човек. Щях да ти дам кротката сила да остарееш с жената, която обичаш. Сега мога да ти дам само шанс. *Икар!* — проехтява гласът му.

Грифонът се размърдва до него, кехлибареното му око ми показва моето отражение. Земята се разтърсва, когато създаването се

раздвижва и изкоренява едно дърво с такава лекота, с каквато аз бих изскубнал косъм.

Дръпвам се от звяра — не съм сигурен в намеренията на Лорн.

— Какво става? — питам Лорн.

— Погледни кораба си. — Той посочва нагоре в нощта. През разкъсаните облаци виждаме дългия ми кораб да блести на орбита. Вече не е сам. Сега корабите-факли идват за него, приплъзват се под прикритието на екватора на Европа, за да пленят „Пакс“.

— Преториански смъртоносен отряд те причаква вътре в моя дом, Дароу. Начело е Айя ау Грим. Те ще те пленят, оковат и отведат пред Суверена.

— Предал си ме? — питам.

— Не. Те пристигнаха още преди дни. Заплашиха ме. Какво бих могъл да сторя? Флотилията им се предвожда от Келан ау Белона. Тя ще унищожи или плени кораба ти. Не мога да попреча на това. Но аз не искам да умреш. Затова Икар ще те отнесе на един остров, където съм скрил кораб за теб. Използвай го, за да избягаш.

— Ще навредят ли на семейството ти, ако избягам?

— Може и да опитат — изръмжава той. — Това са последиците на твоето решение, и на моето.

Застанал е с гръб към морето.

— Искам да угасна в покой. Тъй че моля те, Дароу, тръгни си и никога не се връщай.

Той посочва Икар и аз виждам на гърба на звяра тънко седло — новата играчка, за която той спомена. Но аз нямам нужда да бягам. Отхвърлям предстоящото с поклащане на глава.

— Съжалявам, приятелю. Ала не мога да позволя това.

— Да го позволиш? — Той се обръща.

— Ти ще се присъединиш към нас в тази война. — Бръсначът ми се разгъва. — Независимо дали това ти допада, или не. — Започвам да говоря по комуникатора си и нареждам на моите Виещи да се подготвят за издигане, а на Титаните — да докарат корабите.

Кръвта се оттича от лицето му и той поглежда звяра, изобразен върху китела ми.

— Лъв в края на краищата.

29.

ГНЕВЪТ НА СТАРЕЦА

Подготвих капана още преди да напусна флотилията. Всички тайни накрая ги прошепват на ухо на Плиний, а той нищо не би желал по-силно от навременната ми кончина, особено след като го предизвиках на събранието на АрхиГубернатора. Значи си е свършил работата. Плел е интриги и заговори и си е намерил съюзник срещу големия лош Дароу ау Андромед лично в лицето на Суверена — факт, който радостно ще споделя с Август възможно най-скоро.

Корабите на Суверена са се спотаили сред развалините на изоставена космическа станция, някога използвана като база за операции по тераформиране. Келан ау Белона е действал хитро, ала предвидимо. Най-голямата ми вторична войска — група кораби на Телеман, — която скрих зад друг по-малък спътник, ще причака в засада войската на Белона след шейсет секунди и ще се изстреля иззад обратната му страна, като използва гравитацията му за набирање на скорост. Под командата на Рок до края на деня ще разполагам с десетте кораба на Белона, които да прибавя към личната си армада.

— Ти знаеше — обвинява ме тихо Лорн, а силната му длан сграбчва яката на униформата ми и ме разтърсва. — Ти знаеше! — А той знае какво означава за него. Това не е просто моята победа. Това е неговото поражение. По един или друг начин той трябва да се съюзи с някого. И аз го улесних в избора на страна.

— „Ако си лисица, играй заека“. Не си ли ме учил ти на това? Но ще изглежда така, сякаш *ти* си знаел, че съм ѝ заложил капан. Че ти си ми подшушнал новината за нейната клопка. — Щом той ме пуска, докосвам рамото му. — Съжалявам, приятелю. Искрено съжалявам. Но ти си част от тази война.

Челюстта му се движи, но той не казва нищо.

— Суверенът ще прати своите Преторианци отново на Европа, след като си тръгна — казвам аз. — Само че този път те ще дойдат за теб и за семейството ти. Пурпурно-черните им кораби ще те обстрелват от орбита, докато твоите острови и градовете ти на

архипелазите, на континентите и по издигащите се на юг планини се превърнат в стъкло и бъдат погълнати от моретата. Водите ще оплакват твоите съборени кули, а от дома ти няма да остане нищо освен крипти в дълбините. Освен ако не победим.

Очите му дирят в мен нещо, което да му даде време. Ала виждат само онова, което от самото начало го накара да ме вземе под крилото си — вижда себе си. Повечето мъже биха дали всичко за това, ала тук и сега на него му се иска да види каквото и да било друго.

— Аз изложих семейството си на риск, за да ти помогна да избягаш. Приех те, учих те. А ти ме предаваш като другите. Като Айя.

— Съжаление ли търсиш? Ти ми позволи да дойда тук, Лорн. Ти щеше да обречеш приятелите ми горе на мъчения и смърт, макар и да ми предостави път за бягство. Ала моите приятели няма да попаднат в плен!

Посочвам нагоре към огнените разрези в нощното небе, докато вторичната ми войска се стрелва около Европа.

— Намрази ме, но се бий на моя страна! — казвам на Аркос. — Само тогава твоето семейство ще оцелее. — Протягам ръка на бившия си учител. Той вади бръснача си.

— Би трябвало да те убия.

— *Може ли да дойда и да го застрелям тоя дядка?* — пита ме Севро по комуникатора.

— Задръж — казвам му.

— Забравяш. — Лорн вади от джоба си собствения си дейтапад. — Бих могъл да наредя на моята флотилия да унищожи твоята, момче.

— Не и преди моята да победи тази на Суверена.

— Но тогава тя ще разбере позицията на Дом Аркос. Ще разбере, че си ме надхитрил. Че моят род не участва в това.

— Направи го тогава — казвам аз на Лорн. — Изстреляй корабите си, ако смяташ каузата ми за несправедлива. Повали ме, ако ме смяташ за чудовище. — Пристъпвам напред и заставам до него. — Но ти познаваш душата ми. Познаваш сърцето, което бие тук вътре. Избери мен. Или избери онази тъма. — Кимвам надолу към хълма сред горската градина, откъдето дойдохме тук. Дванайсет Обсидианови Преторианци влизат в колона през същата стъклена врата, през която минахме ние. Огромни мъже и жени в черно-пурпурни брони и черепошлемове. Само един Опетнен — той е по-слаб от другите, като

змия, изправена на опашката си. Бронята му е бяла и изцапана с цветовете като с кръв.

Те са на по-малко от петдесет метра от нас. Заедно с тях, пониска от другите, ала по-величествена, е Рицарят Протей в своите златни доспехи. Бръсначът ѝ сияе с цветовете на мъглявина, а бронята ѝ бушува като вълните, блъскащи белите стени на острова на Лорн. Айя се вира в нощното небе, където вижда моята засада да се разгръща. Тя прибира шлема си в бронята.

— Значи предателите били двама! — провиква се тя. — Дом Аркос също е прегърнал измяната! Лорн! Ти си на страната на лъвовете?

— Дом Аркос стои настрана! — извиква Лорн в отговор.

— Настрана? — Убийцата на Куин се мръщи и накланя глава и аз виждам белезите от дуел по дясната страна на шията ѝ. Котешките ѝ очи оглеждат горите за признаци на клопка. — Няма такова нещо!

— Бях измамен също като теб, Айя! — извиква Лорн. — Дароу знаеше, че си тук. Нямам представа как. Но аз не съм ваш враг. Искам само да бъда оставен на мира.

— Такъв избор никога не е имало! — провиква се Айя. — И ти го знаеш по-добре от всеки. Или си с нас, или си против нас, Лорн!

— Айя. Не. Нямам участие в това! Никакво!

— *Силните винаги участват* — мърморя аз.

— Няма да позволя да ми извиват ръцете! — Той ме пронизва със сърдит поглед. — Аз нямам причини за кавги с никого от вас. Сега съм мирен човек.

— Тогава защо мечът ти е изваден? — усмихва се Айя. — Прави каквото знаеш. Слез долу и говори, учителю. Не бива да крещим! Не казваше ли така, когато аз надигах гневно глас? — Тя оглежда грифона, който сега ръмжи до нас. По-голям е от четири коня. Питам се какво ли биха постигнали тези нокти срещу бронята им.

— Нейните кораби са загубени! — прошепвам на Лорн. — Какво ли би ѝ наредила Октавия?

— Да ни убие. От злоба.

Снишавам глас:

— Тогава немаш избор.

— Тъй ще изглежда.

Айя ме гледа как коленича на земята и загребвам пръст в шепа. Проучвала ме е. Знае какво означава това. И че трябва да се чуди какъв ми е планът. Защо съм дошъл сам. Ако действително залагам засада в небето, няма ли да заложа и долу? Тъкмо се готвя да ѝ изкрещя нещо, когато още една фигура излиза през вратата, за да се присъедини към Айя. Той е висок и слаб. С по-тъмна кожа от моята. Със самодоволно изражение на отегченото патрицианско лице. Такт. Цял в преториански доспехи. Той се промъква напред, сянка в пурпурно и черно, и оглежда с опасение небето, преди да разцъфти насреща ми в крива усмивка.

— Като говорим за предатели... — провиквам се. — Здравей, Такт. Много хубава броня си имаш.

— Жътварю, драги ми господине! — изревава Такт и ми показва кръст. — Къде е Севро? — Той се навежда да каже нещо на Айя. Тя се изправя и отново поглежда към дърветата наоколо. Нейните войници се събират в отбранителен строй. Такт ги предупреждава за моите фокуси. Те разбират, че нещо не е наред. Егидите им се задействат и заблестяват над оръжията.

Лорн затваря очи, вдига лявата си ръка във въздуха и усеща плушенето на бурния вятър.

— Остави Айя на мен. Повече късмет ще имаш срещу Опетнения.

— Не. Всичките са мои. *Севро, издигни се!*

Виещите изплуват от морето зад замъка. От тях тече вода, докато безшумно прелитат над стометровите стени, броните им лъщят като черупките на черни бръмбари. На всеки нагръдник е изрисуван златен лъв. Присветва мълния и златото проблясва. Те тихо накацват около нас.

— *Моите* синове на бурята — казвам аз на Лорн. Двайсет новобранци са дошли от семействата на Виещите и от редиците на Телеман. Севро проведе изпитания. Чувам, че забавлението било доста кърваво. Включвало змии, алкохол и гъби. Само това ми съобщиха.

— Гоблин! Защо вечно се криеш! — провиква се Такт. Гласът му е отявлено присмехулен, но той пак поглежда тревожно към небето. — Поне този път е по-добре от конски търбух.

Севро вади ножа си за дране, същият, който използваше за скалпиране заедно с Харпията преди години. Закривен, изготвен по

поръчка. Потупва се с него по чатала и посочва Такт. Очите му се стрелват със Айя.

— Ти уби Виещ, Айя — казва той. — Грешен ход.

Както и очаквах, появата на Виещите вдъхва увереност на Айя и Такт. Това те го разбират — имал със скрити войници. Вече нямам. Битка до смърт. Чест. Гордост. Войска срещу войска. Обсидиановите Преторианци запяват ужасната си гърлена песен. Тези мъже желаят единствено славен край. За да отидат при роднините си във веселите зали на Валхала с меч в ръка. По команда на Айя те правят крачка напред. Най-смъртоносните мъже и жени в Слънчевата система и сред тях — един Опетнен.

И аз прилагам наученото от Евей.

Отрязвам пътя на Айя, като взривявам шиповете мини, които посипах по земята, когато с Лорн излязохме в гората-градина. Само че Такт е достатъчно бърз. Той сграбчва Айя отзад и я дръпва силно — толкова силно, че и двамата пропадат навътре през вратата тъкмо когато първият взрив раздира соления въздух.

Взривовете са на степени. Първо идва сътресение, което вади от строя пулсЩитовете и разпръсква Преторианците из въздуха. Следва гравияМа, която ги придърпва обратно към източника на експлозията, както вакуум всмуква мухи. А после идва и третото — чиста кинетика, която унищожава брони, кости и плът и праща воините нагоре във въздуха, разпръсква парчетата от тях на слабата гравитация, както подухването разпръсква семената на глухарче. Крайници се спускат полека надолу. Кръвта пада на капки като мъниста и се разплисква по земята. Взривът разкъсва покрива на купола над нас и дъждът отново рухва над градината, за да угаси огньовете и разрежи кръвта, изтичаща в двайсетината бомбени кратера. Само трима Преторианци са оцелели. В лошо състояние са.

— *Не я оставяй да избяга!* — парва слуха ми гласът на Рок. Той гледа холоизлъчването ми в кораба горе.

Моите Виещи не са и помръднали още.

Лорн кипи от ярост към мен, говори нещо за чест.

— Какво? — ухилвам се подигравателно. — Ти си мислиш, че се бия честно ли?

— Дароу... — изсъсква Севро, докато изчаквам. — Дароу...

— Задръж.

— *Тя се измъква!* — стряска ме гласът на Рок. Той прелива от злоба, каквато не подозирах, че притежава. — *Дароу!*

Изръмжавам му да си гледа своята работа в битката.

— Дароу... — умолява Севро. — Достатъчно се проточи.

Лорн гледа и може би започва да разбира.

Щраквам с пръсти.

— На лов!

Виещите се устремяват напред като отвързани вълци, за да довършат започнатото от бомбата. Довършват останалите Преторианци. Севро изкрещява името на Такт сред воя, щом се втурват в замъка да търсят него и Айя.

— *Дароу, на какво си играеш?* — пита ме Рок по комуникатора. Оставям лицето му да се появи в ъгъла на вградения в шлема ми монитор. Мускулите на челюстта му треперят. — *Ако Айя избяга...*

— Затваряй си устата — казвам на Рок, щом виждам докладите: един от нашите кораби-факли понася тежки повреди. Той се разсейва. — Там горе умират хора. Съсредоточи се върху собствената си задача. — Прекратявам връзката.

На дисплея ми се появява изображението на Харпията.

— *Морското конче е под водата.*

— Добре. А Такт?

— *Ни следа.*

— Разбрах. — Прекъсвам връзката.

— Айя потъна в морските дълбини. Но от Такт няма ни следа — докладва ми Севро няколко минути по-късно, докато Виещите претърсват вътрешността на замъка от стая в стая. — Крие се. Освен ако не се е телепортирал. — При последното научнофантастично предположение той се изплюва. — Питай дядката къде са.

Черна тревога се промъква в мислите ми. Обръщам се към Лорн:

— Какво би ги накарала Лун да предприемат, ако не са успели да убият теб и мен? Ако е смятала някого за заменим, какво би им наредила?

Той стои под дъжда доста време. После лицето му пребледнява.

— Децата... — Аркос се втурва покрай мен и тича през разкъсаните от бомбите тела към изпочупената стъклена врата. — Те ще избият внуците ми! — провиква се той назад.

— Къде са децата? — питам Севро.

— Какви деца? Никакви деца не намерихме.

С проклетия хукам подир Аркос.

— Скрих ги — подхвърля ми той през рамо, докато тича надолу по коридора на замъка. Бърз е за старец, но гравитацията ни забавя и започваме да се оттласкваме с ръце от стените и тавана, а за да изминем дългите коридори ползваме гравиБотуши. Прелитаме покрай ъгъл след ъгъл. И когато той докосва главата на каменен грифон и една стоманена стена се смъква, за да разкрие таен коридор, усещам мириса на кръв. Два трупа лежат от двете страни на коридора. Един Сив, един Обсидианов. Задминавам Аркос и изхвърчавам напред. Смъквам се надолу по поредица от стълбища, като се захващам за дръжките по тавана, и най-накрая се оказвам пред две врати. Отварям едната. Просто склад. Отварям другата и бръсначът ми се плъзва в ръката.

— Такт... — произнасям бавно.

Той е с гръб към мен. Около него лежат три тела и кръвта им се събира в локва около обувките му. Бръсначът в ръката му се увива и се втвърдява — той стои, обронил глава, в стая, пълна с жени и деца. Кръв струи по гъвкавото като живак острие. Убил е двама мъже и една жена. Обсидианови.

Когато пристигнах, Аркос скри тук от мен децата, неколцина Златни, неколцина Сребърни и няколко Розови и Кафяви. Такт би могъл да убие половината от тях с ленив замах на бръснача си, преди да стигнем до него.

— Такт, спомни си *своите* братя! — казвам му и гледам децата.

— Братята ми са лайна! — смее се той дрезгаво, гласът му звучи странно. — Казаха, че трябва да изляза от сянката ти. Майка ми ме нарича Могъщия Слуга. Ти знаеше ли го?

Децата плачат в ъгъла. Едно момиченце е заровило лице в майчиния си скут. Жените не са въоръжени. Тези не са воители като Виктра и Мустанга. Кафява детегледачка закрива очите на Златно дете. Чувам Аркос в тунела зад мен.

— Заповедите на Лун са неморални — казвам на Такт.

— Тя ме попита дали мога да заема твоето място, *Жътвар* — отговаря тихо Такт. — Заяви, че според нея не бих могъл. И толкова дълго съм бил в твоята сянка, та не знаела дали някога ще мога да бъда нещо повече от твое ехо. Казах й, че съм способен на всичко, на което си способен и ти.

— Такт, тя е зла!

— Нима? — Той изплюва кръв на земята, все така с гръб към мен. — Същото говорят и за теб. Питат се за какъв ли се мислиш, че постъпваш така. Да предизвикваш точно тези мъже и жени. Питат се какво право имаш.

— Всички имаме право да предизвикваме. Там е смисълът.

— Смисълът. А имаше ли смисъл? — пита той. — На мен така и не ми казаха. Ти ме приемаше за даденост. Никога нищо не ми споделяше. — Точно както постъпвам с Рок. — Вечно си шушнеше с други. Отхвърляше ме като глупак. И ти си същият като нея...

— Майка ти?

Той не казва нищо. Аркос се промъква вътре до мен. Протягам ръка да го спра.

— Ти би ли ги убил, ако Август ти нареди? — пита ме Такт и се завърта леко.

— Не — отвърщам. — По-скоро бих умрял.

— Не мислех така. Тя беше права. Аз съм Могъщия Слуга.

Разтварям ръце насреща му.

— Не зная как трябва да постъпя сега, Такт.

— За пръв път! — засмива се той злобно, леко завалено.

— Едва ли. Когато те набих с бича, не знаех какво да правя — казвам. — В Института. Не исках да те загубя за армията си заради твоите дарби. Ала не можех да *не* те накажа.

— Дарби. Дарби. *Дарби*. Значи ето кое ни отличава. — Гласът на Такт става още по-плътен. — Защото, ако това беше моята войска, щях да видя сметката на наглия ти задник. — Той се извърща още малко и забелязвам следи от пораженията, нанесени от бомбата върху лицето му.

— Нали си наясно какво ще се случи, ако убиеш когото и да било от тях?

Той кимва към мен, а после — и към Рицаря на гнева, сякаш казва, че или единият, или другият ще го довършат.

— Не съжалявам, че взех Лисандър, да знаеш.

— Не мисля, че някога съжаляваш особено.

— Не че съжалявам. — Той се изкикотва и топва палеца на крака си в кръвта около него. — Мисля обаче, че не биваше да го правя. В

Института аз те изпитвах. Но... исках да видя как би постъпил ти. Дали си струва да те последва човек.

— И струваше ли си?

— Този отговор ти е известен.

— А струва ли си все още?

Той кимва.

— Винаги — произнася го толкова патетично и ми се струва, че са издърпали сърцето ми в гърлото. Той е предател, лъжец, измамник. И все пак аз виждам насреща си приятел. Искам да го излекувам, да го изцеля. Какво правя? Трябва да го ликвидирам! Но преди съм постъпвал така — с Тит. Този цикъл ни разяжда. Смъртта поражда смърт, и тя поражда смърт, навеки.

— А ако те оставя да живееш? — питам неочаквано и Такт вперва в мен объркан, обезумял поглед. Естествено, че той не разбира прошката. — А ако ти позволя да се върнеш?

— Какво?

— Ако ти простя?

— Лъжеш. — Той се извързва още повече и виждам в пълна степен какво му е причинила бомбата. Носът му е изкривен — счупен е. Останалото прилича на обелена вишна. Моят приятел...

— Не лъжа. — Някога не се доверих на Такт и го загубих. Сега ще му се доверя. И аз ще предприема същия скок, който го моля да направи той. Пристъпвам крачка напред. — Сигурен съм, че в теб има добро. Видях лицето ти, когато убиха онези деца на тържеството. Ти не си изчадие. Върни се при мен. Пак ще си един от моите лейтенанти, Такт. Когато превземем Марс, ще ти дам легион, за да го ръководиш. Ти ще носиш едното от моите знамена. Но не можеш да ходиш с тази грозна броня.

— Неудобна е — изхъхря той с едва забележима усмивка. — Но Севро, Рок, Виктра...

— Липсваш им — лъжа аз. — Хвърли бръснача си и се върни в моята армия. Обещавам ти, че нищо няма да те застрашава. — Бръсначът хлътва в ръката му. Едно от децата отправя усмивка на по-малките си братчета и сестричета — усмивка на надеждата. — Само не пипай децата и всичко е простено.

Наистина го мисля. Дълбоко в душата си наистина го мисля.

— Всички правим грешки — казва той.

— Всички правим грешки. Ти само се върни, аз няма да ти навредя. — Пускам на земята собствения си бръснач. — И Аркос също. — Втренчвам се в Аркос, докато той кимва с обветрената си глава в знак на съгласие.

— Искам да се върна у дома — измърморва тихо Такт със страдалчески глас. — Искам да се върна у дома.

— Тогава, върни се у дома.

Бръсначът на Такт издрънчава на пода и той пада на коляно пред мен. Хрипти от болка. Облекчение залива стаята. Мъчителният преход от смъртта към живота отново разплаква децата. Бавачките ги прегръщат и сълзите рисуват линии по лицата им. Отивам при Такт и му давам знак да стане, за да си стиснем ръцете. Той ме наgrabва в неистова прегръдка и ридае, заровил лице в мен. Тялото му се тресе, кървавите му черти оцапват бронята ми.

— Съжалявам! — повтаря той десетина пъти. Ридае тежко, опрян на рамото ми, стиска здраво. Лицето му е същинска развалина. И аз го прегръщам. Обзема ме изтощение. Тъгата му е като тежест, която едва не ме докарва до сълзи. При все това странното чувство, че той отново е с мен, че стои до мен и ме стиска в прегръдка, повдига духа ми. Да знаеш, че някой не може да живее без теб, да знаеш, че макар и да те е предал, той не желае нищо освен опрощение — това вдъхва смирение. И докато Такт впира пръсти в гърба ми, аз обгръщам с ръце бронята му и едва се сдържам да не се разплача и аз. Дори и жестоките ги боли. Дори и жестоките са способни на промяна. Дано това го промени. Той може да постигне толкова много, стига само да се научи.

В толкова много отношения той е vyplъщението на своята раса. И затова ако Такт е способен на промяна, то и Златните могат да се променят. Трябва да бъдат сломени, но после да им се даде шанс. Мисля, че в края на краищата това би искала Ео.

Когато най-сетне риданията му стихват и ние се откъсваме един от друг, Такт застава до мен, верен като кученце, и недоловимо търси с поглед у мен знаци на обич. Ръцете му треперят от болките в раните, ала Аркос, аз и той мълчаливо гледаме как децата — и висши, и нисши — се изнизват от тайния бункер нагоре заедно с бавачките си. Чакълчето слиза и замаяна ни съобщава, че Рок приключва

космическото сражение. Щом вижда раните на Такт, тя пребледнява. Нарещдам ѝ да доведе Жълт.

Скоро Лорн, Такт и аз оставаме сами в мазето.

Лорн ни поглежда.

— Сега, когато децата си отидоха, идват последниците. — Ръцете му пърхат по-бързо и от криле на колибри. ЙонКинжал изскача, полита напред и се забива четирикратно в подмишницата на Такт, където бронята е най-слаба. Втурвам се да спра Лорн, ала стореното вече е сторено. Лорн усуква, сякаш извива кърпа, разсича артерията — старец убива младеж. Израненото лице на Такт се сгърчва от болка и той умира, сякаш е знаел, че в крайна сметка справедливостта ще го застигне.

Лорн си тръгва. А аз прегръщам приятеля си, докато той издъхва и погледът му гасне, зареян в някакво далечно място, където може би ще намери покоя, неизменно пожелаван му от Рок.

30.

СТРУПВАНЕ НА БУРЕНОСНИ ОБЛАЦИ

— Колко време остава, докато стигнем мястото на срещата? — питам Орион на командната палуба. Без да броим помощниците ни, ние сме сами пред илюминаторите на „Пакс“ и наблюдаваме как моите кораби прекосяват Космоса. Най-новите попълнения в нашата оформяща се армада са боядисани в бяло и носят емблемата на гневноликия пурпурен грифон на Лорн. Редом с тях летят бойните кораби в черно, синьо и сребристо, взети в плен над Европа от флотилията на Келан ау Белона. Оранжеви и Червени пълзят по обшивките на металните чудовища, кърпят пробойните — дело на кораби-пиявици, и ги подготвят за обсадата на Марс.

— Три дни до Станция Хилдас. Другите кораби ще са ни изпреварили там, *домине*.

Кавакс и Даксо се приближават зад мен. Обръщам се към тях и посочвам през поправения прозорец към десетте кораба на Келан ау Белона.

— Благодаря ви за подаръците — казвам.

— Планът е твой, трофеите — също — заявява Кавакс.

— Но, естествено, на нас ни се полага процент — додава Даксо, любезен както винаги, и вдига рунтавите си златни вежди. — Петдесет процента такса за откривателя. — Поглеждам го развеселено. — Добре де, трийсет процента, защото Пакс те обичаше.

— Десет процента! — изгърмява Кавакс.

Вирвам глава.

— Не ви бива в преговорите, Преторе.

Той свива дружелюбно рамене и посочва радостно желираните бонбонки, пръснати по земята. Насъсква Софокъл по тях и го насърчава да ги надвие всичките.

— Двайсет. — Даксо разперва ръце. Движенията му неизменно изглеждат като на някой по-слаб и по-отдаден на книгите мъж. — Честно е, нали? Загубихме сто и шейсет Сиви на Дома и тринайсет Обсидианови.

— Тогава трийсет процента компенсация за вас. Като за приятели.

— Три кораба! Какъв пазарлък! — заявява Кавакс. — Какъв пазарлък! Понякога човек има нужда от един хубавичък пазарлък. — Той ме тупва по гърба и ставите ми отново изпукват. — Само да бяхме хванали Айя! Ей това щеше да е плячка за поделяне!

— За беда тя избяга в морето. — Посочвам застаналия в края на мостика Рагнар. — Чух, че добре се е справил. — Висок и бледен, той все така се взира в мен иззад брадата и татуираните си руни и изглежда толкова лишен от емоции, колкото Кавакс и Даксо са преизпълнени с тях.

— Водачът на неговия отряд за абордаж бе убит. Лейтенантите също. Много глави бяха строшени. Натъкнали се на някои приятели на Келан — казва Кавакс свъсено, докато рови из джобовете си, за да угоди на нетърпеливия лисугер, който го дращи по крака за още желирани бонбончета. — *Нямам повече, мой малък принце.* — Той ми се усмихва с надежда. — Да имаш желе бонбонки?

— Не. Съжалявам.

— Рагнар пое командването. Добре се представи — казва Даксо.

— Поел е командването? — питам.

Кавакс обяснява:

— Имаше отряд от Безподобни убийци. Половин дузина танцьори със саби от Белона — истински момчета благородници, посякоха всичките ни Златни и повечето Обсидианови. Опетнения събра оцелелите Сиви и няколко Обсидиани и успя да превземе кораба.

— Някой от тези танцьори със саби оцеля ли?

— **Не.**

Рагнар пак забива поглед в земята, сякаш очаква упрек.

— Браво, драги ми господине — казвам аз вместо това.

При тази фамилиарност и Кавакс, и Даксо присвиват очи.

Струва си, за да се види как Рагнар ме изненадва с усмивка.

Широка жълтозъба усмивка.

— Смятате ли, че би могъл и повече? — питам.

Даксо се колебае.

— За какво говориш?

— Би ли могъл да види сметката на Златен?

Даксо и Кавакс се споглеждат обезпокоено.

— Каква ще е ползата от това? — пита Даксо.

— Мога да го пращам на места, където не бих могъл да изпратя Златни.

— Такова място няма. — Кавакс скръства ръце. Прекалявам.

Усмиввам се, за да ги успокоя.

— Разбира се. Само на теория. От време на време мислите се отнасят. — Тупвам Кавакс по рамото и двамата поемат заедно към собствения си кораб.

— Прехвърли мярата — казва Орион.

— Моля?

— Имаш уши.

Свеждам очи и оглеждам изпитателно бледосините татуировки по тъмната ѝ кожа, сякаш в изчисленията там се крие ключът към разбирането на мислите ѝ.

— Наблюдателна си за Синя.

— Защото знам как е устроен светът извън дигиталния ми синхрон? Това е следствие от работата по доковете, *домине*. Когато си на дъното, трябва всичко да забелязваш.

— Кои докове? — питам.

— На Фобос. Татко беше Докер, роден извън Сектите. Умря, когато бях още малка. Едно момиченце трябва да е нащрек, ако иска да порасне голямо в пристанищните градове-мравуняци. Това е единственият начин да победиш страшилищата.

— Не е единственият — казвам.

— Не е ли? — пита тя изненадана.

— Ти също винаги можеш да станеш страшилище.

Орион се извъръща от илюминатора, за да ме погледне. Зад арктическите ѝ очи гори остър ум.

— Съществува и красотата на Космоса. Милиард пътища, от които да избираш.

Нуждата да отговоря ми се спестява, когато комСиният се провиква от техническия отсек:

— *Домине*, към нас идва щурмова совалка. Това е *Виргиния ау Август!*

31. ПРЕВРАТ

— Пления баща ми — съобщава ми тя, докато тича надолу по рампата, спусната от димящия ѝ кораб. Придружават я няколко Обсидианови телохранители с брони, нашарени с белези от битки. След тях от совалката излизат десетина Сиви. Сред тях е Сун-хуа от Луната. Всички са мелези наемници, непретенциозни и опасни. Ловците на Чакала. Те чевръсто отдават чест.

Около нас стотици цепоКрили и десетина щъркела са паркирани в хангара — мястото е достатъчно голямо, за да глътне целия Мегдан на Ликос и общините му. Оранжеви и Зелени се суеят около корабите и подготвят техническите прегледи преди евентуалното нападение на Марс.

Поздравявам Мустанга заедно със собствената си котерия — Лорн, Севро, Виещите, Виктра и Рагнар. Рок не откликна на призива ми. Искане ми се да се втурна напред и да прегърне Мустанга, но тя е разярена. От устата ѝ хвърчат слюнки. Тъмни кръгове опасват гневните ѝ очи. Изтощението е изпило лицето ѝ.

— Плиний започна преврат. Арестува брат ми. Леля ми е мъртва, а децата ѝ са убити заедно с шестима от нашите Претори. Над двайсет от бащините ми знаменосци дадоха нова клетва за вярност. И загубихме контрол над флотилията.

Питам Мустанга дали е ранена.

— Ранена? — Думата я кара да се изсмее подигравателно. — Сякаш това може да има значение! Те избиха войниците ми. Нападнахме Академията под невидимо прикритие и веднага щом изстрелях своите кораби-пиявици към космическата станция и учебните кораби, иззад един астероид излетя флотилия на Белона и унищожи пиявиците до една. Десет хиляди души. Мъртви. Нямаше нужда да го правят. Достатъчно оръдия бяха прицелили в нас — нищо не ни оставаше, освен да се предадем. Нямаха милост!

— Звучи ми като Карн — предполагам аз.

Тя кимва.

— И Плиний. Не бяха повели Белона да гонят вятъра. Поведоха ги право към моята операция.

— Защо Плиний просто не те уби? — пита Севро.

— Човек като Плиний копнее за легитимност — обажда се Лорн до мен и кимва за поздрав на Мустанга. И да ѝ се струва странно присъствието му, тя с нищо не се издава. — Такава му е природата. Преди това той е дошъл при теб, нали?

Мустанга и моят наставник се споглеждат отвратени.

— Тая Феичка ме беше сложила под стража в покоите ми, докато караше моята пленена флотилия към Хилдас. По време на пътуването дойде при мен и ми показва холозаписа от неуспешното нападение на баща ми над Ганимед. — Тя се разтреперва от гняв. — И каза, че макар и домът ми да е сполетян от разруха, той не искал да види края на моята кръвна линия. Със Суверена се договорили. Ако той можел да ѝ осигури мир, то тя щяла да му осигури пост, легитимност и награда по негов избор. И примигваше насреща ми с хубавките си мигли, докато корабите на баща ми изгаряха на холозаписа, и каза, че щял да се разведе с жена си и да ми окаже честта да приема ръката му в качеството на мой съпруг.

Нищо не казвам. Виещите боботят недоволно.

— И какъв бе твоят отговор? — пита Виктра.

Мустанга не ѝ обръща внимание.

— Каза, че отдавна ми бил хвърлил око. — Тя бръква в джоба си, вади нещо и го пуска на пода. — И затова му извадих едното.

Севро се киска заедно с Харпията. Лорн издава неодобрителен звук. Сякаш може да има някакви позиции по въпроса на жестокостта.

— Радвам се да ви видя отново, Рицарю на гнева — продължава Мустанга. — Съжالياвам, че ви въвлякоха в това. Но имаме нужда от вас повече от всякога.

— Започвам да го забелязвам.

— Къде е брат ти? — питам Мустанга, откъснал поглед от окото.

— В плен. Има и още, но тук не му е мястото да се разказва. — Тя поглежда към Оранжевите и Сивите в хангара. — Насаме.

— Разбира се. Ще продължим в щаба... — започвам аз.

— Когато му дойде времето, господарке. — По лицето на Лорн плъзва загриженост. — Изживели сте изпитание. Навярно трябва да си починете и тогава бихме могли...

Виещите и аз се дръпваме от Лорн.

— Да почивам? — повишава глас Мустанга. — Защо да ми е нужна почивка?

— Грешката е моя — казва учтиво Лорн.

— Теодора! — извиквам и тя се промъква напред. — Занесете кафе, стимове и храна в щаба! Колкото за десет души. — Сещам се за двамата Телеман. — Нека са двацет.

Тя неволно се размива.

— Да, *домине*. — И отстъпва крачка встрани, за да повика своя персонал.

Мустанга завърта рязко глава към кораба си.

— Така ли ще го оставите да седи там?

— Шефе! — подвиквам на Оранжевия началник-хангар. Брадата му е оцапана с грес. Той се изкачва към нас, без да бърза, и бърше яките си ръце в оранжевия си комбинезон. — Изкарай този кораб от въздушния шлюз.

— Може да бъде спасен — казва Оранжевият.

Поглеждам Мустанга.

— Ти ли избяга, или те оставиха да избягаш?

— Не знам. Брат ми бе този, който ме спаси. Сивите са негови наемници. Собствения му кораб го плениха, докато помагаше на моя да се измъкне.

Чакала е пълен с изненади.

— Ами ако вътре има бомба? — пита Севро, вперил притеснено поглед в кораба.

— Няма да е бомба — отвърщам.

— Плиний все така ме иска, иска и Дароу за Суверена. Но още повече желае твоята флотилия, Дароу. Когато тя не пристигна в Хилдас, той трябва да е разбрал, че си бил предупреден или че чакаш потвърждение с код, неизвестен за него.

— И е решил, че ако някой ще знае къде съм, то това си ти.

— И като ме проследи, ще открие въпросната флотилия — заключава Мустанга.

Лорн поглежда ту нея, ту мен.

— Вие двамата кога го обсъдихте това?

— Току-що — отвърща Мустанга, объркана от въпроса.

Севро тупва Лорн по рамото.

— Спокойно, не си изкуфял. Просто те не са в ред.

Лорн се вторачва в мръсната ръка на Севро. Ръкавицата без пръсти е оплескана с картофено пюре и кафяв сок от печено месо. Широката усмивка на Севро угасва и той смутено си прибира ръката.

Отново се обръщам към Оранжевия:

— Изкарай го от въздушния шлюз. И то бързичко. — Той сякаш се колебае. Продължава да се люлее на пети. — Освен ако нямаш по-добра идея?

Той се почесва по главата — изглежда разтревожен от всички тези лица на Златни, вторачени в него. Работниците скришом наблюдават разговора.

— Казвай де! — излайва Севро.

— Разбира се. Е, аз ша мо'а да го изкарам от шлюза, *домине*. Или, такова, ша мо'а да открия скенерите и излъчения материал, ако са спретнали баш тоя номер. Тука имаме някои хитри нитове и болтове. Мо'а да ги изнамеря и мо'а да ги наглася 'сичките на разузнаване на далечно разстояние, няма проблеми! Мо'е пък да е добре да ги изработим хрътките на Плиний да лаят в сбъркана посока, нал'тъй?

— Как се казваш и от кой свят си? — питам.

— *Домине...* уф. — Той се пули насреща ми. — Китир ме викат. От Луната. Три щерки имам. Жена ми работи в Центъра за разработка на самоходен транспорт и зат'ва имаме...

Прекъсвам го:

— Направи го както трябва и ще ги доведем на Марс, за да ги назначим в персонала на Цитаделата, Китир. Имаш десет минути.

Той се завърта развълнувано към своите работници.

Повеждам Мустанга и моята котерия към асансьорите.

— Плиний каза, че те е убил — прошепва тя, докато вървим.

— Айя и флотилия на Белона ни причакваха, както си и мислехме. — Ухилвам ѝ се косо, после си вадя дейтапада. — Орион, поеми командването на флотилията. Искам да сме далече от тоя сектор, преди да ни е дошла и друга компания. Севро, извикай Телеманите. Да дойдат в... Севро?

Оглеждам се за него. Той се мотае около окото на Плиний двайсетина метра зад нас. Обръщаме се да го погледнем и Севро неловко запристъпва от крак на крак.

— Може ли... — Той посочва окото.

— Какво? — пита Мустанга.

— Може ли да го взема?

Мустанга вперва очи в него.

— А! Тъ... Твое е.

Той го загребва в шепа и го напъхва в джоба си, весело ухилен, а после тича да ни настигне.

Надявам се да събера целия комплект.

32.

УМРИ МЛАД

Мустанга настоява да види Такт преди събранието. Теодора ни повежда. Заварваме Рок седнал до тялото му в корабния медПункт. Както е седнал със склучени ръце, бихте си помислили, че Такт все още има шанс за живот. Може би в някой друг свят, където не съществуват мъже като Лорн.

— Той е тук, откакто напуснахме Европа — прошепва Теодора.

— Не си ми казала, че е тук долу — отговарям аз.

— Той ме помоли да не ти казвам.

— Ти си *моя* прислужница, Теодора.

— А той е ваш приятел, *домине*.

Мустанга ме смушка.

— Стига си се държал като задник, не виждаш ли, че и тя е не по-малко изтощена от него?

Поглеждам Теодора. Мустанга е права.

— Теодора, трябва да се напиш.

— Примна идея, *домине*, струва ми се. Винаги е прекрасно да ви видя, *домина* — казва Теодора на Мустанга, преди да ме стрелне със сърдит поглед. — Във ваше отсъствие господарят беше доста унил.

Мустанга изпровожда с поглед излизащата с плавна походка Теодора.

— Късмет си извадил с нея. — Тя леко докосва Рок по рамото. Клепачите му трепват и очите му се отварят.

— Виргиния.

Те се сближиха в годината, която всички заедно прекарахме в Цитаделата. Нито един не успя да ме накара да отида с тях на опера. Не че музиката не ме интересуваше. Лорн просто изискваше време.

Тя стисва ръката му.

— Как си?

— По-добре от Такт. — Поглежда ме. Обзалагам се, че нямаше да се ограничи с това, ако не бях тук. Той забелязва колко е угрижена Мустанга, тревожните бръчки по челото ѝ.

— Какво се е объркало?

След като му разказваме, полека прокарва пръсти през вълнистата си коса.

— Е, лоша работа. През ум не ми е минавало, че Плиний ще прояви такава дързост.

— След десет минути се събираме, за да обсъдим плановете — казвам.

Рок не ме слуша.

— Съжалявам за баща ти и брат ти, *Виргиния*.

— Те са още живи, надявам се. — Тя поглежда *Такт* и изражението ѝ се смекчава. — Съжалявам за *Такт*.

— Той си отиде така, както и живя — казва *Рок*. — Искан ми се само да бе поживял по-дълго.

— Мислиш ли, че би се променил? — пита *Мустанга*.

— Той винаги е бил наш приятел — отвръща *Рок*. — Длъжни бяхме да му помогнем да се опита. *Макар* и това да бе, все едно прегръщаш пламък. — Хвърля ми бърз поглед.

— Знаеш, че не съм желал смъртта му — казвам. — Искан да се върне с нас.

— Също както искаше да заловиш *Айя*? — пита *Рок* и изсумтява, щом вижда изражението ми.

— Казах ти защо го направих.

— Естествено. Тя убива наша приятелка. Тя убива *Куин*, но ние я оставяме да си отиде заради по-великия кроеж. Всичко си има цена, *Дароу*. Може би скоро ще ти омръзне да караш приятелите си да плащат.

— Това не е честно! — намесва се бързо *Мустанга*. — Знаеш, че не е.

— Онова, което знам, е, че оставаме без приятели — отвръща *Рок*. — Не всички сме кораби като *Жътваря*. Не всички искаме да бъдем воители.

Разбира се, *Рок* си мисли, че този живот е по мой избор. Собственото си детство той е прекарал в безгрижие и четене, сновейки напред-назад между семейното си имение в *Нова Тива* и планините на *Марс*. Родителите му не вярвали във високотехнологичните учебни ъплоуди и затова наели *Виолетови* и *Бели* да го обучават педагогически — разходки и разговори из спокойни пасища и край неподвижни езера.

— Такт не е продал цигулката — казва Рок след малко.

— Подарената му от Дароу?

— Да. „Стратовариуса“. Продам я, а после му станало толкова съвестно, че не позволил аукционната къща да финализира продажбата. Накарал ги да анулират сделката. Репетирал насаме, стремеше се да навакса забравеното. Каза, че искал да те изненада със соната, Дароу.

Става ми още по-тежко. Такт винаги ми е бил приятел. Само се обърка в опитите си да бъде човекът, какъвто семейството му искаше да бъде, докато през цялото това време приятелите му са го обичали такъв, какъвто е. Мустанга слага ръка на кръста ми — знае какво си мисля. Рок се навежда да целуне Такт веднъж по бузата и да му даде благословия.

— По-добре да отидеш на онзи свят в пълния разгар на някоя страст, отколкото да гаснеш и да повяхваш с възрастта. Живей бързо. Умри млад, блудни ми приятелю.

Рок си тръгва и оставя Мустанга и мен сами с Такт.

— Трябва да оправяш това — казва тя за Рок. — Оправи го, преди да си го загубил.

— Знам — отвърщам. — Веднага щом оправя още сто неща.

В щаба целият съвет е насядал около внушителна дървена маса. По нея има чаши с кафе и подноси с храна. Мустанга седи до мен, качила ботушите си на масата както винаги, докато обяснява как се е провалила мисията на баща ѝ. Кавакс се привежда опасно напред на стола си, ужасен от идеята Август да претърпи поражение. Той нервно кърши ръце, така покрусен, че Даксо взема Софокъл от скута му и го подава на притеснената Виктра. Гласът на Мустанга изпълва стаята и холото, дадено ѝ от Плиний, оживява над масата. Отряд корвети полита безшумно из Космоса към прочутите корабостроителници на Ганимед, опасващи индустриалната планета с петнистозелени и сини цветове и бели вихри.

— Той изпрати отряд Сиви мелези, скрити в търбусите на два танкера. Те извадиха от строя три от ядрените реактори на защитната платформа. После баща ми връхлетя мощно с цепоКрилите и корветите си, както правеше обикновено — гореше мотори и хвърляше

боеприпаси, а после завиваше обратно. Това беше истинско съкровище — към седемнайсет разрушителя и четири дреднаута на сух док, повечето почти или напълно завършени. Той предположи, че корабите са екипирани с минимален екипаж, и ги атакува едновременно на абордаж. Дори командваше корабите-пиявици, взели на абордаж луноРазбивача с двама Опетнени. Но корабите не бяха с минимален екипаж. Екипажи изобщо нямаше. Вместо това бяха натоварени с Преторианци, отряди от Сиви мелези. И с Рицари Олимпийци.

— И той се... *предаде*? — пита изпадналият в паника Кавакс.

Мустанга се размива.

— Баща ми? Той почти успя да се измъкне на свобода! Уби Рицаря на домашното огнище, после се натъкна на някои наши стари познайници.

Холото показва как Август прелита през дванайсет Сиви като мъж, газещ из стръкове висока суха трева. Бръсначът му пее, надава писъци и мята искри срещу стените, разрязва хора и брони, докато среща друг мъж в броня с цвета на пламък. Рицарят на домашното огнище.

Следва вихрушка от бързи атаки, а после — червена мъгла. Глава тупва на земята. После се появяват двама мъже. Единият — в шлем, увенчан със слънце, а другият е Фичнър с неговия шлем — вълча глава. Заедно мъжете убиват Опетнените и повалят Август кървящ на земята.

Лорн поглежда към мен.

— Господарке... Мустанг, кой беше мъжът в бронята, увенчана със слънце?

Тя мълчи.

— Това са доспехите на Рицаря на утрото — отговарям. — Касий. Трябва да са му оправили ръката. Или да са му сложили нова.

Мустанга продължава:

— Там имаше и кораби на Юлиите. — Тя поглежда Виктра. — Те довършиха войските на баща ми.

Севро поглежда ядосано Виктра и ѝ отнема Софокъл, сякаш не бива да ѝ се поверява дори и лисугерът.

— Стана ли ти неловко? Редно си е!

— Това сме го обсъждали — казва Виктра и си личи, че ѝ е омръзнало да я обвиняват. — Майка ми бе заплашена от Суверена. Тя

не се интересува от политика. Нея я вълнуват парите и почти нищо друго.

— Значи не държи и на лоялността? — пита Мустанга. — Интересно.

— Уф... Агрипина е порочна кучка — избоботва Кавакс. — Винаги е била.

— Ей, едрият, я по-полека! — предупреждава го Виктра. — Тя все пак ми е майка.

Кавакс скръства яките си ръце.

— Поднасям извинения. По повод това, че ти е майка.

— А откъде да знаем, че ти не си в заговор с тях, Виктра? — пита кротко Даксо. — Може би шпионираш? Може би изчакваш... Ти как се доверяваш на нейната лоялност, Дароу? Тя като нищо може да е предупредила...

Мустанга ме поглежда.

— И аз самата това се питах.

— Защо ти се доверявам на теб, Даксо, и на теб, Кавакс? — питам. — Всеки от вас би бил в примна позиция и би получил опрощение и още територии и парични средства, ако връчите главата ми на Суверена.

— А сърцето ти — на майката на Касий — напомня ми Севро.

— Благодаря ти, Севро.

— Тук съм, за да помагам! — Той грабва едно пилешко бутче от наредената маса и го подава на Софокъл. Позамисля се, отхапва сам от него и прошепва нещо на лисугера.

— Имам доверие на Виктра по същата причина, поради която се доверявам на всеки от вас — приятелството! — казвам аз и успявам да извърна поглед от Севро.

— Приятелство! Ха! — Мустанга трясва чашата си с кафе на масата. — Ще бъда пряма. На Юлиите изобщо им нямам вяра.

— Това е, защото се плашиш от мен, малката — казва Виктра.

Мустанга изпъва гръб.

— „Малката“?

— Водя те с десетилетие, миличка. Един ден ще се огледаш назад и ще се смееш сама на себе си: наистина ли съм била такава глупачка, толкова наивна? В добавка към това не си и от най-височките. Та затуй мога да ти казвам „малката“.

— Не влизам в женски боричкания — казва ледено Мустанга. — Нямам ти доверие, защото не те познавам. Известно ми е само, че майка ти няма репутация на страняща от политиката. Тя е интригантка. Раздава подкупи. Баща ми го знаеше. Аз го зная. И ти го знаеш.

— Да, съгласна съм, че майка ми е интригантка. Каквато съм и аз, каквато си и ти, но ако има нещо, което аз не съм, то е лъжкия! Никога не съм лъгала и няма и да излъжа! За разлика от някои хора. — По извивката на веждите ѝ съвсем ясно си личи какво иска да каже.

— Гнилите ябълки раждат гнили семена, Дароу — предупреждава ме Даксо. — Към тази си сдържай чувствата. Тя е отгледана от опасна жена. Няма нужда да се държим зле с нея, но не можем да я приемем в този съвет. Бих те насърчил да я поставиш в помещение, отговарящо на статута ѝ, докато всичко това свърши.

— Да. — Кавакс почуква по масата със свит юмрук. — Съгласен. Гнили семена.

— Не мога да повярвам, че ме примамя в тая каша, Дароу — мърмори Лорн. Тук той изглежда не на място. Твърде стар и твърде побелял, за да участва в подобни дразги. — И на собствения си съвет да нямаш вяра!

— Нещо си се вкиснал! Сигурно ти е паднала кръвната захар? — Севро му подхвърля наполовина оглозганото пилешко бутче. Лорн го оставя да шляпне на масата, подминавайки с безразличие това изпълнение.

— Бихме изслушали твоята мъдрост, Аркос — казва почтително Кавакс.

— Бих послушал твоите съветници, Дароу. — Лорн разкършва възлестите си пръсти и те изпукват. — Аз имам белези, които са по-стари от тях, но те не са пълни наивници. По-добре се подсигури, отколкото да съжбяваш. Затвори Виктра в покоите ѝ.

— Та ти дори не ме познаваш, Аркос! — възразява Виктра, най-сетне надигайки се от стола. Сега воинът в нея се показва и беснее под маската на заучено спокойствие. — Това за мен е оскърбление! Аз се биех редом с Дароу, когато ти още се скатаваше в своята плаваща крепост и се правеше, че сме 1200 година от новата ера!

— Времето не е доказателство за лоялност! — отвръща присмехулно Лорн и докосва белезите си. — Доказват я белезите.

— Тези си ги получил в битки за Суверена. Ти беше нейният меч. Колко кръв си пролял заради нея? Колко хора си гледал как горят, застанал до Властелина на пепелта?

— Не ми говори за Рея, момиче.

Зъбите на Виктра проблясват в жестока усмивка.

— Значи имало Рицар на гнева под тия бръчки и изгризани от молци дрипи!

Лорн я оглежда, вижда в нея яростта на младостта и се озърта към мен, сякаш се чуди що за човек е този, който привлича на своя страна Златни като Такт и Виктра. Познава ли ме изобщо? — питат очите му. Не, осъзнава той. Разбира се, че не.

— *Честта е първа. И честта — последна.* Това са думите на моето семейство. Докато вие... млада госпожице, е, не може да се каже, че името Юлии издига човек към по-висши цели, нали? Вие сте само едни търговци.

— Името ми няма нищо общо с това коя съм аз.

— Змиите раждат змии — отвръща Лорн, този път без дори да я погледне. — Майка ти беше змия. Тя те е родила. Ерго, ти си змия. А какво правят змиите, скъпа моя? Те се хлъзгат. Те причакват в тревата, хладнокръвни и жестоки, а после хапят.

— Можем да я използваме за откуп — предлага Севро. — Да предложим да я убием, освен ако Агрипина не ни подкрепи или поне не престане да прецаква плановете ни.

— Знаеш ли, че си едно злобно малко лайно, а? — пита Виктра.

— Аз съм Златен, кучко. Ти какво очакваш? Топло мляко и курабийки само защото съм джобен формат?

Рок се прокашля и привлича погледите към себе си.

— Ние като че сме несправедливи, дори лицемери — отбелязва той. — Всички тук знаят, че моето семейство е пълно с Политици. Някои от вас може дори да си мислят, че имам благородна кръв и произхождам от благородно семе. Но ние, Фабиите, сме непочтено племе. Майка ми е Сенатор и си пълни джобовете със селскостопански фондове и медицински субсидии за нисшеЦветни, за да живее по-охолно, отколкото е живяла майка ѝ. Дядо ми по бащина линия отрови собствения си племенник заради една Виолетова старлетка на четвърт от годините му, която накрая, щом откри, че той е убил племенника — нейния любовник, го намушка и се ослепи. Но това е нищо в

сравнение с пра-прачичо ми, който хранел миноги с прислужници, защото прочел, че император Тиберий пръв въвел това странно забавление. И все пак ето ме тук, потомък на всичкия този грях, и се обзалагам, че никой не поставя под съмнение моята лоялност. Защо тогава се съмняваме в лоялността на Виктра? Още от Академията тя непоклонно подкрепя Дароу. Никой от вас не е бил там. Никой от вас нищо не знае за онова време — и затова настоявам да си затворите устата! Дори и когато майка ѝ настоя тя да изостави Дароу и Август, Виктра остана. Дори и когато Преторианците дойдоха да ни убият на Луната, тя остана. И сега е тук — когато ние надали сме нещо повече от коалиция на бандити, събрани от кол и въже, — а вие се съмнявате в нея! *Отвращавате ме!* Тъжно ми е, че съм сред вас, свадливци! Затова, ако още някой мъж или жена се усъмни в нейната лоялност, аз ще загубя вяра в тази задруга. И ще си тръгна.

Усмивката, с която го дарява Виктра, е като изгрев — появява се бавно, а после става ослепително ярка. Тя угасва по-бавно, отколкото очаквах. Топлината в нея изненадва и Рок и белите му бузи бързо поруменяват.

— Аз не съм като майка си! — обявява Виктра. — Нито като сестра си! Моите кораби са си мои. Моите войници са си мои. — Раздалечените ѝ очи са хладни, почти сънени, но сега, когато се навежда напред, те светват. — Повярвайте ми, и ще бъдете възнаградени... Но сега има значение само какво мисли Дароу.

Всички погледи се обръщат към мен и моето мълчание. В действителност аз не си мислех за Виктра, а за Такт и се чудех колко лесно му е било да види, че го държа на една ръка разстояние. Когато отначало му показах обич и той отхвърли цигулката, аз се почувствах посрамен и оскърбен. И затова се отдръпнах. По-добре да бях останал верен на чувствата си и да бях проявил постоянство. Неговите стени щяха да рухнат. Той никога нямаше да напусне. Можеше още да е тук. Няма да повторя отново същата грешка, най-малкото с Виктра. В коридора успях да достигна до нея, същото ще сторя и в тази компания.

— Случайността ни е създала Златни — казвам аз. — Можели сме да се родим във всякакъв друг Цвят. Случайността ни е пратила в нашите семейства. Но приятелите си избираме. Виктра ме избра. Аз избрах нея, както избрах и всички вас. А ако не можем да имаме

доверие на приятелите си... — поглеждам жално Рок и търся опрощение в очите му — то какъв е смисълът да дишаш?

Отправлям поглед отново към Виктра. Очите ѝ казват стотици неща, и думите на Чакала, когато лежах на леглото му, обгорен от бомбата, изникват в паметта ми. Виктра ме обича. Възможно ли е да е толкова просто? Тя върши всичко това не защото така Юлиите печелят облаги, а заради простичко човешко чувство. Питам се дали бих могъл някога да я обикна? Не. Не, в някой друг свят Мустанга никога не би била воин, никога не би била жестока. Във всеки свят Виктра винаги ще е такава. Винаги воин — като Ео всъщност. Винаги твърде дива и огнена, за да намери покой в друго.

Мустанга забелязва, че между Виктра и мен прехвърча нещо.

— Значи въпросът е решен — заявява тя. — Да се върнем към належания проблем. Сега Плиний чака заедно с основната флотилия. Там той е събрал всички знаменосци на баща ми, за да съставят документ, че официално се предават пред Суверена, и за реструктуриране на Марс. Сделката, доколкото разбирам, ще го сложи начело на собствения му Дом. Той, Юлиите и Белона ще бъдат силните на Марс. След като мирът бъде договорен, той ще бъде подпечатан с екзекуцията на баща ми в двора на нашата Цитадела в Егия. — Мустанга оглежда всички около масата и ги оставя да осъзнаят тежестта на думите ѝ. — Ако не спасим баща ми, с тази война е свършено. Спътниковите Господари няма да ни се притекат на помощ. Всъщност ще пратят кораби срещу нас. Веспасиановите войски от Нептун ще се върнат обратно. Ще сме сами срещу цялото Общество. И ще умрем.

— Добре. Това опростява нещата — заключавам. — Връщаме си флотилията, после си връщаме и Марс. Някакви идеи?

33. ТАНЦ

Спя и сънувам миналото. Ръката ми, оплетена във филизите на нейната коса. Над нас долината бе притихнала в дрямка. Дори и децата не се бяха размърдали още. По възлестите клони в близката борова гора бяха накацали птици и не чувах нищо освен нейния дъх и припукването на позагасналия огън. Леглото ухаеше на нея. Не с аромата на цветя или парфюм. Само земния мускусен мирис на кожата ѝ, на маслата, втрети в косата, покрила ръцете ми, на горещия ѝ дъх, стоплящ бузата ми. Косата ѝ бе от нашата планета. Буйна като моята, мръсна като моята, червена като моята. Една птица навън пее силно. Неспирно. По-силно. По-силно.

И аз се будя, защото чувам, че някой стои на вратата. Изритвам мокрите от пот чаршафи настрана и сядам на ръба на дюшека.

— Картина.

Появява се холо на Мустанга в коридора. Инстинктивно ставам да я пусна, но когато стигам до прага, се забавям. Ние имаме план. Не е останало нищо за обсъждане по това време на нощта. Нищо, от което би излязло нещо добро.

Гледам холоизображението ѝ. Пристъпва от крак на крак и държи нещо в ръце. Ако я пусна да влезе... накрая това ще струва скъпо и на двама ни. Вече причиних болка на Рок. Вече убих Куин и Такт, и Пакс. Ако сега я привлека до себе си, това ще е себично. В най-добрия случай тя ще оцелее в тази война и ще научи истината за мен. Отстъпвам от вратата.

— Дароу, стига си се държал като задник и ме пусни да вляза.

Ръката ми избира вместо мен.

Косата ѝ е мокра и разпусната, черно кимоно е заменило униформата ѝ. Колко крехка изглежда до Рагнар, който се спотайва в коридора.

— Казах ли ти! — заявява тя на Рагнар и ми заговаря: — Знаех си, че си буден. Рагнар тук се инатеше. Твърдеше, че имаш нужда от сън. И не искаше да вземе храната, която му донесох.

— Нуждаеш ли се от нещо? — питам аз по-студено, отколкото възнамерявах.

Краката ѝ пристъпват нервно и разиграват цял спектакъл.

— Ами... страх ме е от тъмното. — И тя се шмугва покрай мен. Рагнар наблюдава това и очите му не издават нищо.

— Рагнар, казах ти да си лягаш.

Той не помръдва.

— Рагнар, ако тук не съм в безопасност, значи никъде не съм. Лягай си.

— **Аз спя с отворени очи, домине.**

— Сериозно?

— **Да.**

— Добре тогава, спи така в койката си, Опетнени. Това е заповед!
— Намразвам господарския си тон още щом думите излизат от устата ми.

Той неохотно свежда глава и тръгва безмълвно по коридора. Гледам го как се отдалечава, а вратата се затваря със свистене. Обръщам се и заварвам Мустанга да оглежда покоите ми. Дървото и камъкът са повече от метала, стените са украсени с дърворезба, изобразяваща горски сцени. Странни усилия полагат тези хора, за да се почувстват част от историята, а не елемент от бъдещето.

— Севро сигурно беснее, че вече не е единственият, който се мъкне подире ти.

— Севро е посъзрял малко, откакто си го виждала за последно. Дори спи в легла.

Това я размива.

— Е, Рагнар така непреклонно настояваше да си отида, че си помислих да не би да не си сам.

— Знаеш, че не използвам Розови.

— Голямо е — казва тя за жилището. — Шест стаи само за тебе, стария дребосък. Няма ли да ми предложиш нещо за пиене?

— Искаш ли...

— Не, благодаря. — Тя нарежда на управлението на стаята да пусне музика. Моцарт. — Но ти не обичаш музика, нали?

— Тази — не. Тя е... превзета.

— Превзета? Моцарт е бил бунтар, истински гений, разбойник! Рушал е всичко превзето!

Свивам рамене.

— Може би. Но после превземковците си го присвоили.

— Понякога си толкова недодялан! Мислех си, че оная твоята Розовата... Теодора? Мислех си, че ще успее да те направи малко по-културен. А какво харесваш тогава? — Тя прокарва длан по дърворезба, изобразяваща вълк начело на глутницата си. — Дано да не е оная електронна лудост, дете Виещите си блъскат главите в такта й. Връзва се, че това чудо са го измислили Зелените — все едно слушаш как робот получава припадък.

— Много опит ли имаш с роботите? — питам, докато тя обикаля около победните доспехи в една стая встрани от преддверието. Суверенът ги подарила на Властелина на пепелта, когато той изпепелил Рея. Пръстите на Мустанга играят по оцветения, подобен на скреж метал.

— Оранжевите и Зелените на баща ми имаха няколко робота в инженерните си лаборатории. Древни и ръждясали — татко ги беше ремонтирал и пратил в музеите. — Тя се засмива на себе си. — Водеше ме там едно време, когато носех рокли, а майка ми беше още жива. Истински се отвращаваше от тях! Спомням си, че майка се смееше на неговата параноя, особено когато Адрий се опита да рестартира един боен модел от Евразия. Татко бе убеден, че роботите са щели да победят човека и да управляват Слънчевата система, ако Земните империи не са били унищожени.

Изпръхтявам от смях.

— Какво? — пита тя.

— Просто... — Поемам си дъх. — Опитвам се да си представя как великият Архигубернатор Август има кошмари с роботи. — Пак ме разтриса пристъп на смях. — Повече смазка ли мисли, че ще искат? По-дълга отпуска?

Мустанга ме гледа развеселена.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма. — Смахът ми постепенно утихва. Държа се за корема. — Нищо ми няма. — Не мога да спра да се хия. — И от извънземни ли го е страх?

— Никога не съм го питала. — Тя почуква по бронята. — Те всъщност съществуват, нали знаеш?

Втренчвам се в нея.

— Това го няма в архивите.

— А, не, не. Никога не сме се натъквали на тях, искам да кажа. Но според уравнението на Дрейк-Роденбъри математическата вероятност е $N = R^* \times fp \times ne \times fl \times fi \times fc \times L$. Където R^* е средната скорост на формирането на звезди в нашата галактика, а fp е делът от тези звезди, които имат планети... Ти дори вече не ме слушаш.

— Какво предполагаш, че може да мислят те за нас? — питам. — За човека?

— Според мен сигурно щяха да си мислят, че сме прекрасни, странни и се държим необяснимо ужасно един към друг. — Тя посочва надолу по един коридор. — Това ли е тренировъчната зала? — Събува чехлите си и се отдалечава по мраморния коридор, като ми хвърля един поглед през рамо. Тръгвам след нея. При преминаването ни се запалват приглушени светлини. Тя бърза напред, а аз не се мъча да я настигна. Намирам я малко по-късно в центъра на кръглата тренировъчна зала. Бялата постелка е мека под краката ми. Дървените стени са покрити с резба.

— Родът Грим е стар — казва, сочейки фриз, изобразяващ мъж в доспехи. — Там виждаш първия праотец на Властелина на пепелта. Аук ау Грим, първият Златен, стигнал до земя в Железния дъжд, отнесъл Източното американско крайбрежие, след като един от прадедите на Касий, забравих му името, разгромил Атлантическата флота. А после следва Виталия ау Грим, Великата вещица, ето там. — Тя се обръща към мен. — Познаваш ли изобщо историята на нещата, които се опитваш да рушиш?

— Сципион ау Белона е този, който е разгромил Атлантическата флота.

— Така ли? — пита тя.

— Учил съм история — казвам аз. — Не по-зле от теб.

— Но ти се държиш настрана от нея, нали? — Тя крачи около мен. — Винаги си странял. Все едно си външен човек, който наднича. Защото си израснал далече от всичко това в астероидната мина на родителите ти, нали? Затова можеш да зададеш въпрос като „Какво биха си помислили извънземните за нас?“.

— И ти си също такъв външен човек като мен. Чел съм дисертациите ти.

— Нима? — Тя е учудена.

— Ако щеш вярвай, и да чета мога. — Тръсвам глава. — Като че всички забравят, че на институтския тест не отговорих само на един въпрос.

— Пфу, сбъркал си въпрос? — Тя сбърчва носле и взема тренировъчен бърснач от една пейка. — Сигурно затова не беше в Минерва.

— Между другото, как така Пакс се уреди да го изберат от Дом Минерва? Винаги съм се чудел... Той не беше от ученолюбивите.

— Как Рок попадна в Марс? — отвърща тя със свиване на рамене. — Всеки от нас си има скрити дълбини. Виж сега, Пакс не беше толкова умен като Даксо, но мъдростта е в сърцето, не е в главата. Пакс ме научи на това. — Тя се усмихва сдържано. — Единственото благоволение от страна на баща ми спрямо мен, след като майка ми умря, беше позволенията да посещавам имението на Телеман. С Адрий ни държеше разделени, за да затрудни убийството на наследниците му. Имах късмета да съм близо до тях. Макар че, ако не бях, сигурно Пакс нямаше да бъде чак толкова лоялен. Може би нямаше да помоли да го вземат в Минерва. Може би щеше да е жив. Извинявай... — Тя се отърсва от тъгата и отново ме поглежда с напрегната усмивка. — Как ти се сториха моите дисертации?

— Коя точно?

— Изненадай ме.

— „Специализация при насекомите“. — *Прас!* Тренировъчен бърснач се връзва в ръката ми и ожулва плътта. Изскимтявам от изненада. — По дяволите, какво те прихваща?

Мустанга стои там с невинен вид и размахва напред-назад тренировъчното острие.

— Проверях те дали внимаваш.

— Да внимавам? Аз отговарях на въпроса ти!

Тя свива рамене.

— Добре. Може просто да ми се е искало да те ударя. — Тя отново замахва към мен.

Отскачам.

— Защо?

— Без никаква конкретна причина. — Тя замахва, аз отскачам. — Но казват, че „чак като нещо се случи, глупецът тогава го вижда“^[1].

— Я не ми цитирай... — Тя замахва, аз се извивам настрана. — ... Омир!

— Защо тази дисертация ти е любимата? — пита тя хладно и пак замахва към мен. Тренировъчният бръснач не е заострен, но е твърд като дървен бастун. Отлепвам крака от земята и се навеждам настрана за да го избегна — като всъдеход от Ликос.

— Защото... — Отбягвам още един удар.

— Когато стоиш на пети, ти си лъжец. На пръсти изричаш истината. — Тя отново замахва. — А сега казвай! — Удря капачето на коляното ми. Претъркулвам се настрана и протягам ръка към останалите тренировъчни бръснари, но с вихрушка от замахвания тя ми попречва. — Изплюй!

— Хареса ми... — Отскачам назад. — ... защото ти твърдеше: „Специализацията ни превръща в насекоми, ограничени, елементарни — факт... срещу... който Златните не са имунизирани“.

Мустанга прекратява атаките и вперва в мен обвинителен поглед, а аз осъзнавам, че съм попаднал в капан.

— Щом си съгласен с това, защо настояваш да се изграждаш само като воин?

— Защото съм такъв.

— Такъв ли си? — смее се тя. — Ти, който се доверяваш на Виктра! На една Юлии! Ти, който се доверяваше на Такт! Ти, който позволи на един Оранжев да дава стратегически препоръки. Ти, който поверяваш командването на своя кораб на Докер и поддържаш свита от бронзита? — Тя размахва пръст насреща ми. — Не бъди лицемер сега, Дароу ау Андромед! Ако ще разправяш на всички останали, че могат да избират своята съдба, то по-добре и ти постъпвай така, проклет да си!

Тя е твърде умна, за да я излъжеш. Затова съм толкова напрегнат до нея, когато ми задава въпроси, когато рови из неща, които не мога да обясня. За толкова много мои действия няма обяснима мотивация, ако наистина съм Андромед, отраснал в минната колония на Златните ми родители. Моята история й звучи кухо. Моят устрем е объркващ... ако съм се родил Златен. Всичко това сигурно изглежда като амбиции, като кръвожадност. И без Ео точно така и щеше да бъде.

— Този поглед! — Мустанга се дръпва на крачка назад от мен. — Къде отиваш, когато ме гледаш така? — Цветът се оттича от лицето й,

изчезвайки някъде, когато усмивката ѝ започва да угасва. — Заради Виктра ли е?

— Виктра? — Едвам се сдържам да не се засмея. — Не.

— Значи е заради нея. Момичето, което си загубил.

Нищо не казвам.

Тя никога не е любопитствала. Никога не ме е разпитвала за Ео, не и докато прекарвахме времето си заедно след Института, когато бях издигащ се улан. Не и когато яздехме коне в тяхното семейно имение, разхождахме се из градините или се гмуркахме край кораловите рифове. Мислех си, че е забравила как прошепнах името на друга, докато лежах с нея сред снеговете на Института. Колко глупаво от моя страна. Как би могла да забрави? Как би могло това да не се стаи в нея и да не я принуждава да се пита, докато лежи, положила глава на гърдите ми и слуша биенето на сърцето ми, дали то не принадлежи на друго момиче, мъртво момиче.

— Мълчанието не е правилният отговор, Дароу. — След малко тя ме оставя сам в стаята. Шумът от стъпките ѝ заглъхва. Моцарт замлъква.

Хуквам след нея и я настигам, преди да е намерила вратата към коридора. Сграбчвам я за китката. Тя ме отблъсква.

— Престани!

Люшвам се назад стреснато.

— Защо го правиш? — пита тя. — Защо ме притегляш обратно, щом само ще ме отблъснеш? — Юмруците ѝ се свиват, сякаш се готви да ме удари. — Не е честно! Разбираш ли? Аз не съм като теб... Не мога просто... Не мога просто да се затворя като теб!

— Аз не се затварям.

— Затвори се за мен. След онази реч за Виктра... и колко важни са приятелите... — Тя щраква с пръсти пред лицето ми. — Пак можеш да ме отрежеш, ей така. Загрижен си, а после — не! Може би затова той толкова много те харесва.

— „Той“?

— Баща ми.

— Той не ме харесва.

— Как би могъл да не те харесва? Та ти си досущ като него.

Отдръпвам се от нея и се отпускам на ръба на леглото.

— Не съм като баща ти.

— Знам — казва тя и гневът ѝ се поуталожва. — Това не е честно спрямо теб. Но ще се превърнеш в него, ако продължиш по този път сам. — Тя допира длан до контролното табло на вратата. — Затова ме помоли да остана.

Как мога да ѝ позволяя? Ако тя ми отдаде сърцето си, аз ще го разбия. Лъжата ми е твърде огромна, за да градя любов върху нея. Когато открие какво съм, тя ще ме отхвърли. А дори да успее да преживее това, аз няма да мога. Взирам се в ръцете си, сякаш отговорът е там.

— Дароу. Помоли ме да остана.

Когато вдигам очи, тя си е отишла.

[1] Омир, „Илиада“, 17-та песен, превод Александър Милев, Блага Димитрова. — Б.пр. ↑

34.

КРЪВНИ БРАТЯ

Разузнавачите на Лорн залавят кораба-камила, когато той докарва хранителни продукти за флотилията на Плиний, събрана около Станция Хилдас — звездообразен център за търговия и комуникации в периферията на астероидния пояс между орбитите на Марс и Юпитер. Петнайсет часа се крия с Рок, Виктра, Севро, Виещите, Телеманите, Лорн, Мустанга и Рагнар сред кашони и сандъци с вакуумирани ястия от протовлакна. Рагнар смачка първия кашон, върху който седна, и разпръсна храна навсякъде, преди да напусне влажния товарен трюм и да се настани във фризера с температура под нулата.

Севро отваря половин дузина пакетирани ястия и похапва по време на цялото пътуване, споделя ги с Телеманите и своите Виещи, докато Рок седи и разговаря с Виктра в ъгъла. Мустанга се е облегла на Даксо и с Кавакс си разказват истории за Пакс. Избягва погледа ми.

Опитах да се извиня, преди да се качим на кораба, но тя бързо-бързо ме отрязва:

— Няма за какво да се извиняваш. Големи хора сме. Хайде да не се цупим и заяждаме като деца. Имаме работа за вършене.

Думите изстиват, докато отново и отново ги прехвърлям в мислите си. Лорн ме смушка с ботуш:

— Пробвай да не ти личи толкова, момче. Зяпаш.

— Сложно е.

— Любов и война. Една и съща монета. Две страни. Твърде сбръчкан съм и за двете.

— Може би войната ще вдъхне малко живот на старите ти кокали.

— Абе пробвах любовта миналия месец. — Той се навежда по-близо. — Не се получи като едно време.

— Прекалено си откровен, Лорн. — Не мога да се сдържа и се размивам.

Той изсумтява, намества се върху кашоните и изстенва шумно, когато нещо му се забива в гърба.

— Значи ето каква била причината за всичко това. Да помогнеш на клетия старец Лорн да си получи дозата война. — Гневът му още не се е разсеял, а и аз не го очаквам. — Нека ти върна услугата. Днес ключът ще е в тактичността. Преторите, Легатите и знаменосците, които ти се опитваш да ухажваш, не са глупаци. И не понасят глупаците. Плиний им е представил основателен аргумент. Той е обвързал техните интереси със своите. Ти трябва да контрираш със същото.

— Плиний е пиявица — казвам аз. — Лъжец, колкото ти си честен човек!

— И това го прави опасен. Лъжците дават най-хубавите обещания. — Лорн започва да си играе със своя пръстен с грифон и несъмнено си мисли за онзи звяр и за внуците си, летящи с неговите кораби във флотилията. Той вдигна цялото си домакинство от Европа — три милиона мъже и жени от всички Цветове. „Не бих могъл да ги оставя — каза ми, когато забелязах колко е голяма флотилията ни при напускането на онзи воден спътник. — Октавия ще дойде и ще изгори дома ми, докато ни няма.“ И затова те напуснаха своите плаващи градове и потеглиха към звездите. Скоро цивилните ще се отделят от моята флотилия и ще се скрият сред планетите в черния космически безкрай под ръководството на трите му оцелели снахи.

— А Плиний има зад гърба си мощта на Суверена — продължава Лорн. — Трудно ще е да ги разубедиш. Като стана дума за Суверена... Забелязах, че ти притежаваш нещо нейно.

— „Пакс“?

— Не. По-дробно. Макар и не кой знае колко. Опетненият, който беше тук.

— Рагнар?

— Ако така му е името на това нещо — казва Лорн.

— На този човек — поправам го. — Бил е предназначен за дар на Юлиите, задето са предали Август.

— Веднъж го гледах на арената в Цитаделата — страшен е като някой чудовища, дето се крият в моретата на Европа.

— Той може да е Обсидиан, но все пак е човек.

— Биологически може би. Но е отгледан само за едно. Не го забравяй.

— Със собствената си прислуга ти се държиш добре. Очаквам и с моята да се държиш по същия начин.

— Аз се държа добре с хората. Розовите, Кафявите, Червените са хора. Твоят *Рагнар* е оръжие.

— Той ме избра. Сечивата не избират.

— Както кажеш, но последствията са ти известни. — Лорн свива рамене и измърморва още нещо под носа си.

— Кажи каквото имаш за казване.

— Ще си навлечеш неприятности, защото вярваш, че изключенията от правилото създават нови правила. Че един лош човек може да бъде добър просто защото той казва, че може, или просто защото постъпва така веднъж, докато гледаш. Хората не се променят. Затова убих момчето на Рат. Усвои урока сега, та да не ти се налага да го учиш по-късно, с нож, забит в гърба. Има причина за съществуването на Цветовете. Има причина за съществуването на репутацията.

За пръв път той ми се струва дребен и стар. Не заради бръчките — заради думите си. Той е реликва. Подобни мисли принадлежат на епохата, която аз се опитвам да унищожа. Той не може да преодолее убежденията си. Не е виждал онова, което съм виждал аз. Не идва оттам, където съм бил аз. Не е имал Ео — за да го тласне; нито Танцъора да го направлява; нито Мустанга — да му вдъхне надежда. Израснал е в Общество, където обичта и доверието са толкова оскъдни, колкото и тревата в пустинята. Но той винаги е копнеел и за двете. Той е като човек, който засява семена и гледа как от тях израстват дървета само за да ги отсекаат съседите му. Този път ще е различно. И ако всичко мине добре, аз ще му върна един внук.

— Ти някога ме учеше, Лорн. И това ме направи по-добър човек. Но сега е мой ред да те уча. Хората могат да се променят. Понякога се налага да падат. Понякога — да скачат. — Потупвам го по коляното и се закрепвам на позицията си. — Преди да умреш, ще разбереш, че убийството на Такт бе грешка, защото така и не му даде шанс да повярва, че е добър човек.

Намирам Рагнар излегнат на пода във фризера, у дома си сред свирепия студ. Свалил е ризата си и виждам страховитите ъгли на

татуираното му тяло. Руни навсякъде. „Закрила“ — върху целия му гръб. „Злоба“ — върху ръцете му. „Майка“ — на гърлото. „Гатко“ — на стъпалата. „Сестра“ — по ушите. Тайнствената рисунка на череп, носена от Опетнените — върху лицето.

— Рагнар — казвам аз и сядам. — Не си падаш много по компанията, а?

Той поклаща глава, бялата конска опашка се къдри по пода. Очи като катранени петна се вторачват в мен и ме преценяват. Вторите очи — татуировки върху клепачите, са странни, зениците им са като драконови или змийски, и когато той мига, животинската му душа вижда света наоколо.

Седя, гледам го и се чудя как да кажа онова, което искам да кажа. Обсидиановите са най-странните от всички Цветове.

— Като ми предложи петната, ти се обвърза с мен. Какво означава това за теб?

— **Означава, че се подчинявам.**

— Безусловно? — Той не отговаря. — Ако поискам от теб да убиеш сестра си или брат си?

— **Това ли искате от мен?**

— Говоря хипотетично. — Обяснявам му понятието, но той не го разбира.

— **Защо да планирам?** — пита той. — **Вие планирате. Вие решавате. Аз върша или не върша — план няма.** — Той внимателно обмисля следващите си думи. — **Смъртните, които планират, умират стотици пъти. Ние, които се подчиняваме, умираме само веднъж.**

— Какво искаш ти? — питам. Той не помръдва. — На тебе говоря, Опетнени.

— **Да искам!** — засмива се той. — **Какво е да искаш?** — Подигравката в гласа му идва от място по-дълбоко от нашето безбожно царство. Тук той е пришълец, защото ние отглеждаме такива като него сред светове, където има лед, страшилища и древни богове. И получаваме онова, за което плащаме. — **Ти го назоваваш, значи мислиш, че ми е познато. Да искаш.**

— Не си играй игрички с мен и аз няма да си ги играя с теб, Рагнар. — Изчаквам продължително. — Трябва ли да се повтарям?

— **Златният планира. Златният иска** — боботи той бавно. След всяко изречение следва пауза. — **Да искаш — тъй бие вашето сърце. Ние, рожбите на Всеобщата майка, не искаме. Ние се подчиняваме.**

— На колене? — Той не казва нищо, затова продължавам: — Ти някога си носил окови, Рагнар. Сега оковите не ти тежат. Затова... какво искаш? — Той не отговаря. Дали се дразни? — Несъмнено все нещо искаш!

— **Ти разби чуждите окови, за да ми сложиш оковите, които оковават и теб. Твоите желания. Твоите мечти. Аз не искам** — повтаря той отново. — **Аз не мечтая. Аз съм Опетнен. От Всеобщата Майка Смърт ми е отредено да изпълня обещанието й.** — Лицето му не ми издава нищо, но усещам раздражението у него. — **Ти не знаеше ли?**

Оглеждам го предпазливо.

— Преструваш се на по-тъп, отколкото си в действителност.

— **Добре.** — Той чевръсто сяда, преди да имам време да се дръпна назад. Кърваво проклятие, колко е бърз! Вади нож и светкавично порязва дланта си. — **Когато предложих петната, аз се обвързах с теб. Завинаги. Нищо не може да разруши това.**

Зная, че такъв е обичаят им. Зная и през какви ужаси е минал, за да спечели званието Опетнен. Този човек не дава половинчати клетви и не предприема половинчати мерки. Да си Обсидиан, означава да познаваш нещастията. Да си Опетнен, значи да си самото нещастие. И да подчиниш живота си само на едно: на службата на своите Златни богове като мен, ако имаш този късмет. Ние вземаме силните. Зарязваме слабите сред тях. Пращаме Виолетови с техника да разиграват светлинни спектакли по склоновете на хълмовете. Сеем глад, а после се спускаме от небето с храна. Изпращаме чума, а после ги ощастливяваме с Жълти, които да изцеряват болните и да лекуват слепите. Ваятелите засяват океаните им със страшилища, а планините им — с грифони и дракони. А когато сме недоволни, ние рушим градовете им с бомбардировки от орбита. Ние сами се обявяваме за техни богове. А после ги довеждаме в нашия свят, за да служат на алчните ни цели. Ние искаме. Те се подчиняват. Как би могъл Рагнар изобщо да стане такъв, какъвто ми е нужен на мен?

— Ами ако исках ти да бъдеш свободен?

Той се дръпва назад. Очите му изразяват дълбок страх.

— **Свободата удавя.**

— Тогава се научи да плуваш. — Слагам ръка на мощното му рамо. Под кожата мускулите му са като камък. — Като от брат към брата.

— **Ние не сме братя, Слънцеродени** — казва той с колеблив глас. — **Ти си господар. Не разбираш ли? Аз се подчинявам. Ти командваш.**

Казвам му, че сам ме е избрал за свой господар. Аз не съм го завоювал, както си мисли той. И той, а не аз е командвал нападателя отряд, превзел кораба на Келан ау Белона. Това е негово дело. Няма да е Златен, който да го ръководи. Който да го направи водач. Но само това не е достатъчно. Какво би му казала Ео? Какво би казал Танцъора?

— Нашият Цвят е един и същ — казвам му. Той не разбира, затова порязвам пръста си. Потича червена кръв и аз я размазвам върху черните Сигли на ръцете му, белег за неговия Цвят. После вземам кръв от него и я размазвам върху златното по опакото на дланите ми.

— Братя. Всички сме вода. Всички сме плът. Всички сме от пръст и при пръстта ще се върнем.

— **Аз не разбирам.** — Той уплашено отстъпва назад, по-далеч от мен, докато го приклепвам в ъгъла като детенце. — **Ние не сме еднакви. Ти си от слънцето.**

— Не съм. Роден съм педя над пръстта. Рагнар Волар, освобождавам те от служба при мен, независимо дали това ти харесва, или не. Няма да позволя да бъдеш обвързан. Няма да позволя да те водят. Стой си в тоя хладилник, докато събереш достатъчно мъжество да решаваш сам какво искаш. Застреляй се в главата. Замръзни до смърт. Давай. Но каквото и да направиш, ще е, защото *ти* си го решил. Може и да решиш да ме последваш. А може би — да ме убиеш. Каквото и да решиш, трябва да го решиш сам.

Той се вижда в мен с разширени от ужас очи.

— **Защо?** — тътне гласът му. — **Защо ме посрамваш? Във всички светове няма човек, който да отхвърли Опетнен! Аз избирам да предложа себе си, а ти плюеш на мен! Какво съм сторил?**

— Когато предлагаш себе си, ти предлагаш и своите братя и сестри, своя народ, за роби.

— **Ти не знаеш!** — кипва Рагнар. — **Ние живеем, за да служим! Ако не служим, Златните ще ни довършат! Няма да ни има вече! Виждал съм от небето да се сипе огън!**

Преди векове, по време на Тъмния бунт, Златните избили над девет десети от неговия Цвят. Изтребили ги, както се унищожава популация от хищници. Това е единствената им позната история. Тази, която им даваме ние. Страхът.

— Крили са историята на човечеството от вас, Рагнар. Златните ви учат, че винаги сте били роби. Че Обсидианите съществуват, за да служат, да убиват. Но е имало време преди Златните, когато човекът е бил свободен.

— **Всеки човек?** — пита ме той.

— Всеки мъж и всяка жена. Ти не си роден, за да служиш на Златните.

— **Не!** — боботи той. — **Ти ме изкушаваш. Хвърляш ми стръв. Виждал съм това и преди. Чувал съм фалшиви думи, предназначени за измама. Истинските думи са ми известни — на мен, на нас. Нашите майки ни учат на тях. „Бой се от Златните хора и им служи. Или те ще дойдат и ще изсипят желязо от небето. Златните ще ви обсипят с Огъня на Слънцеродените. Защото те не са обвързани от обичта. Не са обвързани от страха. Не са обвързани със земята, а с небето и слънцето. Бой се от Златните хора и им служи.“**

— Аз не им служа.

— **Защото си един от тях.**

— Ами ако ти кажа, че не съм?

Той се взира в мен. Никакъв отговор. Никакво движение. Нищо. Само смут. И аз му разказвам. В онзи фризер аз му разказвам онова, което Танцъора ми разказа в пентхауса. Били сме мамени.

— Аз имах жена — казвам му. — Отнеха ми я. Обесиха я. Накараха ме да дръпна краката ѝ, та вратът ѝ да се строши и да не се мъчи. След това се самоубих, погребвайки я, оставяйки ги да надделеят. Оставяйки ги да ме обесят. Удавих се в скръб. — Разказвам му как Синовеите дойдоха за мен. — И Арес ми даде втори шанс, същият шанс, който имаш сега и ти да извършиш нещо. Седемстотин

години сме били поробени, Рагнар. Твоят народ. И моят народ. Били сме държани на тъмно. Ала ще дойде ден, когато ще излезем на светло. И това няма да е по тяхна милост. Няма да е дар от съдбата. То ще дойде, когато доблестните мъже и жени въстанат и решат да разкъсат веригите. Ти трябва сам да избираш. Ще избереш ли трудния път? Ще избереш ли да бъдеш мой приятел? Ще въстанеш ли с мен? Или ще избереш отъпкания път и ще оставиш баща си, сестрите и братята си да умрат, без дори да са узнали, че има шанс за нещо друго?

След това си тръгвам. Не го заклевам да мълчи. Не настоявам за отговор. Танцъора не го искаше от мен. Избора трябваше да направя аз. Ако не бе така, ако ме бяха принудили да служа, то вече да съм се предал хиляда пъти. Робите не притежават храбростта на свободните. Затова Златните лъжат нисшеЧервените и им внушават, че са храбри. Затова лъжат Обсидианите и им внушават, че е чест да служат на богове. По-лесно е от истината. Ала е нужна една-единствена истина, за да накараш царството на лъжите да рухне с трясък.

Рагнар трябва да ме подкрепи, защото само Червените ще са недостатъчни.

35. ВРЕМЕ ЗА ЧАЙ

Прикритието ни в кораба-камила издържа, докато се приближаваме до флотилията около Хилдас, насочвайки се към някогашния флагмански кораб на Август, понастоящем на Плиний — „Инвикт“. Цепокрили политат безшумно подире ни и искат кодове за разрешение. Пилотът ни изпраща кодовете и те ни придружават, за да се присъединим към шествието от товарни кораби, точещи се в хангара на „Инвикт“ като керванджии, наредили се пред величествената порта на някоя пустинна цитадела. Когато започваме бавно да се спускаме, оръдия ни вземат на прицел.

Кацваме тежко. Пилотът отваря задните люкове и аз и хората ми изскачаме от кораба на пода на хангара. Вместо да посрещне Кафяви хамали, както може би е очаквала, Оранжевата докерка вдига очи от дейтапада си и съзира военен отряд в пълно бойно снаряжение. Въръжен до зъби. Тя сяда без колебание — не желае да се замесва в това.

Севро се смее и я потупва по главата.

— По-умничка си от Златните.

Кръг от кораби изпълва хангара. От високия таван светят лампи. Оранжеви и Червени търчат наоколо. Оксижени пращят и заваряват корпуси. Мъже и жени си крещат. Моите хора тръгват след мен през хангара към асансьорите, откъдето имаме достъп до останалата част от кораба.

И докато вървим, тишината се разстила наоколо със скоростта на горски пожар. Оксижените спират да пращят. Мъжете вече не се провикват. Просто гледат втренчено. Аз вървя наперено най-отпред заедно с Лорн. Мустанга и Кавакс ау Телеман са се наредили от двете ни страни. Следват ни Рок, Севро и Даксо. След тях иде Виктра с Виещите. А подир всички тях като някакъв блед пастир великан крачи Рагнар.

Той избра да излезе от фризера и да дойде с нас. Споглеждаме се и с едно кимване разбирам, че имам нов генерал за въстанието.

Издувам се от гордост.

Никой не възразява срещу нашето движение, въпреки че по премяната ни се досещат — не сме дошли за мирни преговори. Моята броня е черна. С издълбани ревящи лъвове. Над нея трепти тънък пулсЩит. Егидата се задейства на лявата ми ръка и матовосинята ѝ повърхност попива светлината. Белият ми бръснач се плъзга на китката. Ботушите ни тропат като градушка по металните палуби. Пращам Чакълчето да накара своите Зелени отряди да разбият корабната система за комуникации.

Един Меден ни вижда и започва да прави нещо с дейтапада си. Рагнар се плъзва към него и го докосва по рамото с такава сила, че мъжът пада на колене.

— **Не.**

Качваме се в асансьора и навлизаме във вътрешността на кораба без нито един изстрел. Изкачваме се на първа палуба над командния етаж. Вратата на асансьора се отваря и ние заставаме лице в лице с отряд Сиви морски пехотинци.

— Капитане, придружете Виргиния ау Август до инженерния отсек — казвам аз на Сивия. Погледът му оценява сериозността на ситуацията. След едва забележимо колебание той отдава чест. Обърканите му войници се нареждат след Мустанга и Телеманите и се отдалечават в тръс.

Корабните аларми започват да вият.

Виещите отиват при двигателите и животоподдържащите системи, докато собственият ми отряд продължава и се изкачва три етажа по-нагоре — не сме тръгнали за командната палуба, където Плиний ще е настанил новите си съюзници, а към ареста. Рок, Виктра, Лорн, Севро и Рагнар се шмугват през вратите и се справят със стражите още преди да съм влязъл.

Пленниците — около четирийсет Безподобни лоялисти на Август, са затворени в малки килии от дуростъкло. Севро минава покрай всяка, освобождавайки мъжете и жените вътре с дейтаключ.

— Благодарни на Жътваря — казва той на всеки. На една внушителна възрастна Безподобна ѝ го повтаря четири пъти, докато тя най-сетне схваща, че няма да излезе навън, докато не се включи в игричката му. Всичките въртят очи и благодарят.

— Я гледай каква добра, ненормално висока и грохнала Безподобна си! Отлично! — възкликва Севро и пуска жената да излезе. — Лорн! Май ти намерих с кого да спинкаш.

Когато застава пред стъклената килия на Чакала, той се забавя.

— Какво съзира оченцето ми? — надава той радостен възглас. — Я чакай! Пак са ми двечки!

— Пусни ме! — заявява решително Чакала. — Няма да играя твоята игричка, Гоблин.

— Благодаря на Жътваря. А пък аз се казвам Севро. И знам, че го знаеш.

Чакала врътва очи.

— Благодаря ти, Жътварю!

— Поклони се като добър слуга.

— Няма.

— Пусни го де — недоволства Лорн.

— Длъжен е да играе моята игра! — заявява Севро. — Тоя лайнар няма да излезе оттук, докато не почне да слушка! Вместо това ще му задам гатанка. Какво имам в джоба си?

Играта почва да ми омръзва и затова зад гърба му посочвам окото си.

— Око — отвърща Чакала.

— Кръвогадост! Кой му го каза?

Рок взема ключа от ръката на Севро и го прокара по килийната конзола. Чакала излиза при нас.

— Севро, порасни най-сетне! — мърмори Рок.

— По дяволите, какъв ти е проблемът? — пита Севро. — Бездруго не бива да бързаме. Не може ли малко да се позабавлявам?

Не бързаме, за да се страхува Плиний, чудейки се какво ли правим. Той сигурно се съмнява в лоялността на по-голямата част от екипажа. Но несъмнено разполага с контингент от платени войници на борда. Най-вероятно наемници. Ще се скрие зад тях като зад щит.

— Къде е баща ти? — питам Чакала.

— Не знам — отвърща той. — Не ми се вярва да е на кораба. Сестра ми стигна ли благополучно при вас?

— Намери ни.

— Добре — казва той и се извърта да поздрави Лорн: — За мен е удоволствие, Аркос! Баща ми като дете ми забраняваше да чета за

вашиите подвизи. И все пак успяхах. Разкажете за старата Каменна стена ме държаха буден до късно през нощта.

— Както и мен — твоите изпълнения в Института — отвърща Лорн, като ми пуска усмивчица. — След като гледах кампанията ти, ме беше страх да затворя очи.

Чакала се киска.

— Явно мисията ти на Европа е била успешна, Дароу.

— Хванаха се в капана, както се надявахме. А Айя избяга.

— Тогава да вървим да оправим този проблем и да продължаваме с войната.

Рок поглежда ту мен, ту него — може би забелязва фамилиарността, с която разговаряме. Още едно нещо, което не съм му казал. Бездната се разраства.

Срещаме се с Мустанга на обяд в столовата за нисшеЦветни. Стотици Оранжеви членове на корабния екипаж и електротехници се смесват с Червените фабрични работници и Кафявите чистачи. Жуженето на разговори и тракането на пластмасови подноси по металните маси секва, щом влиза Рагнар. Гробно мълчание — чува се само викът на един превъзбуден Кафяв чистач, който изпищява с цяло гърло. Другарите му бързо му запушват устата.

Рагнар стига до центъра на стаята и премества една от масите, без да изчака нисшеЦветните да станат от нея. Изтръгва я от металните болтове и я помъква със скърцане по металния под заедно с насядалите по завинтените за нея пейки. Те не помръдват, опулили от ужас очи и напълно объркани от гледката на моя отряд от петдесет Златни.

Телеманите тръгват след Рагнар — бащата и синът мъкнат помежду си кръгло метално приспособление, метър дебело и два метра в диаметър, за което бяха ходили до инженерния отсек. Ръцете им са покрити е броня, но вените на вратовете им се издуват от тежестта му. Мустанга ги води и поглежда дейтапада си.

— Тук — казва тя и те го оставят там, където им посочва. Сивите ги следват и носят грамаден акумулатор, който поставят върху една съседна маса.

— Виещи, вдигнете шум! — казвам аз в комуникатора си.

— Прощавайте. Извинете. Съжалявам — казва Чакълчето и размахва дундестите си ръчички, после взема един кабел от

аккумулятора и го включва към диска.

Високоговорителите на кораба се задействат с пукот.

— Плиний! — сладко-сладко призовава някакъв глас. Оглеждам се за Севро и го виждам при един терминал заедно с двама от Зелените.

— Севро! — крясваме и двамата с Мустанга.

Той ни вдига пръст да изчакаме.

— Той си включи комуникатора — избърборва откровено единият Зелен.

— Драги Плиний — пропява Севро по комуникатора: —

*Щом като тъпан думка ти сърцето
и струйка ти се стича по крака,
то знай, че туй Жътваря е, задето
дошъл е да си прибере дълга!*

Изпява го три пъти, докато Рагнар не мята една маса по конзолата. Разхвърчат се искри. Севро бавно вдига поглед към масата, увиснала над главата му. Подминала го е на няма и педя. Той се извърта.

— Кръвогадост, пикоч и лайна! На тебе пък какво ти има бе, трол планински, че се вживяваш толкова!

— **Римушки... Ннннгх!** — Рагнар изпъшква болезнено.

— Намерил си го! — прошепва Мустанга, след като се споглеждаме.

— Кого? — питам, докато Севро псува Опетнения с всички известни му словосъчетания. И за всеки случай притуря и кръста.

— **Кудкудякаш като... като кокошка!** — заявява Рагнар в отговор.

— Той не може да ме обижда! — крясва Севро отвратен и ме поглежда. — Я го стегни!

Измивам си ръцете.

— Предлагам да продължим, ако обичате — обажда се Лорн.

— Хайде! Всички със сериозни физиономии! — Шлемовете се показват от броните и покриват черепите ни. Виждам на дигиталния монитор показатели за температура, равнища на енергия.

— Зареди го — нареждам на Мустанга.

Тя активира Пиявичната термална помпа. Устройството е предназначено да пробива външния корпус на кораби и да отваря пробойни, достатъчно големи, за да нахлуе отряд на абордаж вътре. Затова да пробиеш пода на кораб си е нищо работа. А ний сме само един етаж над командните зали. Мятам се върху сондата.

Бързината е всичко за един Пъклолаз, за военните операции, за живота. Не спирай да се движиш и предизвикай всеки, който ти се изпречи на пътя.

— Нали знаеш какво казах по-рано? — пита ме Лорн.

— За тактичността ли?

Той се ухилва злобарски в брадата си.

— Шлакай я тактичността! Вдъхни им ужас.

Поглеждам Мустанга.

— Пали.

Тя натиска едно копче. Сондата се нажежава до червено. Горещината ме лъхва нагоре. Плъзва по пода. НисшеЦветните хукват, зарязват храната си и бягат от помещението, а подът хлътва и се стапя като пясък, изтичащ в пясъчен часовник. Сондата пропада в размякнатата палуба и се озовава в командната зала, а аз съм я яхнал. Пак съм Пъклолаз, макар и само за миг.

Тя се стоварва в средата на грамадната дървена маса на Август, продънва я и се забива като метеор в мраморния под, а след това продължава да топи. Прерязвам охранващия кабел с бръснача си, масата се запалва и аз се издигам сред дима, парата и лумналите пламъци.

Сто Златни от Обществото се взират в мен. Претори, Легати, Правници и рицари на могъщи родове стоят с оголени бръсначи. Всички някога са били верни на Август. Всички сега са под петата на Плиний. Отнесени от вихъра, дето се вика.

Ето го и него, начело на дългата маса — лицето му бързо преbledнява. Красивият и умен Плиний. Останало му е едно око, на мястото на другото се мъдри временен бионичен заместител. От дясната му страна седи една от Фуриите, Политико — Мойра. В сравнение с Айя тя е не жена, а бухнал сладкиш. Но сладката й усмивка също е зловеща поне наполовина колкото бръснача на сестра

й. До нея — Рицар Олимпиец, Рицарят на Бурята от Земните Японски острови.

— *Драги ми господа!* — изревавам през вградения в шлема ми усилвател на гласа. — *Дошъл съм за Плиний!* — Скачам долу от сондата и шлемът ми отново се прибира в бронята, та да виждат лицето ми. Тръгвам към него. Приятелите ми се изсипват след нас през дупката. Първи е Аркос, след него — Мустанга и Севро.

— Ти каза, че бил мъртъв! — изръмжава някой вляво от мен с наполовина изваден бръснач.

— Лорн ау Аркос? — мърмори друг. Името му се понася из залата, докато Севро и Рок залостват входната врата.

— И КАВАКС АУ ТЕЛЕМАН! — изкрещява диво Кавакс, щом се приземява. Предполагам, че Пакс все отнякъде е трябвало да го научи.

— Жътваря не е мъртъв! — казва Мустанга и скача долу от сондата. — Нито пък аз. Нито брат ми. И дойдохме да вземем онова, което принадлежи на баща ми.

Безподобните не знаят какво да правят.

— Лъжци! — извиква Плиний. — Вие предадохте АрхиГубернатора! Хванете предателите!

Лорн излиза със скромно изявление:

— Ако някой припари на два метра от Дароу, ще избия всички в тази зала.

Те като че нямат желание да проверяват дали блъфира. Мъжете, между които минавам, отскачат назад. Репутацията на Лорн ми отваря тунел право до Плиний. Не забавям крачка.

— Плиний — казвам. — Трябва да поговорим.

— Убийте го! — крясва Плиний. — Убийте Жътваря!

Един млад мъж се хвърля напред и умира — намушкан в гърба от съседа си. Той поглежда страхливо Лорн.

— Два метра и тридесет сантиметра — казва Лорн. — Почти.

— Убийте го! — крещи напразно Плиний. — Та той е само хлапак!

Заговарям тихо, ала всички ме чуват:

— Плиний ау Велоситор, ти си изменник на АрхиГубернатора Нерон ау Август. Ти заговорничеше да унищожеш Дома му, да се ожениш насила за дъщеря му, да убиеш сина му и да го предадеш на

Суверена, която е негов враг. Твоят господар те издигна, а ти се опита да го съсипеш. Ти предаде доверието му само и единствено за своя лична облага. И най-лошото от всичко — ти се провали.

— Спрете го! — крещи сега Плиний и ръкомаха към мен като обезумял. — Мойра!

Мойра прошепва нещо на Рицаря на Бурята и двамата се отдръпват настрана.

— Ти трябваше да си мъртъв! — мърмори Плиний. — Айя каза, че ще те убие на Европа!

— А да познаваш *някой*, който може да ме убие? — питам и онази смешна ярост на Златните ехти в гласа ми, та да впечатли всички тези алчни душици. — Чакала не успя. Антония ау Север-Юлии не успя. Прокторите Аполон и Юпитер не успяха. Касий ау Белона не успя. Карн не успя. Кагни не успя. — Палачът не успя. Мините и пъклените пепелянки не успяха. — А сега не успя и ти!

В този миг се хвърлям напред, по-бърз и от нападаща пъклена пепелянка, и го зашлевявам през лицето. Той се килва настрана на седалката си като листо, брулено от вятъра, и се блъсва в отдръпналата се настрана Златна. Тя го заплюва и тръгва към мен.

— Ти си червей, който се мислеше за змия — само защото пълзиш! Но твоята власт не бе истинска, Плиний! Всичко бе сън. Сега е време да се събудиш.

Плиний се надига на крака и се отбутва от мен. Грижливо сресаната му коса е чорлава, дясната му буза е зачервена и се надува. Завъртам се и го зашлевявам още веднъж, по-силно. Той се стряска. Не знае какво да прави. Него в първия ден от пребиваването му в Института не са го измъквали Обсидиани от леглото, за да го пребият. Той не е яздил начело на бронирана колона по снежни брегове. Не е гладувал. И затова сега може само да реве и да се бута.

Сграбчвам го с ръце и го вдигам високо във въздуха. Но повече не му причинявам болка. Няма да принизя този миг с жестокост, както биха сторили Карн или Тит. Моето оръжие е моята снизходителност. Настанявам отново Плиний в АрхиГубернаторското кресло. Излъсквам брошката му с дракона. Приглаждам косата му като грижовна майчица. Потупвам го по мократа от сълзи буза и му протягам ръката си с пръстена на Дом Марс.

Той я целува, без да му наредя.

— Сбогом, Плиний. Оставям те на приятелите ти.

Тръгвам си и погледите на всички тези Безподобни ме сподирят, изоставили Плиний. Чувам мляскащ звук, ала не се обръщам — зная какъв звук издават бръсначите, когато убиват. Дори не изчакаха. Плиний е забравен.

Безподобните се тупат в гърдите — така ми отдават чест. Изчадия с изчадия! Те се обръщат накъдето духа вятърът, търсейки само властта. Но не разбират, че тя не е изменчива. Властта е непоколебима. Тя е планината, не вятърът. Да се изменяш с такава лекота, означава да губиш доверие. А доверието е онова, което ме е опазило жив. Доверието в приятелите ми и тяхното доверие в мен.

Суверенът знае това. Тъкмо затуй тя държи наблизко своите Фурии. Те са готови да умрат за нея, както моите приятели са готови да умрат за мен. Защото в края на краищата какво значение има цялата власт на света, ако най-близките ти приятели могат да те предадат? Бащата на Суверена го е научил, когато неговата дъщеря му е взела главата. Плиний го научи с цената на живота си. Аз го забравих, отдалечих се от приятелите си и за малко не загубих всичко тогава, когато Такт се почувства с мен тъй засенчен и изолиран, както и с братята си. Ето защо започнах отначало с Виктра, затова казах истината на Рагнар, затова трябва да се сдобря с Лорн и Рок.

Доверието — заради него Червените имат шанс. Ние сме народ, обединен от песента и танца, от семейството и родството. Тези хора са съюзници само защото се смятат за длъжни.

Сега ги гледам и зная защо са толкова сковани и вцепенени, че в сблъсъците помежду си се пречупват и разбиват на парчета — не заради мен, а заради това какво представляват те.

Излитам във въздуха с гравиБотушите си и се спирам, за да заявя:

— Кажете на всички, които искат да чуят, че Жътваря отплава към Марс. И че призовава Железен дъжд.

36.

ВЛАСТЕЛИНЪТ НА ВОЙНАТА

Властта е короната, която изяжда главата — каза ми Чакала, докато планирахме инвазията. Той говореше за Октавия. Но истината стига по-далече. Тези Златни притежават власт от толкова отдавна. Вижте ги как действат. Вижте ги какво искат. При шанса за война те се надигат. Идат отблизо и отдалече — кораби, бързаци да се присъединят към моята армада, щом научат, че съм призовал Железен дъжд, първия от двайсет години насам. Използвах Чакала да разпространи новината заедно с кадри от падението на Плиний. Мнозина от тях са втори синове и дъщери, които няма да наследят имотите на бащите си. Войнолюбци, дуелисти, алчни за слава. И всеки повежда Сивите и Обсидиановите, които са на служба при него. Световете на Обществото чакат с притаен дъх да видят какво ще се случи днес. Ако загубим, Суверенът ще продължи да управлява. Ако победим — всеобща гражданска война. Нито един свят няма да може да остане настрана.

Легиони се строят в кораба ми, докато моята армада се събира около спътника-док Фобос. Нося бръснача си извит като Секач — закривен и жесток, той е моят скиптър. Железният ми пръстен на Дом Марс се стяга, когато свивам юмрук и се вирам през илюминаторите. Пегасът подскача на гърдите ми.

Не виждам врага — Белона и голяма част от местните флотилии на Суверена, — но те са се разположили между мен и моята планета. Древният Властелин на пепелта на Суверена бърза насам от Ядрото на помощ със своята Армада на Скиптъра, ала има да пътува още седмица. Днес той не може да помогне на Белона.

Моите Сини ме гледат, а също и моите генерали — от личната флотилия на Виктра ау Юлии, която напусна войската на майка си, от Дом Аркос, от Дом Телеман и знаменосците на Август.

Марс е синьо-зелен и изпъстрен с градове под куполи. Бели шапки покриват полюсите. Сини океани се ширят край екватора. Полета с трева, редом с гъсти гори, покриват повърхността му. Облаци

се вихрят около планетата — памучна риза, за да скрие искрящите ѝ покрити с куполи градове. Има и оръдия. Грамадни пунктове в пустините и край градовете, където релсови оръдия — корабоубийци, сочат към небето.

Мислите ми се гмурват под повърхността ѝ. Питам се какво ли прави майка ми сега. Закуска ли приготвя? Знаят ли те какво предстои? Дали изобщо ще го усетят заедно с нас?

Дори на прага на битката пръстите ми не треперят. Дишането ми е равномерно. Роден съм в семейство на Пъклолази. Роден съм от потекло на тежък труд и прах, роден да служа на Златните. Роден съм за тази скорост.

И все пак съм ужасен. Мики ме извая, за да бъда „бог на войната“. Ала защо ли се чувствам като момченце, пременено в глупави доспехи? Защо искам пак да съм петгодишен, преди баща ми да умре, да спя на едно легло с Кийран и да го слушам как говори насън?

Обръщам се към морето от Златни лица.

Тази раса... Какво прекрасно чудовище! Те притежават всички силни качества на човечеството, освен едно. Съпричастието. Те могат да се променят. Зная го. Може би не сега, не и след четири поколения. Но той започва днес — краят на техния Златен век. Разбий Белона, отслаби Златните. Изтласкай гражданската война на самата Луна и унищожи Суверена. И тогава Арес ще се надигне.

Не искам да съм тук. Искам да съм у дома, с нея, с детето ми, което тъй и не се роди.

Ала не мога. Усещам как в душата ми настъпва отлив и оголва стари рани. „Това е за теб — казвам ѝ аз. — За света, в който ти трябваше да живееш.“

И затова се завръщам към ролята си и храня тези вълци.

— В последните есенни дни... — казвам със силен и дързък глас — Червените, които копаят в недрата на Марс, носят маски на щастливи таласъми, за да честват мъртвите, прибрани от червената земя, да отдадат почит на паметта им и да утешат духовете им. Ние, Ауреатите, сме взели тези маски и сме ги направили свои. Дали сме им лицата на легенди и митове, за да си припомним, че няма зло, няма добро. Няма богове. И демони няма. Съществува единствено човекът. Съществува само този свят. Смъртта идва за всички ни. Но какъв вик

ще нададем, за да го понесе вятърът? Как ще ни запомнят? — Свалям една от ръкавиците си и правя на дланта си много плитък разрез. Свивам юмрук, докато кръвта облее кожата ми, а после притискам длан върху лицето си. — Направете тъй, че кръвта ви да се гордее дълго след като смъртта ви е отнесла.

Тропват крака. Само веднъж.

— Луната е новата Земя. Тя ни управлява и ни кара да се кланяме и да живеем в лишения. Нашата жертва означава печалба за нея. И отново слабите пречат на силните. След днешния ден, когато ние превземем хилядата града на Марс, нашите редици ще нараснат. Галилейските господари ще ни дадат клетва. Губернаторите на Сатурн ще се преклонят пред нас. Нептун ще дойде с корабите си и ние ще отсечем пиявицата, каквато е Октавия ау Лун! — И ще направим един тиранин крал. За тях това е толкова смислено! Не зная как. Тиранин заменя тиранин. Как намират в това вдъхновение? С човеците винаги е било така.

Отново изтропване.

— Днес всеки миг ще бъде заснет с холоКамерите, които ви дадохме. — Също като в Института и когато превзех „Пакс“. Идеята е на Чакала. — Всеки миг ще бъде запомнен. Ако спечелите слава, холото ще я разнесе по всички светове. Ако посрамите себе си или семейството си, срамът няма да изчезне с вашата смърт. — Поглеждам Рагнар, все едно той е моят палач. Драматичният привкус кара Лорн да завърти очи. — Ние ще помним!

Тропване.

— Градовете трябва да бъдат превзети. Златните, които не се огънат — убити. НисшеЦветните — закриляни. Няма да рушим мините. Няма да насилваме градовете на планетата и да грабим зелените ѝ поля. Ние трябва да завладеем даровете на Марс. Не ни трябва трупът му. Той е дом на мнозина от вас, затова вредете само на онази напаст, която го руши отвътре. И когато величието на деня отmine, когато избършете кръвта от меча си и дадете кърпата на своите синове и дъщери, за да запомнят, че сте участвали в една от най-великите битки след разгрома на Земята — запомнете, вие сами сте изковали съдбата си. Тя не ви е дадена от Суверена. Не ви е дадена от губернатор. Вие сте я превзели, както нашите предци са превземали световете. Вие сте Вторите Завоеватели.

Сега прокълтяват виковете. Противно ми е как при идеята за слава тялото ми се разтреперва. Нещо дълбоко в човека жадува за нея. Но аз мисля, че е слабост, не е сила да зарежеш порядъчността заради този по-странен и по-мрачен дух.

Поглеждам Чакала, застанал отстрани на мостика. Днес той не е особено важен. Той си свърши работата, като доведе тук всички тези мъже и жени. Бъркаше се в комуникациите и сееше фалшива информация, накара голяма част от помощта на Суверена за Белона да се разпръсне в преследване на неверни слухове за части от моята флотилия, промъкващи се тайно, за да нападнат Луната. Това беше само маневра. Цялата ми войска е тук.

— Страшен кукловод си! — прошепва ми Чакала, докато чакаме Белите да влязат в командната зала след чакащите Златни. Севро се приближава до мен, сякаш за да припомни на Чакала мястото му.

— Повечето от конците ги изработи ти. Така и не съм ти благодарил — отвърщам му тихичко.

Невзрачното му лице се сбръчква в погнусена гримаса.

— Трябва ли да изпадаме в сантименталности?

— Ти помогна на Мустанга да избяга. Затова Плиний те хвана. — Никога не го е споменавал, не се е хвалил, нито го е използвал за някакви свои цели. Било е обикновена помощ от брат за сестра му. Свивам рамене.

— И направи всичко, което беше по силите ти, за да спасиш Куин, по дяволите! Може би си по-добър човек, отколкото ти е известно.

Той се изсмива с онзи свой лаещ смях.

— Съмнително е. Но утре един предател ще стане крал, а една Императрица — предателка, та може и порочните да станат добродетелни.

Заглеждам се през илюминатора.

— Сателитите ти готови ли са?

— За вируса? — Той кимва. — Моите Зелени ще прекъснат всички комуникации веднага щом дадеш командата. Петнайсет минути ще цари грубо мълчание за всички. Техните глобални и регионални отбранителни части няма да разполагат нито с наблюдение, нито със сензори. Времето е достатъчно, за да се разбият повечето статични

позиции. — Той забива поглед в нозете си, сякаш внезапно се е смутил. — Спаси баща ми, ако можеш.

Севро се размърдва, раздражен от нашето шушукане.

— Ще го спася.

Бих предпочел Август да гние навеки в дупка под земята. Но той ще ми е нужен, след като Марс бъде превзет. Въпреки всичките ми умения аз не съм нито Губернатор, нито крал. Както ми напомни Теодора снощи, неговата легитимност ми е нужна. Без нея аз съм само една ръка, стиснала бръснач.

— А за Егия сигурен ли си? — пита той. — За трофея? Иначе е безразсъдно.

— Стопроцентово!

— Добре. Добре. Тогава, примен късмет ти желая! — Той се оттегля.

— Вече ме заменяш? — изсумтява Севро, докато го гледа как си отива.

— Той е еднорък. Ти си едноок. Падам си по определен тип.

Церемониите продължават. Двеста Златни подгъват коляно, докато Белите преминават през техните редици. Опитвам се да мисля за това като за глупав тържествен ритуал — всички тези мъже и жени с тяхното помпозно мълчание и привързаност към традициите. Но в момента се твори историята на човечеството. И в този миг има благородство.

Брони сияят на изкуствената светлина. Ефирни Бели вървят между редиците — девствени моми, босоноги и със снежнобели мантии, с железни кинжали и златни лаврови клонки. Бели деца носят триъгълните златни знамена — скиптър, меч и книга, увенчани с лавър. Усещам допира на ръце върху раменете си.

Чувствам тежестта им.

Казват, че така тръгвали на бой Древните Завоеватели — Бели девици им нанасяли рани с желязо. Те докосват челата ни с лавъра и порязват левите ни длани с желязото, докато тихо ни шепнат на ухо:

— *Сине мой, дъще моя, сега, когато кървиш, няма да познаеш ни страх, ни поражение, единствено победа! Страхливостта изтича от теб. Твойта ярост се разгаря ярко. Стани, о, Златни воине, и понеси със себе си могъществото на своя Цвят!*

После всеки воин размазва кървавия отпечатък от ръка по лицето си и върху своя шлем с лице на демон. Един по един безмълвно се изправяме. Всеки Златен представлява десет легиона. Това е бурята, която ще се изсипе върху Марс — порой от метал. Десет милиона Златни, Сиви и Обсидианови.

— Ние не се бием срещу планета. Ние се бием срещу мъже и жени. Отсечете главите им и нека техните армии рухнат пред очите ви — напомня на всички ни Лорн.

Събраните воини се изправят, лицата им сега са оцапани с кръв, и заедно изреждаме имената на главните ни врагове:

— Карн ау Белона, Айя ау Грим, Император Тиберий ау Белона, Сципия ау Фалте, Октавия ау Лун, Агрипина ау Юлии и Касий ау Белона. Техния живот искаме!

В залите на враговете ми ще декламирам моето име и имената на приятелите ми. Онзи, който убие Жътваря, ще получи трофеи и ще се прочуе. Отделни ловци и групи от убийци ще сканират сигналите на комуникаторите ми и ще ме търсят. И ще се спускат на глутници, някои — за да влязат в двубой. Други — за потайната смърт от куршум на снайпер. Някои дори няма да участват в битката за Марс. Те са Сиви наемници. Освободени Обсидианови, ловци на глави. Рицари от Венера и Меркурий, дошли тук само за главата ми, използващи семейната собственост и семейните си войници, за да им окажат помощ в моето преследване и сами да се сдобият със слава. Всички те са ме гледали и са изучавали моите записи, моите победи, моите поражения. И ще познават моята природа и природата на моите Виещи. Ала аз няма да ги познавам.

Нека дойдат и се представят.

По-заинтересован съм от срещата с Касий. Поне така казах на Лорн. Но той знае, че не е вярно. Изгаря ме дълбок срам за това как се разкрещях като звяр на семейството му. Победих го честно, но нямаше нужда това да ми харесва чак толкова. Понякога се питам: ако Касий бе израсъл Червен, а аз — Златен, дали той в крайна сметка не би станал по-добър човек от това, което съм сега, а аз — по-лош, отколкото той изобщо би могъл да бъде.

Кой знае защо, си мисля, че можеше да съм способен на големи злини. Може би заради вината. Може би заради страха от един живот, в

който никога не съм познавал Ео. Не зная. Или може би е заради страха от познанието колко лесно се поддавам на гордостта.

Моите воини отново се пръсват по семейните си кораби. Гледам през илюминатора как петдесетина совалки политат към великата армада, събрана от нас. Макар и да знаят, че вече сме тук, враговете ни не очакваха толкова бързо да стигнем до Марс.

Насочвам вниманието си към останалите ми командири. Орион ще е начело на „Пакс“, а Рок ще предвожда флотилията съвместно с Виктра. Одобрявам техния план. Останалите от вътрешния ми кръг се помайват — освен Мустанга, която се отправя към хангарите.

Посягам и леко тупвам двамата Телеман по раменете.

— Пакс щеше да изглежда блестящо в днешния ден. — Софокъл се свива на кълбо около глезените на Кавакс.

— Брат ми винаги е изглеждал блестящо — казва разпалено Даксо. — Смешен кресльо, който се опитваше да изглежда като татко. Ала въпреки всичко — блестящ! Ще убием стария Тиберий, не се притеснявай.

— Да ви приличам на притеснен?

И двамата великани кимат с грамадните си глави. Кавакс влезе в тази битка мълчаливо. Не може да говори, само мънка и затова Даксо продължава от негово име:

— Грижи се за себе си, Жътвар. — Той хвърля един поглед назад към Чакала. — Знаем, че това е брак по принуда, ала не му се доверявай.

— Знаеш, че му нямам доверие.

— Не му се доверявай! — повтаря Даксо.

— Имам доверие само на приятели.

Сбогуваме се.

Орион е сбърчила чело умислено. Питам я дали има нещо и тя се навежда над екрана на скенера. Оценява синхронно разположението на врага.

— Забелязаха ни преди час как влизаме в орбита. Бяхме уязвими, докато прониквахме, но те останаха в отбранителен строй около Егия.

— Странно — съгласява се Рок. — Отстъпват голяма част от планетата, без да се съпротивляват. Може би ще е по-добре да ориентираш удара си на юг...

— Искам Егия — казвам ледено.

— Ще те изстреляме в разгара на битката, братко. Столицата може да почака. Завладеем ли другите градове, можем да я превземем и без бой. Защо е това бързане?

— Превземем ли столицата, останалите градове ще паднат.

— И много хора ще загинат.

— Рок, това е война. За тези работи ми имай вяра.

— Това е твоята война. — Рок отдава чест. След като забелязва гневния поглед на Виктра, той протяга ръка. — Сбогом, Приме. — И изненадващо ме целува по двете бузи.

— Дълъг път изминахме — казвам предпазливо.

— И ни остава още много път, преди да заспим.

— Брате мой! — Обгръщам тила му с длан и долепвам челото му до своето. — Съжалявам! Толкова съжалявам! — Клатя глава. — За Куин. За Лея. За тържеството. За стотици обиди, с които те засипах. Ти беше и си най-скъпият ми приятел. — Дръпвам се назад и избягвам погледа му. — Трябваше да го кажа по-рано. Но се боях.

— В кой свят трябва да се боиш от мен? — пита той.

Клатя глава.

— Прости ми за всичко.

— По-късно ще се сдобряваме. — Той ме стисва за рамото. — Примен късмет ти желая!

Оставям го. С Лорн излизаме навън, до самия мостик, където пътищата ни се разклоняват в различни коридори. Обръснал се е за война, облякъл е старите си доспехи на Рицар на гнева. Изглежда бляскаво, ала смърди ужасно. Тези стари рицари са същите като Виещите. Суеверни са и нищо не мият и перат от страх, че ще отмият късмета, дето ги е опазил живи досега.

— Получих комюникета от мнозина стари приятели — казва Лорн. — Те подкрепят Белона.

— Всичките ли са старци и старици?

— Старите са закалени в много от сезоните на младите. — В очите му гори искра. — Но ме разпитват за теб. Питат дали момчето военачалник действително е четири метра високо. Вярно ли го следва глутница вълци? Разрушител на светове ли е той?

— А ти какво отговаряш?

— Казах, че си пет метра висок, следват те джудже и великан и яйцата ги ядеш бъркани със счупени стъкла. — Смеем се заедно. — Не

ми се нрави, дето ме доведе тук. Не вярвам, че си какъвто искаш да си. Ако ти оцелееш, а аз — не, бъди по-добър от човека, изиграл приятеля си.

Тъпа болка се трупа в очите ми. Той ме умолява. Не за да се почувствам виновен, а защото действително държи на мен. Трябва да съм по-добър. Искам да бъда. В края на краищата, аз *наистина* ставам по-добър. Но със средствата, които използвам, за да постигна тази цел... дали съм като всички други изгубени души? Дали съм просто поредната Хармъни? Поредният Тит?

— Обещавам — казвам напълно сериозно, макар и да възнамерявам да го нараня отново и отново.

— Добре, добре. — Той разкършва жилавия си врат. — Значи след Егия превземай северното полукълбо. Аз ще превзема южното. И ще се срещнем пак тук да му ударим по едно уиски. Става ли, драги ми господине?

Кимвам, ала той все още не тръгва.

Взира се в мен, после забива поглед надолу, неспособен да ме погледне в очите. Гласът му надебелява от вълнение:

— Всеки път, когато се връщах при жена си, й казвах, че нейните момчета са загинали славно. — Той започва да си играе с пръстена си. — Такова нещо няма.

— Ахил е умрял славно.

— Не. Ахил се е оставил на гордостта и гнева да го погълнат и най-накрая стрела, изпратена от Феичка, го уцелва в крака. Освен това има още много, за което да се живее! Дано остарееш достатъчно, та да разбереш, че Ахил е бил кръвогаден глупак! А ние сме още по-големи глупаци, защото не разбираме, че той не е бил героят на Омир. Бил е неговото предупреждение. Струва ми се, че едно време хората са го знаели. — Пръстите му потупват бръснача. — Това е цикъл. Смъртта поражда смърт и тя поражда смърт. Такъв ми е животът. Мисля... мисля, че не биваше да убивам момчето. Твоя приятел.

— Защо го казваш?

— Защото виждам как те гледат останалите. Струва ми се, че те са готови на всичко за теб, защото вярваш в тях.

Внезапно се навеждам да го целуна по съсухрената буза, както Червените целуват бащите и чичовците си.

— Такт нямаше да те обвинява. И аз не те обвинявам. Имаш да отглеждаш още един внук. Навярно ще можеш да го научиш на покоя, на който не научи мен. Затова направи ми услуга и не умирай, старче.

— Ха! — смее се прошареният благородник, отначало престорено. После се завърта на пета и се засмива по-убедително. — Ха! Тепърва ще трябва да го правят тоя, дето може да ме убие! — Неговите стари рицари, мъже и жени с грубо издялани черти, се нареждат от двете му страни — няма по-млад от седемдесет, ала ги разпознавам всички по лице от историите за Спътниковото въстание и други велики битки. Техните приятели и бивши другари ни чакат на Марс.

Тръгвам за хангарите и набързо се сбогувам с Виктра. Тя ме вика да се върна. Усещам, че Рок ни наблюдава. Виктра се оглежда и търси какво да каже. Червеното слънце върху черната ѝ броня плаче с кървави сълзи. Черна бойна украса пресича с диагонална ивица лицето ѝ. Очите ѝ горят, ала все пак са уязвими и нежни, докато търсят в моите отражение на нейните чувства.

— След днешния ден името Юлии ще значи нещо повече от пари — казвам. Нейният план ще обърне хода на космическата битка.

— Това не ме интересува. — Пръстите ѝ докосват моя нагръдник и виждам как устните ѝ рязко се извиват в онази нейна злобна усмивка. — Ако умреш, искам последната ти мисъл да е колко голяма грешка беше да прекарваш всички онези ноци в Академията сам в стаята си. — Чуква леко по бронята ми и тя иззвънтява. — В какъв прекрасен безпорядък всеки от нас можеше да оставя другия.

Теодора ме чака в коридора и се вторачва в мен.

— Я си трай.

— Тя щеше да ви глътне и да ви изплюе, *домине*.

— Защо не си в покоите, на сигурно място?

— Никъде не е сигурно. — Теодора ми посочва да наведе глава и забожда в косата ми фиба с малко червено цвете, каквито носят младите момичета. — Всички рицари имат нужда от свой символ — казва ми тя и се откъсва от мен. — Не се прави на голям герой. Твърде умен си да умреш в глупава битка.

И си тръгва, като мимоходом стисва Рагнар над китката. Не знаех, че са се сближили. Рагнар ме следва, блуждае отзад като колеблива сянка, докато със Севро разговаряме на път за хангарите.

— Значи е готово? — питам Севро.

Той свива рамене.

— Пратих го.

— Говорил си с него?

— Тайна кутия в холоМрежата — казва той. — Аз изпращам съобщение. Те го получават. Да се надяваме.

— Значи не знаеш дали са го получили?

— Откъде да знам! Казах ти, че го пратих. Следвах протокола.

Изругавам тихо. Той си подсвирква оная проклета песничка, която изпя на Плиний. Первам го. Завиваме и подминаваме шейсетина Сиви от специалните части, подтичващи в тръс към тръбите. Шест Обсидианови ги следват и вдигат разтворена длан в знак на уважение към мен и Рагнар.

— Виждаш ли какъв знак носеха? Секач върху бронята — ухилва ми се Севро. — Разпространил се е.

— Мислил ли си какво ще стане, ако баща ти е долу? — питам.

— Не — отвърща той и усмивката му изчезва. — Не съм.

37. ВОЙНА

Предният хангар е огромен. Гигантска пещера в трюма на моя кораб, гъмжаща от мъже и жени от всички Цветове. С дължина шестстотин метра. Покрай лявата ѝ стена са наредени стотици тръби катапулти. До всеки ред се достига по мрежа от гигантски издигнати пътища, по които могат да вървят хора в Звездни черупки. Хиляди стоят, готови да се разпръснат, групирани по легиони.

Аларменият сигнал „готови за бой“ отеква из целия кораб. Дрезгавият глас на Орион се носи по интеркома. Под корпуса Рок, сега най-младият командир на флота от сто години насам, ще раздели армадата ни на флотилии, за да нападнем Белона по цял Марс. Литват ескадрони от цепоКрили и оси. Сини летят към смъртта си. Сред тях са Златните предводители на отряди. Целта на всички е да проправят тунел, достатъчно голям, та кораби-пиявици да кацнат на рояци върху вражите корпуси. Някои Претори събират войниците си, за да отблъскват вражите вълни, успели да проникнат на борда им. Други се втурват в нападение. Тъй или иначе, това е хазарт. Не мога да го мисля сега. Това е отговорност на Виктра, Рок и Орион. Аз имам своя отговорност.

Спирам се и оглеждам хангара.

— Ами ако Арес не е истински? — питам тихо.

— Какви ги говориш, по дяволите? — пита Севро.

— Ами ако е само уловка на Златните? Някой, който дърпа конците, за да направлява Обществото нататък, накъдето им е нужно на тях? Ами ако всичко е лъжа?

Севро дълго се взира в мен, после скача върху един парапет и изревава с цяло гърло надолу към хангара.

Хангарът отговаря с рев.

Изревават Сивите. Обсидиановите. Оранжевите. Червените, които работят по тръбите. Също и Златните, поискали да бъдат прехвърлени в моя кораб.

— Това не е лъжа.

И тогава виждам как свалят знамената на легионите и ги заменят с нещо ново. Изчезнали са пирамидите на Обществото. Изчезнали са лавърът, скиптърът, мечът и книгата. Изчезнал е лъвът на Август. На тяхно място високите златни знамена, с които легионите влизат в битка, са увенчани с вълци и Секачи.

Легионите са мои.

Усещам някакво жужене сред обкръжаващите ме. Някакъв физически фанатизъм. При Златните не бе точно такъв. Златните ме обичат, защото нося слава и победа. Тези други Цветове ме обичат за нещо далеч по-различно и много по-мощно. Всеки друг Златен завоевател щеше да опразни кораба, но аз не го сторих, защото те избраха мен вместо своите някогашни Златни господари. Аз им дадох този избор.

Севро ме стисва над лакътя.

— Разбираш ли, че днес трябва да се биеш различно?

— Загрявам, Севро. — Опитвам се да се отърся от ръката му.

— Не загреваш. — Той ме дръпва, за да го погледна, и пропъжда Рагнар назад. — Всяко твое движение днес ще бъде заснето и излъчено до всяка една част на Слънчевата система. Целта на тази битка е да направиш флотилията своя. — Гласът му се снишава до дрезгав шепот. — Синовете ще го разпространят. Чакала ще го разпространи. Дом Август ще го разпространи. Действай като бог, за да те следват като бог. Схвана ли?

— Дали ще победим, или ще загубим, флотилията си е на Август — казвам.

— Не и ако той е мъртъв.

Възложих на Севро да проникне в Цитаделата в Егия, където държат в плен АрхиГубернатора. Но не съм му казвал да убие Август.

— Няма да го убиваш! — заявявам властно аз. — Забранявам! Това е...

— Необходимо. Неговата *легитимност* не ти е нужна. Ти още ли не си проумял какво представляваме ние? Тук каквото си вземеш, го получаващ, без значение кому се полага по право! — Той се изплюва на земята. — Ти си на двацет години, Дароу. Ако завоюваш Марс, ставаш жив бог. И затова, като разкриеш какъв си в действителност... ти ще си над Цветовете. Разбираш ли ме?

Севро е помъдриял от нашата първа среща насам. В това няма никакво съмнение. Но се боя, че има твърде високо мнение за мен. Аполон се мислеше за бог. Август се мисли за бог. Не бог трябва да бъда аз. На бога му служат, на бога се кланят. Аз никога не съм го желал. Ео никога не го е желала. Севро ще трябва да се научи. Целта е свободата. Ала като че всеки просто иска да следва.

Мустанга днес е начело на военните операции. Тя се носи из въздуха заедно с Милия, Клетвопрестъпницата с конска физиономия, която осиновихме в Института. Около мен се мотае безжалостен Златен с познато лице. Засмивам се и го посочвам на Севро, който изругава язвително.

— Проктор Юпитер? — подвиквам на мъжа. — Миличък, възможно ли е това да си ти?

— Че кой друг да бъде, диване надуто? — Юпитер застава пред мен. Висок е. С нехаен поглед. Косата му е вързана стегнато. Половин стъпка по-висок от мен, той е не човек, а звяр — греховен хедонист с направо километрична арогантна жилка и е ясно, че на двамата с Рагнар им трябва едно-две спречквания и ще се разпорят един друг. Той оглежда бръснача, увит под лакътя ми, и виждам, че и той носи своя по същата нова мода. — Чух, че тая нова мода ти си я въвел. — Юпитер вдига ръка. — Много я одобрявам! Дръзко като гола пишка, тикната в мравуняк!

— Още ли куцаш? — пита Севро.

— Я млък бе, Гоблин! — казва подигравателно Юпитер.

— Татенцето мило си проведе едно дуелче с Проктор Юпитер, за да спечели поста Рицар на гнева — усмихва се Севро. — Дъртият го резна точно там, дето и аз. Право в гъза.

— Тая хлъзгава шлака Фичнър е... хитряга — кимва неохотно Юпитер. — Голям, ама голям хитряга. Аз помагах на дамата — продължава да боботи той и посочва Мустанга.

— Как така? — питам.

— Повечето градове на Август са под възбрана за комуникации. Никакви съобщения — нито навън, нито навътре. Аз съм емисарят на тези, които са запазили лоялност. Промъквам се навътре и навън. Вече от седмици пращам вести в отдалечени пощенски кутии и до другите лоялни градове. Тук се развихри цяла война с нейните агенти, както и

тези на брат ѝ, докато ти стъкмяваше флотилия в Космоса. Беше неприятно, драги ми господине.

— И какво можеш да ми кажеш? — питам.

— И тъй, татенцето Белона командва домашната си флотилия срещу твоите приятели. На Касий и Карн са възложени сухопътни операции вътре в Егия. Аз ще ти помогна да ги откриеш и убиеш. — Юпитер вдига грамадните си вежди, сякаш да ни подсказва колко досадна му е тази задача. — Там е смисълът — избийте членовете на семейство Белона и всичките им съюзници изведнъж ще се зачудят защо ли воюват, нали така? — Той намигва на Севро. — По-добро е само да строшиш главата на оная Лунородена Суверена.

— Сигурен ли си, че всички Белона са в Егия?

Юпитер кимва с неудоволствие.

— Поне когато ги видяхме за последно. Това обаче беше преди два дни, след като докараха Август окован. — Той вдига безгрижно пръст. — А снощи кацна странна поредица от тежкотоварни совалки.

При споменаването на совалките махвам пренебрежително с ръка. Той ме поглежда втренчено, но аз му казвам да млъкне и да застане зад мен, за да посрещна Мустанга и нейната свита.

— Всичко е подготвено — казва тя. — Чакаме заповед за изстрелване. — Бърчи нос, като че е подушила някакво зловоние. — Севро, дръж Юпитер под око! Той има навика да сере там, където яде.

Юпитер се прозява.

— И за мен е удоволствие да работя с теб.

— Милия, възхитително е да те видя измита — казвам аз.

— Жътвар. — Тя кимва и се усмихва. Върху нейното лице това е грозна гледка. — Още ли си играеш със сърпове? Сгрыва сърцето!

— Ти имаш сърце? — изсмива се Севро.

Тя го оглежда от глава до пети.

— Грамада! — Замълчава. — Вчера видях Полукс, обаче от другата страна. Вмъква се и се измъква тук с Юпитер. Организирай си ни малко събиране на випуска. Чух за Такт. Гадно копеле беше той.

Вярно си е. Поглеждам дейтапада си. След пет минути ще зададем координати за изстрелването. Екипът ми се разпръсва. Мустанга се бави, изражението ѝ е замислено.

— Какво става? — питам. — Вече се тревожиш за мен?

— Малко — признава тя и се приближава достатъчно, за да усетя уханието ѝ. — Но най-вече за баща ми. Ами ако го убият, преди въобще да кацнем?

— Няма да го убият. Ще им е нужен като разменна монета. А ако загубят, ще го пощадят с надеждата, че и ние ще постъпим така с всички членове на семейство Белона. Такива важни хора като него не ги убиват.

Посягам да я хвана за ръката, за да я успокоя, ала тя я дръпва и ми обръща гръб.

— Предстои ни да завоюваме планета.

Гледам я как се отдалечава и крещи заповеди на войниците си.

38.

ЖЕЛЕЗНИЯТ ДЪЖД

Виждам само метал. Аз съм един сред хиляда в пчелната пита от тръби-катапулти. Извън металната тръба бушува битка. Аз нищо не чувствам. Нито как „Пакс“ се разтърсва. Нито ракетите, летящи из Космоса и носещи тиха смърт. Само туптенето на сърцето ми. Мики ми каза, че било най-силното, което е виждал у Червен — благодарение на отровата от пъклена пепелянка, протекла по вените ми когато бях малък. Сега то галопира в гърдите ми и кара ръцете ми да треперят. В мен бушува страх. Страх от толкова много неща. Страх да не разочаровам приятелите си, да не ги загубя. Или да кажа на своите приятели истината за себе си. Страх, че предстоящата задача не е по силите ми. Страх, причинен от съмнения — в себе си, в плановете ми за въстанието. Страх от смъртта. Страх да не се загубя в космическия мрак около корпуса. Страх да не предам Ео, своя народ и себе си. Но най-вече страх от горещия метал.

По комуникаторите се чува дърдорене. Повърхностни приказки. Планът е задействан и аз вече съм само едно винтче. Битката е твърде мащабна, за да мога да участвам във всичко. Исках да предвождам „Пакс“ от мостика и да гледам как вражките кораби се предават пред моята флотилия. Но в Космоса Орион и Рок са по-добри от мен.

Исках да бъда в корабите пиявици, които пренасят отрядите за превземане на абордаж през пробойните във вражките корпуси. Исках да щурмувам командни зали, да отблъсквам нашествениците от своя собствен кораб, да прескачам от разрушител към дреднаут и да ги превземам. Но не аз ще пленя Император Белона. Това ще сторят Титаните. В края на краищата враговете ми диктуват къде да отида. Аз преследвам голямата награда.

Награда, в която съм се прицелил, откакто напуснах Луната.

Усещам хладния допир до гърдите на истинския ми медальон с пегас. Вътре е косата на Ео. *Съсредоточи се върху това.* Как се развяваше косата на Ео. Как се ветрееше от теченията в дълбините на мината. *Съсредоточи се там!* Мисля за нея и вината ми тежи. Този

живот ми харесва. Макар и неохотно да се правя на Златен, макар и да измислям жалки оправдания, аз донякъде съм като тях. Може би съм роден за двуЦветен.

Шлакани мисли! Човек не е роден да бъде от какъвто и да било Цвят. Нашите управници са решили това. И не са били прави.

— *Audentes fortuna juvat, сладурчета!* — казва Севро по частната комлиния. Щом чувам латинския, избухвам в смях.

— Пак ли ги дрънкаш тия дивотии — „Съдбата обича смелите“? Защо не кажеш просто *Carpe diem*^[1].

— *Защото по традиция се казва...*

— *Момчета, вие винаги ли флиртувате така преди битка? Каква прелест!* — обажда се Виктра.

— *Да беше ги видяла в Института — любов от първи вой!* — смее се Мустанга.

— *Гледала съм клиповете! Каква чудна двойка!*

Долавям усмивката в гласа на Мустанга.

— *Дори ходеха пременени така, че облеклата им да си подхождат! Стилни бяха, нали, Рок? И смрадливи.*

— *Аз, много ясно, не съм забелязал.*

— *Защо така?*

— *От Севро ме беше шубе до напикаване! Изобщо не поглеждах с какво е облечен!* — отговаря Рок и предизвиква смях. — *Мислех, че го е ухапала катерица и е хванал бяс.*

— *Рок?* — обажда се мило Севро.

— *Севро.*

— *Здравей.*

— *Здравей?*

— *Другия път, като те видя, ще те ухапя!*

— *Трябва да приключвам.* — Смяхът на Рок угасва. — *Нападаме основния вражи елемент.*

— *Какво смяташ да правиш, да им досадиш до смърт с леко поетично четене?* — Пак Севро.

— *Пишколизец си ти!* — заявява игриво Рок. — *Фуриите да направляват мечовете ви, Орисниците да ви върнат у дома! А дотогава мойта обич е с всички вас.*

Признанието за обич стряска Златните. Комуникаторът на Рок се изключва и го чуваме по основната честота как дава заповед за

нападение над вражия разрушител.

— *Ама че Феичка!* — мърмори Севро, но и дете би доловило треперенето на гласа му. Страх го е. Гадна работа, това ме плаши! Севро не бива да се страхува.

— *Nic sunt leones* — казвам на приятелите си. — Ще се видим оттатък.

— *Nic sunt leones!* — повтарят те като ехо, не заради Август, а защото ни се иска да бяхме по лъвски храбри.

Един по един се сбогуваме. Не успявам да се сдържа и се включвам на личната честота на Мустанга. Нужни са й двамадесет секунди, докато отговори.

— *Какво има?* — В гласа й се процежда колебание.

— Остани жива — казвам аз.

Пауза. Вълнение? Раздразнение?

— *И ти също.*

Тя изключва връзката. Скоро апаратурата започва да бръмчи и щрака, и ме зареждат в катапултиращия механизъм на тръбата.

През цялото време се държах така, сякаш знам какво предстои. Сякаш знам какво е Железният дъжд. Ала той се изправя пред мен като черен, точещ лиги звяр. Загадка — макар и да съм виждал лицето му. Виждал съм симулациите във виртуалната реалност и холоклиповете. Зная какво е, така както детето различава летенето от наблюдаването на птица.

— *Координати за разгръщане достигнати* — гласът на Рок прокънтява в ушите на всеки Златен във флотилията. — Започваме операция „Изпепеляване на орела“.

Изпълва ме воят на магнитния заряд в тръбата. Приплъзвам се напред в камерата, стягам се и гледам надолу, за да не си строша врата. После катапулта стреля и скоростта и битката ме завладяват, докато от корема към гърлото ми се надига жлъчка. Понесен от магнитния поток, изхвърчавам от корабната тръба сред хаос и гмеж.

В Космоса властват огън и мълнии. Метални чудовища се оригват и избълват ракети, те хвърчат насам-натам и безшумно се сблъскват с всички оръжия, измислени от човека. Всичко се разиграва в безмълвие — странно и злокобно. Огромни завеси за противовъздушна отбрана избухват около корабите и ги обвиват в ярост, подобно на суров памук, подхвърлен и подет от вятъра.

ЦепоКрили и оси бръмчат едни срещу други, бълвайки потоци от артилерийски огън. Защищват и разрязват метални черупки и водят сражения, обвити от огромни гъсти облаци. На малки глутници те се измъкват от хаотичните си битки и безшумно слизат по спирала към струпвания от кораби-пиявици, докато разрушителите и корабноносачите изстрелват на вълни в Космоса транспортните си летателни апарати. Това е игра на абордаж. Отгоре, отдолу и през защитните завеси прелитат пиявиците и търсят корпус, по който да се полепят, та да изстрелят смъртоносния си товар в трюмовете на най-важните кораби като мухи, снасящи ларвите си в открити рани. Всички са управлявани от Сини, възпитавани да вършат единствено това. Кораби на Белона задминават тези на Август, вълните се застъпват, разбиват се една в друга.

В пълна тишина.

Към пиявиците се устремяват ракети, разбивайки корпуси с взривове. Няма пламъци освен на мястото на пробойната в кораба — изтичащият кислород пламва, също както от телата на уцелените с харпун китове на Древната земя е шуртяла кръв. Релсово оръдие изстрелва заряда си в Космоса, той пробива едновременно многобройни пиявици и по-малки изтребители, в редиците зейват пробойни. Кораби изхвърлят напред мъже и жени, докато и двете страни се прицелват в двигателите с надеждата да осакатяват и пленяват, не да унищожават. Сред вражата флота в синьо и сребристо огромният „Рожба на войната“ раздробява корвети и кораби-факли, сякаш е циклоп, който газии овце и размахва тояга бавно и ритмично като махало.

Затаявам дъх, когато разрушителят на Виктра, прикрит от два други, се промъква към „Рожба на войната“. Обстрелват го жестоко от релсови оръдия, а бойни кораби го обкичват с гирлянда от ракетен огън. Белона сигурно признават, че е твърде близо, за да го пленят, защото изстрелват още един залп в омекналия му търбух. И все пак сред изливащия се върху него огън корветът изригва отчаян залп от четирийсет кораба-пиявици. Почти десеторно по-голям от обичайния заряд. Ние го изработихме кух, за да побира допълнителните преносвачи на войски. Това е бойната част на Телеманите.

Корабът на Виктра се откъсва от „Рожба на войната“ и безразсъдно се врязва в сред формацията на Белона, където майчината

й флотилия под знака на кървящото слънце подкрепя орлите на Белона. Виктра вади втората си изненада.

Майка ѝ минава на другата страна и предава Белона, както Виктра обеща на мен и Чакала. Майчините ѝ кораби стоварват близо двеста пиявици сред ядрото на флотата на Белона. Настъпва хаос.

Моите Титани кацат върху корпуса на вражеския флагмански кораб и скоро „Рожба на войната“ е обвита с гирлянда от пиявици. Успех, Титани!

Пиявици, симпатизиращи на Белона, се пренасочват към „Рожба на войната“, за да окажат помощ в битката, която ще задръсти коридорите му с кръв и дим. Цепокрили прелитат наоколо, прострелват кацналите пиявици и се опитват да ги отделят, преди да са стоварили войниците в тялото на „Рожба на войната“. Изящен танц на действие и противодействие, пораждащо противодействие, което поражда противодействие.

Продължавам по своята траектория, неспособен да я променя. И отляво, и отдясно прелитат хиляди Златни и Обсидианови в бронирани звездни Черупки и Сиви в групови модули, побиращи по дванайсет души. Дъжд от хора и метал. Сред нашия поток летят грамадни щъркели, натъпкани с още Обсидианови и Сиви. След като кацнем и завладеем сухопътни плацдарми, обединените легиони в дреднаутите и корабноносачите ще се натоварят на модулите за кацане и ще се изсипят подире ни.

Въпреки че Белона и съюзниците им мислят другояче, те не могат да ни попречат да изпратим войници на повърхността — орбитата около планетата е твърде голяма. Точно затова е толкова важно да се завоюват градовете. Те са островни крепости. Единственият реалистичен начин да бъдат превзети е да кацнем и да се промъкнем в двестаметровото празно пространство между дискообразните им куполи и земята. А за това се изискват войници на повърхността. Милиони войници в съгласувана атака.

Ще създадем сто сухопътни плацдарма и тогава ще започнем сериозната битка. Сред хаоса ракети политат към нашите Звездни черупки. Приятелски бойни кораби разгръщат зад нас защитни екрани, оси ни покриват по фланговете. Вражи оси успяват да се врежат от двете страни и ни подлагат на тежък обстрел. Десетки умират в пороя около мен, бронята им се набръчква като горяща хартия. Ужасно е!

Иде ми да крещя. Някои се разкрещяват и се налага да изключим комуникаторите им.

Нищо не мога да направя. Молете се да не умра. Молете се приятелите ми да не умрат. Но на кого да се молим? Златните нямат бог. Ние, Червените, си имаме Старец в Долината. Но той не ни помага в този живот. Просто чака, за да ни наставлява и пази в следващия.

Сърцето ми думка в гърдите. Получавам хипервентилация. Изтръгвам се от кожата си. Чувствам се момченце. Искам утехата на дома. Майчината ми супа от кръв, докосването на строгата ѝ длан, обичта, грейнала в мен, когато я карах да се усмихне. Всичко бих дал, за да усетя радостта, когато разбрах, че Ео ме обича.

Копнея за студените и тихи нощи преди любовта, когато съществуваха само похотта и гладът, когато се целувахме тайно и сърцата ни пърхаха като две птичета, разбрали, че в края на краищата могат да свият заедно гнездо. Такъв трябваше да е животът. Семейство. Първи любовни трепети. А не пропадане в атмосферата, където единственото желание на убийците е да натъпчат тялото ти с горещ метал и после да продължат с убийството на приятелите ти.

Тялото ми действа, ала разумът ми побягва.

Планетата расте ли расте и накрая се превръща в раздут колос, заемащ цялото ми зрително поле. Не зная кой е мъртъв, кой е жив — мониторът ми е претоварен. Навлизаме в атмосферата и звуците отново започват да гърмят в ушите. Цветни ореоли обгръщат с пашкул треперещото ми тяло. Отляво и отдясно падащите войници приличат на гневни буболечки-светкавици, изтръгнати от фантазиите на някой Ваятел. Възхищавам се на този вляво от мен. Бронзовото слънце грее зад него, докато той пада, и очертава силуета му, обезсмъртява го — точно този миг аз зная, че никога няма да забравя — и той прилича на Милтънов ангел, пропадащ с величие и гняв. Екзоскелетът му се откъсва от устойчивата на триене броня, както Луцифер може би е захвърлил небесните окови, лумват огнени езици и плющят подире му. А после една ракета разсича небето и експлозивни от висока проба отново го кръщават смъртен.

Веднага щом навлизаме в атмосферата, към нас със свистене полита огън от повърхността и отваря пробойни в нашия падащ рояк. Подобно на нападнат пчелен кошер, ние задействаме гравиБотушите си и се разделяме на хиляда различни ескадрона, като всеки се опитва

да следва собствените си координати. Вражите цепоКрили ни следват в атмосферата, но тук сме по-маневрени и с лекота изтребваме големите разрушители. Върхлитам един откъм гърба, с Виещите по петите ми, и го разрязвам с бръснача си. Отлитам, а той пада, описвайки спирала сред облаците, и цопва долу в океана.

Противовъздушен снаряд изхвърчава със свистене към нас в облаците и убива Златния вдясно от мен — Виещ, макар и да не зная кой е, докато не поглеждам дейтапада си. Дария Харпията е мъртва. Просто така. Не се е жертвала да спаси друг. Никакви гневни вопли накрая. Никакви благородни жестове. Никакви чувства. Вярното момиче, което в Института носеше пояси, обкичени със скалпове и от чиито странни приспособления бяха пленени Гнилогърбия и Шибаната мутра, го няма вече.

Паниката ме пронизва като нож и аз се гмуркам в облаците заедно с останалия авангард на моя легион. Профучаваме ниско над океана, където два морски кораба бълват огън нагоре. Севро изстрелва две ракети и те се приплъзват във въздуха, взривяват се и се превръщат в десетина микроракети, а всяка от тях на свой ред се пръсва на по десетина. Корабите се разпукват като царевични зърна, печени на огън.

Войната е хаос. Винаги е било така. Но технологията я прави още по-страшна. Тя променя страха. В Института аз се боях от хора. Страхувах се какво могат да ми сторят Тит и Чакала. Там виждаш как смъртта иде и можеш поне да се бориш срещу нея. Тук не разполагаш с този лукс. Съвременната война е страх от въздуха, от сенките, страх от тишината. Смъртта ще дойде съвсем незабелязано.

Забивам се в една заснежена планина. Надигат се облаци от пара — нажеженият ми до червено скафандър разтапя яма в бялата покривка. Останалите от отряда ми кацат около мен и намират сигурен пристан на земята. Човеци-метеори падат с тътен от металните чудовища. *Тун! Тун! Тун!* И мъглата на битката се надига.

— Кацнахме! — изръмжавам.

Севро прикляка на коляно, отваря шлема си и се издрайфва на снега. След него — и другите. Шибаната мутра, грозникът, изпъшква скръбно. Гнилогърбия го стисва за рамото. Клоуна стои на стража над тях със заметнат настрана, боядисан в червено „гребен“. Харпията вече я няма. Не знаех, че ще стане така. Мислех си, че познавам ужаса. Но не било вярно. През последната изминала минута загинаха повече

хора, отколкото някога съм познавал. Страхът на Лорн от войната ме разтърсва из дъно.

Това е войната. Хаос. Танц. Смърт.

Севро ми кимва и бърше повръщаното от устата си. Юпитер му помага да се изправи и странното е, че Севро не го отблъсква. Търся сигнатурата на Мустанга на вградения в шлема ми дейтапад. Тя е жива и е с основния корпус на моята войска, но сме разделени. Аз съм с още дузина Златни и четирийсет Обсидиани, специално обучени да ползват хай-тек военно оборудване.

— Сваляй екзото! — нареждам на Обсидианите. — Омега, охранявай периметъра!

Отърваваме се от тромавите си екзотермични брони и отдолу се показват по-гъвкави звездни Черупки. „Слагай шлемовете!“ — нареждам. Метални демони и животински муцуни заменят приятелските лица.

Но този миг притежава красота. В частиците от секундата, когато Златни и Обсидианови си кимат един на друг, за да си вдъхнат спокойствие, преди да се заемат със задачите си, намирайки утеха в убежището на дълга, в другарството, както правех аз някога в мините.

Събирам Виещите и Севро около мен. Рагнар, разделен от своя легион, стои в сянката ми. Кацнахме на дневната страна на планетата. Когато втората вълна от звездни Черупки прониква в атмосферата и оставя дири от черен дим по обгореното синьо небе, сякаш завалява метеоритен дъжд. Стотици наземни оръдия все така обстрелват рояка, разгърнал се от хоризонт до хоризонт, но оръдейният обстрел бавно се разрежда, защото в оръдията се прицелват и от Космоса, и наземни отряди като нас ги елиминират. Моят отряд се намира на триста километра разстояние от мястото, където трябва да бъдем. Как се е случило това?

Търся Мустанга по комуникатора. Тя се намира петдесет километра по-близо до определената зона за кацане, върху някаква друга планина. Войската ѝ наброява близо четиристотин души.

— Струва ми се, че ние сме глупците — казва Севро.

Спускаме се по планинския скат. Не летим, а подскачаме. В Академията ни учеха да си представяме как прескачаме скала, подаваща се над водата. Можем да прелетим с гравиБотушите си, но летенето те превръща в мишена за ракети и противовъздушни снаряди,

да не говорим за вражите издирвачески отряди. Затова подскачаме петдесет метра във въздуха и после включваме гравиБотушите да ни смъкнат обратно на земята.

От близък връх ни обстрелват с ракети. Севро и отрядът му се справят с тях — прескачат хилядаметрови проломи и изприпкват нагоре по стръмната скална фасада, а Рагнар и аз устремно напредваме. Когато ни отърват от оръдейната кула, над планините отеква глух тътен. В края на планинската верига Виещите се присъединяват към нас. Разполагаме се върху един скален склон, над който се събират ниски облаци. Отляво, на двайсетина километра оттук, се издигат кулите на далечната варосана Тесалоника, кацнала на скалистия бряг на прозрачното Термично море. Домът на Такт. Обзема ме тъга.

Устремяваме се на север. Гледам как кулите чезнат и накрая от тях остава единствено метал, лъщящ над брега на онези странно спокойни води. В далечината тътнат взривове. Усецам тежестта на ръка върху бронираното си рамо.

— Точно както след като превзехме Олимп — ухилва се Севро, загледан надолу от новия планински връх към ширналата се пред нас земя.

— Само дето тук всички имат гравиБотуши. — Проверявам координатите ни на вградения монитор на шлема. Над нас нашествието продължава. Вражите бойни кораби вече по-нарядко прехвърчат по небето. Един се прицелва в нас. Той изревава и надупчва земята със серия от изстрели. Прикриваме се в пролома. Снегът около нас се разхвърчава. После ракета се плъзва навън, взривът стоварва една скала върху крака ми и ме приковава за земята. Чакълчето и Клоуна застават над тялото ми и ме закриват.

— Рагнар! — изкрещявам. — Унищож го!

Не виждам какво прави той, но грохотът е оглушителен — корабът започва да дими, завърта се и полита лъкатушно надолу, а после се изгубва сред облак от шрапнели.

— Краката ти? — пита трескаво Севро.

Освобождават ме от скалата. Стенат механизми, бръмчат електрически компоненти.

— Още вършат работа.

Спускаме се от снежната планинска верига в каменистите марсиански равнини. Вляво от нас се струпва тежка пехота. Транспондерите им ги маркират като наши. Но вдясно в далечината, на трийсетина километра оттук, където земята се надига и преминава в субтропични планини, се носи напред колона на семейство Белона — може би триста души на отделни отряди.

— *Разшифроваха една от нашите комуникационни сигнатури* — предава по нов сигнал един Зелен ръководител на комуникациите от Космоса. — *Тебе издирват, Икар.* — Втората ми позивна.

— И тук ще разберем кой печели небесата — казвам. Севро насочва проследяващ лазер към вражия отряд точно когато и те насочват свой към нас. Техният подскача по земята пред нас като пощуряла муха. Разпръсваме се, двамата със Севро отлитаме заедно, а после огнен дъжд се изсипва върху врага ни от две траектории. В същия миг Севро идентифицира дрон, който ни обстрелва с ракети с касетъчни бойни глави. Маркира го и релсово оръдие от близката Тесалоника изстрелва снаряд, който прорязва хоризонта с ивица от син огън. Дронът изчезва, погълнат от разцъфнал червен цвят. Това е огромното безумие на високотехнологичната война.

Поемаме по посока на координатите на Мустанга, с очи и сензори нащрек за укрилата се в планините смърт. Тя зорко наблюдава равнините. Спотайва се сред горите от извисяващи се божи дървета и във водите на невръстните морета.

Вляво от нас надалече се простира грамадно езеро, а вдясно клечи заспал вулкан с толкова полегати склонове, че прилича по-скоро на снежен хълм. Издигам се над билото на планинската верига, която прекосяваме, за да огледам околността. Топографски данни периодично присветват на дейтапада ми — предават ги дроновете, улучват ги и ги свалят от небето, след което биват заменяни с други.

Вътре в скафандъра ми е тихо. Не чувам вятъра, който свири край мен на тази голяма височина. Буреносен облак, една от марсианските вилнеещи бури, приижда насам от далечното езеро. Когато стига до гората в планинското подножие, дъждът плисва и мълния прорязва небето. На скалистия връх снегът се надига във вихрушка и се топи по скафандъра ми.

Мярвам движение на един близък връх. Приготвям се за стрелба, но се възпирам, когато установявам, че не са Белона, а изваяно

страшилище. Увеличавам образа и виждам женски грифон, кацнал на края на огромно гнездо, разположено в тясна каменна клисура на върха, да наблюдава с почуда мъжете, хвърчащи долу над нейната долина. Що за свят са построили тези Златни!

Моите войници се присъединяват отново към мен на следващия връх и се забавяме, за да проверим хранващите елементи на звездните си Черупки. Няма да издържат цял ден. Групата на Мустанга се стоварва върху земята около нас и разпръсва снега — четиристотин убийци в звездни Черупки прибавят своята сила към нашата. Двамата чуваме юмруци.

— *Икар?* — изпращава глас в ухото ми. — *Икар, чуваш ли ме?*

— Чувам, Рок. Какво става?

— *Икар... спешно... на... чуваш ли ме?* — Над нас блясва мълния и сигналът му се накъсва. Заглушители и от двете страни вече изтезават радиовълните. — *Дар... вод... мен... в Егия.*

— Рок? Рок? — Планът за битката горе ми е известен, но тонът му ме тревожи.

— Всички комуникации са разбити — казвам на Мустанга.

— *Местните честоти са си добре. Заради глушителите и бурята е.* — Дъждът плиска по стъклото на шлема ѝ.

Севро посочва нагоре.

— *Ще трябва да си вдигнеш задника над това, за да чуеш.*

Горе кораб е поразен от светкавица. Системите му отказват и той се устремява надолу, после се реактивира само за да се сблъска с преминаващ цепОКрил.

— Кръвогадост! — Давам на Рагнар и Юпитер заповеди да продължават напред по планинското било и подсигуриявам северната долина за основната ни войска от Сиви легиони. Докато обсаждаме други градове, за да отклоним вниманието на Белона, за мен значение има единствено Егия. Един милион души ще обкръжат стените ѝ. Опетненият вдига за поздрав разтворена длан, а после скача от планинския връх заедно с Юпитер и още сто Обсидианови воители.

Мустанга и Севро чакат долу, а аз изхвърчавам нагоре и раздирам пробожданите от мълнии облаци заедно с неколцина мои телохранители. Над облаците политам в относителен покой и повиквам Рок.

— *Икар!* — крещи той в комуникатора. — *Тя е тук! Не е нито на Луната, нито с главната флотилия на Обществото! Току-що разбрахме. Хората на Кавакс откриха Преторианци на борда на „Рожба на войната“... Тя е тук! Дошла е тайно без флотилията си. Сипахме я!*

— Рок, по-бавно. Какво казваш?

— *Дароу, Суверенът е на Марс. Совалката ѝ е в клопка зад щитовете на Егия. Тя е приклещена!*

— Рок, вече знам. Точно заради нея искам Егия.

[1] „Улови мига“ (лат.). — Б.пр. ↑

39. КРАЙ СТЕНАТА

Той не ме пита откъде знам. По-късно ще му кажа как съм позволил на Айя да избяга от Европа, за да я проследим обратно до Суверена чрез радиационната сигнатура на моята бомба. Тя е нейният личен убиец. Разбира се, че ще се върне, за да е до нея. Не казах на никого, освен на Мустанга и на Севро. Не биваше да рискувам да се разчуе, особено при това държание на Рок.

Той затваря, без да каже и дума повече.

Авангардът на моята войска — войниците на Рагнар, са кацнали в долината пред нас. Виждам как тумбестите кораби кацат и изчезват в земята, под която на километри се простира Валес Маринерис. Нашите Сини в Космоса обстрелват с огън отгоре самата Егия. Пороят нагрива щита и от него той помътнява и пулсира. Ще я нападнем на ниво земя на дъното на стокилометровия каньон от север и юг, през двестаметровия процеп, който щитовете ѝ трябва да поддържат над почвата за избягване на сеизмични смущения.

Скачам от планинския връх преди телохранителя си. Севро и Мустанга ме придружават — прескачаме на друг връх, после прелитаме над ниското подножие под обстрел.

Суверенът е ключът към тази война, ключът към разбиването на това Общество, за да могат да се надигнат Синовеите на Арес. Когато тя попадне в плен, самото Общество ще се чуди и мае дали изобщо съществува без Октавия на трона му. Сенатори и губернатори ще се опитат да завземат властта. Ще избухнат десетина местни войни и те ще раздробят войската и единството.

Под мен по дъното на обширния каньон се е разположил светът на изобилието — езера и потоци, високи до кръста треви, дървета, покрити с цвят и спартански борове, израснали под странни ъгли по километричните стени на каньона въпреки стръмния наклон. Над всичко това царува грамадната рееща се планина Олимп. Мярвам спокойните замъци и виждам елени да тичат из долината на Марс. Но не съзирам деца край големите реки, там няма момчета и момичета в

доспехи. Само спомени и разкаляна пръст. Вече са извозили учениците. Колко ли странно е било — да се борят за живота си със средновековни оръжия само за да се спуснат нашественици от Космоса и да ги приберат в капсули.

Върху една от белите островърхи кули на плаващия Олимп се срещахме с Рагнар и Юпитер. В залите, по склоновете лежат мъртъвци.

— Използвали са го като база — казва бодро Юпитер. — Твоят Опетнен не одобрява тяхната самонадеяност. Харесвам го тоя звяр! — Нашите войници заемат частта на Валес Маринерис, заделена за Института, далеч на изток от Егия в горната част на големия каньон. Гледам през прозореца как стотици приятелски капсули кацат на плацдарма и за трийсет минути разтоварват повече от триста хиляди души. По всяка спусната рампа изтичва Златен и неизменно стъпва пръв на вража земя.

— Няма съпротива — отбелязвам тихо. Шлемът на звездната ми Черупка е отворен. Поглеждам нервно Мустанга.

Тя отмята руси кичури от очите си.

— Колкото по-дълго се окопаваме, толкова по-трудно ще ни изтикат. Защо изчакват?

— Искат да ни струпат на едно място като чепки грозде и после да ни стъпчат — гадае Севро. — Атомно оръжие?

— Глупави деца! — Юпитер пребърква джобовете на един от мъртъвците. — За това си имаме Сиви. Нека стъпчат тях. Те ще са като смазка, която ще улесни преминаването ни.

— Няма атомни оръжия — отвърща Мустанга. — Сензорите щяха да ги усетят от сто километра. — Тя оглежда земята долу. — Изчакват, защото нямат достатъчно хора да ни излязат насреща и да ни спрат в долината. Или сме ги изловили неподготвени, което е съмнително. Или са пратили твърде много войска да спре настъплението на Лорн. Или са изградили точки за блокаж в долината. Или строят войските около Цитаделата. Или са ни заложили капан.

Умът ѝ е машина.

— Заложили са капан — добавя тя след малко. — Но разчитат прекалено на него, за да ни задържи, докато преразпределят войски и оборудване. — Изсумтява презрително. — Статичната защита без масивна мобилна подкрепа е неприложима от времето на Линията Мажино насам!

— Но те знаят, че не искаме да погубим града, нито населението — казвам.

— Знаят го. — Мустанга нагласява дейтапада си и преглежда картата. — Което намалява тактическата ни гъвкавост.

— Тоталната война е по-лесна! — недоволства Юпитер. — Дайте да използваме смазката от Сиви, за да улесним преминаването си, после да пуснем бомби върху стените под щитовете. Достъпът осигурен.

— За да разрушиш един град, е нужен цял ден, а след това трябва петдесет години, за да го построиш наново! — сопва се Мустанга. — Ще се главиш ли за началник на реконструкцията?

— Да ти приличам на строител? — пита Юпитер.

— Коридорът до Егия е широк средно осемдесет километра, обграден от двете страни със седемкилометрови стени. Целият е зает от ферми и селски стопанства, снабдяващи града. Белона вероятно са осеяли цялото пространство с мини. Ако са имали време. Не им казахме точно кога ще дойдем. — Дали са имали време?

Мустанга ми прави знак да се отстраним.

Отдалечаваме се от останалия ми команден състав, а те се споглеждат и извъртат очи. Просторните коридори на двореца би трябвало да ми напомнят за минали победи, но тук ме обзема само остра меланхолия. Толкова много спомени. Толкова изгубени приятели, мисля си аз, когато виждам Сиви да кацат край замъка Минерва, където някога се дуелирахме с Пакс.

— Оттук до стените са осемдесет километра — казва Мустанга. — Можем да осъществим набега по план. Само защото не се възпротивиха при нашето кацане, не означава, че съществува някакъв нечестив замисъл. — Тя забелязва колебанието в очите ми. — Ние сме тук колкото заради Суверена, толкова и заради баща ми. Трябва да действваме премерено.

— Боиш се, че Лорн ще го убие, ако пръв проникне през южните градски стени — досещам се. — Нали?

— Знаеш миналото им.

— Да, знам го.

— А вярваш ли, че Лорн няма да тури край на старата вражда?

— Лорн не е убиец.

— Не. Той погубва онези, които го заслужават, като Такт. А баща ми го заслужава не по-малко от всеки. Затова трябва да побързаме. А ти трябва да кажеш на останалите за Суверена.

— Рок е разбрал. Преторианци на „Рожба на войната“.

Връщаме се и аз се обръщам към своя малък съвет:

— Знаете, че идваме тук заради Август, но има и втора причина да настъпваме към Егия. Суверенът е тук.

— Без майтап? — мърмори Клоуна.

Гнилогърбия се чеше по главата:

— Кръвогадост!

— В Цитаделата? — пита Чакълчето и сръчква възбудено притеснения Бурен с коляно.

— По всяка вероятност. Проследихме дотук Айя. По остатъчната радиация от бомбата, с която поразихме екипа ѝ на Европа. Целта на другите нападения е да отвлекат войски от Егия, за да имаме шанс да проникнем отвъд стените ѝ и да заловим Октавия, преди нейният Властелин на пепелта да пристигне с цялата мощ на своята армада. — И ако Синовеите са свършили своята работа, както обеща Арес, ще можем да влезем в града, без да си проправяме път с бой през сто хиляди мъже и жени в доспехи.

— Касий в града ли е? — пита Севро.

Мустанга кима.

— Така мислим.

Севро се усмихва.

— Ако се натъкнете на Касий, не го нападайте — казвам. — Нито Карн, нито Айя.

— Искаш да офейкаме? — пита Клоуна обидено.

— Искам да живеете — отвърщам. — Наградата е Суверенът. Не се оставяйте на отмъщението или гордостта да ви разсейват. Ако я пленим, ние сме новата сила в Слънчевата система, приятели мои.

Виещите си разменят вълчи усмивки. Севро изпъчва рамене.

— Тогава стига сме си чоплили дирниците.

— Самият аз надали бих го казал по-добре.

Приятелски цепоКрили тътнат в небето и оглеждат за вражи сили по нашия път.

С цялата ни войска поемаме под строй през зеления каньон. Не се тътрим. Придвижваме се бързо. Спийдърбайковете са по-бързи от

звездните Черупки. Възседналите ги Сиви и тези с „паяците“ се втурват напред след цепоКрилите и тежко бронираните капсули, които ще разтоварят войници още по-близо до стената. Лумналите проблясъци пред нас показват, че са взривили мини или сапърорите са си свършили работата. Няма как да сме сигурни. Тук каньонът се стеснява. И от двете страни в далечината се издигат грамадните му, покрити със зеленина стени, колосални и нереални, сякаш е земя на раса, много по-едра и велика от човека. Сред тези простори не мога да обхвана с поглед цялата си войска, виждам само върха на копието. Придвижваме се след бързоходните Сиви — подскачаща колона от вдъхващи ужас рицари в черни звездни Черупки. Пороят се сипе още по-мощно. Зад нас напредват танкове и колоните на пехотата с техните въздушни лодки — леки бронирани машини с плоска конструкция, които пренасят по сто души. Ще ги стоварят на километър от стените. Атаката на Лорн от юг до голяма степен ще е като тази.

— *Дронове!* — провиква се Севро по комуникатора. От едно малко депо в източната стена на каньона към нас се издига метален облак. Виещите се втурват подир заплахата и оръжията им раздират въздуха. При все това огънят на дроновете прави на пух и прах отряд летящи Обсидиани. Те рухват на земята, телата им са неразпознаваеми. Сега се носим над сгради. Градчета. Курорти. Имения. Хамбари. Прелитаме над езеро. Мълния присветва в небето, очертава ни и виждаме сенките си.

Сега съзирам защитната стена. Тя прегражда хоризонта като желязна завеса. С ширина деветдесет километра на това място в каньона и близо двеста метра висока тя прищипва долния край на щита. Езерата и реките тук не достигат крайната си точка, а протичат под стената през гъста мрежа от дуростоманени греди, издръжливи като корабен корпус. За да минат през тези греди, сто души трябва да си пробиват път десет часа.

Стените на повечето градове не са толкова масивни. Твърде скъпо излизат. Егия и Коринт са без конкуренция по качество на своите укрепления. Можехме да дойдем през тунелите, които се вият в утробата на Марс и свързват всеки град с неговите мини, ала аз не исках. Трябва да пазя някои тактики. И да давам пример.

Нападения като това не се протакат. Зная как протичат. Те са диви и налудничави. Технологиата винаги печели срещу статичните

обекти, стига решителността на обсаждащия никога да не секне. Едно време е било почти невъзможно крепост, защитавана от способен гарнизон, да се превземе с директно нападение, без това да се превърне в пирова победа. Затова сухопътните войски я обсаждали и принуждавали с глад защитниците да се предадат. Сега никой няма толкова търпение.

Егия е град с население двайсет милиона души, но колцина от тях дават пукната пара за това кой ще победи днес? Между управлението на Белона и управлението на Август няма разлика. Медните и Сребърните ще ги е грижа. Но Червените, Кафявите, Розовите просто ще гледат как поредният господар поема веригите.

Сега те ще видят как кораби изпълват небето. Как бомби раздират въздуха. И ще се скупчат в обществените си жилища, и ще се страхуват от безликите мародери. Откак човекът съществува, след превземането на един град ехтят писъци на изнасилени, на ограбени, на пиянски ужас. Безподобните белязани не вземат участие в подобни дивашини. Нито е изгодно, нито съответства на вкусовете им. Но ако някой превземе град със сила, Златните са убедени, че градът и всички в него вече са собственост на завоевателя. Щом си достатъчно силен, заслужаваш трофеите. Някои пощадяват трофеите си. Други ги хвърлят на вълците, предоставяйки градовете на своите армии от Обсидианови и Сиви като награда за пролятата кръв.

Ако аз мога да защитя Егия, ако успея да им покажа, че има и човек от по-добра порода, тогава, току-виж, спечеля и сърцето на Егия. Да я пленя. Да я защитя. И тези в нея да ме обикнат, както ме обича моята армия. Но първо трябва да строша черупката ѝ.

Навсякъде покрай необятната защитна стена над стоманата трепти огън. Като мънички цветчета, разцъфващи бързо по деветдесет километра широката чисто сива стена. Вляво и вдясно от мен повеждат две фалшиви атаки. Цепокрилите там стрелят с релсови оръдия и се спускат настрана, докато обстрелват стената с боеприпаси. Ответният огън от оръдейните кули по стените разтреперва тъпанчетата ми и ушите ми започват да бучат. Искам да стисна ръката на Мустанга. Кимването ѝ възпира ужаса в мен. Но едва-едва.

Сиви в бойни доспехи се втурват напред като безбройни мравки. Ракетни екипи се разгръщат и не след дълго изпращат летяща смърт сред защитниците. Трудно е да се възприеме всичко — като

космическата битка горе, пласт над пласт от нападения и контранападения. Само че тук има и звук.

Мини отварят ями в моята войска. Отрядите убийци на Белона изскачат от стената сто метра по-нагоре и политат величествено с развети знамена, блестящи в злато. Щитовете им просветват, пронизани от оръжейния огън. Сред Белона виждам знаме с орел и вече съм готов да тръгна срещу него — мисля, че е Касий, но Мустанга ме сграбчва за ръката.

— *Планът!* — напомня ми тя и посочва реката. — *Срещу тази стена всички ще умрем. Планът!*

Трудно е да се помни. Трудно е да се помни, че целият този хаос е за отвличане на вниманието. Важни са реката и работата, свършена нощем от Синовете. Ако са я свършили. Реката се промъква под стената. Сто метра широка и още по-дълбока, тя вече влачи трупове към града.

Гмуркам се във водата. Усещам напрежението, когато течението забавя, а после ускорява придвижването ми. Пред нас се разпръсват риби. Странно е да не усещаш хлад. Виещите плуват край мен като торпеда. После и Рагнар поема с нас със своята група Обсидиани. Юпитер също. Всички скачат под водата. Мустанга е най-близо до мен. Оглеждам реката във вдигнатата от нас мътилка и откривам дара на Арес.

Ето го. На сто метра дълбочина — виждам го. Ако има нещо, което Червените умеят, то е да пробиват. А Синовете цяла нощ са ни подготвяли проход към града. Моите войници ще решат, че някакъв елитен отряд мелези е пратен тук преди армадата. Няма да разпитват как са били прерязани грамадните решетки, нито как са излъгали сензорите, предназначени да установяват повреди в тях.

— „Към пробива отново“^[1] — измърморвам, все едно Рок, Виктра или Такт биха могли да ме чуят. Включвам гравиБотушите си и тръгвам напред.

Проходът е тесен и хлътва под стената ниско над речното дъно. Минаваме двама по двама. Затова вземам със себе си най-добрия боец, Рагнар, и се гмурваме първи в подводния коридор. Комуникаторът ми пращи и предава новини за битката горе. Край стената губим.

Двамата с Рагнар разчистваме заедно тунела. Донякъде очаквах засада на Белона, но не се натъкваме на такава. Синовете добре са си

свършили работата. Изчакваме от другата страна, все още под водата, на сто метра дълбочина на речното дъно. Идват и другите от отряда ми — Мустанга, Севро и останалите Виещи. Още петдесет Златни и тройно повече Обсидианови и Сиви.

Щом всички се събираме на дъното, казвам в комуникатора:
— Всички си знаете задачите.

Севро протяга брониран юмрук и се чукуваме. Същото прави и Мустанга. Рагнар отдава чест със свит юмрук върху сърцето. Юпитер се прозява в комуникатора. Клоуна, Чакълчето и Бурена нахъсват Виещите и размътват тинята по дъното на реката. Секундите отлитат. Бръсначът ми е навит около ръката. В лявата ми длан — пулсЮмрук. Усещам тупкането на сърцето си и хладния допир на медальона до гърдите. Чувам пукота на хаоса навън. Юмруците ми на Пъклолаз се свиват. Очите ми се затварят. Севро пуска сонда нагоре да провери дали на брега е безопасно.

Аз трябва да намеря Суверена.

Рагнар — да отвори портите.

Мустанга — да свали щита, та Рок да прати подкрепления и да превземем града с един съкрушителен замах. Не ми се иска тя да ме оставя, но не мога да поверя задачата на никой друг.

Вяра. Трябва да вярвам, че тя ще оживее, да вярвам, че нейните Обсидиани ще я опазят и че тя сама ще се опази. Тежест притиска сърцето ми — страх, че Мустанга няма да се върне. Струва ми се, че тя вече пропада в тъмното. Ако умре, тя ще умре, повярвала в една лъжа. Заричам се, ако оцелеем, да ѝ кажа всичко. Заслужава поне това.

Оживей. Оживей. Всички вие — оживейте!

Мустанга потегля надолу по реката, километри по-надолу, докато стига до парка край генераторите. Сподирям я с поглед и се мъча да намеря някаква опора, нещо, към което да отправя молитви. Баща ми е с мен, Ео също. Усещам присъствието им в ударите на сърцето си.

Затварям очи.

Севро прибира изпратената горе сонда и казва, че е чисто, само някакво момиченце си играело в калта над нас.

— Бийте се един за друг! — казвам по комуникатора на тези до мен на дъното. — След мен!

Задействаме гравиБотушите си, издигаме се във водата и изскачаме от реката като мастиленочерни страшилища. От черните ни

звездни Черупки капе вода, докато прелитаме над речния бряг, разкалян от дъжда, валял, преди да вдигнат щитовете над града. Под нас самотно Кафяво момиче без броня стои, затънало до глезени в калта. Взирам се в него изпод страшния си черен шлем. То трябва да се крие със семейството си, а не да е навън в обсадения град. Нещо не е наред.

Щом ни вижда, вади от една кошница малък кълбообразен уред. Мълния прорязва небето. По подгъва на официалната ѝ рокля полепва кал и тя става още по-тъмнокафява.

— Застреляйте я! — изръмжава Севро.

Блъскам ръката му. Вместо изстрела му избухва едно дърво. И щом вдигам очи, виждам високо горе на стената, далеч извън обсега на изпратената от Севро сонда и на ЕМИ кълбото в ръката на момичето, рицари от Белона и техните Обсидианови свити. Те чакат.

Момичето натиска едно копче на кълбото.

И тогава смъртта се развихря.

[1] Шекспир, „Хенри V“, трето действие, първа сцена — цитатът е по превода на Валери Петров. — Б.пр. ↑

ЧАСТ IV РАЗРУХА

*Издигнеш ли се ти до небесата чак, в калта
ще рухнеш пак.*

Карн ау Белона

40. КАЛ

ЕМИ избухва. Звукът е като ахване на дете великанче, убудено с игла. Нашата електроника изключва. ГравиБотушите ни пращят. Синапсите на звездната Черупка отказват и масивните метални скафандри попадат в хватката на гравитацията. Политаме надолу. Повечето падат в калта по речния бряг. Аз цопвам във водата. Потъвам. Потъвам. Ушите ми пукат. Надолу и все по-надолу, докато се забивам в тинята на дъното. Ударът е силен. Краката ми се огъват под тежестта на скафандъра. Падам по гръб. Не виждам войниците си. Докато падах, видях само сенки да се движат по повърхността на водата. Сега вече съм много надълбоко и не виждам нищо, освен как реката потъмнява от кръв. От време на време светкавици очертават силуетите на бързо потъващи тела.

Не мога да помръдна. Звездната ми Черупка е твърде тежка. Лежа като костенурка, затънал в тинята по речното дъно. Объркан съм. Измъчва ме страх. Случи се толкова бързо. Не мога дори да се огледам наляво или надясно, за да видя кой е с мен. Комуникаторът ми не работи. Ако работеше, сигурно щях да чувам писъци и проклетия.

Тази звездна Черупка ме докара от Космоса на земята. Спасителен сал, лична крепост в разгара на войната. Сега тя е моят ковчег.

Сърцето ми думка. Иде ми да пища.

Хипервентилация. Ужасът засяда в гърдите ми, напряга ме, кара ме да преглъщам въздух, да го поглъщам, сякаш той ще ми даде сили да помръдна. По-бавно. По-бавно. Мисли. *Мисли*. Две тела потъват наблизко. Натезжали в броните си, те падат бързо при другите на дъното. Няма изящество в смъртта — докато падат, от тях се лее кръв. Когато убийците приключат със затъналите в крайбрежната кал, те ще слязат тук при нас. Но няма нужда. Забавям дишането си. В скафандъра е останал ограничен запас от кислород. Рециклаторът е извън строя.

Касий е знаел за плана ми. Той трябва да е бил. Или са ме предали?

Не казах на никого, освен на Синовете, Севро и Мустанга. Никой от тях не би могъл да стане изменник. Той просто е знаел. Копелето му проклето! Ако можех, щях да се предам. Щях да спася живота на тези с мен. Но нямам комуникатор.

Извивам тялото си насам-натам и се мъча да се преобърна настрана. Но съм заклещен в калта, а скафандърът ми е куп метал, тежък над един тон. Подпирам се с ръце. Нищо. Калта ме поглъща. Мустанга избяга, струва ми се. Надявам се. Дали ще разбере, че сме тук долу?

Търся Севро, Рагнар, моите Виещи. Тъмни силуети край мен. Главата ми се върти. Кърваво проклятие, забави дишането! Забави. *Мисли*. Дори не си направиха труда да дойдат да ме убият. Ще умра на дъното на река, втрещен в повърхността, докато приятелите ми един по един падат при мен. Толкова сам. Севро. Рагнар. Чакълчето. Бурена. Клоуна. Те са мъртви. Умират. Пред очите им е същото. Или може би са на брега, а Белона вървят между парализираните брони и убиват когото пожелаят. Иде ми да заплача от безсилие.

Стига. Направи нещо. Движи се.

Издигнеш ли се ти до небесата чак, в калта ще рухнеш пак — отеква в паметта ми.

За трети път ме зарязват да умра в калта. Скърцам със зъби, докато усещам как емайълът им се рони, а аз влагам цялата си сила да размърдам десницата си. Бавно, ужасно бавно тя успява да се изтръгне от засмукващия вакуум на калта. Но се освобождава единствено тя. Няма да успея да се преобърна. Твърде съм затънал. Прекалено тежък съм в скафандъра. И тогава го виждам. Когато ЕМИ избухна, той изключи електрическите синапси, а това означава, че скафандърът се парализира, ала бръсначът все още е в действие — ето го, увит като бял питон около ръката ми.

„Той ще ти спаси живота на цената на един крайник“. Тези думи ми казаха, когато пъхнаха в ръката ми Секача като момче. Той ще се изправи. Но около ръката ми... Трябва да действам бързо.

Поемам въздух, затварям очи и усещам допира на щифта до палеца на скафандъра. Трябва да съм по-бърз от огнен език. По-бърз от пъклена пепелянка. Включвам.

Бръсначът се стяга, изправя се и прерязва метала както нож реже масло.

Изключвам. Острието се спира, когато захваща мускула, но не разрязва костта. Изскимтявам от ужасната болка над китката. Водата облива накълцаната ръка и охлажда изгарящата рана.

И тогава ме изпълва ужас. Вода. Току-що пропуснах в скафандъра си вода. Глупак. Скоро той ще се напълни. Вече я усещам как се процежда вътре до шията ми. Само след две-три минути ще се удавя. Измъквам от насечената метална черупка окървавената си ръка и свалям от нея отпуснатия бръснач, който се вие във водата като пипало. После отново го задействам. Той оформя смъртоносна питанка и аз го насочвам към другия ръкав.

Скафандърът ми вече е пълен с вода до гърдите. Въздухът е рядък. Всяко вдишване запалва още звезди зад очите ми. Обзема ме усещане за лекота, докато кръвта изтича от раните по ръцете ми. Мога да оцелея дълго време, като си съдържам дъха. Но получих хипервентилация и сега вдишвам въглероден двуокис. Ала после и другата ми ръка се освобождава от ръкава на скафандъра. Гола и бледа на странната мъждива светлина. От нея струят нежни облаци кръв.

Ако не ме бяха обучили за Пъклолаз, щях да умра на това речно дъно. Но сега смъквам звездната си Черупка и бронята отдолу. Спасява ме моята сръчност. Не мога да си помръдна главата от тежестта на шлема. Не виждам къде режа. Кожата ми и болката, която тя усеща, ми служат за очи. Лека-полека се измъквам от скафандъра. Малко по малко прокарвам смъртоносното острие край тялото си. Проливам кръв във водата и отърсвам черупката си в нея. Отделям се от екзоскелета. Приличам на скакалец, измъкващ се от изсъхналата си обвивка. Много внимателно свалям шлема, като го отрязвам по врата. Стаявам дъх и само си одрасквам гърлото.

Драскотина. Толкова близо до вратната вена.

Краката са последната част от мен, която освобождавам. Сядам, а отрязаните парчета от скафандъра драцят кожата ми. Издърпвам десния си крак от разсечения метал. Жив съм, ранен, в студената тъмна река. Без шлем. Съдържам си дъха, а пред очите ми разцъфват петна. Сега успявам да видя осеяното с хора речно дъно около мен. Изплувам до най-едрия и виждам затворените очи на Рагнар зад стъклото на звездната му Черупка. От тях се стичат сълзи. Дробовете му са грамадни, но в скафандъра няма как да е останал много кислород. Той

се движи по-добре от мен — заради огромната си сила. Но никой не може да плува в тази вода с броня.

Не предполагам, че той може да плаче. Ала сега той безмълвно лее сълзи. Не едри и драматични. Тези са други, спокойни. И когато отваря очи, виждам в него и още нещо. Някаква задрямала частица от душата му се възпламенява. Той бе мъртъв, бе се предал на съдбата си. Ала ето ме, аз плувам тук, обвит в раздрани черни тактически дрехи, окървавен, определено изглеждам не в ред, ала съм свободен от черупката си. Аз съм неговата надежда. Започвам да режа, въпреки че собствените ми дробове се раздират. Той ми е нужен. Не мога да търся Севро — няма време. А не мога да изплувам само за да ме убият на място.

Работя по него като същински Ваятел, докато той се измъква от екзоскелета си. Други са забелязали какво правим. Но още не можем да им помогнем. Трябва да се крепят.

Двамата с Рагнар ритаме във водата и успяваме да изплуваме през бурното течение до повърхността. Дробовете ни жадуват за въздух. Бледото татуирано тяло на Рагнар се движи във водата с изящество, с което не мога да се меря. Не знаех, че Обсидианите са такива добри плувци. Обяснимо е за някой, роден в близост до плаващите ледени маси.

Близо сме до повърхността, когато разумът ми губи пред тялото. На десетина стъпки под нея се нагълтвам с вода.

Мрак.

Усещам кал между пръстите си. Нещо се движи из гърдите ми. Вода. Повръщам я, изплювайки я в груба ръка, долепена до устата ми, за да мълча. Продължавам да драйфам през пръстите. После ме разтърсва взрив от наслада, когато най-сетне вдъхвам въздух. Прекрасен въздух. Дланта все така покрива устата ми. И за миг нищо не съществува. Само чистият оргазъм от живота, нахлуващ в дробовете ми. Жегването на кислорода по изпразнените ми, измъчвани от болки органи. И внезапно гръмва грохотът на далечната война. И човешки стонове. Намираме се сред поле, осеяно с трупове. Стената се извисява горе. Реката тече бурно в нозете ни. От избухването на електромагнитния импулс са минали минути, но сякаш денят си е отишъл и ни е изоставил.

Рагнар ме извлича в калта между двама мъртви Обсидиани. Двама Златни от Белона, шестима Обсидианови и шестима Черни обикалят по тъмния бряг и довършват безпомощно лежащите. Късметлии сме, че останалите са зарязали клането, за да се върнат в битката край стената. Навярно Касий ги е отвел. Сигурно не е знаел, че аз съм тук, но му е било напълно известно поне за пробойната, дело на Синовете. За мен той би останал. Късмет, че не носех знамето, което ми приготвиха Клоуна и Бурена. Двоен късмет, че не им позволих да сложат вълчите си наметки.

Тази кал е гробище. Моите войници са наполовина погребани. Някои се опитват да се надигнат в тежките си мъртви брони само за да се подхлъзнат пак в калта или Златните да ги изритат на земята и да ги заколят безмилостно. Повечето лежат кротко. Цяло поле бръмбари в брони, от които изтича червено.

Сивите се шегуват помежду си, докато методично си вършат работата, не бързат да довършат един Обсидианов, затънал по гръб, използват форсПики, за да пробият дебелия звездна Черупка и го приковават на земята като момчета, измъчващи заседнал на плиткото рак. Най-сетне го довършват, като го застрелват с пушките с бронебойни куршуми, наречени „дълбачки“.

Рагнар посочва към калта. Полуголи, с него се облепваме с тъмната, тежка пръст. Тя охлажда трасиращите разрези по тялото ми и покрива татуировките по неговото. Посочвам шлема на един от Златните и със знаци обяснявам, че нашият спасителен кислород привършва. Рагнар кима. Изваждам бръснач от тялото на мъртъв Златен — не мога да различа кой е — и го подавам на Рагнар. Досега той е бил само в ръцете на Златни. Нито Преторианци, нито Обсидиани — дори и тези със знаци, връчени им лично от Суверена — са докосвали това оръжие от времето на Тъмния бунт насам. Да го докоснеш, означава да умреш от глад. Никаква възможност да попаднеш във Валхала. Само глад, студ и краят на всичко. Но нашите врагове ще имат пулсЩитове. Нито едно друго оръжие няма да върши работа.

Рагнар го изпуска, сякаш е направен от огън. Бутвам го обратно в разтрепераните му ръце.

— Те не са богове.

Промъкваме се напред през гробището като сенки, извадени от Стикс. Враговете ни не са в своите бойни отряди. Лесни мишени. Подтичвам напред на четири крака като някакъв ужасен паяк и едва се надигам от земята, за да убия двама Обсидиани, преди да успеят да се обърнат. Рагнар пречупва шията на още един и разсича друг на две, а пластината с Откат пада. Изправям се на крака, изтичвам до най-високия Обсидиан, скачам и забивам острието си в тялото му. Приземявам се неуспешно на ранената си ръка. Дори не усещам болката. Адреналинът ми е в повече. Виждам как отряд Сиви завива, падам заедно с тялото на Обсидиановия и след като се въргалям в калта, лягам в мрак и мръсотия сред останалите трупове. Без моите щит и броня техните пушки и пулсоръжия ще ме нарежат на лентички. И Рагнар е изчезнал. Не зная къде.

Времето отлита. Колко кислород може да им е останал? Сивите, които ни издирват, крещят нещо за призрочни наметала. Оцелелият Обсидиан се групира с двамата Златни. Сивите с неохота преравят труповете и довършват оцелелите ми войници, за да ни измъкнат с Рагнар и да ни дадат на Златните и Обсидианите. Лея умря така в калта. Не и отново!

Ставам — не с вик, не с вопъл. Безмълвно. Нека само се опитат да ме видят как се задавам. Бърз съм. И почти се каня да ги нападам, когато те откриват огън. Хвърлям се към тях, отскачам, лъкатуша като изтърван балон. Няма красота в движенията ми. Само трескав ужас. Не виждам куршумите. Само ги усещам наблизо. Усещам как тяхната горещина профучава край мен. Усещам удара, когато ме уцелват в бицепса. Тялото ми се разтърсва. Кожата се разкъсва, докато куршумът пробива плътта, сухожилието, мускула и изскача отгатак, като одрасква костта. Изсумтявам. После им се нахвърлям, а те не издават нито звук.

Пропуснаха шанса си.

Дванайсет врагове са повалени благодарение на уроците на Лорн по *крават*. Дванайсет мъже и жени.

Сега Златните и Обсидиановите ме нападат. Златните използват гравиБотушите си. Рагнар се надига от калта и мята бръснача си във въздуха като копие. Грамадният Обсидиан рухва в тинята, а Рагнар атакува двамата Златни с друг бръснач, вдигнат от земята.

Дивя се на неговата мощ. Той сграбчва единия Златен за крака, докато те прелитат във въздуха. ПулсЩита го удря с ток и болка пронизва тялото му. Но той само изревава, крепи се и с крясък, излязъл не от гърлото, а от душата му, забива Златния в земята, все едно сече дърва. Успява някак да му смъкне ботуша. Стройният Златен се изтърколва и изкрещява: „Опетнен!“, на приятеля си, който се връща да му помогне и двамата заедно се изправят срещу Рагнар.

Притичам му се на помощ.

— Жътварю! — Единият Златен прибира шлема си в бронята и отдолу се показва горделивото лице на Безподобен. Уверен в ранга си. В наследството си. В мястото си. Лицето му е олицетворение на радостта. После той вижда бръснача на Рагнар и чертите му се разкривяват.

— Даваш меч на своите предци на едно куче? — Впива омразен поглед в Рагнар, после се вира в бръснача побеснял, объркан. — Ти нямаш ли чест?

— Нито капка.

— Знай срещу кого се изправяш, Андромед! — беснее другият Златен. — Аз съм Гай ау Карт от рода Картни. Ние сме построили Колоните на Венера. Ние първи сме преплували бездната между Вътрешния и Външния кръг и сме основали мини в струпването Хелса.

— Това да не ти е „Илиада“. Рагнар, убий този глупак. ГравиБотушите му ни трябват.

Златният се изплюва.

— Пращаш куче да се бие вместо теб?

— **Аз съм човек!** — крясва Рагнар и надвиква рева на двигателите на прелитащ кораб. Хвърчат слюнки, лицето му е разкривено от гняв. Той надава вой и се втурва напред още преди да съм успял да вдигна бръснача си. Награбва трупа на един повален Обсидиан и с него отбива техните бръсначи. Забива един удар на Гай. Никакви оръжия. Само юмрукът му. Така здраво го удря по пулсЩита, че мъжът пада назад. После убива другия, пробива защитата му с безумна ярост и го прерязва на две. Изритва настрана горната половина на трупа и смила от бой Гай, който потъва в черната кал, а Рагнар се строполява напред, мускулите му потръпват от докосването до пулсЩита и той допира бръснача до гърлото на Златния.

— **Предай ми се и ще живееш!** — тътне гласът му.

Гай се изплюва.

— **Предай ми се, като мъж пред друг мъж!**

— Никога! — Устните на Гай бавно се извиват. Той изговаря последните си думи ясно и високо, с кураж и злоба. Най-доброто и най-порочното в тези необикновени люде. — Аз съм Безподобният Легат Гай *ау Карт*. Аз съм апогеят на човечеството. Затова не се предавам! Защото човек не може да се предаде на куче.

— **Тогава стани на пръст!** — Рагнар забива острието.

Започваме да вадим останалите от речното дъно. Колкото се може по-бързо, с откраднатите гравиБотуши, ала недостатъчно бързо. Севро не е мъртъв, но е близо до смъртта. Откривам го със забита в речния бряг глава. Псува и плюва, когато го измъквам с помощта на Клоуна и Чакълчето.

— Мъртвите? — пита той тихо. — Моите Виещи?

— Твърде много — отвръща нечуто Клоуна.

— Мустанга успя ли да пробие?

Всички вперват очи в мен.

— Така мисля — казвам. — Но не мога да се свържа с нея по нито един комуникатор. Тъй или иначе, трябва да побързаме. Ако тя е жива и взриви генераторите, за да могат да кацнат нашите подкрепления, щитът ще падне и Суверенът ще има много време да избяга. В момента е затворена натясно.

Севро кимва. Малкото Чакълче му помага да се изправи. Дребната Паламида — тя едва стига до слънчевия сплит на Рагнар — го вижда с бръснач в ръка, докато освобождава поредния Обсидиан от безполезната звездна Черупка.

— Хвърли това! — крясва тя.

Рагнар го пуска и ме поглежда, обзет от странна паника. Правя му знак да изчака.

След като проверяваме скафандрите на падналите на брега, вече знаем броя на убитите и той е толкова опустошителен, че Севро се отдалечава. Бурена е мъртъв. Гнилогърбия е мъртъв. Харпията умря още преди да кацнем. И много от новобранците са мъртви. Останали са само Паламидата, Клоуна, Шибаната мутра и Чакълчето. Единайсет от първоначалните петдесет Обсидианови са оцелели.

Чакълчето и Клоуна докосват лицето на Бурена, еднаквите им „гребени“ са полепнали по главите им, докато дъждът мокри всички ни. Чакълчето дере гърдите му, малките ѝ ръце го удрят по сърцето, сякаш това ще го върне. Паламидата я хваща и я издърпва, а Клоуна изправя с кал „гребена“ на Бурена, същия като техните, в смъртта. Севро не може да гледа. Отивам и заставам до него.

— Бърках за войната — казва той.

— Без теб не мога да го направя. — И след миг на отчаяние додавам: — С мен ли си? *Севро?*

Той се дръпва назад, избърсва носа и омазва лицето си с кал. Сълзите прокарват бразди в нея, а той ме поглежда и изговаря с глас, изтънял като на дете:

— Винаги.

41. АХИЛ

Няма време за скръб. Войниците ми са намалели десетократно и въпреки това пак трябва да се разделим. Армията ми извън града се хвърля върху непревземаемите стени и очаква помощ отвътре. Досега не са я получили. Моите Легати ще чакат сигнала ми и ще се питат дали съм загинал. Заради мълвата можем да загубим битката.

Изпращам Рагнар заедно с останалите от Обсидиановите да отвори една от портите в стената на моите Легати, които ни чакат заедно с хиляди Сиви и Обсидианови в резерв.

— Не ти давам Златни — казвам на Рагнар. — Разбираш ли какво значи това?

— **Разбирам.**

— Това може да бъде начало — казвам тихо. Навеждам се и вдигам от калта захвърлен бръснач. — Дълг на човека е сам да избира съдбата си. Избери своята. — Подавам му бръснача.

Рагнар поглежда назад към Обсидиановите. Броните им са очукани след изваждането от скафандрите. И са целите в кал. Подребни от него. Някои са жилави и мълчаливи. Други — грамади, и пристъпват от крак на крак от нетърпение. Всички тези черни очи и бели коси. Въръжават се с оръжия, взети от убитите от мен Сиви и Обсидианови. Не са достатъчни за всички, а ако се натъкнат на Златни, въобще няма да са от полза.

Рагнар прави своя избор. Той протяга ръка. Виещите се подготвят зад гърба ми. Паламидата все още го оглежда злобно.

— **Избирам да те последвам** — казва той. — **И избирам да ги поведем.**

Пъхам бръснача в ръката му.

— Дароу! — ахва Паламидата. — Какво правиш?

— Млък! — сопва й се Севро.

— Той не може да постъпи така! — Паламидата се втурва напред с тежка стъпка и се опитва да изтръгне бръснача от ръката на Рагнар. Той не го пуска. — Откажи се! *Роб!* Дай ми бръснача! — Тя вади

собствения си бръснач. — Дай ми го или ще отрежа ръката, която го държи!

— Тогава аз ще те посека, Паламидо! — усмихва се презрително Севро.

— Севро? — Паламидата притичва обратно до него с широко разтворени очи. Поглежда мен, останалите Виещи, които стоят и мълчат, защото не са сигурни какво се е случило току-що. — Да не полудяхте? Той няма право! Това е наше! Той не го...

— Заслужава? — пита Севро. — Коя си ти, че да го решаващ?

— Аз съм Златна! — крясва тя. — Клоун, Чакълче...

Чакълчето остава безмълвна. Клоуна накланя глава.

— Дароу, какво е това?

— Това е моята армия — казвам. — Спомняш си Института. Спомняш си как съм готов на всичко за тези, които ме следват. Как не приемам съюз с роби. Защо сега се изненадваш от това? Защото е в реалния живот ли?

— Хлъзгав е тоя път, това е. — Клоуна оглежда бушуващата около нас война. — Дори и тук.

— Прав си. Така е. — Навеждам се и намирам още един бръснач, захвърлен в калта. Него подхвърлям на друга Обсидианова, на вид гаднярка и два пъти по-дребна от мен. Тя го хваща, все едно е змия, и ме поглежда със страх. Те са възпитани във вярата, че ние сме богове. Все едно да ти връчат чука на Тор... аз как бих го държал? Севро минава през трупове и намира още няколко бръснача. Подхвърля ги на Обсидиановите.

— Да не се порежете — предупреждава той.

— Разчитам на вас. Давайте! — казвам им аз. Те хукват и изчезват в сгъстяващия се мрак към задната страна на колосалната стена. Обръщам се пак към Виещите: — Има ли проблем?

Всички бързат да поклатят глави освен Паламидата.

— Паламидо? — пита Севро.

Клоуна я сръчкава. И тя неохотно поклаща глава.

— Нима проблеми.

Проблем има. След тази случка тя няма да ме последва. Вече усещам как приятелите ми се отвърщат от мен. А те не знаят дори и частица от истината. Но това е проблем, който ще остане за друг ден.

Трябва да действаме бързо. Но разполагаме само с един чифт работещи гравиБотуши за всички ни. Давам ги на Севро. Опитваме дали той може да ни вдигне, както аз издигнах Виещите на Олимп, но щом се хващаме един за друг, а после се залавяме за ботушите, те започват да пращат и да хвърлят искри. Могат да понесат само неговата тежест. Повредили са се някак при боя и спасяването.
Кърваво проклятие!

Значи, пеша. И не бива да се бавим.

Посочвам пластината с Откат на извадилите късмет да разполагат с такава след ампутацията на звездните Черупки.

— Сваляй бронята!

— Какво? — измърморва Паламидата.

— Сваляй. Бронята. Без скарабКожата.

— Без броня срещу Преторианци? — надава вопъл Паламидата.

— *Всички* ли искаш да измрем?

— Трябва да действаме бързо. Ако щитът падне, преди да стигнем до Цитаделата, Суверенът ще се измъкне. Ако не я заловим, тя ще има шанс да се регрупира. Ще се присъедини към своя Властелин на пепелта. Ще призове цялото Общество и те ще дойдат тук, десетократно повече от нас, за да ни смажат. Ще спечелим битката и ще изгубим войната.

— Но ако я пленим... — изръмжава Севро и застава до мен.

— Говорим за Суверена — казва Клоуна. — Тя ще разполага с Рицари Олимпийци, Преторианци...

— Е, и? — пита Севро. — Ние пък разполагаме с нас.

— Шестима сме. — Клоуна свива смутено рамене, когато се вторачваме в него. — Само си мислех, че някой трябва да го изтъкне.

— Имаме да бием петнайсет километра път пеша — казвам. Те кимват. — С моето темпо. — Тогава те се споглеждат тревожно и започват да свалят броните си. — Ако изостанете, намерете си скривалища.

Една трета от земното грави. Тела в примна форма. Трудно ще е. Особено с моята ръка, разкъсана от собствения ми бръснач.

Севро се нагласява до мен, докато Виещите смъкват доспехите си. Долавям ужаса им в дрънченето на оръжията и на отстраняваните с треперещи ръце брони, виждам го в трескавите движения, с които натъркват лицата си с кал, за да ги почернят.

— Те са с теб от самото начало, Дароу. — Севро се оглежда наоколо към попилияния от бурята парк, към далечната Цитадела и сиянието на прелитащите кораби. — Вече сме на половината на това, което бяхме, когато те взехме от Луната. Може и да си заменил Пакс с Рагнар, но тях не можеш да замениш. Нито пък мен.

— Мислех, че си с мен.

— Аз съм твоята съвест. Вървя навсякъде подир задника ти. Така че не бъди лайнар.

— Отбелязано. Следвайте ме! — провиквам се.

Потегляме мълчаливо, вече без брони. С нас са само бръсначите и скарабКожите ни. Вместо гравиБотуши сме обути с долни обуца с гумени подметки. Вървим покрай реката и оставяме стената зад гърба си. Търчим през акри тревисти паркове и гори, разделящи стената от града, докато механизиранията война бушува в далечината. Кораби прелитат с рев, разтърсват клоните на дърветата и листата им капят. Далеч вдясно от нас проблясват наземни трамваи и превозват войници до фронта. В далечината светват взривове.

Облаци покриват небето под грамадния щит, покриващ града. Вътре в облаците пламтят експлозии.

Мустанга, ако е жива, вече приближава генераторите на щита. Можем само да се молим да не намерят нейния малък отряд. Ако Касий или ловците му я открият...

С неравномерно темпо покриваме петнайсет километра в спринт. Болка пронизва страната ми. Мускулите жадуват за кислород. А дясната ръка боли от кървавата куршумена рана в бицепса и кървящите разрези по него и по китката. Изгълтах половин пакет стимове и мога да я използвам. Болката не заслепява. Съсредоточава ме. Пречи ми да мисля за загиналите.

Когато стигаме края на гората, не спираме за почивка, а се втурваме по павираните улици на търговския район, минаваме напърно през сгради, издигащи се километър нагоре в небето. Тичаме през опустели нисши Райони, през базара, където лъкатушни коридори ни водят през изровени улици и стени, покрити с графити. От време на време някой Кафяв, Розов или Червен побягва от пътя ни или се втрещва в нас през прозорец или от някоя забутана уличка. Дори и тук, в центъра на тяхното царство, виждам графити, изобразяващи смъртта на Ео. Косата ѝ пламти като поразените изстребителни,

прорязващи небето над прозрачните щитовете на Егия. Някой се издрайфа зад мен. Повръщат непрекъснато. Вонята на жлъчка пътува заедно с нас.

Севро долита отново при нас и каца до мен.

— Отпред има взвод Сиви. Тръгни на юг и извърви една пресечка, а после сечи обратно, за да ги избегнеш. — След това пак изчезва. Следваме указанията му.

Внезапно в небето става някакво раздвижване и ние позабавяме крачка, за да огледаме. Чакълчето се възползва от възможността и се строполява на паважа, дишайки тежко. Високо горе, но пак под щита, орда совалки превозват войници от малкото струпване на южната стена, където се бие Лорн, към северната, където отидоха Рагнар и неговите Обсидианови. Десетки совалки, пълни с резерви, се издигат от доковете в хангарите и пристанищата, обкръжаващи откъм изток и откъм запад седемкилометровите скални стени на Валес Маринерис. Повечето казарми са там, както и фабриките, където висшеЧервени се трудят робски и произвеждат оръжия и потребителски стоки. Скриваме се от летателните апарати. Нещо се е случило на северната стена. Потегляме отново. Чакълчето изстенва. Паламидата я вдига и я крепи да не падне.

Минута по-късно Севро пристига, лявата му ръка виси отстрани на тялото му. Оглеждам я. Той не обръща внимание на моята загриженост.

— Рагнар е отворил кръвогадните порти. — Лицето му разцъфва в усмивка. — Дванайсет бройки във фасадата на стената. Нашите момчета нахлуват вътре. И... — Той стои и се хили.

— И какво?

— И Рагнар е убил Рицаря на вятъра и за малко да съсече Касий.

— Олимпиаец? — хлъцва Клоуна.

— Посякъл го пред цялата войска! Обсидиановите в армията направо откачат.

После Севро отлита, а ние продължаваме. Отряд Сиви полицаи ни причаква. Укриваме се, когато стрелбата им нашарва тротоарите, а после свиваме в една уличка, за да ги избегнем.

До крайната ни цел остават четири километра.

Кашлящи и задъхани, ние се препъваме из района около територията на Цитаделата. Крием се сред дърветата като дрипава

тайфа отритнати демони. Зад рядката горичка, отвъд една висока стена Цитаделата се издига в мрежа от шпилове. Не златни, а бели с червени орнаменти и все още украсени с лъвовете на Август, макар и синьо-сребристите знамена на Белона да плющят на вятъра над един лъв-ветропоказател. Сребърният им орел изглежда толкова горд — докато Севро не ни помахва от ветропоказателя и не отсича едно от знамената. Не са очаквали някой да проникне толкова навътре.

Освен че е красива, Цитаделата е и крепост. Крепост, срещу която не искам да се изправам. Ще обикаляме стая по стая и ако са останали някакви войници, ще бъдем надвивани, приковавани към стените ѝ от скъп червен дъб и убивани върху мраморните подове. Няма щит, но далеч под нея е разположена мрежа от бункери. Тревожих се, че там ще държат Суверена. Ако тя е настанена там, това ще се превърне в обсада. Ще минат дни, докато я измъкнем, ако изобщо успеем. Затова ѝ предоставям път за бягство. Всичко пада на плещите на Мустанга — щитът трябва да изчезне в определеното време. И да я изкара навън.

Декоративна стена — от онези, които с гравиБотуши обикновено се прескачат като нищо — ни отделя от притихналата територия на Цитаделата. Навсякъде около нас се шири парк. Дървета. Фонтани. Бели площи, по които Златни и Сребърни си пиеха следобедния чай, пустеещи сега. Толкова тихо е тук, в окото на бурята. Севро полита надолу и каца до мен.

— Можеш ли да ни прехвърлиш през стената? — питам.

— Не трябваше да хвърча до ветропоказателя. Идиот! Батериите почти са паднали — мърмори той. — Хайде да опитаме.

Прегръщаме се и той ме вдига във въздуха, гримасничи и се старае да щади лявата си ръка. Ботушите пращат и пръскат искри. Два пъти хлътваме надолу. После се издигаме над стената. Слизам и стъпвам върху нея, а Севро се спуска надолу да вземе следващия Виещ. Малко по-късно главата му щръква за миг над стената, после изчезва, а гравиБотушите му искрят и вият. С едно последно механично изпукване ботушите отказват и Севро и Виещият тупват върху земята от десет метра височина.

Из целия град отеква мощен гръм. В далечината се надига пушек.

Мустанга успя!

Над нас прозрачният щит, който отделяше този свят от света на корабите, рухва. Трепери, разкривява образите на пожарите в града и мълните горе като криво огледало, пръсва се и се превръща в призматична мъгла. Или се пръсва една осма от него и порой от събрала се вода се излива върху тази част на града на огромни сиви завеси.

— *Не сполучи!* — провиква се Чакълчето оттатък стената.

Но сполучи. Една по една връзките, поддържащи щита, се претоварват. Получава се верижна реакция и най-сетне мощни водни завеси, следствие на бурята, се изливат върху Егия. Рок, ако побеждава, ще прати подкрепленията. Все едно, градът е превзет. И дори сега телохранителите на Суверена ще я измъкнат от бункерите, за да избяга от загубената планета. Но площадките за излитане на совалки са още два километра по-нататък, от другата страна на територията на Цитаделата. Всичко това трябваше да се развие по-различно. Аз трябваше да съм с доспехите си, начело на сто Обсидианови и дузина от най-добрите ми Златни. Вместо това водя банда свои приятели към месомелачката. Трябва да променя парадигмата, но не искам да ги подлагам на риск. Поглеждам от стената надолу към Севро, който веднага разпознава погледа ми.

— Не, Дароу — казва той. — Мисли за своята мисия! — Той ме умолява, скача и драци по стената, а аз се извърщам. — Недей, Дароу. *Чакай!* Ще те убият!

Скачам от другата страна на стената в градината на Цитаделата.

Линията на живота у някои хора е толкова силна, че се различава и шиба тези около тях. Достатъчно приятели платиха за моята война. С това трябва да се справя сам.

— ДАРОУ! — вика той в ужас и отчаяние. — СПРИ!

Тичам така стремглаво, както не съм тичал през целия си живот. Суверенът няма да ми избяга. Всичко това извърших, за да я хвана. Да я пленя, да разруша Обществото. Пленя ли я, сцената е подготвена. Ние ще се вдигнем. Можем да победим. Прескачам редици от храсти, препускам покрай фонтани, газя розите. По ръката ми се стича кръв. Не чувствам тялото си. Летя над земята, стиснал Секача.

Ето!

Завивам зад един ъгъл на Цитаделата. Отвъд розова градина е разположен бял двор, почернял от саждите на двигателите на лични

яхти. Четири самотни кораба стърчат в зона за приземяване, която побира стотина. Всички совалки са черни, с гигантски златен полумесец, изрисуван върху широките им манипули^[1], но най-масивната, с по-големи двигатели и подсилен корпус, е тази на Суверена. Другите са примамки, почти толкова масивни и почти толкова бронирани. Във въздуха са неразличими.

Със сигурност са ме видели на сензорите. Сиви мелези са тръгнали към мен. Обсидианови бодигардове са пуснати от някоя тайна казарма да ме убият. Ще ме хванат само ако спра. Дори докато оглеждам площадката за кацане, не спирам да крача. Около черните совалки се суетят Оранжеви и ги подготвят за излитане. Не съм закъснял. Но изходът на Цитаделата е много по-близо до кораба от мен.

Те изскачат отвътре стремглаво. Нея не виждам. Само пурпурни наметала, плющящи в дъжда и вятъра. Свеждат глави срещу вихъра и поглеждат нагоре към небето, където дирите от Железния дъжд сияят над бурята и от тях черните облаци изглеждат като стомана, бавно нажежаваща се в пещта. Моите Титани идват.

Преторианците бързат, тичат нагоре по дългата рампа към търбуха на совалката заедно със Суверена. Мярвам лицето ѝ, когато тя хлътва вътре. Сред свитата ѝ виждам Айя. И Карн. И Фичнър, тоя грозен предател и кучи син. Ускорявам крачка. Краката ми са изтръпнали от изтощение. Дробовете ме болят. Влагам всичко от себе си в този миг. Животът ми в мините, часовете на страдание с Хармъни, ужасите в Института. Цялата обич, която заслужих и загубих и заради която все още искам да живея — оставям я да се разпали в мен...

Половината свита чака на тротоара, оставена да наблюдава кораба, докато лампите му присветват и двигателите му загряват. Примамките правят същото. Когато се доближавам, един Златен от Белона се обръща. Очите му блясват и се ококорват и аз го заколвам в движение, а той издава сподавен писък. И други се обръщат — мъже, жени, воители, Политици, Златни и Сребърни, които разпознавам от времето, когато стоях до Август.

Осъзнават присъствието ми на вълни. Врагът трябва да е на портите, а не сред тях, и затова, щом ме виждат, се сепват. А когато успяват да си съберат мислите, вече съм далече от бронираниите им

ръце. Отскачам от протегнатата хватка на един Сив и дръпвам чантичка с муниции от кръста му. Замахвам назад и уцелвам плът.

Възгласи. Опипване за бръсначи. Куршуми, пулсЗаряди профучават край главата ми. Рампата на совалката тръгва да се прибира, когато корабът започва да се издига.

Надавам вопъл и скачам с цялата си някогашна мощ. Дланта на ранената ми десница се вкопчва в края на рампата. Очите ми ще изскочат от напрежение и болка в пръстите. Корабът продължава да се издига. Ревът на двигателите ме изпълва, сърцето се блъска в ребрата ми. Рампата продължава да се затваря. Изпухтявам отчаяно и се мятам нагоре, непохватно под този странен ъгъл, ала при ниската гравитация това е възможно. Претъркулвам се напред в трюма, падам на колене и се задъхвам, опрял Секача на пода. Боботенето на двигателите заглъхва, щом вратата се затваря и херметизира. Чувам само накъсаното си дишане и грохота на смъртоносната совалка, впуснала се в бягство.

Вдигам очи.

[1] Манипул — детайл от облеклото за литургия на католически свещеник, ивица тъкан с извезан кръст в центъра, която се надява на лявата ръка. В случая наподобяващ я по форма детайл от космическия кораб. — Б.пр. ↑

42.

СМЪРТТА НА ЕДИН ЗЛАТЕН

Шестима Преторианци в пълно бойно снаряжение ме наблюдават. Карн е с тях. И Айя. И набитият Фичнър — той се обещва, щом ме вижда. Суверенът стои пред своите Преторианци — висока е, ала едва им стига до раменете.

Кърваво проклятие! Не очаквах всичките все още да са в трюма.

— Дароу? — почти изстенва Фичнър.

— Какво? — смее се Карн и се оглежда дали другите осъзнават какъв абсурден подарък току-що е тупнал в скута им. — *Какво?...* Андромед, ти пък *откъде* се взе? Като че самият Господ току-що те изсра!

Стоя на колене и дишам тежко, от мен капят кръв, дъжд, пот и кал.

— Можем да го използваме като заложник — бърза да предложи Фичнър, докато корабът се издига в небето.

— Не — отвръща Суверенът. — За Ахил никога не биха платили откуп, защото с попадането в плен той губи онова, което го прави Ахил. — Тя ме оглежда хладно и продължително. Изхрачвам се на пода. — Айя, отсечи му главата.

Айя поема към мен с равна крачка.

— Глупаво момче. Няма приятели. Няма войска. Няма надежда.

Изкикотвам се мрачно.

— Кому е потрябвала надежда, като си имаш пулсГраната?

Вдигам нагоре боеприпасите, които откъснах от колана на Сивия. Те се дръпват назад.

— Какво искаш, Андромед? — пита бавно Суверенът.

— Да докажа, че не сте непобедими. Приземете този кораб.

Октавия се усмихва и казва в комуникатора:

— Пилот! Завърти.

Пилотът изпълнява „тоно“^[1]. Без гравиБотуши губя опора и се забивам в тавана, а после се стоварвам обратно на палубата. Враговете

ми стоят като вкопани на място. Айя изригва пулсГранатата през отворения люк. Тя се взривява далече под нас.

Вглеждам се навън в нощта, която току-що погълна моя план.

— Гордост! — усмихва се Октавия. — Тя като че прави всички ни глупаци.

Не бързам да я погледна отново, разбирам какъв страшен глупак съм бил да си мисля, че мога да контролирам всички променливи величини. И как съм сгрешил.

— Няма да избягаш! — казвам.

— Знаеш, че ще избягам. Защо иначе ще да рискуваш да скочиш в совалката ми? — Тя кимва на един от Рицарите Олимпийци и във въздуха затрептяват два тънки, остри бълбукащи звука, а после утихват. Призрачно наметало. Невъзможно скъпо — за цял кораб. Приятелите ми няма да дойдат да ме спасят.

Октавия се обръща към Фичнър:

— Рицарю на гнева, да ти се намира наноКамера? — Той кимва и вади един пръстен. — Снимай как Айя убива Жътваря.

Фичнър пребледнява.

— Нека аз го убия! — моли се Карн. — Суверене мой, нека аз го убия за семейството си! Мое право е!

— Твое право? — пита тя изненадана. — Твоето семейство загуби Марс за мен. Нямах никакви права.

— По-добър ще е като пленник. — Фичнър излиза пред Суверена. — Нека поговоря с него. Той ми беше ученик. Някога преди ти искаше да го вземеш на служба, Октавия. Позволи му да се отрече и го вземи отново. Това ще покаже величието на твоята власт — че можеш да простиш дори и на един такъв малък пикльо.

Суверенът бавно се обръща към Фичнър и го оглежда изпитателно. И той разбира, че е допуснал грешка.

— Айя, изчакай — усмихва се тя. — Искам Фичнър да го убие.

Грозникът направо зяпва. Кажиречи, за първи път го виждам да губи дар слово.

— Убий своя ученик — нарежда Суверенът. — Или не си ми верен?

— Верен съм, разбира се. Вече съм го доказал.

— Тогава пак го докажи. Донеси ми главата му.

— Трябва да има друг начин.

— Той насъска твоя син срещу теб — казва Октавия. — А ти знаеш, че не държа около себе си твари, на които нямам вяра. Затова, убий го!

— Да, господарке моя. — Чертите на Фичнър се присвиват съсредоточено. В бронзовите му очи кръжи някаква странна тъга. Толкова ли е ужасно да види как умира неговият най-добър ученик? Или е заради това, че съм приятел на Севро? Или пък е тревога за Севро?

— Севро е жив — казвам му. — Оцеля в Дъжда.

Той кимва с благодарност и докосва бръснача си. После залита настрана, изблъскан от Карн. Грамадният Белона ме напада. С уста, изкривена от омраза и мощни плещи, покрити с броня, свидетелство за величието на семейството му. Изревава името ми.

Финтира с движение високо горе и извива бръснача към мен по диагонал, бърз като змия. Превъртам се странично напред, под замаха, и забивам бръснач в корема му. Пускам бръснача, заобикалям зад него и той се строполява на колене.

— „Издигнеш ли се ти до небесата чак, в калта ще рухнеш пак“ — прошепвам, когато хващам острието на бръснача, измъквам го през гърба му и му отрязвам главата.

Един Преторианец се втурва към мен. Замахвам към него с бръснача си. Острието го уцелва в гърдите и той пада на земята. Вадя го от гърдите му и отстъпвам със залитане от наблюдаващите Преторианци.

— Глупаци — измърморва Суверенът.

— Да продължавам ли да снимам това? — чеше се по главата Фичнър.

Корабът отново се разтърсва и прави рязък вираж, а после се изправя. Образът заиграва пред очите ми, препъвам се и падам на коляно. Подпирам се с ръка на палубата. Усецам как по гърба и корема ми се разлива топлина. Няма да коленича. Не и пред нея. Не и пред тиранин. Изправям се, краката не ме държат. Карн почти не ме засегна. Почти, но не съвсем. Между врата и лявото ми рамо шурти кръв, там, където бръсначът му ме закачи. Прерязал е ключицата ми.

— Ама че работа! — Студените очи на Октавия ау Лун оглеждат раната на шията ми. — Представи си това момче възпитано в моя Дом, Айя. — Тя клати глава и се взира в мен, без нищичко да проумява.

Забелязва и другите ми рани. Моята кръв. Моето изтощение. Моята младост. И все пак аз сторих всичко това. Две тела лежат в нозете ми. Зад гърба ми — щурмуван град. И още превзети градове по цял Марс. Моята флотилия разбива флотилията на Белона. Обществото е готово да се пропука. Тя не разбира и никога няма да разбере. Ала Фичнър като че разбира. Очите му са изцъклени. Ръцете — свити в юмруци.

— Би било невъзможно да ме възпитате — измърморвам. Само Червените биха могли. Само семейството, само обичта ми дадоха тази сила. Но силата сега отслабва. И точно тогава Айя се втурва напред. Разменяме си три удара и после тя избива бръснача ми и забива тъй силно юмрук в гърдите ми, та ми се струва, че умирам. Запокитва ме към тавана като парцалена кукла. После отново застава до Суверена, а аз стена и потъвам в болката.

— Донеси ми главата му, Фичнър! — заповядва Суверенът.

Фичнър ме поглежда безпомощно, протяга ръка и почти докосва нейната.

— Трябва да заснемем екзекуцията му за холото. Пропаганда. Обесване, както си му е редът. Тържествена смърт.

— Фичнър... — веждите на Суверена се вдигат и най-накрая той отдръпва ръката си. — Достатъчно. — Мускулите на челюстта ѝ потрепват, докато тя мисли. — Искам да се приключи с него. Стига вече променливи величини. *Веднага*. Запазете главата, за да я набием на кол. Това ще го снимаме.

Мънистените очи на Фичнър подпухват от мъка. Роден най-нисш сред Златните, той се е издигнал до върха само по заслуги. Какъв човек! И като си помисля само, че някога съм го смятал за слабак!

Тук, където всичко приключва, зная, че ще спечелим Марс. Август ще бъде освободен. Войната ще продължи. Силите на Златните ще отслабнат. А Червените ще се разбунтуват. Може би, само може би, те ще въстанат и ще получат свобода. Извърших поисканото от Арес. Създадох хаос. Останалото ще остане за други мъже и жени. Ео ще е доволна.

Усмиввам се кротко и усещам слабостта в краката си. Уморен съм. Стоя на колене. Кога пак паднах? Колко хубаво ще е да почивам в Долината, докато други сбъдват мечтата на Ео. Само ми се искаше да бях видял Мустанга преди края. Да ѝ кажа какъв съм, та най-сетне да разбере.

— Твоето момче изгоря ярко. И бързо — казва Айя на Фичнър от тъмното, където не виждам. — Запази главата. Но тялото можеш да захвърлиш в пръстта по марсиански.

Айя отваря отново подвижната рампа. Металът стене. Усещам как вятърът на Долината облъхва лицето ми. Усещам хладината на мъглата. Мирисът на дъжда. Ще заспя. Скоро ще се събудя до Ео. Ще се пробудя в нашето топло легло, с ръка, оплетена в косите й. Ще се събудя за любовта и ще знам, че в предишния свят съм направил всичко по силите си.

Но ти ще ми липсваш, Мустанг. Повече, отколкото признавах досега.

Пред очите ми плуват мъгла и сенки. За миг мирисът на ръжда ме кара да помисля, че съм в мината. Спя ли? Чувам метални ботуши. През мъглата върви един мъж. Не виждам лицето му. Но някакво възмущение ме изпълва. Татко? Не, не е татко. Присвивам очи.

— *Чичо Нарол.*

— Не. Фичнър е, момче.

Гласът му яростно ме дръпва обратно в корабния трюм. Като риболовна кука, разкъсваща коприна в посока, в която тя не желае да потегли.

— А... Радвам се, че си ти — казвам тихо и събирам достатъчно сила да повдигна натежалата си глава още малко и да го погледна в очите. В тях бликват сълзи. Той се засмива и смехът му прилича на кашлица. Вятърът свири зад гърба ми. Не е Долината. Само Марс. Рампата е свалена, за да избутат навън тялото ми. Казах на Аркос, че не ми е писано да ми побелее косата.

Главата ми се отпуска надолу. Изплювам събралата се в устата ми кръв. Гади ми се и почти губя съзнание.

— Кажи на Мустанга... и на Ео... че ги обичам. — Прозявам се широко.

— *Глупак с глупак, кърваво проклятие да те стигне дано!* — прошепва той едва доловимо и клати глава. — *Всичко държах под контрол.*

— Аз не... — Примигам в мъглата. — *Какво?*

— Аз съм — казва той. — Винаги съм бил аз, момче.

Мъглата се разсейва. Поглеждам го. Поглеждам нагоре към Арес, докато той слага своя шлем на Рицар на гнева и изстрелва пулсЮмрук

към Преторианците, а те се пръсват. Той хвърля назад звукова граната.

— Фичнър! — изревава Суверенът. — ПРЕДАТЕЛ!

Взрив. Нещо се удря в гърдите ми и падам. Пропадам.

Летя? Усещам студ. Свиреп вятър ръфа тялото ми. Стомахът ми се качва в гърлото. Въртя се. После твърда ръка се подпъхва под моята. Издигам се. Вятърът плющи покрай ушите ми. Но преди мракът да ме погълне, чувам и друг звук. Фичнър-Арес — терористът господар на подземния свят, надава вълчи вой, докато ме отнася към сигурно убежище.

[1] „Тоно“ — въздушна маневра, преобръщане по спирала във въздуха на 360 градуса. — Б.пр. ↑

43. МОРЕТО

Пробуждам се с мириса на морето. На солена вода и водорасли — носи ги свеж есенен вятър. Крещят чайки. Една прави вираж и каца на белокаменния перваз на отворения прозорец. Накланя глава, поглежда ме и отлита към утринните слънчеви лъчи. Облаци плуват далече над хоризонта и обещават дъжд още докато сутрешната роса пада през отвореното прозорче на покрива.

Тя помръдва до мен. Стройното ѝ тяло лежи върху чаршафите, свито около собственото ми изстрадало тяло. Облечена е. Аз съм гол до кръста. Пресни кожни присадки са нашарили плътта ми. Лъщят, розови и чувствителни при докосване. Мустанга отново се размърдва и движението ѝ ме връща в собственото ми тяло. Кара ме да усетя болките и страданията, и утехата от нейната близост. Оставям клепачите ми да се затворят бавно и въздишам дълбоко, потъвайки в меката наслада от това да си човешко същество. Дъхът ѝ пари шията ми. Биенето на друго сърце до ребрата ми. Златната ѝ коса гъделичка носа ми, а хладният вятър разпилява кичури по лицето ми. Утринният въздух е свеж и жизнен.

Вдишвам го дълбоко и отново потъвам в сън.

Спомени от метал разрушават покоя.

В тъмното отекват писъци. Приятели умират.

Очите ми рязко се отварят за светлината, отчаяни да ми припомнят къде съм. Казват ми, че съм в безопасност. На топло. Тук няма метал. Само памучни чаршафи. Легло. Топло момиче. Ала спомените са тъй близки. Как съм оцелял?

Падам от небето заедно с Фичнър.

Арес — истина, която винаги е съществувала, но изглежда толкова нова, че дори не мога да я проумея. Събуждам се и усещам инструменти на Жълт в гърдите си да рестартират сърцето ми. После се будя отново от допира на ваятелски скалпел по кожата ми. Спя в едно легло с агонията и гаденето. Вълни от видения ме заливат и се оттеглят. Посетители идват и си отиват. Предпочитам да съм буден.

Страх ме е отново да затворя очи. Страх ме е от това, което ще видя, когато се събудя. Като Червено дете делях легълцето си с Кийран. Всяка сутрин се будех преди него, лежах тихичко и оставях приглушените гласове на родителите си да се промъкват под паянтовата врата в началото на деня им. Дочувах баща си да тътри крака. Прокашлянето му всяка сутрин, докато измива съня от лицето си. Майка му вареше кафе, смилаше кубчетата, които вземаше от Сивите срещу яйца от пъклена пепелянка или макари коприна, откраднати от Паяжинотъкачницата.

Иска ми се тези звуци да ме будеха всяка сутрин. Скърцането на мелачката, мирисът. Иска ми се да можех да кажа — така тялото ми разбираше, че трябва да се отърси от съня. Но това, което ме будеше, не беше мирисът на кафе или на майчиния ми чай, а утринната въздишка на водата, потекла през тръбите, или артритното скърцане на възжени стълби, докато мъжете и жените от община Ликос, трудещи се нощна смяна, се прибираха у дома от мините и Паяжинотъкачницата. Не беше умореното мърморене на работниците от дневната смяна, които тръгваха от къщи за работа.

Будеше ме страхът от затваряща се врата.

Всяка сутрин завършваше еднакво. Първо глинените чинии изтракваша в металната мивка. После пластмасовият стол на татко изскърцваше върху каменния под. Двамата заставаха на вратата и си шепнеха. Тишина. Винаги си представях, че в този момент те споделят продължителна целувка. И най-сетне идваше сбогуването. Входната врата се отваряше, скърцайки на ръждясалите панти. И най-накрая, въпреки всичките ми молитви, тя се затваряше.

Навеждам се над Мустанга и я целувам по челото. По-пламенно, отколкото възнамерявах. Тя се буди изящно като котка, протягаща се след лятна дрямка. Очите ѝ не се отварят, но тя се сгушва в мен.

— Буден си — промърморва. Клепките ѝ трепват и тя рязко се надига, откъсва се от мен. — Извинявай. Сигурно съм заспала — поглежда стола, на който е седяла — на леглото.

— Няма нищо. Стой си. Моля те. — Забравих, че уж трябва да се държим студено един с друг. — Колко време мина?

— От нападението ли? Една седмица. — Мустанга отмята падналите в очите ѝ кичури коса. — Радвам се, че се върна при нас.

— Кого загубихме? — питам предпазливо.

— Загуби? — Пръстите ѝ мърдат неловко, докато тя изброява жертвите. Следва дълго мълчание. Цифрите ме смазват в леглото. Сещам се да си поема дъх.

— Баща ти? — питам.

— Не знаеш ли? — Тя се усмихва притеснено и въздиша малко прекалено нехайно, опитвайки се да потисне собственото си напрежение. Примъква се по-близо на леглото, като все така внимава да не ме докосне. — Голяма досада ще е, докато те осведомя.

— Убеден съм, че ще се справиш.

— Баща ми е жив. Когато щитовете паднаха, няколко Златни, които вече бяха в Цитаделата, поведоха отряд от мелези да го спаси. Оказа се, че брат ми има дълга ръка. И когато Рицарите Олимпийци дойдоха да го отведат с Октавия, останаха с празни ръце. Холоканалите наричат Рок „прероденият Нелсън“. Той плени повече от осемдесет процента от флотилията на Белона. — И додава с по-мрачен тон: — Което значи, че като водач на атаката му се полагат поне трийсет процента от корабите, а останалите са за Дом Август.

— А това ще рече, че технически той притежава повече от мен.

— Учените глави се питат докога ли ще трае неговата лоялност сега, когато...

— Чакала си играе своите игрички — прекъсвам я със смях.

— Той никога не престава.

— Не мисля, че Рок би тръгнал с оръжие срещу мен — казвам.

— А ти?

Тя свива рамене.

— Властта създава възможности. Казах ти да си оправиш отношенията с него.

— Рок е наш съюзник. И винаги ще бъде. Познаваш го.

— И той идваше тук толкова често, колкото и Севро. — Тя бавно се усмихва. — Снощи заспа тук. Изгоних го преди малко. Но няма да си върша работата, ако се престоря, че той не представлява потенциална заплаха за нас.

За нас, отбелязвам си.

— Твоята работа? — питам. — Която е...?

— Самоназначих се за твой главен Политико.

— Така ли?

— Да. Дворцовите игри могат да бъдат гадно и двулично занимание. Ти си твърде сериозен за тях. Като агне, което мисли, че вълците му оказват честта да бъде поканено на банкет, организиран за него.

— Ами ако точно от тебе трябва да ме защитават?

— Е — вдига тя лявата си вежда. — Тогава сигурно вече си загубил.

Засмивам се и питам за Севро.

Тя се преструва, че се оглежда.

— Не спи ли на пода до леглото? Мисля, че излезе с баща си. Аз бях при Кавакс на орбита и се върнах едва снощи, но Теодора казва, че Севро потеглил скоро след вечеря заедно с Фичнър. Мислех си, че го мрази.

— Така е.

— Какво се е променило?

Свивам рамене и се питам от колко ли време Севро знае за истинската самоличност на баща си. Струва ми се невъзможно да е бил толкова сляп колкото мен. Дали някой не ме е лъгал за разнообразие?

— Ами Лорн? — питам.

— Той е с онази харпия Виктра.

— Какво ѝ е на Виктра?

— Освен дето флиртува с всичко, дето шава, нищо ѝ няма.

— Чакай! Тя флиртува с теб? Я разкажи нещо повече!

— Млъквай! — Мустанга замахва към мен, но усмивката ѝ бързо помръква и тя си дръпва ръката. — Лорн взе Виктра под крилото си. Изглежда, че не го притеснява да съюзи семейството си с Юлиите. Майката на Виктра се е съгласила с този договор. Три от най-могъщите родове на Марс се обединиха под водачеството на моя. Триумвират срещу Суверена. Губернаторите на Газовите гиганти са на път за Егия за среща. А също и Реформаторите. Ти беше прав. Превземем ли Марс, имаме шанс срещу Октавия. Това вече не е битка, а гражданска война. И сякаш не е безсмислена. Баща ми отваря дума да даде шанс на Реформаторите на масата за преговори. Това... то означава нещо!

Спомням си моя разговор с този човек.

— И ти му вярваш?

— Вярвам му, Дароу. — Тя се усмихва обнадеждено. — За първи път от много време наистина му вярвам.

Аз не съм толкова сигурен.

— А какво стана с...

— Касий? — досеща се тихо тя. — Баща му бе убит от Телеманите, а той се би с Рагнар на стената. Всичките му братя и сестри са обявени за мъртви. Но той и майка му изчезнаха.

Отбелязвам си как тя се умълча.

— Тревожиш ли се, че е мъртъв?

— Той е наш враг — заявява решително тя. — Неговото благополучие не е моя грижа. — Тя се взира настоятелно в очите ми. — Ти тревожиш ли се?

— Не знам — замислям се аз.

— Кръвогадост! Толкова си чувствителен понякога! Да не съжаляваш и че му отсеке ръката?

— Съжалявам, че убих Юлиан.

— Всички сме омърсени от миналото — заключава Мустанга. — Забравяш, че и на мен също ми се наложи да убия някого при Посвещението. Всеки Безподобен белязан, когото си срещал някога — Лорн, Севро, Чакълчето, Такт, Октавия, Даксо, — всички сме започнали оттам. Често си мисля, че имаме твърде много неща, за които да съжаляваме.

За нас ли говори тя? И за мен ли съжалява?

— Искам да намразя Касий — изричам бавно. — Действително го искам. Дори и мисълта за него предизвиква у мен желание да троша. Да строша прозореца. Или, предпочитам, да смеля грозната му самодоволна физиономия.

— Грозна? — пита тя скептично.

— Толкова е хубавичък, че чак е грозен.

Думите ми размиват Мустанга.

— Но е трудно да подклаждаш омразата, нали? — пита тя.

Кимвам. Омразата е онова, което накара семейството на Касий да се нахвърли срещу това на Август. И вижте докъде ги докара.

— Жал ми е за него. Където и да е той.

— По-рано ти казах да не се доверяваш на брат ми — сменя темата Мустанга. — Говорех сериозно. Знам, че ти продължаваш съюза си с него. Неговите фирми те изкарват същински бог. Но на това трябва да се сложи край. Нищо не му дължиш. Дръж се сърдечно. Любезно. Не се отнасяй неуважително с него пред хора. Но стига вече

срещи. Стига вече обещания. Отрежи му достъпа. Той вече не ти е нужен. Имаш мен.

Това момиче! Де да можех да я запозная с майка си, с Кийран и Лиана. Нейният огън щеше да им допадне. Гърлото ми бавно се стяга. И Ео щеше да я хареса.

— Ти не си моя — казвам.

— Дароу...

Нещо странно се усуква в мен — като навитата пружина на чувство, която най-сетне са отпуснали.

— Когато бях на дъното на реката... знаех, че няма да те видя повече.

Тя се поколебава, иска й се да посегне към мен, но се спира заради всичко, казано от нас преди.

— Знаеш, че нямаш позволенията ми да умреш — шегува се тя вместо това. — Както и да е, Севро и Виещите никога не биха ти простили, ако се опиташ. Нито един от тях. Имаш толкова много приятели, Дароу. Толкова много, които биха влезли в огъня за теб!

Потръпвам, вдишвам продължително и затварям очи, мъча се да не позволя на вината да ме погълне. Сълзите потичат безшумно от ъгълчетата на очите ми.

— *Дароу. Не плачи* — шепне Мустанга и този път протяга ръка към мен. Приближава се и ме прегръща. — Всичко е наред. Всичко свърши. В безопасност сме.

Риданията разтърсват гърдите ми.

Тя греши. Не е свършило. Зад клепачите си виждам само един свят, разкъсан от война. Няма друго бъдеще за мен, за нас. И все пак колко пъти вече отново ме събират, парче по парче? Не мога да спра да плача. Дори не мога дъх да си поема. Сърцето ми бие силно. Ръцете ми треперят. Всичко излиза от мен. Мустанга, тежка едва наполовина колкото мен, ме прегръща с нежната си ръка, докато се изтощавам и не ми остава друго, освен отново да се отпусна в леглото. Постепенно сърцето ми забавя ударите си и влиза в ритъм с нейното.

Седим така сигурно цял час. Най-накрая тя ме целува по рамото, по шията, устните й се спират на пулсиращата ми вратна вена. Вдигам ръце да я отстраня, но тя ги блъсва настрана и обгръща с длан лицето ми.

— Пусни ме до себе си.

Оставям ръцете си да паднат на леглото. Устните ѝ проправят топла пътека до моите. Споделяме вкуса на моите сълзи, когато устните ѝ се плъзват между моите и езикът ѝ стопля вътрешността на устата ми. Ръката ѝ се плъзва нагоре по врата ми, ноктите одраскват кожата и най-сетне тя намира опора в косата ми, леко подръпва оплетените ми кичури. Тръпки пронизват тялото ми.

Моето подобие на съпротива се е изпарило. Цялата вина, която ме пазеше да не предам Ео с Мустанга, е пометена от бушуващия в мен хаос. Цялата вина, която изпитвам, защото зная, че тя е Златна, а аз — Червен, изчезва. Аз съм мъж и тя е жената, която желая.

Ръцете ми я намират и притеглят тялото ѝ върху моето, проследяват дължината на краката ѝ до извивката на талията. В мен се пробужда дълго потискана жажда. Изпълва ме с треска, искам я до болка. Цялата. Забравям задръжките си. Забравям тъгата. Само това ми е нужно. Няма да избягам. Не и този път. Не и когато зная колко се бях доближил до това никога повече да не я зърна.

С бавна сила събличам дрехите ѝ. Под моите ръце платът е като мокра хартия. Кожата ѝ е гладък, топъл мрамор, сгрят от слънцето. Под нея мускулите се свиват и напрягат, когато тя извива гръб. Нейното тяло е създадено да се движи в съзвучие с моето, да се увива около мен. Проследявам с пръсти извивката под кръста ѝ. Тя се прилепва до мен, пулсира в такт с дъха си, бедрата ѝ ме притискат в леглото.

За нея може да е минала седмица, но аз само преди минути, преди секунди коленичех на студената стомана, стоплена от собствената ми кръв, и чаках мъжете да ми отсекаат главата. Докато копаех гроба на Ео със собствените си треперещи ръце, мислех, че никога няма да преживея отново такъв миг. Миг с жена, която желая и обичам. И, кърваво проклятие, какъв е смисълът да оцелея в този студен свят, ако бягам от единствената топлина, която той може да предложи?!

44. ПОЕТЪТ

Вървя бавно по каменния коридор с Мустанга. Отвън стражата патрулира в имението. Те са тук колкото да ни закрилят, толкова и да ни задържат. Ръми. От една отворена врата се разнася смях, придружен от аромата на кафе и бекон.

— Какво искате да кажете с това, че не умея да се шегувам? — пита обидено Рок.

— Точно това! — отвръща любезно Даксо. — Сигурен съм, че можеш да опиташ, обаче си много... учен.

— Добре де, кой е първият дърводелец?

— Това майтап ли е? — пита Даксо.

— Такова е намерението ми.

— Исус от Назарет... — предполага Даксо. — Майтапът е на тема история, нали?

— Ной? — пробва се Чакълчето. С Мустанга се спираме на вратата и се усмихваме един на друг.

— Исус от Назарет? — смее се Рок. — И по-добре можеш.

— Ако знаех, че ще ми се подиграват на догадката, хич нямаше да се пробвам.

— Пакс казваше, че умният си ти — обажда се Паламидата. — Разочароваш, Даксо. Разочароваш.

— Е, в сравнение с него сигурно... — започва Клоуна. — Ох!

— Не говори гадости за Пакс! — срязва го Чакълчето. — Грамаданът беше сладур!

— Отговорът никого ли не интересува? — пита напевно Рок. — Добре де, добре, ясно. Всички ме смятате за досадник.

— Умираме да го разберем! — сопва се Паламидата. — Казвай!

— Кой е първият дърводелец на света? — пита отново Рок.

— Няма нужда да почваш от самото начало! — изпъшква Чакълчето.

— Ама така се получава най-добре — въздъхва Рок. — Ева.

— Ева? — пита Даксо.

— Защото... — пояснява Рок — е надървила Адам!

Всички изпъшкват в хор.

— Направо срам да те хване — казва Чакълчето с въздишка. — През ум не ми е минавало, че Такт ще ми липсва.

После от Даксо се изтръгва тънък смях като вой. Същият като на Пакс.

— Ева! Ева, казваш! Надървила го. Аaaa! — Все едно вътре във великаните има смешни джудженца, които само чакат да подскочат и да се разкикотят. Само дето се изисква мощно предизвикателство.

— Мисля, че той пречупи Даксо! — киска се Чакълчето.

— Някой подушва ли го? — пита Клоуна.

— Аз подушвам бекон! — пробва се Даксо и се чува хрупане, когато захапва едно парче.

— Не — казва Клоуна. — Мирише на умопобъркан, склонен към самоубийство, който е възкръснал от мъртвите, след като завоюва планета и зарязва приятелите си, за да го накълцат на гадни кървави парченца като шлакан тъпак!

Даксо души шумно.

— Особена миризма е тая.

— Охо, Дароу, миличък! — провиква се Клоуна. — Зад вратата ли се спотайваш?

Мустанга ме избутва непохватно напред.

— Ах ти, Феичке подслушвачке! — Даксо се изправя на крака и ме притегля в изненадващо нежна прегръдка. Златните ангели върху голата му глава блестят също като умните му очи на утринното слънце. — Радвам се да те видя, приятелю!

Всички поред ме поздравяват. Толкова прегръдки не бях получавал от Златни. Рок ме прегръща машинално. Формален жест. Сдобряването все още предстои.

Тъпча се със закуската, докато приятелите ми се закачат. Прекарваме деня в имението, запълваме си времето с разговори и игри. Толкова отдавна не съм се занимавал и с двете, че, кажи-речи, съм забравил как се безделничи. Налага се Мустанга три пъти да ме целуне по ухото и да ми каже да се отпусна, преди най-сетне да схвана. В библиотеката сме и слушаме музика, когато през прозореца виждам Рок на поляната. Тя ме смушка.

— Върви.

Заварвам Рок да наблюдава как двойка елени яде от хранилката под един стар бряст. Той не се обръща да ме погледне, когато се промъквам до него. Мирише на прясно окосена трева. Морето е някъде зад хълма.

— Връзва се Мустанга да е израсла тук — казвам. — Едновременно е диво и спокойно.

— Моят дом бе в града — отговаря Рок. — Въпреки че се измъквах сред природата с учителите си винаги, когато майка ми заминаваше. Което се случваше често. Тя като че смяташе, че тук няма нищо, дето да си струва. Че градските работи са по-важни от това. Но ние за това се бием, нали?

— За земя? — питам.

— За мир, за покой — в каквото и да го намираме. — Той се обръща към мен. — Ти не се ли биеш за това?

— Някои от нас не са родени в мир — казвам и посочвам елените и земята. — Аз бях лишен от това, докато растях. Всичко, което имам сега и което ще имам в бъдеще, трябва да го спечеля сам. Но ти си прав. За това се бия — за да го имам за себе си и за хората, които не са ми безразлични.

Очите му оглеждат изпитателно лицето ми.

— Естествено.

— Искам да ти се извиня, Рок.

— Така ли?

— Откакто завърших Академията, те държах на разстояние. Приемах те за даденост. А не биваше. Не и когато ти винаги си бил толкова добър към мен.

— Аз нямах нищо против, че всичко винаги е било заради теб, Дароу. Не беше като с Такт. Аз не съм влюбен в теб като Мустанга. Не те боготворя като Севро или Виещите. Аз бях истински приятел. Бях човек, който вижда и светлото, и тъмното в теб и приема и двете, без да ги осъжда и без да преследва свои цели. А как постъпи с мен ти? Използва ме така, както човек използва кон. Аз заслужавам повече. И Куин заслужаваше повече.

— Повече ли заслужаваш от това приятелство? — питам тихо и се боя от отговора.

— Мисля, че заслужавам повече от теб — отвръща той. Отстъпвам крачка назад, засегнат. Той гледа как елените гризат житото

в хранилката. — Тази година седях до леглата на трима приятели. Куин, Такт и ти. Всеки път бях наясно, че с радост бих се сменил с всекиго от вас. Ти би ли пожелал същото?

— Бих дал живота си, за да ги върна — казвам и зная, че е лъжа. Колкото и да обичам тези Златни, аз нося по-голяма отговорност. Докато всичко не приключи, не разполагам с живота си, за да го дам.

Той се извързва от елените, за да ме погледне; очите му са топли и тъжни, носят непосилна тежест. Различен е от мен и от Касий. Наричахме го брат и той ни беше по-добър брат, отколкото и двамата заслужавахме.

— Някога питал ли си се защо са ме пратили в Дом Марс? Не съм типичният избраник. По-вероятно беше да ме пратят в Аполон или Юнона.

— Куин винаги е носила в кръвта си онази склонност към съревнование. Но ти... Да, питал съм се.

— Дароу! — Обръщам се и виждам зад нас Севро в униформа. — Спешно е!

— Не сега, Севро.

— Жътвар, не те бързикам — казва той.

Поглеждам отново Рок.

— Върви. — Той тръгва към елените, като вади горски плодове от джоба си.

— Рок! — викам умолително след него.

— За приятелството са нужни минути да го създадеш, мигове да го разрушиш и години, за да го възстановиш — заявява той, обръщайки се да погледне през рамо. — Скоро пак ще поговорим.

Гледам го как се отдалечава и усещам как ме сгрява мъничка надежда. Обръщам се към Севро и го тупвам по рамото:

— Радвам се да те видя. Извинявай за...

— Я се разкарай! Да не съм малка ревлива кучка като поета! Арес е. Твоите приятели — Червената, Розовата и Виолетовия, са ги пленили.

— Кой?

— Кой мислиш? Чакала.

45. ПЪКЛОЛАЗИ

Корабът ми се приземява върху навалелия рано сутринта сняг в Атика, южен планински град, разположен на седем хълма. Сгради с назъбени очертания от стъкло и стомана увенчават хълмовете като ледени трънени венци, сега посипани с пресен снежец. Червеното утринно слънце изгрява на изток над планинската верига. Мостове свързват седемте хълма, а по-маловажните квартали на града са се разстлали около планинските подножия. Моята совалка прелита над тях. Плугове разтопяват пъртини в снега с пулсиращи оранжеви остриета. Скоро наземните коли на средноЦветните ще потеглят по булевардите. А совалките на висшеЦветните ще понесат Сребърни и Златни към службите им по планинските върхове. Усамотена и известна с банковото си дело, Атика е примно седалище на властта. И тя сега принадлежи на Чакала.

Под мощната охрана на цепоКрили кацам на платформа, заобиколена от вечнозелени дървета. Няколко мелези чакат там, облечени в бяло тактическо облекло. Заедно с тях там стои и самотна Златна. Виктра ме наgrabва в прегръдките си, бяла кожена наметка обвива плътно раменете ѝ. Нефритови обеци звънтят, разлюлени от вятъра, докато Сивите оглеждат кораба ми отвън.

— Виктра — казвам и я отдръпвам от себе си, за да я огледам. Тя се усмихва дяволито и ме целува по бузата, като ме стисва за дупето. Подскачам от изненада. Тя весело се смее.

— Само да се уверя, че частите са в ред. Разтревожи ни, миличък. Рок ме държеше в течение, докато бях с Лорн.

— Посредничила си за поредния съюз, чувам.

— Кой да си го помисли — Виктра ау Юлии, миротворецът!

Сивите ме уведомяват, че имат заповед да претърсят кораба ми.

— Рагнар! — извиквам. Той се подава от вътрешността на кораба, почти двойно по-голям от най-едрия Сив. — Остави мишките да претърсят кораба. Те търсят...

Сивия хвърля поглед към Рагнар и преглъща.

— Бомби, *домине*.

Виктра ме отвежда в новия дом на Чакала — крепост на върха на най-високия хълм на Атика. Градът се простира далеч под нас. Край пътеката от площадката за приземяване до цитаделата растат дървета.

— Адрий превзе мястото веднага щом последният кораб на Белона се изтегли. Дойде с хиляда мелези и прогони собствениците му — съюзници на Белона. Взе им всичко, което притежаваха. Изпразни банковите им сметки. Кражба от край до край. Но така е на война. — Тя кимва на запад. — Само на няколко километра нататък има чудесни склонове. Ще си вземем няколко свободни дни, когато всичко това се уталожил. Доведи *Виргиния*, а аз ще си намеря мъж. — Висока почти колкото мен, тя ме поглежда косо. — Ти нали караш ски?

Изсмивам се.

— Никога не съм имал време.

Намираме Чакала във всекидневната му. Стените и подът са стъклени. Под пода се вихри огън и езиците му ближат колоните близо до прозореца. Няколко минималистични кресла от стомана и лицева кожа са разположени върху рунтави кожени постелки. Чакала се е привел над един холоМонитор и говори бързо на някого. Посочва ни да седнем. На холото мярвам *Хармъни* в тъмна стая, обкръжена от *Сиви*. Един от тях се е навел над нея и върши нещо с някакъв уред, който не виждам добре.

Сядаме край пламъците, но през мен преминава хлад, който никакъв огън не може да разсее.

Чакала приключва и дава на *Сън-хуа* един *дейтаСтрип*, преди тя да излезе. После идва при нас, разтвива врата си.

— Толкова много подвижни части! — Прави гримаса. — По дяволите, само за организацията на хранителните доставки са нужни сто *Медни*! А тия гнусни *лайненца* по цял ден са готови да се дърлят дали корабната кухня да е заредена с мюсли или с *гранола*. А може и с *двете*! И *двете*! Толкова ли е трудно, бе? Все едно бюрокрацията и таблиците ги кефят! Умът ми не го побира.

— Постоянно му повтарям, че трябва да делегира задачите по-ефикасно — казва Виктра. Значи и разговарят! Изостанал съм.

— Мразя делегирането — отвръща Чакала и се почесва по главата. — Поне на цифрите и подробностите. Вие двамата си

превземайте всичките кръвогадни планети, които искате. Само оставете моята бюрокрация на мен, ще ви замоля.

— Много любезно от твоя страна — смея се аз. — Само ме дръж по-настрана от заявките за храна. — Навеждам се напред. — Чувам, че след две седмици флотилията ще е готова да потегли към Ядрото. Чудесен нов дом си имаш впрочем.

— Харесвам си го — въздъхва той. — Разбира се, баща ми е бесен, че го взех за себе си. Искан да го поднеса като подарък на един от губернаторите на Газовите гиганти.

— Мисля, че си го заслужил — казвам. — И него, и повече.

— Точно така. — Чакала махва уморено с единствената си ръка. — Като малък идвах тук да карам ски с майка ми. Винаги гледах насам, нагоре, и казвах, че ще е мой. Баща ми възразяваше, че не мога да имам всичко, което пожела.

— А ти си питал „Защо не?“ — обажда се Виктра. Вече го е чувала.

— Защо не? — повтаря нежно Чакала. — Тъй че, ако баща ми си го иска обратно, ще трябва сам да се занимава със заявките си за храна. Всички знаем, че времето му не се запълва със заявките за храна. Не единствено.

Приемам чаша чай, поднесена ми от един Розов. Пред мен е наредена скромна закуска. Аз съм със седем часа назад от тази часова зона, но не бива да се издавам колко съм нервен.

Чакала ме гледа как набождам пъпеш на вилицата си. Кой знае какви мисли се крият зад тези подли златни очи?

— Значи, Дароу, излекуван и оздравял навреме за голямата битка.

— Оздравявам — казвам аз. — Не благодарение на твоите медии. Всичките холопредавания твърдят, че след като Карн ме разпори, съм станал безсмъртен.

— Всичко това влиза в играта, драги ми господине. Възприятия, заблуда, медии! — Той се плясва по бедрото, макар и в очите му да няма веселие. — Ти само ми кажи, и ще обявя публично за твоята подобрила се жизнеспособност. Ще има пресконференция. Ще те пременим в доспехи. Моите Виолетови ти майсторят твой собствен подходящ костюм. Заговорничат със Зелените да ти връчат същинско чудо на формата и техниката.

— Знаеш, че мразя камерите.

— Ух, стига си мрънкал. Точно на тях дължим половината си съюзници. И заради тях Суверенът се пързая като паяк по лед. Коалицията ѝ е... под напрежение.

— Тогава ще го направим днес — казвам. Поглеждам през прозореца и се сещам за казаното от Рок. — Искях малко покой, но... — И те заедно с мен се заглеждат в падащия сняг и далечния град долу в ниското. — Това сигурно тепърва трябва да си го заслужим. Кое то ме довежда до причината да свикам тази среща.

— Признавам, че ми беше любопитно — казва Чакала.

— Умира да го разбере! — поправя го Виктра.

Кимвам на Рагнар, последвал Виктра и мен в стаята. Той излиза напред с две кутии от моя кораб.

— Искях да връча подаръци и на двама ви. Нашият съюз имаше... интересно начало. Но искам и двамата да знаете колко съм предан не само на него, но и на всеки от вас. Дано приемете това като знак за моето доверие.

— Винаги имай доверие на Опетнен, който носи дарове — киска се Виктра, поглеждайки към Рагнар. — Кръвогадост, я иди там! Рагнар, ти си като дърво, което затулва светлината!

— Рагнар, изчакай навън — казвам.

Чакала изобщо не поглежда Рагнар. Физическата сила му е скучна.

За да привлече отново вниманието ми, Виктра щраква с пръсти, разопакова кутията си и открива кристално шишенце, което накарах Теодора да поръча на Ваятелите на борда на „Пакс“ преди обсадата на Марс.

— Петрихор^[1] — казвам аз, щом тя отваря шишенцето. Стаята се изпълва с мириса на камъни преди дъжд. Тя ми благодари, като слага нашарена с белези длан върху ръката ми и притиска шишенцето до гърдите си.

— Никой не помни такива неща. Благодаря ти, Дароу. — Тя седи така за миг, а после бързо става и ме целува по устните. Бих предпочел да е по бузата.

— Мой ред е. — Чакала разопакова своята кутия с единствената си ръка. Разкъсва хартията ухилен. Отваря увитото в нея кожено сандъче и се умълчава задълго.

— Дароу, не биваше...

Прекъсват го пронизителните писъци на аларма, разнесли се от стените.

Една Сива — мелез се юрва в стаята с извадено оръжие. Придружават я още четирима.

— *Домине*, на долния етаж са нахлули. Трябва да ви придружим до по-безопасна стая.

— Кой? — пита дрезгаво Чакала. Двамата с Виктра вадим бръсначите си. Сивата се готви да отговори, когато алармата секва и на нейно място от високоговорителите се разнася засилващ се невесел смях. Той отеква в стаята в мига, в който осветлението угасва. Втурваме се към вратата. Върху стъклото на прозореца се залепва метално паяче. То се стопява. Зрението и слухът ми изчезват. Заменя ги тънко пронизително пищене, подобно на рояк насекоми. Залитам, зашеметен от флаш гранатата.

В стаята влетяват тъмни силиуети. Премигвам и мярвам маски на зли демони. Синовеите са дошли. Те застрелват Сивите и ни изритват на земята. Рагнар се втурва вътре от коридора и поема три шокови Юмрука в гърдите. Строполява се като повалено дърво. Един от маскираните натрапници се навежда над Чакала. Когато слухът ми се завръща, чувам, че му крещи да даде шифъра за главния компютър на съоръжението. Той набутва дулото на пържачката си в устата на Чакала и накрая Чакала се предава.

— Златен, няма що! — изхъхря променен глас.

Зная, че за Севро, скрит зад маската, няма по-голямо удоволствие от това да дръпне спусъка, и за миг ми се струва, че ще го стори. Но той ме изчаква, както и трябва. И по сигнал аз се надигам мудно, отърсвам се от въздействието на флаш гранатата и грабвам едно от оръжията на нахлулите. Стрелям по тях, те стрелят по мен. И те, и аз умишлено не сме точни. После те изчезват обратно през прозореца. Сивите лежат мъртви на земята. Виктра има повърхностна рана на главата и кърви, но тя се изправя. Чакала се мъчи да стане, от носа му капе кръв.

Безмълвно се опитваме да отворим вратите към стаята. Заклучени са. Синовеите вече са овладели главния компютър. Чакала подпира глава на вратата. После отстъпва назад и я забива в метала, и пак, и пак, и пак, докато по лицето му не шурва кръв. Налага се да го

издърпам, преди да си е счупил главата. Той се смее мрачно, а после се разтръсква.

— Два пъти — ухилва се презрително. — Два пъти вече нахлуват при мен. — Животинска тръпка разтърсва тялото му. — Надвивах ги. Още един ден, може би два, и щяха да се откажат.

— Кой? — пита Виктра.

Той не отговаря. И аз задавам въпроса настоятелно.

— Кой, Адрий? Кои бяха тези, по дяволите?

— Терористи. Дошли са за пленените Синове — отговаря той нетърпеливо. — Едната беше Розовата кучка, която се пробва да ни убие на Луната, Дароу. В крайна сметка не е бил Плиний. Синовете са били. Другата беше една от десните ръце на Арес. Наричат я Хармъни. С тях имаше един Виолетов. Изготвя им армия от изваяни войници.

— Държиш тук пленени Синове на Арес? Кога щеше да ни го кажеш? — озъбва се Виктра, щом се изправя, след като е проверила пулса на един мъртъв Сив.

— Нямаше да ви го кажа. Не и преди да разбере кой е Арес.

— Какво още криеш от нас? — питам. — Нали сме партньори! — Изритвам една маса и тя се прекатурва. — Защо, о, кръвогадно проклятие, съм ти аз, ако не за да те пазя от подобни неща?

— Вината е моя — казва той. — Вината е моя. — Преглъща кръвта, напълнила устата му, и отива до редицата от счупени прозорци, като пътем ме стисва за рамото. Вятърът нахлува с вой. — Ти действително ме опази. И този път. Благодаря ти.

Мръщя се и се замислям — чудесна актьорска изява.

— Не може да са били Червени — разсъждавам покрусено. — Не може да са били Синовете. Синовете никога не биха постъпили така, не биха могли! Не и с мен. Не и с Рагнар. — Помагам на Опетнения да стане от пода. — Бяха твърде организирани. Имаха гравиБотуши.

— Подценяваш ги, приятелю — казва Чакала. — И те могат да натискат спусъци. И щяха да ги натиснат, опрели дула в главите ни, ако не ги бе спрял.

— Кърваво проклятие, как са успели да преодолеят охраната ти? — пита Виктра. — Имаше ли уреди за проследяване? За заглушаване на сигнала? Сигнатури на гравиБотушите?

— Не знам — отвръща Чакала.

Защото Синовете се бяха залепили за моя корпус, обвити с призрачни наметала, като дребни раковинки.

— Кой още е идвал и си е отивал? — питам.

Чакала се оглежда, както се надявах да стори. Вика хората си по комуникатор на бюрото. След малко отново поглежда към нас.

— Сун-хуа — прошепва той. — Нейните хора са мъртви, а тя изчезна яко дим! Оцеля и в последната атака. — После се размива. — Предала ме е! — А когато види парите, прехвърлени в сметките на Сун-хуа, ще открие всички нужни му доказателства да лепне вината на началничката на неговата охрана.

Само дето Сун-хуа е вярна като куче и мъртва-мъртвеничка лежи в трюма на совалката, която сега излита надалече от зимната цитадела на Чакала, с Фичнър, Севро и моите някога пленени приятели на борда.

Отивам при Чакала, а Виктра отново се опитва да отвори вратата. Заедно наблюдаваме как корабът изчезва отвъд планините. И аз произнасям с тих, заплашителен глас:

— Ще ги избием тези плъхове, заедно. Обещавам. До крак!

— След Суверена — казва той и ме потупва по гърба. — След Суверена.

[1] Мирисът на дъжд върху изсъхнала почва. — Б.пр. ↑

46.

БРАТСТВО

Прегръщам Танцъора с такава сила, че гърбът му чак изпуква. Той ме потупва, паникьосан. Извинявам се и се отдръпвам, чувствайки се грамаден като Телеман до него. Вън пред гаража, превърнат в импровизиран офис, в склада на Синовеите на Арес кипи оживена дейност. Мен ме вкараха през страничния вход и ме оставиха да чакам Танцъора сред стари машини и ръждясали аерлони.

Танцъора се дръпва от мен и вдига очи — ръждиви на цвят и блеснали от сълзи. Стряскам се при мисълта, че някога съм го смятал за красавец. Той е на четирийсет и няколко — за Червен е старец. Косата му е прошарена със сиво. Лицето — набраздено с бръчки от годините и трудностите. Дясната му ръка все още виси немощно. Краката му все още се тътрят. А усмивката му е все така достатъчно широка и оголва неравни и несъвършени зъби.

— Момчето ми — казва той и ме стисва за рамото с лявата ръка. По-силна е от цялото му останало тяло. Лъха на тютюн. Ноктите му са жълти. — Моето прекрасно копеленце, кърваво проклетие да те стигне дано! Велико изглеждаш, проклетнико! — Той се смее и се смее, и клати глава. — Нямам думи! Извинявай, че не можех да се свържа с теб. Извинявай, че допуснах Хармъни да те използва така. Толкова много неща има, Дароу.

— Спри! — плясвам го по тила. — Ние сме братя. Няма нужда от извинения. Свързват ни кръвта и миналото. Но моля те, моля те, не позволявай това да се повтори! — Той кимва. — Как е семейството ми, знаеш ли?

— Живи са — отвърща той. — Още са в мините. Знам, знам. Но за тях това е най-безопасното място, докато бушува войната. Никой не иска да гръмне индустрията на Марс. Схващаш ли?

Той ми махва да седна.

— Не познавам много Златни, ама гадно лайненце си е тоя Севро. Когато му предадох бащините му инструкции в Периферията,

си помислих, че ще ме разпори от плювалника до дирника! — Палва една горелка и ми намига. — Такъв като него не бях срещал!

— По-верен от него няма накъде — казвам аз. — Също като теб.

— Не! Казвам, че попържа по-яко от всеки Червен, кърваво проклятие!

— Севро да попържа? — усмихвам се аз. — Предполагам, че се свиква. Ама вярно, че сега казва „кървав“ през дума-през две.

— Думата си е хубава. Търкулва ти се от езика. Проучвал съм го. — Той издува гърди. — Съществува още от първите предци, да знаеш. Първите Златни, онези с нормалните очи и златните униформи, са подбирали подчинените си от Ирландските острови, след като радиацията от Лондон ги превърнала в пустиня. Златните вземали висококвалифицирани работници от мигрантите и ги вербували да станат първите Пионери. Жаргонът им оцелял, малко пообъркан. Историята е пленителна, нали?

— Хармъни си създаваше своя собствена история — казвам.

— Точно така. Аз съм мъртъв! — Той поклаща глава, пали нова горелка и мята старата на пода. Вдигам я и я пускам в кошчето за смет. — Около година след като ти напусна, тя тръгна по свой път. Открихме, че няколко Сенатори ще почиват на морето Горгън. И затова отидохме там да сложим подслушватели из вилата и да видим няма ли да подочуем някоя тайна. Не чухме. Само много... извратености. И решихме, че тая работа е дотам. Но не и за Хармъни. През последната нощ тя влезе вътре и изби Сенаторите и гостите им. А после ни напусна.

— Значи никога отряд от мелези не е нахлувал в щаба ви?

Той поклаща глава.

— Те дойдоха заради нея. Убиха Матео и още към четирийсет души. Но тя вече беше заминала за Луната. Арес ни спаси. Нахлу със силен отряд от Обсидианови и Сиви. Изпотрепа ония мелези и после се изниза, преди да са им дошли подкрепления. Късмет извадихме, че ги избихме. След това нямаше как да разберат, че той е Златен. Тогава за пръв път се видяхме очи в очи. Кърваво проклятие, той човек е страшен!

— Не бих избрал точно тази дума. — Макар и да е точна, предвид колко добре изигра и мен. — Не те ли притеснява, че той е Златен?

— Него не го притеснява, че сме Червени. Арес би умрял за каузата, Дароу. Мамка му, та той го започна! И знаеш ли защо?

Клатя глава.

— Тази история си е негова. — Танцъора опипва ухапванията от пъклена пепелянка по врата си. — Човек има право да разкаже собствената си история. Но неговата не е от щастливите. Тъжна е като твоята. И като моята. Лиши един човек от онова, което обича, и какво остава? Само омраза. Само гняв. Но той пръв разбра, че може да има и нещо повече. Намери мен. Намери и теб. Кърваво проклятие, та кои сме ние, че да се съмняваме в него?

Вратата внезапно се отваря. И двамата се обръщаме и вътре с куцукане влиза Мики. Изглежда полумъртъв, тънък като тръстика и по-блед отпреди. Без да каже и дума, той изкуцуква до мен и ме целува силно по устата с истинска и отчаяна обич. А после се разридава като дете. И двамата с Танцъора не знаем какво да правим и затова аз само го прегръщам и го оставям да се наплаче.

— Благодаря ти — прошепва ми той десетина пъти.

Какво са му сторили? Няма значение. Знам как са обучени Сивите да получават информация. Той ми съобщава, че нищо не им е казал. И все пак трябва да открия какво е научил Чакала. Какви изводи си е направил, след като са открили лабораторията на Мики.

Поглеждам над главата на Мики и виждам Фичнър да стои там с тъжна усмивка. След доста дълго време Мики се дръпва.

— Опитах се да те предупредя, като дойде на Луната при нас — говори той извинително. — Исках да ти кажа да бягаш. Но тя щеше да ме убие, ако бях обелил и дума повече. Боях се, че ще повярваш на нея, а не на мен.

— Щях да повярвам на теб, Мики.

— Нима? — Той подсмърча. — Знаех си, че ще дойдеш за мен. Казах, че обичното ми момченце е твърде мило, за да забрави за Мики, ала тя ме заплю. Каза, че съм бил поробител. — Той обронва глава, подсмърча и е толкова уязвим, изтощен и почти превъртял от онова, което сигурно са му сторили в килиите за мъчения на Чакала. — Тя беше права. Такъв съм. Зъл съм. Причинявам болка на момчетата и момчетата. Продавах ги, дори и когато ги обичах. Тя беше права, разбира се. Защо да дойдеш? Защо да си мръднеш и пръста за малкия зъл Мики?

— Защото си ми приятел. — Вдигам ръцете му към устните си и нежно ги целувам, докато той ме гледа с надежда. — Колкото и да си смахнат, колкото и зъл да беше. Знам, че искаш да си по-добър. Искаш да живееш за нещо повече. Всички го искаме. И няма такова място, където могат да отведат някой мой приятел и аз да го изоставя.

Приятно е да говориш истината.

— Благодаря — прошепва той. След това се надига, събрал достатъчно сили да се обърне и да излезе от офиса. Фичнър затваря вратата.

— Е, това беше прочувствено.

Кимвам. Предпочитам да бъда такъв човек. Не постоянно нащрек. Не да лъжа най-безсрамно. Досега сякаш дори нямах представа колко много обич храня към Мики. Не защото той помогна за създаването ми. А защото винаги ме е обичал толкова много. Макар и странна, обичта му бе истинска. И вярвам, че иска да бъде човекът, когото според него аз бих уважавал. Точно както аз искам да съм човекът, когото Ео и Мустанга биха уважавали. А тази любов е добрата любов.

— Трябва да поговорим, Фичнър — обръщам се към него. Порано нямахме възможност. Севро дойде при мен с плана на Танцъора — да поискам среща, да прикрепя Синовеите към моя кораб и да ги оставя да проникнат в сградата. Аз само предложих Сън-хуа да бъде изкупителната жертва и им обясних, че не бива да се наврежда на Виктра.

— Аз ще ви оставя да си поприказвате — обажда се Танцъора и бутва назад металното си кресло.

— Не, искам да останеш — казвам. — Имам твърде много тайни от твърде много хора. Не бих допуснал повече между трима ни.

— Научи се да броиш бе, тъпоумник — възкликва Севро, като изскача иззад един ръждясал двигателен блок. Входната врата от евтин метал се затръшва зад гърба му. Мирише на есен, дори и в обляния с бензинови петна фабричен район на Егия. Той скача върху ръждясалото шаси на стар изтребител, сяда и провесва крака. — Ей, както никога да се съберем само пръчове. Айде да си разправяме сексистки вицове.

Изсмивам се и се обръщам към Фичнър.

— Значи ти си Арес.

— Човекът излиза от кома и се оказва, че е гений! — извиква Фичнър и плясва с ръце, но погледът му е ледено сериозен. — Повечето ме наричат Бронзи. Учениците ме наричат Проктор. Някои ме наричат Рицар на гнева. Суверенът ме нарича предател. Синът ми ме нарича тъпоглавец...

— Така го наричам — вметва Севро.

— ... жена ми ме наричаше Фичнър. Но Златните са тези, които ме направиха Арес.

До този момент нямаше да зная какво значи това. Той е Златен. Как биха могли Златните да му сторят нещо? Но вече съм надникнал зад завесата.

— Защо не ми каза от самото начало кой си?

— И да оставя живота си да зависи от актьорските способности на един тийнейджър? — кикоти се той. — Надали. Ами ако те бяха разкрили и измъчвали... лоша работа! Аз имах алтернативни планове. Други, с които да работя. Но ти случайно се оказа мой фаворит. Ала не бива да сме пристрастни.

— Каква е била жена ти? — питам и вече подозирам отговора.

— Надълго или накратко? — пита той.

— Надълго.

— Служех като свръзка на една фирма за тераформиране на Тритон — започва дрезгаво той. — Нямах лъскава работа като тебе. Никакви бръснари, никакви доспехи. Само управление на строителството. Договорът бе на лизинг, с един Сребърен. Управлявах един от последните двигатели на Лавлок на техния Северен полюс, когато избухване на един от проклетите гейзери на онази луна причини земетресение. Разпука ледената кора. Разпиля целия двигател в подземното море. Три хиляди души се удавиха. Мен ме извадиха от морето и през следващите месеци се съвземах в арктическата болница. Бях в крилото за висшеЦветни. На нас ни даваха добрата храна. Имахме по-хубави души. По-нови легла. Но нисшеЦветните имаха прозорец, обърнат към северното сияние. А тя бе настанена на леглото до този прозорец.

Той поглежда Севро.

— Тя бе най-красивата жена, която някога бях срещал. Беше приятно да я гледа човек. Бе загубила крак при злополука. И нямаше

да ѝ сложат нов. Биха могли. Проста бионика. Не било рентабилно, казаха Медните. По-лайняна раса не е била сътворявана, кълна се...

Севро се прокашля.

— Не започвай пак.

Фичнър замеря Севро с някакъв боклук и продължава:

— Когато си тръгнах, я взех със себе си. Бях спестил достатъчно пари да напусна Тритон. Не можех да живея в Ядрото. Много скъпо беше. Затова избрах Марс. Живяхме една година съвсем близо до Нова Тива. Повече от всичко на света искахме дете. Но нашата ДНК не беше съвместима. Затова отидохме при Ваятел да видим не може ли да направи някоя магия. Получи се. Струваше ми почти всичко, което притежавах, но девет месеца по-късно тоя малък Гоблин биде изцвъкан.

Севро махва от мястото си, докато оглежда боклука да провери дали не става за ядене.

— Две години по-късно Съветът за Качествен контрол спипа Ваятеля за някаква работа, свършена по един Обсидианов гладиатор, и той бързо-бързо издрънкал за нас, за да му намалят присъдата. Дошли у дома, докато съм бил навън със Севро. Открили жена ми, отвели я за разпит. Лекарите им видели, че фалопиевите ѝ тръби са видоизменени, за да са съвместими с раждането на Златно дете. И тогава я ликвидирали. Точно така пише в документите — „ликвидирали“. Пуснали ѝ газ, ахлис-9, пъхнали я в пещ и изпомпали праха ѝ в морето. Дори не са записали името ѝ, само номер. Не защото е била крадец или убиец, или е нарушила правата на когото и да било мъж или жена, а защото тя бе Червена, а аз — Златен. Не беше като с твоята жена, Дароу. Аз не гледах как моята умира. Не видях как Златните пристигат в моя свят и го разрушават. Вместо това усетих как студенината на системата поглъща единственото, за което живеех. Меден натиска копчета и попълва таблица. Кафяв завърта ръчката, за да пусне газ. Те убиха жена ми. Но това дори и през ум не им минава. В съзнанието им няма спомен за нея. Тя е статистика. Все едно никога не е съществувала. Някакъв призрак, когото аз съм обичал, но никой друг не го е виждал. Ето как постъпва Обществото — разпределя вината така, че да няма злодей и затова е безполезно дори да започнеш да го търсиш, да търсиш справедливост. Това е просто механизъм.

Процеси. И той продължава да боботи неумоливо, докато израсне цяло едно поколение, което би се хвърлило върху зъбчатките.

— Как е името й?

— Името й? Има ли значение? — пита предпазливо той.

— Защото искам да я запомня.

— Брин — обажда се Севро отвисоко. — Името на майка ми е Брин. Била на двайсет и четири години, когато я убили.

— Брин — повтарям аз думата и виждам как Фичнър леко се олюлява. Задъхва се.

— Значи ти си наполовина Червен — казвам на Севро.

Севро кимва.

— Разбрах го преди два-три дни. Шантава работа, а?

— Шантава работа. Свестен Ръждавел щеше да излезе от тебе.

— Допада ми да се смятам за застрашен вид.

Танцъора търкаля кибритена клечка между пръстите си.

— Всички сме такива.

— Ти знаеше за Тит — казвам на Фичнър.

— Но Танцъора не знаеше. Не го обвинявай за това. Мислех си, че в Института ще станете братя. Естествената привързаност към собствената ви раса. Но тъмната страна го повлече и нямаше начин да го привлечем. Срецах се с него — със заглушител и призрачно наметало, — както се срецах и с теб. Но разумът му се сломи под напрежението. Не исках да видя как се сломяваш и ти.

— Аз се сломих. — Поглеждам Севро и Танцъора. — Просто имах приятели, които да ме съберат отново парче по парче. Защо с Тит не ни казахте един за друг?

— Тогава неговите грешки щяха да станат твои, а твоите — негови. В бурята не връзваш две лодки една за друга. Взаимно ще се завлекат на дъното. — Той се прокашля.

— Винаги съм знаел, че един Златен не би могъл да оглави това въстание. Трябва да стане отдолу нагоре, момче. Червените държат на семейството. Повече от всеки друг Цвят те държат на обичта сред целия ужас на нашия свят. Ако Червените въстанат, те имат шанса да обединят световете. СредноЦветните не искат. Розовите и Кафявите не могат. Обсидианите са се проваляли преди. А ако успееш сами, щяха да разрушат световете, вместо да ги освободят.

— И какъв е планът тогава? — питам. — Провалих шанса ти за поста при Суверена.

— Трудно е да бъдеш манипулиран, Дароу, затова ще карам по същество. Август ще те осинови. Не си изненадан...

— Това е разбираемо. Той иска да свърже моята съдба с тази на семейството си. Вероятно ще ме накара да се ожения за Мустанга. Ако стана наследник обаче, съюзът ми с Чакала ще се пропука.

— На Чакала пука ли му за това? — пита Севро. — Той като че е загубил надеждата някога да получи одобрение. Проклетото копеле си създава собствена империя.

— Трябва да видя — казвам.

Фичнър продължава:

— Дали ще се отървеш от Чакала, или ще го включиш в плана, няма значение. Август ще те обяви за свой наследник. И ще те назначи за Претор в своята армада. И ако победиш Суверена, той няма да се задоволи с това да е крал на Марс. Сам ще иска да стане Суверен. Помогни му да го постигне. И година след сядането му на престола Севро ще го убие и ще лепне това на някой съперник, може би Чакала...

Мой ред е да се олюлея.

— Ти искаш да наследя Империята — правя догадка аз. — Цялото Общество.

Зяпвам срещу него. Срещу Танцъора. Как могат да имат толкова сериозен вид?

— Да — казва Фичнър. — След като той умре, всички ще последват най-силния. Бъди най-силният. Спечели играта за наследяването и можеш да станеш Суверен точно както стана Прим. Също както си Претор. Всичко това са игри. Само че този път ние помагаме на *теб* да мамиш. Ще ти даваме информация, ще те пазим от убийство. Като си на моя страна, ще разполагаш с шпионска мрежа, с която не могат да си съперничат дори Чакала и Суверена. Ще подкупим когото трябва и ще убием когото трябва.

Седя замислен и вторачен в ръцете си.

— Мислех, че с лъжите е почти свършено. Искях да обявя какъв съм. Искях да обявя война.

— Все още не можем. И ти го знаеш.

Зная го, но не искам да изоставя тези хора.

— Не искам да остана пак на тъмно. Ние ще общуваме. Ще съставяме планове. Стига вече сиви зони. Разбирате ли? Не мога да бъда сам като преди.

— Съгласи се, Фичнър — подканя Севро. — Или и аз няма да се навия.

— Ще общуваме всеки ден, ако трябва. Аз не мога да дойда с вас. Води се прозрачна война, която трябва да управлявам. Но вместо мен ще изпращам някои от най-добрите си агенти. Ще имаш клика, на която можеш да се довериш. Шпиони. Убийци. Куртизанки. Хакери. Всички с идеално прикритие. Всички готови да умрат, за да бъдат разкъсани веригите. Вече не си сам.

Обзема ме облекчение. Но има едно нещо, което зная, че не мога да направя.

— Трябва да се върна.

— Да. Ще се питат къде си — съгласява се Фичнър.

— Не — казвам. — Трябва да си ида у дома.

— У дома? — пита Танцъора. — В Ликос?

— Защо? — пита Фичнър. — Какво е останало там за теб?

— *Моето семейство*. Минаха четири години. Имам нужда да ги видя. — Поглеждам и двамата в очите. Всеки е много уплашен и много наскърбен по свой си начин. — Трябва да го разберете. Всичко ще се разпадне по начин, който не можем да предвидим. Преструваме се, че знаем какво правим, като тласкаме тези Златни към война и планираме своята. Все едно можем да я контролираме — ала не можем. Ние сме само смъртни, отварящи кутията на Пандора. И преди всичко да се е обърнало с главата надолу, трябва да си спомня за какво се боря. Трябва да зная, че си струва.

— Искаш благословията им — казва Танцъора. — Нейната благословия. — Той познава сърцето ми по-добре от Фичнър. Щом ще позволя на Август да ме осинови, то първо трябва да си ида у дома.

— Не можеш да им кажеш какъв си. Те няма да разберат. — Фичнър пристъпва напред, изведнъж изплашен, че мога да избухна. — Знаеш го.

— Колко по-лесно щеше да е всичко това, ако двамата с теб работехме заедно от самото начало? — питам аз. — Лъжите пораждат лъжи. Трябва да си имаме доверие. — Поглеждам Севро. — Ще я заведа в Ликос.

— Нея? — пита Танцъора.

— Мустанга — измърморва Севро.

— Не! — почти крясва Фичнър. — В никакъв случай! Не. Не си заслужава риска. Вече си се уредил. Тя е влюбена в теб! Не губи това предимство заради гузна съвест!

— Ами ако и аз я обичам?

— Мамка му! — изругава Фичнър. — Мамка му! Мамка му! Мамка му! Ти сериозно ли? Мислех, че това влиза в кръвогадната ти игра! Мамка му. Момче, ще съсипеш всичко. Идиот кръвогаден! Мамка му!

— Това е всичко — казвам. — Тя ме обича. Няма повече да я използвам. Няма да постигам цели чрез нея. Ако не мога да ѝ се доверя, значи Златните не могат да се променят и Тит и Хармъни са били прави. По дяволите, Обществото е право. Ние с теб знаем, че важното не е нашият Цвят, важни са сърцата ни. Хайде сега да подложим това на изпитание.

— Ами ако грешиш? Ако тя те отхвърли заради тях?

Нямам отговор.

Севро скача от мястото, където е седнал.

— Тогава ще ѝ пусна куршум в главата.

47. СВОБОДЕН

Тенджерата си е едно лайно — триста метра дълбоко гнездо от метал и бетон, влажно и вонящо на пиячка и на почистващ препарат. Някога ми се струваше, че тя се издига над Мегдана на Ликос като някакъв величествен замък. Но докато корабът ми се спуска, тя е само един помръкнал метален мехур сред южната марсианска тайга, далече, далече от големите градове, където мъжете се строят за великата битка срещу Октавия ау Лун.

Сивите вътре не стават да им плащат за друго, освен да усмиряват Червени. Като си помисля, че някога смятах Сивите, като Дан Грозния, за яки бойци! Гледам колко слаби и незначителни са били в действителност демоните от моята младост и това ме потиска. Сякаш идвам от някакво кухо, измислено минало.

Те не знаеха, че моят кораб пристига. Не знаят защо съм тук, нито пък съм длъжен да им казвам. Само се пръскат като конски мухи, докато слизам с наперена крачка по рампата на почернялата от двигателите площадка за кацане, а пред мен навън изтичват Обсидианови телохранители. Рагнар се извисява зад мен, докато крача през коридорите с метални решетки. Всеки от тези Сиви знае как се стига дотам, където трябва да отида, но аз търся познато лице.

— Дан? — питам един от кафявите чистачи. — Къде е той?

Втурвам се в едно от общите им помещения, където десетина Сиви играят карти и пушат пури. Една жена ме забелязва и отмества очи от холото, където няколко говорещи глави — един Сребърен, един Виолетов и двама Зелени — обсъждат политическите последици от завладяването на Марс, докато се излъчва монтаж от моите подвизи. Пурата изпада от устата ѝ. Застаналият до нея мъж плясва пурата, когато тя пада върху крачола на панталона му и подпалва плата.

— Карли, тъпа ножница за плът такава! — Той отскача назад от масата. — *Да му се не види!* Адът е твой...

Дан Грозния се завърта и ме вижда за пръв път от четири години. Усецам как космите по кожата му настръхват, а пружината на

дисциплината, скрита в ленивото му тяло, се напруга и заема стойка мирно. По очите му не личи да ме е познал, в тях няма страх, само подчинение.

Това не предизвиква катарзис у мен. По устните на Дан би трябвало да играе нагла усмивка, изражението му трябва да напомня това на гадна хиена. Но няма такова нещо. Той е дресиран. Послушен. Лицето му е изорано в детството от акне. Мазната коса, за която двамата с Лоран му се подигравахме зад гърба, сега я няма, заменена от плешивина като кратер, обрамчена от повехнали сиви стръкове. Страшен е колкото мокро куче. И като си помисля, че това е мъжът, когото оставих да убие Ео.

Как съм могъл да не го спра? Някога толкова слаб ли съм бил?

— Градината под купола — казвам на Дан и гласът ми изпълва металното общо помещение. — Заведи ме там.

Вече съм се завъртял на пета. Рагнар се потупва по бедрото:

— **Ела, куче.**

Минаха години, откакто за последно съм стоял там. Звездите блещукат сред сивотата горе, докато нощта нахлупва качулката си. Градината е по-малка, отколкото си спомням. По-малко изпълнена с цветове и звуци. Предполагам, че това и трябва да се очаква, след като съм бил къде ли не и съм видял какво ли не. Има повече боклуци. Повече признаци, че Сивите използват това място да се чукат и да се наливат. Подритвам с обувка кутия от бира. Обвивка от шоколадче бележи мястото, където с Ео за последен път легнахме заедно.

Спомням си го като легло от мека трева. Но сега там растат бурени. Може и тогава да е имало бурени и просто да не съм ги забелязал. Цветята са повехнали, нищо и никакви. Докосвам с пръст едно и усещам как тъгата ме обзема, докато се вглеждам през купола-покрив и виждам как по небето се стрелкат звезди. Изсумтявам. Някога може и да са били звезди. За такива ги мислех като по-млад. Но сега знам, че са бойните кораби, подготвящи се за нападение над Луната. Не зная какво съм очаквал. Тук не е останало никакво вълшебство.

Трябваше да оставя това място съвършено в спомените си. Питам се дали Ео там е в по-голяма безопасност, незастрашена от очите ми. Ако я видех сега, ако се върнех, щях ли да съм толкова влюбен? Щеше ли тя да ми се струва тъй съвършена?

Вървя през градината. Тя действително е съвсем малко по-голяма от покоите ми на „Пакс“. Аз съм по-як от дърветата, под които минавам. Покрай основите им, там, където корените се впиват в земята, сред тревата има голи петна.

Откривам мястото, за което дойдох. Хемантовите цветове са живи върху гроба на Ео. Десетки. Щеше да ми се стори чудо, ако не си спомнях цветната пъпка, която оставих в гроба при нея. Тя вече не е тук, зная. Сивите сигурно са я изкопали и провесили на Мегдана да гние, след като ме обесиха.

В това има мрачна ирония, която едва сега осъзнавам. Аз дойдох да получа нейната благословия, но нея я няма тук. Тя е избягала от тази клетка и е отишла в Долината.

И затуй аз седя със скръстени нозе и чакам слънцето да залезе там, където го чаках да изгрее. И когато то се спуска, помръкващата дневна светлина изпълва градината под купола с кървав оттенък. А после слънцето се предава на хоризонта и нощта завива Марс с изпъстрения си със звезди саван.

Смея се на себе си.

Рагнар пристъпва от мястото си до вратата.

— Добре съм — казвам, без да се обръщам към него. — Тя щеше да ми се смее, задето съм се върнал тук.

— **Смехът е дар.**

— Понякога.

Изправям се, отупвам панталоните си от праха и оглеждам мястото за последно.

Градината не е тъй съвършена, както в спомените ми. Нито пък тя бе съвършена. Тя бе нетърпелива. Можеше да се озлоби за дреболии. Ала тя бе момиче. Нямаше и седемнайсет. И даде всичко, което можеше, направи всичко по силите си с онова, което притежаваше. Затова аз винаги ще я обичам и затова не зная дали тя ще ми даде, или не благословията си за онова, което възнамерявам да сторя. Сърцето ми не може да остане тук, в тази клетка, от която тя самата е избягала. То трябва да продължи нататък.

48.

МАГИСТРАТЪТ

Минният магистрат Тимоний ку Подгин ме чака, а край него е строена котерия от Сиви стражи на мината, издокарани сега с най-хубавите си и лъскави униформи. Един от тях държи поднос със сирене, фурми и най-добрия, навярно единствен хайвер на Подгин. Дан Грозния си е отишъл.

— Господарят Андромед, не е ли тъй? — гука Подгин с онази надменна интонация, така любима на Медните парвенюта. Надебелял е. Косата му е оредяла. И се поти като разгонен шопар, когато разтваря обкичените си с пръстени пръсти, за да ме почете с ексцентричен поклон, популярен в политическите драми по холото. — Аз извършвах проверка на съоръженията за рудна компресия... — най-вероятно някой бардак в близкия Йорктон на края на тайгата — когато ме застигна вестта за вашата визита. Втурнах се назад възможно най-бързо, но при все това ви моля за прошка. Чудя се обаче, мога ли да си позволя дързостта да запитам за целта на вашето посещение? — За да продаде информацията на хора като Плиний. Медните рядко имат предвид всичко, което казват. — Проверки не се очакват чак до...

— Във възпитаното общество се смята за грубост да не се представиш, Медни. — Говоря като Безподобен, не като Феичките, на които той така ревностно подражава.

— Моите извинения! — пелтечи той тревожно и ми прави такъв дълбок поклон, че бих се изплашил да не докосне с нос пода, ако не беше възглавничката на издутото му шкембе. — Аз съм Минен Магистрат Тимоний ку Подгин, ваш покорен слуга. И мога да кажа, ако не е твърде голяма дързост... — Още не се е изправил. — ... че външността ви е тъй великолепа, тя надминава и най-смелите ми очаквания! Да не споменавам, че не очаквах да сте плещест и висок. АрхиГубернаторът, естествено, взема на служба само най-добрите сред най-добрите, но холото ни най-малко не ви представя по справедлив начин!

— Можеш да спреш да се кланяш.

Той се изправя смутено и се взира зад гърба ми в градината, търси маниакално причината някой като мен да пристигне непредвидено в мината му.

— Както зная, вие несъмнено сте чули от други — Минните Магистрати с огромна радост посрещнаха вестта, че планетата е освободена от контрола на Белона. От война тези хора може и да разбират, но от минно дело? Пфу, аматьори!

— Очевидно и от война не разбират.

Преглъщайки, той отново поглежда бръснача ми, а после — градината.

— Прекрасно място, не е ли тъй? — пита той. — Напомня ми за времето, прекарано на река Пир. Разцъфналите лалета там — ах, какъв цвят! Няма други такива, както, убеден съм, знаете. И дърветата, не приличат ли досущ на брезите, редящи се из степите на вулкана Олимп? Там отсядах в Шато льо Брьо. — Той прави странно, непринудено движение с ръце. — Знам, знам, но човек понякога трябва да се поглези. Всъщност точно там открих най-уникалното сирене соточенере. — Усмихва се гордо. — Приятелите ми ме наричат Марко Поло, защото обожавам да пътувам. Това, което търся, е културата. Изискана компания, както несъмнено бихте се досетили, е дяволски трудно да се намери...

Не зная колко време щеше да се мъчи да ме впечатли, ако не бях погледнал парадните униформи на бойците му, после — неговите парадни пръстени, и не бях се намръщил.

— Нещо нередно ли има? — пита той.

— Прав сте — отвърщам.

Малките му оченца се стрелват напред-назад между най-добрите му Сиви и търсят признаци на забелязаната от мен нередност. Отвращава ме как отчаяно се стареа да ми угоди. Този мъж открадна от моето семейство. Нареди да ме набият с камшик. Гледаше как убиват Ео. Обеси баща ми. Той не е зъл. Той е само жалък в алчността си.

— Прав съм за какво? — пита той и мига насреща ми.

— Че е невъзможно да се намери изискана компания по подобни места. — Погледът ми така тежко се забива в него, че се уплашвам да не избухне в плач. Виждам него, виждам Дан, ала това ме изпълва единствено със сдържано отчуждение. Искях те да са страшни, отвратителни чудовища. Но не са. Те са маловажни човечета, които

съсипват животи и дори не забелязват. Колко ли други има още като тях?

Издаден в паника, Подгин махва към подноса със сирена.

— *Соточенере, господарю мой.* Италиански внос с нотки на лакрица, намек за мускатово орехче, щипка кориандър, поръска от карамфил и игрив, ала тайнствен привкус на канела и резене, с които е обсипана кората. Убеден съм, че ще угоди на вашия...

— Не съм дошъл тук да ям сирене.

— Не, не! Разбира се, че не! — Той се оглежда изнервено. — Ако мога да запитам, за какво дойдохте тук, господарю мой?

Потеглям. Подгин подтичва подире ми, за да ме настигне.

— Рагнар. — Кимвам на титана, който вади от джоба си малък дейтапад. На Чакълчето ѝ отне по-малко от час да го научи да го ползва.

— **Вашият добив на хелий-3 е намалял с четиринайсет процента за последното тримесечие. Проекциите ви показват очакван спад от 13 500 килограма за текущото фискално тримесечие. Претор Андромед желае да обясните.**

Подгин не знае какво да прави. Поглежда ту мен, ту Обсидиана, ту дейтапада. Изпелтечва в отговор:

— Аз... аз... Имахме проблеми с населението. Графити, нелегални брошури. — Обръща се към мен. — Знаете, че ние бяхме ядрото на движението Персефона... — Рагнар го тупва тежко по рамото.

— **Претор Андромед си има работа.**

— Аз... аз... — Подгин се върти, попаднал в кошмар, който не разбира и от който не може да избяга. — Забравих какво...

— **Намираш си оправдания.**

— Оправдания. *Оправдания?* Как смееш! — Той изпъчва рамене. — В момента по цял Марс тече поток от бунтове. Няма мина, незасегната от недоволството. Моята мина надали е изключение. Имаше убийства. Саботаж. И не само от Синовеите на Арес. От самите миньори!

Подгин отново се обръща към мен и отчаяно усеща, че гибелта му иде бързо, краката му се мъчат да не изостават от дългите ни крачки.

— Господарю мой, направих повече от възможното в прилагането на нужния метод за потушаване на недоволството, както е изложен в раздел трети, подраздел А на „Ръководство за управление на мините“, издадено от Министерството на енергията. Орязах им дажбите, смазах със сила закононарушенията и дискредитирах идейните ръководители, като ги подмавих да влязат в хомосексуални връзки. Дори приложих сценариите, препоръчани от „За обезвреждането на бунта“. За последните години съм приложил „Напаст и лек“, „Бунт и потушаване“, „Природно бедствие“, „Миграция на пъклени пепелянки“ и дори съм обмислял прилагането на пакета „Извънпланетни правителствени катаклизми“! — Задъхан, той ми маха умолително да се спра. — Никой не би се справил по-добре от мен!

— Твоят пост не е застрашен — казвам.

Той потръпва от облекчение. Изведнъж главата му щръква пак.

— Вие не бихте... — Той се навежда напред. — Вие обмисляте да наложите карантина! Нали?

— Защо да не наложа карантина върху тази мина? — Продължавам надолу по коридора, докато пристигаме на площадката за кацане, където чака моят кораб. Там се спирам. — Както каза, населението ѝ не е откликнало благоприятно на стратегиите, одобрени от Министерството на енергията и Съвета за Качествен контрол. Защо да не напомним въздуха с газ ахлис-9 и да не заменим неуправляемите Червени с кланове от сервилните мини по-близо до екватора?

— Не! — И той всъщност ме сграбчва! Рагнар дори не си прави труда да заплашва дебелака.

— Подбирай внимателно думите си! — казвам.

— Господарю мой, недейте! — В алчните му, паникьосани очи проблясват сълзи. — Печалбите от моята мина може и да са намалели, но тя все още е жизнеспособна, все още функционира! Образец за това как се оцелява!

— Ти си нейният спасител! — казвам му подигравателно.

— Червените там са добри миньори. Най-добрите в света! Затова са необуздани! Но сега са се успокоили. Увеличих алкохолните им дажби, увеличих и циркулацията на феромони във въздушните устройства. Плодят се като зайци. Освен това наредих на моите внедрени Гама агенти да поразчовъркат машините и картите им. Те си

мислят, че мините се изчерпват. Ще стъпват на пръсти от страх, че няма да си изпълнят квотата! След това ще поправим машините и те ще се изпълнят с нова целеустременост. Дори им казвам, че тераформирането е завършено и миграцията ще започне след десет години, както и че Земята е започнала да изпраща имигранти. Има още толкова много възможности, преди да прибегнем до карантината!

Гледам мъжа как спира да ломоти и клюмва, безжизнен като увиснала на закачалка мокра риза. Дали всичко това е само заради неговата суета, или наистина го е грижа за Червените? Това бе проверка — да видя. Сега не мога да кажа. Може и действително да изпитва някаква странна загриженост. Още едно чудовище от миналото, което камшикът на Обществото превърна в човек.

— Твоята мина засега не е застрашена. Поддържай работната си сила. Увеличи дажбите, като започнеш от довечера. Искам доволни работници и преливащи контейнери. В моя кораб ще намериш провизии. Храна и пийване. Устрой едно угощение на Червените.

— Господарю мой... Угощение? Защо?

— Защото аз така казвам!

Сам съм в стаята за наблюдение и гледам през стъклото под краката ми как празненството набира сила. Хиляди Червени ядат и пият, докато младите танцуват около бесилото на мелодията на „Балада за стареца Хикъри“. Масите са отрупани с храни, каквито тези Червени не са и вкутали, и с питиета, с каквито никога не са опитвали. И макар да се смеят, макар да танцуват, самият аз не усещам никаква радост. Те живеят в ужас, ала този ужас им е познат. От него могат да намерят убежище. Ще им остане ли някакво убежище, когато Синовете на Арес разкрият голямата лъжа? Това ще подкопае начина им на живот. Те ще се изгубят сред огромните светове. И ще бъдат омърсени от тях. Също като мен.

Разпознавам почти всички. Момчета, с които съм играл, вече пораснали. Момичета, които някога съм целувал, вече с деца. Племеннички. Племенници. Дори брат ми Кийран. Избърсвам сълзите от очите си.

Едно момче повлича в танц момиче, след като я целува по бузата. Никога вече няма да съм като това момче. Невинността ми е загубена.

И Червените никога вече няма да ме приемат като свой, каквото и бъдеще да им донеса. Аз не съм героят победител. Аз съм необходимо зло. За мен няма място тук, но не мога да си тръгна. Има неща, които трябва да се кажат. Тайни, които трябва да се разкрият.

— Още ли се опитваш да създадеш култ? — пита тя от вратата. Обръщам се и виждам Мустанга, облежната на металната рамка, с коса, вързана на опашка и униформа на Политико с висока яка, разкопчана небрежно на врата.

— Сигурно след това трябва да поръчам статуи, а? — питам.

— Рагнар плаши Сивите от пущинаците.

— Много добре.

— Толкова си гаден към Сивите — смее се тя. — Нещо в тях не ти харесва ли? — Тя идва и прокарва пръсти през косата ми, докато се настанява на облегалката на креслото.

— Много са послушни.

— А, ето защо аз ти харесвам! — Тя леко забива нокти в скалпа ми, за да ме подразни. — Статуите не са добра идея. Много са лесни за обезобразяване. Вандалите може да ти изрисуват мустак или да ти турят гърди, когато им скимне. Това с гърдите е рисковано начинание.

— И по-зле може.

— Е, няма нищо по-гадно от мустаците. Даксо се мъчи да си пусне. Струва ми се, че по идея са иронични? Не съм сигурна. — Мустанга се смее и се настанява на металния стол до мен. — Сестрите му ще я оправят тази работа.

Тя се оглежда из мината и из Консервата.

— Мястото е ужасно. Написах няколко закона, които Реформаторите смятат да прокарат след всичко това. Те ще изкормят Министерството на енергията, ще реструктурират Съвета за Качествен контрол — тя се оглежда из Тенджерата — и ще променят начина на ръководство на тая касапница. Виждаш ли складовете тук? Храната стига за седем години, обаче те продължават да си раздуват заявките на макс. Попрегледах файловете им. Минният магистрат обира каймака. Вероятно препродават запасите на черния пазар. Лъжливият Меден си мислеше, че няма да забележим. Вероятно защото някой Златен или Сребърен му е казал, че ще бутнат на когото трябва, та никой никога да не го разкрие. Докато населението му е недохранено. Корупция навсякъде.

Тя бърчи носле и изтръсква една люспа от боя от стола си.

— Защо сме тук? — пита. — Нещо се е случило с брат ми ли?

— Това е мината, в която момичето изпя Забранената песен — отговарям аз след малко. Очите ѝ се ококорват, докато тя оглежда навалицата долу.

— Тези клетки хора.

Тя ме гледа и очаква това, което имам да кажа. Но не са ми останали думи. Мога само да ѝ покажа. Хващам я за ръка и казвам:

— Ела с мен.

49.

ЗАЩО ПЕЕМ НИЕ

Никога не ме е обземал подобен страх.

Нощем Ликос е тъмен. Всички лампи са угасени, та вечният ден да не подлуди Червените. Някъде нощните смени тъкат коприна и копаят земята. Но тук, в този широк тунел, не помръдва нищо и не се чува никакъв звук освен мърморенето на холоекраните, по които върви старо холо за тераформиране, и бръмченето на далечни машини. Тук е хладно, но аз се потя.

Мустанга мълчи до мен. Не е проговорила, откакто слязохме с гравиБотушите си на Мегдана с призрачни наметала, които ни правят почти невидими за изостаналите пияници, изпоналягали по масите и заспали дълбоко на стъпалата към бесилото. Усещам напрегнатото ѝ мълчание и се питам за какво ли мисли.

Сърцето ми тупа като лудо в гърдите, толкова шумно, че Мустанга сигурно го чува, когато влизаме в Община Ламбда, където съм израснал и възмъжал. Мястото се е смалило. Таванът е по-нисък. Въжените мостове и системите със скрипци са като детски играчки. Холото, което някога светеше с лицето на Октавия ау Лун, е древна реликва, липсват пиксели. Мустанга се вглежда наоколо с деактивирано наметало. Очите ѝ танцуват от мост на мост към някоя къща, сякаш е видяла нещо чудно. Не ми бе хрумвало, че за една Златна такова неугледно място би представлявало интерес.

Изкачвам се по каменните стъпала до моста, водещ към стария ми дом, също както когато бях момче. Само че сега крайниците ми са твърде едри. Забравих, че съм с гравиБотуши. И Мустанга не задейства своите. Тя върви подире ми и си изтупва ръцете от прахта, когато стига до площадката, където в стената е врязана тънката метална врата към бившия ми семеен дом.

— Дароу — казва тя тихо. — Откъде знаеш къде отиваш?

Ръцете ми треперят.

— Ти ми каза да те пусна при себе си. — Поглеждам надолу към нея.

— Да, но...

— Колко далеч искаш да стигнеш?

Зная, че тя усеща какво предстои. Питам се откога ли го усеща. Моята странност. Чудатите маниери. Отчуждената душа.

Тя поглежда ръцете си, изцапани в червено от прахта по каменните стъпала.

— Докрай.

Подавам ѝ един холоКуб.

— Ако си сериозна, натисни копчето за включване и влез, след като го изгледаш. Ако си тръгнеш, ще разбере.

— Дароу...

Целувам я за последно, силно. Тя се вкопчва в косата ми, усеща, че щом се разделим, нещо ще се промени. Отдръпвам се. Дланта ми обгръща брадичката ѝ. Затворените ѝ клепачи затрептяват и започват да се отварят, когато отстъпвам от нея и се обръщам към вратата.

Бутвам я и тя се отваря.

Трябва да се сниша, за да вляза. Домът е тесен. Тих. Първият етаж е досущ какъвто си го спомням. Металната масичка не се е променила. Нито пък пластмасовите столове, малката мивка, глинените чинии, които се сушат, или безценният чайник на майка ми, сложен да се топли върху печката. Подът е застлан с нова черга. Тъкала я е новачка. Там, където татко слагаше ботушите си, в подножието на стълбището, и където аз слагах моите, има други ботуши. Чакайте. Тези са моите. Но по-износени и дрипави, отколкото по мое време. Наистина ли са ми били толкова малки краката?

Тишина охранява къщата. Всички спят освен нея.

Щом водата кипва, чайникът започва да свисти. Скоро започва да шушне задъхано. По каменните стълби се потъррят крака. Едва не изтичвам навън от стаята. Но ужасът ме вкопава на място, докато тя идва насам. Все по-близо, докато влиза в стаята при мен, поспира на последното стъпало с увиснал в забрава във въздуха крак. Очите ѝ намират моите и не се откъсват повече от тях. Изобщо не поглеждат към Златното ми тяло. Тя не казва нищо и ме обзема паника. Вдишване. Три. Десет. Тя не ме познава. Аз съм убиец, вмъкнал се в къщата ѝ. Не биваше да идвам тук. Тя не ме разпознава. Аз съм заблудил се Златен, надникнал вътре от любопитство. Мога да си

тръгна. Да избягам още сега. Майка ми никога не бива да научи в какво се е превърнал синът ѝ.

А после тя довършва крачката си и идва към мен. Плавно. Минали са четири години. Тя изглежда остаряла с двайсет. Изтънели устни, отпусната и набраздена с паяжина от бръчки кожа, коса, прошарена със сиви сажди, длани, корави като дъб и възлести като джинджифилови корени. Когато десницата ѝ посяга към лицето ми, се налага да коленича. Очите ѝ още не са се откъснали от моите. Нито от тях са бликнали сълзи. Чайникът пици върху печката. Тя вдига и другата си длан към лицето ми, но не може да се разтвори и да го докосне както дясната. Остава стисната и усукана, като сърцето ми.

— *Това си ти* — казва тихо тя, сякаш аз ще изчезна като нощно видение, ако произнесе думата твърде силно. — Ти си. — Гласът ѝ е друг, речта ѝ — завалена.

— Познаваш ли ме? — успявам да промълвя отчаяно.

— Как бих могла да не те позная? — Усмивката ѝ е изкривена, клепачът ѝ — увиснал. Животът е бил по-жесток към нея, отколкото към мен. Преживяла е инсулт. Боли ме, като гледам как тялото ѝ я предава. Като зная, че не съм бил тук да ѝ помогна. Като зная, че сърцето ѝ е било сломено. — Бих те познала... навсякъде. — Тя ме целува по челото. — Момчето ми! Ти си моят Дароу.

Сълзите проправят топли пътечки надолу по страните ми. Избърсвам ги.

— Майко...

Все тъй на колене, аз я обгръщам с ръце и оставям сълзите да потекат безмълвно. Дълго, дълго нищо не казваме. Тя лъха на грес, на ръжда и на изгубил свежестта си дъх на хемант. Устните ѝ целуват косата ми както едно време. Дланите ѝ дращят по гърба ми, сякаш тя си го спомня също тъй широк като сега, и също тъй силен.

— Трябва да махна чайника от печката — казва тя. — Преди някой да се е събудил и да те е видял такъв...

— Разбира се.

— Ще трябва да ме пуснеш.

— Извинявай. — Пускам я и се смея на себе си.

— Как...? — пита ме тя, стои и гледа Сиглите на ръцете ми и клати глава. — Как е възможно това? Ти... произношението ти. Всичко.

— Изваяха ме. Чичо Нарол ме спаси. Мога да обясня.

Тя клати глава и трепери тъй леко, та сигурно си мисли, че не забелязвам. Чайникът изсвирва по-силно.

— Сядай. — Обръща се гърбом и маха чайника от печката. Вади още една чаша. Сваля я от високата лавица. Спомням си я, че беше на баща ми. По оформената глина е полепнал прах. Тя се бави и не казва нищо, докато я притиска до себе си и се унася в миг, предназначен не за мен, докато си спомня утрините, когато двамата са се подготвяли заедно за деня. Въздиша продължително, изсипва чая на листенца в чашата и налива отгоре гореща вода. — Друго искаш ли? Имаме от онези бисквити, дето ги обичаше.

— Не, благодаря.

— И взех порцията си от тазвечерното угощение. Фина храна за Златни. Ти ли го уреди?

— Аз не съм Златен.

— Има и боб. Пресен, от градината на Леора. Помниш ли я?

Хвърлям един поглед на дейтапада си. Мустанга я няма, тръгнала е обратно към кораба, след като е изгледала холоКуба. Точно от това се боях. Прочитам съобщение от Севро: „Да я спра ли?“ — пита ме той. Две възможности за избор. Да оставя Севро и Рагнар да я хванат и задържат, докато мога да поговоря с нея. Или да ѝ се доверя сама да взема решение. Но ако ѝ се доверя, тя може да замине, да каже на баща си какъв съм и всичко да свърши. Ала може просто да ѝ е нужно време. Толкова много ѝ стоварих да осмисли наведнъж. Ако Рагнар и Севро я заловят преждевременно, това може да я настрои срещу мен. Или те може да действат самоволно и да я убият.

Ругая безмълвно и набирам бърз отговор.

— Всички помня — казвам на майка си и вдигам отново очи. — Аз все още съм си аз.

При тези думи тя се спира, все тъй с лице към печката. Когато се обръща, на обезобразеното ѝ от инсулта лице се е появила крива усмивка. Ръката ѝ прави непохватни опити да държи чашата, но тя бързо се съвзема.

— Нещо против столовете ли имаш? — пита остро тя, забелязала, че непохватността на ръката ѝ не ми е убягнала.

— Точно наопаки, боя се... — Вдигам стола. По-удобен е за Златно дете, отколкото за Безподобен белязан, над два метра на ръст и

на тегло колкото трима Червени накуп. Тя се изсмива с онзи свой мрачен смях, същият, който като малък винаги ме караше да мисля, че е извършила нещо кой знае колко злокобно. После подгъва изящно крак и сяда на земята. След нея сядам и аз — тук се чувствам върлинест и непохватен. Тя слага помежду ни димящите чаши.

— Не изглеждаш ужасно изненадана да ме видиш — казвам аз.

— Сега говориш смешно. — Тя се умълчава толкова дълго, че се чудя дали ще продължи. — Нарол ми каза, че си жив. Обаче пропусна да ми каже, че си отишъл да се топнеш в Златото. — Тя отпива от чая. — Бас държа, че имаш въпроси.

Смея се.

— Мислех, че ти ще имаш повече.

— Щях да имам. Обаче познавам сина си. — Тя оглежда Сиглите ми. — Аз съм по-търпелива. Давай, питай.

— Нарол... Той дали е...?

— Мъртъв? Да. Мъртъв е.

Дъхът ми секва.

— От колко време?

— Преди две години — засмива се тя. — Паднаха в една минна шахта заедно с Лоран. Така и не откриха труповете.

— Защо се смееш, по дяволите?

— Братът на баща ти винаги е бил черната овца в стадото. — Тя отпива от чая. На мен още ми е горещ. — Сигурно това предполага, че ще е мъчен за убиване като хлебарките. Затова ще повярвам, че е умрял, чак като го видя в Долината. Хитрецът му с хитрец. — Тя говори бавно като повечето Червени. Фъфленето, причинено от инсулта, е съвсем леко, но неизменно се долавя. — Мисля, че се е махнал оттук и е взел със себе си и Лоран. — Казва го така, че ми става ясно — тя разбира, че отвъд мините има нещо повече. Може би не знае цялата истина, но има представа за част от нея. Навярно чичо ми и братовчед ми не са мъртви. Възможно е да са напуснали мястото, за да отидат при Синовете.

— Какво става с Кийран? Лиана? Дио?

— Сестра ти се омъжи повторно. Живее със съпруга си в Община Гама, в дома на семейството му.

— *Гама?* — Изсмивам се презрително. — Ти си й позволила... — и млъквам, щом виждам как устата на майка ми отново се

изкривява. Може и да съм пременен като Златен, обаче щом става дума за дъщеря ѝ, най-добре да млъкна, да ме вземат дяволите.

— Има две момичета, които приличат повече на теб, отколкото на нея или на всеки Гама, когото съм виждала. А пък Кийран е добре. — Тя се усмихва на себе си. — Направо би се гордял с него. Вече не е сополивото дете, дете сигурно си го спомняш как нищо не може да свърши като хората и говори насън. Мъжът в къщата. Говорител на бригадата, след като Нарол потъна долу. Обаче Кора, жена му, умря при раждане. Преди няколко месеца той си взе друга.

Горкият ми брат.

— А с Дио какво става? С родителите на Ео?

— Баща ѝ умря. Самоуби се наскоро, след като и ти пробва същото.

Обронвам глава.

— Толкова много смърт!

Тя ме докосва по коляното.

— Тъй върви то.

— Но това не го прави справедливо.

— Тежко беше, след като ти и Ео ни напуснахте. Но Дио е добре. Тя всъщност е горе.

— Горе? Ти какво... За Кийран ли се е омъжила?

— Да. И е бременна. Надявам се да е момиче, ама с тоя мой късмет ще излезе момче, което ще иска цял живот да бяга от пъклени пепелянки и изгаряния от пара. Ако има избор де.

— За какво намекваш?

— Положението е трудно. Промени се. Мината не произвежда както трябва. Някои мъже шушукат, че това кътче от света е напълно изчерпано. И това ги кара да се страхуват — какво ще стане с миньорите, като не остане какво да се копае? Надяват се да наваксат с тераформирането преди хелиевите ни залежи да са се изчерпали.

— Нищо няма да ви се случи. Обещавам, че ще пазя тази мина. На всяка цена.

— Как?

— Просто ще я пазя.

— Мой ред е. — Тя ме оглежда над чашата си с чай. — Къде беше, дете?

— Аз... не зная откъде да започна.

— Със смъртта на Ео, струва ми се.

Трепвам. Майка ми никога не се е церемонила. Караше Кийран да плаче през цялото му детство. Но тази безцеремонност превръща пришките в мазоли. Затова ѝ дължа подобаващ отговор. Разказвам ѝ всичко, като започвам от миговете след смъртта на Ео и завършвам с обещанието ми, дадено на АрхиГубернатора.

Когато приключвам, чайт ни отдавна е свършил.

— Бива си я тази история — казва тя.

— История ли? Самата истина е.

— Те няма да ти повярват. Останалите.

— Но ти ми вярваш?

— Аз съм ти майка. — Тя хваща ръката ми и прокарва изкривените си пръсти по Сиглите, които тръгват от опакото на дланите ми над китките, и се усмихва самодоволно, когато стига до металните крила, вградени от външната страна на ръцете ми. — Никога не съм харесвала Ео — казва тихо тя.

Извързвам се да я погледна.

— Не беше за теб. Тя умееше да манипулира. Премълчаваше някои неща пред теб...

— Знам за детето — казвам. — Знам какво е казала Ео на Дио.

Майка ми се приближава още повече до мен, ръцете ѝ стисват моите и тя вдига юмруците ми към устните си. Никога не е умеела да утешава. И сега го прави непохватно. Но нямам нищо против. Татко я обичаше заради същото, заради което я обичам и аз. Всичко, което прави, тя го прави без задна мисъл. В нея няма фалш. Няма измама. И когато ми казва, че ме обича, зная, че е искрена от дъното на душата си.

— Ео не беше жестоко момиче и ти го знаеш — казва тя и се дръпва назад, за да може да ме гледа в очите. — Тя те обичаше с цялото си сърце. И аз я обичах заради това. Но винаги съм се бояла, че ще те накара да водиш нейните битки. И винаги съм се бояла от това колко обича тя да се бие.

Не такава си спомням аз Ео. Но не виня майка си за думите ѝ. Не мога. Всички очи виждат по свой начин.

— Но в края на краищата, майко, Ео излезе права за това. За Златните.

— Аз съм ти майка. Не ме интересува какво е правилно. За теб съм загрижена, рожбо.

— Някой трябва да поправи всичко това — казвам. — Някой трябва да разкъса веригите.

— И този някой си ти?

Защо се съмнява в мен?

— Да. Аз съм. Не постъпвам лекомислено. Аз мога да изведа всички нас оттук. Да ни освободя от робството.

— Къде? На повърхността? — Говори за това като запозната, все едно знае истината за Марс не от минути, а от години. Може би е така. — И какво ще правим там? Ние познаваме само мините и нищо друго. Знаем само да копаем, да отглеждаме коприна. Ако това, което говориш, е вярно и на Марс живеят стотици милиони Червени, как ще има достатъчно домове за нас горе? Как ще има достатъчно работа? Повечето хич няма и да напуснат мините, дори и да знаят. Ще видиш. Ще си останат миньори. И децата им също ще са миньори. И децата на децата им, само дето аристокрацията няма да я има. Мислиш ли за тези неща?

— Мисля, разбира се.

— А отговор имаш ли?

— Не.

— Мъже! — Тя разтърква дясното си слепоочие. — Баща ти беше такъв, впускаше се, без да съобразява. — Изражението ѝ ми подсказва какво си мисли тя за това. — Пъклолазите мислят, че те обезпечават клановете. Не. Жените ги обезпечават. — Тя посочва наоколо. — Всичко, което виждаш, е направено от жена. Но ти знаеш как да оформиш света, нали? Знаеш какъв трябва да е той!

— Не, не знам — отговарям. — Не съм аз този с отговорите. — Това е Мустанга. И Ео беше такава. И майка ми е такава. — Нито един мъж или жена не може да даде всички отговори. Хиляда, един милион ярки умове ще са нужни, за да се отговори на въпроса, който ти ми зададе. Точно там е смисълът. Това, което умея, в което ме *бива*, е да свалям от власт мъжете и жените, оковали тези умове. Затова съм тук. Затова съществувам.

— Променил си се — казва тя.

— Знам. — Вземам пръст от пода и я стривам между дланите си. Пръстта изглежда странно по тези длани. — Мислиш ли... Възможно

ли е да обичаш двама души?

Преди тя да успее да отговори, по стълбите надолу се чуват тихи стъпки.

Майка ми се обръща да погледне.

— *Бабо?* — извиква едно сънено гласче. — *Бабо, Дънлоу не си е в леглото!*

Едно детенце стои на стълбите и нощницата му мете пода. Щерка на Кийран. На три-четири години. Родена точно след като заминах. Има сърцевидно личице. Червеникавата ѝ коса е гъста, с ръждив оттенък — като на жена ми. Майка ми се оглежда към мен, разтревожена как да обясни присъствието ми. Но аз задействах призрачното си наметало още щом чух шума.

— А, сигурно се е измъкнал навън да прави пакости — казва майка ми.

Стисвам ръката ѝ, преди да се изнижа от стаята обратно към вратата. Времето ми тук привършва, ала аз не бързам да изляза. Момиченцето слиза предпазливо по стълбите, стъпало след стъпало, и търка очите си да се разсъни.

— С кого говореше?

— Молах се, рожбо.

— За какво се молеше?

— За душата на един човек, който много те обича. — Майка ми докосва с пръст носа си.

— Тате?

— Не. Чичо ти.

— Чичо Дароу? Ама той е умрял.

Майка ми взема на ръце момиченцето.

— Мъртвите винаги могат да ни чуят, Ео. Защо иначе си мислиш, че пеем? Ние искаме да знаят, че макар и тях вече да ги няма, все още има радост за нас. — Тя залюлява племенницата ми и докато прави първата крачка към стълбите, се обръща да ме погледне. — Това е всичко, което те биха искали за нас.

50. ДЪЛБИНИТЕ

Мустанга си е тръгнала. Надявах се да влезе. Но подозирам, че съм искал твърде много. То е ясно! Идиот! Спомням си как си мислех, че това ще ми придаде повече човечност в нейните очи. Мислех си, че срещата с майка ми ще я разплаче и ще я накара да осъзнае, че всички сме едни и същи.

Вината бързо ме залива. Дадох на Мустанга холото с моето извайване и очаквах... Какво съм очаквал? Тя да влезе? Тя, дъщерята на Архигубернатора на Марс, да седне на моя под с майка ми и мен? Страхливец съм, че дойдох тук! Страхливец съм, че оставих холото да говори вместо мен! Не исках да я гледам, докато научава кой съм в действителност. Не исках да виждам предателството в очите ѝ. Четири години измама. Четири години лъжи пред момичето, което никога не е било способно да се довери на никого. Четири години — и аз казвам истината, когато дори не съм в стаята, кърваво проклятие! Аз съм страхливец!

Няма я.

Поглеждам в дейтапада си. Радиационният тракер, който Севро настоя да ѝ сложим, преди тя да дойде да ме види в наблюдателницата на Тенджерата, показва, че тя е на триста километра оттук и се придвижва бързо. Корабът на Севро я преследва и чака заповедите ми.

И Рагнар, и Севро ме търсят. Не им отговарям. Те ще искат да им дам заповед да я застрелят. Няма. Не мога. Никой от тях не ме разбира.

Без Мустанга какъв е смисълът на всичко това?

Излизам от общината, слизам все по-надолу и по-надолу в старата мина, опитвам се да забравя настоящето, като откривам миналото. Там стоя сам и се вслушвам в зова на минните недра. Вятърът с вой си пробива път през земята, печална е песента му. Очите ми са затворени за тъмата, петите ми — забити в рохкавата пръст, главата ми е сведена към черната паст, зинала надълбоко в търбуха на моя свят. Така изпитвахме храбростта си като млади. Стояхме и

чакахме в дълбоките бездни, изкопани от нашите предци в отминали времена.

Обръщам лявата си ръка да погледна от вътрешната ѝ страна, под лакътя, където е прикрепен дейтападът. Колебливо набирам този на Мустанга.

Сигналят му извънтява точно зад мен.

Вцепенявам се. После батерията на пържачка се задейства с вой, зад мен разцъфва топъл жълт пламък и осветява част от грамадния тунел.

— Ръцете така, че да ги виждам! — Гласът е толкова студен, че не мога да го разпозная, докато не отеква в стените на тунела. Бавно вдигам ръце. — Обърни се.

Обръщам се.

Очите ѝ светят на светлината на лампата като очи на сова. Тя е на десет метра от мен, по-нависоко, стои разкрачена върху рохкавия склон. В едната си ръка държи лампа. В другата — пържачка. Прицелена в главата ми и с пръст на спусъка. Кокалчетата ѝ са побелели. Лицето ѝ е безстрастна маска, а зад нея — две очи, преливащи от бездънна тъга.

Северо излезе прав.

— Тя ще те застреля в главата бе, идиот, кърваво проклятие да те стигне дано! — ухили ми се подигравателно той в совалката. Понякога ми се струва, че се е включил в моя малък кръстоносен поход, за да има оправдание да ругае като Червен. Рагнар си замълча.

— Тогава защо вие с баща ти ме подкрепяте?

— Защото ние така правим.

— Тя трябва сама да направи своя избор.

— И ще избере теб пред своята раса?

— Ти ме избра.

— Уф, я стига. Аз не съм ти проклета кралица на Златните, нали така? — Той вдигна високо ръка. — Тя цял живот е била тук, горе. Въздухът е сладък и приятен. — Той смъкна ръката си. — Аз газя лайната, откакто, дребен и гъзолик, съм се родил на оная буца лой, баща ми. Твоето момиче не таи стари обиди. Тя може да сипе красиви слова, докато още не е видяла дебелия край. Но като застане срещу масите, които ще ѝ отмъкнат двореца и ще ѝ изпотъпчат градините... Тогава ще видиш съвсем друго момиче.

— Ти си Червен — казва ми тя сега.

— Мислех, че си заминала.

— Тракерът замина. — Тя стиска зъби. — Севро пипаше леко. Хич не го и усетих как го е сложил. Ама ти... Ти никога не би ми казал нещо... *такова*, без да си се застраховал. Зарязах дрехите в совалката.

— Защо се върна?

— Не. *Не!* — отрязва ме тя. — Сега ти отговаряш на *моите* въпроси, Дароу. Това ли е името ти въобще?

— Майка ми ме е кръстила на баща си.

— И си Червен.

— Роден съм в къщата, пред която ти стоеше. Зърнах небето чак след шестнайсет години. Тъй че да, Червен съм.

— Ясно. — Тя се поколебава. — И баща ми е убил жена ти.

— Да. Той заповяда да убият Ео.

— Когато ми пееше песента в пещерата... всичко това се е въртяло в мислите ти? Това място, извайването, планът, всичко това е било в теб, всичко е било в паметта ти. Целият този друг свят. Цялата тази друга... *личност*. — Тя тръсва глава, не иска да ѝ отговарям. — И какво стана после? Съпругът на Ео бил обесен. *Ти* си бил обесен. Как избяга?

— Ти знаеш ли защо ме обесиха?

Тя изчаква да обясня.

— Когато обесват Червен за измяна, тялото не бива да бъде погребвано. То трябва да изгние и да се разложи пред всички, за да им напомня докъде води неподчинението. — Забивам палец в гърдите си. — Аз погребвах жена си и затова и мен ме окачиха на бесилото. Само че чичо ми ми даде масло от хемант. То забавя пулса и все едно си мъртъв. После ми срязва въжетото. И ме даде на Синовете.

— И те... — Тя вдига холоКуба и сиянието му осветява бледото ѝ лице. — ... са направили *това* с теб.

— Бях по-бледен от Син. С една глава по-нисък от Севро. По-слаб и от Сив. Знаех за света по-малко и от Розов, който се обучава на изкуствата в Градината. Затова те взеха най-доброто от мен и от моите хора и го съчетаха с най-доброто от вашите.

— Но... това е невъзможно. Съветът за Качествен контрол разполага с тестове — казва тя и хладният тон, с който ме разпитва, ѝ изменя. — Детектори на лъжата, ДНК анализи, проверки на произхода.

— Най-сетне се досеща и се засмива. — *Затова* произхождаш от семейство Андромед — роден от Златни родители, избягали от дългове, за да се помъчат да забогатеят от астероидни мини.

— Корабът им се загубил на връщане, след като мините им били изкупени от Живака.

— Значи Синовете на Арес са унищожили кораба им, подправили са записите и са купили мините, за да могат да напишат своята история.

— Навярно. — Не бях се замислял много за това как го е направил Танцъора. — Приятелите ми са изобретателни.

— Как изобщо оцеля при извайването? — промърморва тя. — Това е против физиологията! Онова, което е сторил с теб Ваятелят... *Никой* не би го издържал. Сиглите са свързани с централната нервна система. А имплантът в челния ти лоб не може да бъде отстранен, без да ти докара кататония.

— Моят Ваятел притежаваше уникална дарба. Той успя да намери начин да отстрани два импланта, макар и вторият да го използва друг Ваятел.

— Два. Двама сте. *Севро*? — предполага тя. — Затова ли винаги сте били толкова близки?

— Не. Беше Тит.

— Тит? Касапинът? Бил си в съюз с него?

— Никога. Не знаех кой е той, допреди да те победи. Арес мислел, че ще работим заедно...

— Но Тит беше изчадие.

— Златните го бяха направили такъв.

— И това оправдава стореното от него?

— Не се дръж така, сякаш знаеш какво е преживял! — сопвам се.

— Знаем, Дароу. Аз не извърщам очи. Политиките са ми известни. Знаем в какви условия живее твоят народ, но това не оправдава извършеното от него — убийствата, изнасилванията, изтезанията.

— Ние го търпим всеки ден. Тит го вършеше от омраза. От заблудена надежда за отмъщение. В някой друг живот аз бих могъл да съм на негово място.

Мустанга се вглежда изпитателно в очите ми.

— А защо в този живот не си на негово място?

— Заради жена ми. — Вдигам очи към нея. — И заради теб.

— Не говори така. — Гласът ѝ прелива от съжаление. Тя прави крачка назад и клати глава. — Нямах право да го казваш.

— Защо не? Ти винаги си се питала какво се таи у мен под повърхността. Сега знаеш какво е дълбокото течение.

— Дароу...

— Тит таеше в себе си болка. Но при него нямаше друго. Аз имах нещо повече. Мечтата на Ео за свят, в който нашите деца да са свободни. Ала щях да загубя тази мечта, ако никога не бях срещнал теб. — Пристъпвам крачка напред. — Ти ме опази да не се превърна в чудовище. Не виждаш ли? — посочвам аз в опит да ѝ покажа цялото си отчаяние. — Бях заобиколен от хора, поробили моята раса от стотици години. Мислех всички Златни за жестоки, себични убийци. Щях да се поддам на жаждата за отмъщение. Но после се появи ти... и ми показа, че и у тях има доброта. Рок, Севро, Куин, Пакс също го доказаха.

— Какво точно доказаха? — пита тя.

— Че това не е борба на моя народ срещу твоя. Вие не сте Златни. Ние не сме Червени. Ние сме хора, Мустанг. Всеки от нас е способен да се промени. Всеки от нас може да стане такъв, какъвто му се иска. Стотици години са ни убеждавали в противното. Опитвали са се да ни сломят. Ала не могат. И ти си доказателството. Ти не си дъщеря на баща си. Виждам в теб обичта. Виждам радостта, добротата, нетърпението, недостатъците. Има ги и у мен. Имаше ги и у жена ми. Има ги у всички нас, защото сме човеци. На баща ти му се иска да ни накара да го забравим. На Обществото му се иска да живеем по правилата му.

Правя още една крачка към нея.

— Аз съм ти вдъхнал надежда, каза ми ти, че можем да живеем за нещо повече, след като успяхме да превземем Института. После ми каза, че съм загърбил тази мисъл, когато приех покровителството на баща ти и постъпих в Академията. Но аз никога не съм я загърбвал. Нито за миг. — Още една крачка.

— Ти ще унищожис семейството ми, Дароу.

— Възможно е.

— Те са моето семейство! — изкрещява тя и скръб залива лицето ѝ. — Баща ми е обесил жена ти. Окачил я е на бесилото. Как изобщо можеш да ме гледаш? — Тя издишва, разтреперана. — Какво искаш,

Дароу? Кажи ми. Да ти помогна да ги избиеш ли искаш? Да ти помогна да унищожиш *моите* хора — това ли искаш?

— Не искам това.

— Ти не знаеш какво искаш.

— Не искам геноцид.

— Искаш го! — възкликва тя. — И защо не? След онова, което сме сторили на твоите. След онова, което баща ми е причинил на *теб*. — Тя разкопчава още една закопчалка на елека си, сякаш това ще ѝ помогне да диша, докато всичко приключи. Оръжието в ръката ѝ трепери. Пръстът на спусъка се напруга. — Как мога да живея така? Ако не натисна спусъка, ще загинат милиони.

— Ако го натиснеш, ще приемеш, че милиарди трябва да живеят като роби. Представи си всички неродени. Ако не съм аз, някой друг ще въстане. След десет години. След петдесет. Хиляда. Ще разкъсаме веригите, каквато и да е цената. Не можете да ни спрете. Ние сме приливната вълна. Остава ви само да се молите онзи, който ще въстане на мое място, да не е някой като Тит.

Тя прицелва пържачката в дясното ми око.

— **Натиснеш ли спусъка, ще умреш!** — Гласът на Рагнар прозвучава така, сякаш говори самият мрак.

— Рагнар, не! — крясвам. Дори не го виждам в тъмното на тунела. — Спри! Не я наранявай! — Сигурно не е проследил сигнала на тракера, както му наредих. Откога ли слуша?

— Назад. — Мустанга пристъпва настрана и залепва гръб за стената. — И той ли знае? Ти знаеш ли какво представлява той, Рагнар?

— **Жътваря ми има доверие.**

Мустанга хвърля лампата си на земята и освобождава бръснача си.

— Той не е дошъл тук да те убие, Мустанг.

— Че как иначе би постъпил един Опетнен?

Вдигам ръце.

— Рагнар нищо няма да извърши. Нали, Рагнар?

Отговор няма. Преглъщам мъчително. Всичко се развива като пружина.

— Рагнар, чуй ме...

— **Ти не бива да умреш, Жътварю. Твърде важен си за Народа. Госпожо Август, остават ви още десет вдишвания.**

— Рагнар, моля те! — настоявам аз. — Повярвай ми! Моля те!

Девет.

— **На реката ти повярвах, братко мой. Ти невинаги си прав. Такава е цената да си смъртен.** — Гласът идва отгоре. Този път някъде близо до покрива на мината. Той не греша. Довери ми се по време на обсадата на Егия и аз го вкарах в клопка. Опази ме късметът.

С горчив смях Мустанга напруга мускули за атака.

— Виждаш ли, Дароу? Ти започна тази война, а зверове като него ще я завършат и ще си отмъстят.

Седем.

— Нашата цел не е отмъщението! — Опитвам да се успокоя. — Борим се за справедливост! За обичта срещу една империя, изградена върху алчността, върху жестокостта! Спомни си Института. Ние освобождавахме онези, които трябваше да поробваме! Доверявахме им се! В това е урокът! В *доверието*.

Пет.

— Дароу! — призовава тя умолително. — Как може да си толкова глупав?

Взела е решение.

Четири.

— Надеждата никога не е глупава. — Свалям бръснача и дейтапада си, хвърлям ги на земята и падам на колене. — Но ако ти не можеш да се промениш, то никой не може. Затова, застреляй ме и нека със световите да става каквото ще става.

Три.

— Прекалено високо мнение имаш за мен, Дароу.

Две.

— Рагнар, да пропуснем увертюрата. — Мустанга завърта бръснача си. Ужасното му жужене изпълва тунела. — Нападни ме, куче, и покажи на Дароу за какво живее твоят *род*!

Проточва се дълго мълчание.

— *Едно!* — изръмжава Мустанга и стъпква собствената си лампа. Няма светлини и няма цветове, само мрак. Тишината е по-дълбока и от тунела. Тя се вие през сърцето на Марс и се простира до безкрайността, отеква на места, където са стъпвали само изгубените.

Рагнар я разтърсва с гласа си.

— **Аз живея за моите сестри.**

Не проблясва пържачка. Не изпищява бръснач. Нищо не помръдва. Само ехото на думите пропада все по-надолу и по-надолу заедно с отломките на тишината.

— **Живея за брат си.**

Откъм посоката на Рагнар разцъфва светлина. Той пристъпва напред като непокорен странстващ богомолец и на местата, където частите на бронята му се съединяват, се появява бяло сияние. Не виждам оръжия. Мустанга се напруга, объркана.

— **Аз съм и винаги съм бил син на народа на Валкириевите кули. Роден свободен от Алия Снежноврабката на пустия полюс на Марс, където живее майка ми, северно от Драконовия гръбнак и южно от Падналия град.**

Той подминава Мустанга, прилепил ръце до тялото си.

— **Четирийсет и четири белега заслужих от Златните, откакто поробителите на Ридаещото слънце дойдоха от звездите да отведат семейството ми на Островите на веригите. Седем белега — от други от моя род, когато ме пратиха в Нагогата, където се обучавах.**

Той коленичи до мен.

— **Един от майка ми. Пет от ноктите на чудовището, което охранява Вещерския проход. Шест от жената, която ме научи да обичам. Един от първия ми господар. Петнайсет от мъже и зверове, с които се бих на арената за нейно удоволствие и за удоволствие на гостите ѝ. Девет заслужих от Жътваря.**

Земята въздиша под тежестта на коленете му.

— **Заради Златните погребях две сестри. Един брат. Двама бащи.** — Той се умълчава скръбно. — **Но... за тях не съм заслужил ни един белег.**

Черните му очи прогарят бледото сияние на доспехите му като вещерски пламъци.

— **Сега живея за нещо повече.**

Рагнар затваря очи и се оставя на милостта на една Златна. Вярва, както вярвам и аз. Като Ео, като Севро, Танцъора и всички останали.

Очите ми срещат погледа на Мустанга, може би за последен път, и си представям как се чувствам като своите предци, първите, дошли на Марс, когато са се взирали назад в мрака към Земята. В нея аз намерих дом. Намерих любов. А после я отрових за себе си. Зная, че този край винаги ни е бил отреден. Ала все пак се надявам като отчаяно дете.

— Ти за какво живееш? — питам.

51. ЗЛАТНИЯТ СИН

Днес е моят Триумф.

Денят е свеж. Небето е лазурно като яйце на червеношийка и звезди надничат през атмосферата. Стоя, облян в злато, с пурпурен шарф на гърдите, с непокрита глава, в очакване да ме увенчат с лавровия венец в края на шествието. В края на деня ще са ми връчили Триумфална маска, изработена от Виолетови в чест на моята победа.

Колесницата ми тътне под мен. Дървените колела се търкалят по паважа. Мачкат розови листенца. Мачкат хемантови цветове. Над сто хиляди цветя, хвърлени от отворените прозорци на небостъргачите, стоящи на стража от двете страни на величествения булевард. Възторжено ръкомахане във въздуха. Ръце се протягат. Лица се вглеждат надолу с лъчезарни усмивки. Толкова много Цветове. И те са излезли на улицата по протежение на парадния маршрут. Посрещат с ликуващи възгласи шествието пред мен, чудните платформи. Огнегълтачите. Танцьорите. Грифоните, драконите, зебракорите. Малцината останали пленници от Белона. Главите на Император Белона, на братята и сестрите му са окичили пиките. Макар и лично Август да е аскет, той знае колко е важно великолепието. В небето се носят цепоКрили. Щъркели жужат из въздуха — разказват за жестокости. Мухи бръмчат край главите и хапят четирите бели коня, теглещи моята колесница от великолепия булевард към белокаменното Марсово поле, ширнало се пред Цитаделата.

Махам на гъмжилото, вдигнал високо своя Секач. Те са полудели. Бащи държат децата си на ръце, сочат ме и им казват как ще разказват на своите деца, че лично са видели моя Триумф. Хвърлят смокинови листа и надават диви радостни възгласи, катерят се по военните статуи и мраморните обелиски на Полето, за да ме видят по-добре.

— Ти си само един смъртен! — прошепва ми на ухото Рок, докато язди на кон успоредно с колесницата, както традицията повелява.

— И курвенска пръдня! — подвиква Севро от другата страна.

— Да — съгласява се церемониално Рок. — И това също.

Иска ми се Мустанга да бе тук и да язди с мен. Мълчаливата ѝ сила щеше да ми помогне да понасям по-лесно всички тези погледи, да мога по-леко да преглътна всички тези възгласи. Червени ръкопляскаят сред тълпата. Крецят, ликуват и се смеят, свършени жертви на отделите за забавление на Обществото. Те вярват в лъжата за славната война и славните Златни. Милиони ще са изживели на холо моето приземяване в Железния дъжд, поне докато ЕМИ не извади камерата ми от строя. Но Фичнър не излъчи кадрите, на които убивам Карн.

Този парад е една мечта. Измислица. Течението ме влачи и зная колко маловажен е той. Приятелите ми са зад мен, до мен. Всички тези, които наричам лейтенанти. Те ми се усмихват. Обичат ме. И аз ги водя към краха на надеждите. Някога всичко изглеждаше достойно. Но след като включим и Луната във войната, после какво? Пак лъжи. Пак смърт. Пак невъзможни строежи.

А как ще постъпи Мустанга? Тя не се завърна в Егия, след като ми обърна гръб и ме остави в мините. Фичнър не се побира в кожата си от тревога. Тя е брадва, надвиснала над главата ми. Всеки миг може да подпише смъртната ми присъда. Може вече и да я е подписала. Може би това е някаква величествена примамка. Баща ѝ може и вече да знае.

Чакала забелязва отсъствието ѝ от Цитаделата, където пристигна снощи за Триумфа. Казвам му, че сме се скарали заради баща им.

— Не се учудвам — въздъхва той. — Само не позволявайте този човек да застане помежду ви така, както застана между мен и нея като деца. — Той ме плясва фамилиарно по рамото и започва да налива така щедро и на двама ни, че от сутринта тъпа болка пулсира зад лявото ми око. Кълна се пред себе си, че няма и да близна повече алкохол.

Виктра язди до Рок и Лорн, оглежда се лениво наоколо и попива слънчеви лъчи и празнично настроение. Тя доведе майка си в лоното на Август заедно с Антония, която очевидно е помогнала за превземането на Тесалоника от властта на Белона. Трудно е да се проследи на чия страна са. Но Виктра остава неизменно вярна. Тя ми праща въздушна целувка.

Виещите подтичват подире ѝ, наполовина на първоначалния си брой, макар Телеманите да обещаха да доведат нови попълнения: Зад

тези лейтенанти са десетките Претори и Легати, които предвождаха войската. А подире им вървят хилядите и хиляди Сиви, които със смущаваща симпатия реват непристойни песни по мой адрес. След тях идват Обсидиановите легиони. Направо да се потресеш от величие — не само в моя чест, а защото шествието ознаменува началото на нова епоха: Слънчева система начело с Марс, а не с Луната.

Фичнър го няма тук. А трябваше да бъде. Търся го на върха на колосалното бяло стълбище, водещо към Цитаделата. Архигубернаторът и свитата му стоят там заедно с десетки наши съюзници и една слаба като скелет, плешива Бяла с моя лавров венец в ръце.

Изоставям колесницата си и се изкачвам по стълбите с моите лейтенанти от двете ми страни. Над площада се възцарява тишина. Вятърът развява зад гърба ми пурпурното ми наметало. Градът мирише на рози и на конска тор. Август излиза напред.

— Железен дъжд бе призован — обявява той.

— И призивът получи отклик — отговарям и думите ми екват от усилвателите като гръм из целия град. Мощен рев се надига от гърлата на всички, участвали в Дъжда. Бялата прави крачка напред, лицето ѝ е изпито от многогодишното раздаване на присъди над престъпници. Млечнобелите ѝ очи, унесени в истории от миналото, примигват с нежна грижа.

— Сине на Марс! — изчуруликва замечтано гласът ѝ. — Днес ти носиш пурпур като етруските крале от древността. И ти, също като тях, влизаш в историята. Заедно с мъжете, сломили Империята на изгряващото слънце. С жените, запратили Атлантическия съюз на морското дъно. Ти си Завоевател. Приеми този лавров венец, с който провъзгласяваме твоето величие!

И тя го полага на главата ми. До мен Севро изсумтява.

Бялата продължава да говори, вае със слова лъкатушни цветисти пътеки почти цял следобед и когато думите ѝ са на изчерпване, започва да притъмнява. Вече съм проумял защо съществуват всички тези зрелища. Защо са тези речи и монументи. Традицията е короната на тирана. Оглеждам всички Златни с техните знаци, Сигли и знамена, с които се кичат, за да узаконят покварената власт и да отчуждят народа. Да го накарат да гледа порода хора, която не може да проумее.

Чакала сякаш чете мислите ми, защото този фарс го принуждава да завърти очи. Скоро след това са произнесени заключителните слова.

— *Per aspera...* — чурулика Бялата и от усилието тялото ѝ се тресе. Август вдига ръка и кристалният обелиск, поръчан в чест на обсадата на Марс, се издига от мястото си на Полето с гравиАсансьори в основата. Намества се със скърцане и започва да се рее на петдесет метра над земята — и ще се рее, докато друг Триумф не заеме мястото му. После ще слезе долу при останалите. Извисяващи се надгробни паметници на милионите паднали.

— ... *ad astra!* — изревава тълпата.

Оставам все така на стълбите, докато празникът долу на Марсово поле се развихря. Златните се пръскат по територията на Цитаделата на път за нашия частен пир. Август наблюдава, застанал до мен. Зад нас бронзовото слънце залязва над неговия град и хвърля сенките ни над нисшеЦветните долу.

— Тръгвай с мен! — заповядва той.

Тръгваме, обкръжени от телохранители. Нервите ми се изопват, когато ги виждам как се скупчват около нас. Разговарял е с дъщеря си. Той знае. Разбира се, че знае. Бръсначът ми е у мен, но не съм с гравиБотуши. Само по церемониална броня. Колко от Обсидианите ще убия, преди да ме надвият? Няма да са много.

И тогава осъзнавам накъде ме води той и едва се сдържам да не се засмея на глупостта си.

Тронната зала пламти, огряна от слънчевите лъчи. Целият таван е стъклен, мраморните колони се издигат сто метра нагоре. Обширното пространство жужи. ЙонТриони, чукове и деликатното звънтене на седем йонСкалпела върху буца оникс, два пъти по-висока от мен.

— Вън! — командва Август.

Виолетовите се плъзват надолу от монтираното върху оникса скеле и се разпръсват заедно с Оранжевите каменоделци и Червените труженици. Телохранителите на Август също ни оставят. Ботушите ни тропат по пода — самотни звуци за такава зала.

Значи той в края на краищата няма да ме убие.

— Правят ти трон — казвам, докато отивам да докосна оникса. Издишвам напрежението. В основата на трона се оформя лъвска лапа. Вляво опашката на лъва се вие около другата страна.

— Ти престъпи закона, Дароу — казва той зад гърба ми. — Даде на Обсидианите бръсначи. Оръжието на нашите предци в ръцете на единствения Цвят, въстанал някога срещу ни.

— Това ли е всичко? — питам облекчено. — Постъпих така, както беше нужно.

— Рицар Олимпиец бе убит от твоя телохранител. Публично.

— Ако Рагнар не бе превзел стената, щяхме да загубим, а вас, господарю мой, щяха да ви оковат във вериги или да ви екзекутират. Това би трябвало да го знаете по-добре и от мен. Той имаше моето позволение.

— Баща ми ме е учил, че е слабост да питаш другите какво мислят за теб — казва той и склучва ръце зад гърба си. — Но съм длъжен. За студено чудовище ли ме мислиш?

Обръщам се и го поглеждам.

— Без съмнение.

— Честно. — Той се заглежда в тавана. — Човек би си помисли, че това ще отекне по-различно от всички останали глупости. Аз, Дароу, представлявам необходимост. Аз съм силата, която поправя онези, които грешат. Кажете ми защо даваш бръснач на един Обсидианов? Защо подтикваш нисшеЦветните да въстанат? Защо позволяваш на една Синя да управлява кораба ти, когато тя трябва просто да изпълнява заповеди и да пилотира?

— Защото те умеят неща, които аз не умея.

Той кимва, все едно съм потвърдил мисълта му.

— Именно за това съществувам аз. Зная, че Сините могат да командват флотилии. Зная, че Обсидиановите могат да използват технологии, да предвождат войници. Че най-бързият Оранжев, ако му се даде шанс, може да бъде отличен пилот. Червените могат да бъдат войници или музиканти, или пък счетоводители. Неколцина — твърде малко — Сребърни биха могли да пишат романи, обзалагам се! Ала аз зная какво би ни струвало това. Редът е от първостепенна важност за нашето оцеляване. Човечеството е дошло от ада, Дароу. Златните не са се издигнали случайно. Издигнали сме се по необходимост. От хаоса, роден от един вид, който е унищожавал хищнически планетата си, вместо да влага в бъдещето. Удоволствието над всичко, а последствията да вървят по дяволите! Най-светлите умове, поробени от икономика, изискваща производството на играчки вместо

космически изследвания или технологии, които биха могли да предизвикат революция за расата ни. Конструирали са роботи и така са скопявали трудовата етика на човечеството и са създавали поколения ненаситници, на които всичко им се е полагало по право. Образували са се двайсет различни фракции, притежаващи ядрени оръжия. Двайсет, и всяка една — управлявана от алчността или фанатизма. И затова, когато ние сме завладели човечеството, това не е било поради алчност. Нито заради слава. Било е, за да спасим своята раса. Било е, за да укротим хаоса, да създадем ред, да стегнем човечеството с една-единствена цел — да подсигурием своето бъдеще. Цветовете са гръбнакът на тази цел. Позволиш ли на йерархията да се промени, редът ще започне да се разпада. Човечеството вече няма да се стреми към величие. Към величие ще се стремят човеците.

— Златните се стремят към величие и ние принуждаваме Цветовете да водят война — казвам и се настанявам върху черната лъвска лапа. Август не е помръднал от мястото си в центъра на залата.

— И все пак съществуват хора като мен — отговаря той толкова искрено, че за малко да му повярвам. — В действителност аз не се боря, защото искам да съм крал или Император, или каквато и дума да лепнат пред името ми в историческите текстове. Вселената не ни забелязва, Дароу. Няма върховно същество, стоящо в очакване да прекрати съществуването, когато и последният човек изпусне последния си дъх. Човечеството ще се свърши. Това е факт — приет, ала необсъждан никога. А Вселената ще продължи да съществува, без това ни най-малко да я засяга. Аз няма да позволя това да се случи, защото вярвам в човека. Аз ще сторя така, че да съществуваме вечно. Аз ще поведе всички извън Слънчевата система към чужди светове. Да търсим нов живот. Като вид ние сме едва в своето ранно детство! Но аз бих искал да направя човека най-неотменимата част на Вселената, а не само мимолетно съществуваща бактерия, която блясва и угасва, без никой да я запомни. Ето затова зная, че съществува правилен начин на живот. Затова съм убеден, че твоите младежки идеи са толкова опасни.

Разумът му е огромен. Надминава моя с цели светове. И може би за първи път действително разбирам как този човек съумява да върши всичко онова, което върши. В него няма никакъв морал. Никаква доброта. Когато уби Ео, той е нямал зли намерения. Той вярва, че е над морала. Стременията му са толкова грандиозни, че се е превърнал в

нечовек в отчаяното си желание да запази човечеството. Как странно е да гледаш скованата ледена фигура, която той представлява, и да знаеш какви безумни мечти горят в ума и в сърцето му.

— Ами всичко казано от теб? Ами делата ти? — питам аз и мисля за първата му съпруга, чиято уста е натъпкал с грозде. — Ти приемаш съвети от твари като Плиний. Залагаш бомби на невинни граждани, които не са нарушили никакъв закон. Прегръщаш гражданската война... и твърдиш, че се опитваш да спасиш човечеството?

— Правя каквото е нужно за опазване на всеобщото благо.

За да защити себе си. За да извлече облага за себе си.

— За защита на човечеството — повтарям като ехо.

— Да.

— Осемнайсет милиарда души дишат из цялата тази империя. Колко би убил, за да защитиш човечеството? Един милиард? Десет милиарда?

— Броят не променя необходимостта.

— Петнайсет милиарда? — питам. И Червената, и Златната, всяка част от мен е потресена.

— Някой трябва да направи този избор — казва той. — Останалата част от нашата раса се поболява все повече с всеки изминал ден. Феичките преследват насладите, а не постиженията, докато Безподобните са станали толкова алчни за власт, че нашият Суверен е жена, отрязала главата на собствения си баща, за да завземе трона му. Трябва някой да ги командва!

— Ти.

— Ние. — Немигващият му взор не трепва. — Ние — повтаря той. — Отнесох се зле с теб, защото се боях от твоята безочливост, от наглостта ти. Но обещах, че ще ти се реванширам — и ще ти се реванширам, защото ти показва способност да израстваш и да се учиш. Стани мой наследник. Не мой Претор. Военачалници имам достатъчно. Имам нужда от... *искам син.*

— Ти имаш син.

— Имам паразит, който ламти за моята власт. Това е всичко. Той няма представа какво да прави с нея. Няма план какво да върши, след като се сдобие с нея. Просто я жадува, както го е научило да жадува нашето Общество. — По лицето му трепва заинтригувано изражение.

— И все пак забележително е, че идеята за това е негова. Имаш благословията му.

Не се и съмнявам, че имам благословията му. Познавам съюзника си и само се чудя какво ли ще ми струва това. Той е бизнесмен. Ще иска възвръщаемост на вложенията си. Особено това вложение. Трябваше да ми каже.

— Ами Виргиния? Не е нужно наследникът ти да е от мъжки пол.

— Но аз искам да бъде. И те искам за нея. Съпруг, достоен за разума ѝ.

— Ти ме използваш — заявявам неочаквано, прозрял интригата му. — Аз я привързвам към теб. Особено ако се оженим. И двамата знаем, че ти не искаш реформи.

Дори и сега Реформатори от всички слоеве на Обществото се събират на Марс, за да се обединят зад мъжа, казал, че ще им даде Сената, след като победи Лун и съюзниците ѝ.

— Реформаторите са чума! — възкликва той.

— Но ти им обеща, че ще...

— Обещанията бяха нужни, за да спечеля подкрепата им. След като победим Октавия, ще натикам Реформаторите в затвора или ще ги екзекутирам за държавна измяна.

— Мустанга никога няма да ти го прости. Тя вярва, че ти се променяш. Какъвто и разговор да си провел с нея, каквото и да си ѝ обещал, ти си ѝ вдъхнал надежда за себе си.

Може би тя няма да прости и на двама ни.

— Като влезеш в семейството, ти ще я накараш да разбере, Дароу. Дотогава подозирам, че вече ще сте женени и тя няма да те изостави, дори и да ме намрази. Нашето семейство ще остане силно, както и трябва. Но ти винаги трябва да си мой. И да отговаряш пред мен. Не пред децата ми. — Прави крачка към мен. — Октавия води човечеството към бавен упадък. Реформаторите, също като Синовете на Арес, ще ни забият в земята със скорост хиляда километра в секунда. Трябва да опазим нашия вид. Помогни ми.

Той е благородник и върши онова, което според него е най-добре за човечеството.

Проклет да е!

Никога не сме поискали да се кланяме. Кой е той, за да казва, че Червените и Кафявите се трудят до смърт за благо на човечеството? Кой е той да казва, че събирането на Розовите деца, за да ги изнасилват, а на Обсидиановите и Сивите — за битки, е необходимост? Как може да седи и да твърди, че само той знае кое е най-добро за мен и за семейството ми? Той няма право! Също както нямаше право и да дойде в моя свят и да ми отнеме Ео. И ако си мисли, че могъществото му дава право, то тогава, кърваво проклятие, мое право е още сега да му отсека главата!

Вместо това ставам и прекосявам разстоянието помежду ни. Коленича, поемам ръката му и, кърваво проклятие, целувам пръстена му.

— Както наредите, *господарю мой*.

Загрубелите му устни се извиват в хищна усмивка.

— Наричай ме „татко“.

— Опитай се да не изглеждаш чак толкова доволен от себе си, да му се не види — казва ми Лорн.

Стоим сред градините на Цитаделата, прорязани от бели пътеки. Ветрец полюлява камбанките, окачени по дърветата. Тържеството е семпло, не като вулгарното зрелище на Луната. Под обвити с бръшлян клони са поставени масички. Розови сервитьори ги разтребват след угощението. По зелената трева и по белите пътеки Безподобните се смеят и се стараят да се впечатлят един друг с чаши шампанско в ръка. В организацията се усеща пръстът на Чакала. Той е скромно създание с изтънчен вкус.

На вечерята дойдоха повече сановници, отколкото на церемонията. Затова има много Августовци и трябваше да ги поздравявам. Те идваха при нас един по един, наредени според йерархията, разбира се. Скоро ми омръзна да се ръкувам и да се правя на сърдечен и издирих Лорн под едно тънко бяло дърво. Ръцете му са скръстени, лицето му — същински буреносен облак. Поглежда навъсено шампанското в ръката си и го мята в храсталака.

— И аз ги мразя тия работи — казвам. — Веднага щом получа Маската си, Август иска да се подмажа на някои от Лунните

господари. А после ще си лягам. — Мустанга я няма тук и за мен няма никаква радост.

— Сам си, явно. Къде е момичето ти? — Той присвива очи и се оглежда наоколо. — Търсих я под дърво и камък.

— Не знам. — Всички ли са забелязали?

— Аха — изсумтява той. — Скарване между влюбени? Е, няма да ти наливам съвети в ушите, ще ти кажа само да си преглътнеш гордостта. Ако я задържиш, тя е истинско съкровище!

Ако.

— Радвам се, че дойде — казвам. — Макар и съветът ти да е скапан.

Той се смее пресипнало и кимва към Чакала, който разговаря с Рок и с няколко Политици от Ганимед.

— Твоят приятел ми осигури възможността. Август някак забрави да ме покани, въпреки че моите войници завоюваха планета за него. В днешно време обноските са толкова условни! Като стана дума, според теб колко време трябва да се задържа тук, за да не е невъзпитано да си тръгна?

— Още няма девет часът. Няма ли ти да връчиш Маската след няколко минути?

— Щях, обаче това са досадни държавнически церемонии. Помолих твоя приятел Рок да я връчи, ако нямаш нищо против. Всъщност той ме помоли. Все тая.

— Не. Не, всъщност още по-добре. — Хубаво ще е Рок да се включи колкото е възможно повече. Трябва да се сдобрим. Публичните прояви на дружба са добро начало.

Лорн се обляга на дървото.

— Старите ми кокали скърцат нощем. Ще понагледам охраната, та да не ми се налага да разговарям с никой от тия безскрупулни люде. — Той проследява с поглед прелитащ горе цепоКрил.

— Нека го свърши някой друг. — Една Розова подава на Лорн поръчаната от мен чаша уиски. Любимата му марка. Той подсмърча унило.

— Тебе те виждам само с доспехи. Дръж се както подобава на наставник и се навъртай наоколо. Имаме две бутилки „Лагавулин“ за теб.

— Пак старите ти номера. Две бутилки за два допълнителни часа тренировки, не беше ли такава уговорката? Трябваше да ти искам повече. Ха!

Той изкуцуква с уискито в ръка да играе на гоненица с внуците си сред дърветата. Гледам как Розовата, която му донесе питието, се шмугва обратно сред навалищата. Движенията ѝ са ми смътно познати.

Една жена ме прихваща подръка. Обръщам се развълнувано, ала това е само Виктра. Тя не забелязва разочарованието ми.

— Силно се надявам Виолетовите да украсят Маската ти с лъвове, а не с пегас. — Изражението ми я размива. — Да, мълвата вече се носи, Дароу ау Август. — Тя игриво потръпва. — Жените ще ти налетят.

Завъртам очи.

— Ох, млъкни!

— Накарай ме! — Тя плъзва ръка под кръста ми. — Срамота, че вече се уреди. — Кимва към една група млади Безподобни от Газовите гиганти и се привежда към мен. — Но значи ли това, че не бива да си поиграеш?

— Просто ти харесва да ме караш да се червя ли?

Тя взема лавровия венец от главата ми, слага го на своята и прави лекомислен реверанс.

— Разкри ме! Но къде е твоят малък Мустанг?

— Защо всички са толкова любопитни, да му се не види?

— Дароу. — Рок идва при нас с ковчеже от слонова кост в ръце, достатъчно голямо да побере Триумфалната маска. Изтупан е в черна униформа на Претор и с пригладена назад коса. — Мисля, че трябва да се съберем за връчването на Маската. Знаеш ли къде? Малко не съм наясно с цялата тази работа.

Виктра се намръщва.

— Персоналът на Цитаделата още е объркан. Белона държаха това място цял месец. Адрий трябваше да прочисти всички шпиони сред Розовите. Особено след случилото се в Атика. Тази вечер навсякъде е разположил свои хора. Ох, по дяволите! Почва се. — Тя отново слага лавровия венец на главата ми и ме тегли към площадката, където се събират Златните. Севро ми пресича пътя и ни спира.

— Дароу... — започва той припряно, после поглежда Виктра и додава: — Изчезвай.

— Падаш си по нея! — дразня го аз. — Личи си!

Той не обръща внимание.

— Още го няма тук.

— Фичнър? Потърси ли го по дейтапада?

— Няма връзка. Копелето каза, че идва. Значи, щом го няма тук, сигурно се случва нещо важно. Трябва да проверя.

— Провери. — Стисвам го над лакътя. — Но се обади на Рагнар. И внимавай.

— Винаги внимавам.

Странно е да го гледам как се отдалечава. Все едно гледам как собствената ми сянка си тръгва и осъзнавам, че нейната съдба може да е различна от моята. Може би в края на краищата той е по-важен от мен. Истинско дете на два свята.

Следвам тълпата между дърветата. Сред клоните са се приютили фенерчета и огряват площадката с топло бяло сияние. Бели не присъстват. Тук няма официалности. Всичко е толкова ненаатрапчиво, колкото Триумфът бе величествен. Тълпата се разделя и ми прави път. Излизам на белия калдъръм, където Лорн е приседнал заедно с внуците си на ръба на фонтан с делфини. Август ми махва да застана до него при една статуя на сляпа девойка с везни и меч в ръце. Цялата тъне в бръшлян. Чакала идва при нас.

— Чувам, че ще ставаме братя — казвам му.

— Та кой разправя, че не си избираш семейството? — Той поглежда разсеяно дейтапада си. — По-добре ти, отколкото оня копелдак Касий. Радвам се, че тази интрижка на Октавия се провали.

— Нещо важно ли? — питам.

— Още заявки, кръвогадно проклятие! — Той откъсва поглед от дейтапада си. — Извинявай. На Марс всичко е примно, драги ми господине. Само ми се иска и сестра ми да беше тук. Ти още не знаеш къде е, нали така?

Поклащам глава. Всеки път, когато ми я споменават, Мустанга се отдалечава още мъничко от мен. Не се отказвам от надеждата тя да дойде. Да се появи ефектно и да разбере, че всичко е наред. Но има и фантазии, които не се сбъдват.

— Ако обичате! Драги ми господа! — обявява Август и гласът му се връзва в шума от разговорите наоколо. — Благодаря. — Той се прокашля и произнася приветствие към многобройните присъстващи

на Марс, като кимва на АрхиГубернатора на Тритон. — Въпреки че чашите ни искрят и коремите ни са пълни, няма да е все така като тази вечер. — Вглежда се в гостите си, гласът му звучи твърдо и сухо във влажния въздух. Сред дърветата просветват светулки. — Ние знаем, че това е само началото. Войната ще изисква много от нас. Но нека не прибързваме и не подминаваме победа като тази, на която бяхме свидетели само преди няколко седмици. Триумф на волята, верността и силата! Цялото великолепие на парада бе за тях. Спокойните мигове като този са за нас. — Той докосва белега на лицето си. — В който ние, макар да сме различни, можем да сведем глави и да вдигнем чаши за едно уникално постижение на волята. То не бе осъществено от един човек. Ала Дъждът бе призван от един човек. Затова, Дароу ау Андромед, ние те поздравяваме!

— Приветствам те, Жътварю! — подвиква Лорн. Присмехулната нотка присъства, но е едва доловима.

Чаши се вдигат из цялата площадка, а гласове мърморят одобрително. И те пият. Толкова ми е пусто, когато погледна наляво и виждам Чакала вместо Мустанга. Толкова престорена чувствам усмивката си, когато знам, че всичко това скоро ще рухне. Виктра като че усеща настроението ми, вдига чаша срещу мен и ми намига.

Август дава знак на Рок, който излиза напред, прегърнал голямо ковчеже от слонова кост. Той го поставя в ръцете ми и полага длан върху него, за да не го отварям още.

— Ние с теб сме видели много неща заедно — гласът му е спокоен и равен. — В нощта, когато за първи път те срещнах, ти седеше на пода на крепостта Марс и оглеждаше кръвта по ръцете си. Помниш ли какво казах?

Другата му ръка докосва дясната ми китка с нежност, съвсем като в миналото, когато по ръцете ни имаше по-малко мазоли, по-малко белези.

— Разбира се. „Ако те хвърлят на дълбокото и не плуваш, ще се удавиш. Тъй че продължавай да плуваш“ — издекламирам аз. — Никога няма да го забравя.

— Колко далече стигнахме. — Очите му обхождат лицето ми, вглеждат се в бръчките, в несъвършенствата. Накланям глава, питайки се какво ли търси. — Бих изплатил стократно стойността на твоя договор, за да те опазя.

— Зная, Рок.

— И още, бих умрял за теб хилядократно, защото ти бе мой приятел.

Нещо в гласа му ме кара да се огледам. Над рамото му виждам как Виктра прошепва нещо весело на Антония и на скелетоподобната им майка. Лорн поднася на внуците си чинийки със сладкиш, донесени от един нисичък Розов. Но след като сервитьорът се обръща, аз се смразявам вътрешно. Той се обръща горделиво. Безмилостно. Така, както никой Розов не би се обърнал. Излиза от роля само за частица от секундата. Познавам това обръщане. Познавам този мъж. Това е Викс. Трябва да е той. Очите ми се стрелват към Розовата, която ми донесе уискито за Лорн. *Лайлат*. Момичето на Чакала, което кичеше косите си с кости. Която се съюзи с Белона. Облечени са като Розови. Златни с плът. Маски. С контактни лещи.

Вълци, които играят агнета.

Дръпвам се от Рок и се каня да изкрещя, когато усещам как хватката му се затяга и разбирам, че той се е сбогувал с мен. Иглата в пръстена му ме убожда по китката. Нежно, като целувката, която той полага върху бузата ми.

— Ето така си отиват лъжците — с целувка, *кърваво проклетие!*

Две думи разбиват хиляда лъжи.

С лице, по-студено и от мраморните статуи зад гърба ни, Рок се дръпва назад и отваря капака на ковчежето от слонова кост. С нежното изскърцване на сребърните панци идва краят на моя свят. Август ахва ужасено, щом съзира какво има в ковчежето. А на една стъпка от нас Чакала, с очи, пълни с отдавна дремеща омраза, ми се усмихва, отмята глава назад като животно и надава налудничав подигравателен вой.

Сигнал за края.

Виктра посяга за бръснача си. Антония прави крачка назад. Взема пържачка от подноса на един сервитьор и изстрелва два заряда в гръбнака на Виктра. И още два в шията на майка си.

— АРКОС! — крясва Август и изплющява с бръснача си. — НА ОРЪЖИЕ!

— ВИЕЩИ, ПРИ МЕН! — изревава Лорн, докато изтласква назад децата си. — *Защитете Жътваря!*

Късно е. Още докато Лорн се изправя, Лайлат вади пулс. Кинжал изпод подноса си и със замах му прерязва гърлото откъм гърба. Лорн

подпъхва ръка между шията си и острието. Четири пръста падат на земята. Той огъва тяло под ъгъл и се напруга срещу нея, сграбчва я за кръста с окървавена ръка. Жужат остриета. Сумтене. Интимен ужас, докато по цялата площадка бушува хаос.

Отровата плъпва из тялото ми.

Свличам се на земята с ковчежето в скута.

Опирам гръб на сляпата статуя.

Парализиран.

Чакала се плъзва през развилнялата се блъсканица като влечуго по лед. Гледа клането и касапницата и заварва Лорн все още да се бори с Лайлат, която се мъчи да му пререже гърлото. Той е успял да вдигне от земята едно счупено стъкло и посяга да промуши Лайлат в крака, когато Чакала се навежда, оглежда Лорн и бавно забива кинжал в корема му.

— Грешали са. Тялото ти не е стена от камък.

Лицето на Лорн се свива от страх, когато Чакала вади острието. Погледът на моя майстор на бръснача отскача към мен, към внуците му. Той се опитва да се изправи, мъчи се, събрал последните остатъци от своята ярост. Опитва се да каже нещо. Но тялото му го е предало. Той никога вече няма да види своя остров. Няма да погали грифона си. Няма да чуе смеха на внуците си, никога няма да види Лисандър, внука, който му обещах. Аз му го причиних. Аз го доведох тук от онзи покой и уединение, така желани от него, ала незаслужени, и той го знаеше. Скоро взорът му угасва, а Чакала прибира кинжала си и Лайлат довършва започнатото с бавно разрязващо движение.

Надавам протяжно стенание. Друго не мога. Лиги потичат в гърлото ми. Виктра пълзи към мен и от нея блика кръв. Сред всичко това стои Рок, дели ме една статуя от него.

В далечината бръмчат пулсоръжия. Гръм разцепва небето, тъмни сенки се спускат от него и разчупват бариерата на звука. Те идват от укрит кораб. Нещо се е промъкнало. Къде са патрулите?

Обсидиани и Преторианци се приземяват сред площадката, тупват върху камъните и хукват подир избягалите от мястото на убийствата към градините. Преследват ги тихо, с пестеливи движения. Антония направлява клането — довършва наследници, пресича кръвни линии на възраст половин хилядолетие. Взема заложници. Лайлат се смее заедно с Викс. Те свалят електронните си плътоМаски и

разтърсват златни коси. Зад тях Айя се приземява с цялото си великолепие, доспехите ѝ блестят на светлината на фенерите. Тя оглежда касапницата доволно с мрачното си лице. Почти не я забелязвам, защото до нея каца един стар приятел. Касий.

— Виргиния? — пита той.

— Боя се, че липсва — отвръща Чакала.

— Предупредена?

— Сърдита.

Виктра успява да изпълзи до глезена ми. Хлъзгава кървава диря очертава пътя ѝ оттам, където я промушиха, до мястото, където се свива сега на кълбо. Устните ѝ са оцапани в червено. Не усещам докосването ѝ.

— Не знаех — прошепва тя. — Не знаех.

Айя се навежда над трупа на Лорн и взема бръснача от китката му. Той дори не успя да го извади. Касий се приближава, спира до краката ми, отпуска се на коляно и се взира в мен.

— Той може ли да се движи? — пита той Рок. — *Поете!*

— Не. Но чува.

— Ти изби семейството ми, Дароу. До крак. Мен и Юлиан, това както и да е. Но децата? Как можа? — Нямам представа за какво говори. — Ще открия Севро. Ще открия Мустанга. Милост няма да има! — Той докосва с новата си ръка емайлираната дръжка на бръснача си.

— Не можеш да го убиеш — обажда се Рок зад гърба му. — Знаеш какво представлява той. — Рок хваща Касий за рамото. — Касий, заповедите на Суверена бяха ясни.

— Дисекция — мърмори Касий. Гледа ме и като че никога не е имало време, когато този мъж ме е наричал свой брат. Никога не е имало надежда някога да станем такива, каквито сме сега.

Той ме хваща грубо за ръката. За миг ми се струва, че се ръкува с мен. Но вместо това открадва пръстена, който заслужих. Железният вълк — за да го притежавам, убих брат му. Без него пръстът ми е гол.

После се изправя и се извисява над мен — не орел, а прекрасен лешояд.

— Юлиан. Лея. Пакс. Куин. Бурена. Харпията. Гнилогърбия. Такт. Лорн. Виктра. Те заслужаваха нещо повече от това да умрат за един роб. — И с тези думи ме оставя с Рок.

Светът е притихнал, чува се само плач и вой на сирени. До мен Виктра гледа как Касий се отдалечава и животът изтича от нея. Умните ѝ очи ме поглеждат объркано.

— Трябва да побързаме! — изрича провлачено Айя в центъра на касапницата. — Те знаят, че сме тук. Докарай баща си и да тръгваме.

Чакала кимва.

— Само момент, ако обичате.

На няколко метра от мен лежи Август, притиснат към земята от трима сервитьори. Те го вдигат, щом Чакала се задава и прекрачва оскверненото тяло на Лорн.

— Маската не ти ли се харесва, Дароу? — извиква ми той. — Направих я само за теб, след като ти показва кой си в Атика!

Чакала се обръща към баща си:

— Ти как мислиш, татко? Беше ли този ход достоен за името ти?

— Ти, изчадие! — Август го заплюва в лицето. — Какво стори?

— Значи не се гордееш? — Чакала избърсва слюнката и я оглежда. — Проклятие!

— Спри това. Сине! Ти ни опропасти!

— Адрий... — извиква го нетърпеливо Айя. — Трябва да тръгваме.

Чакала пристъпва напред.

— Значи сега ме наричаш „сине“? — Той изцъква укорително с език и пригладва връхната дреха на баща си. — Бях ли твой син, когато ме остави на скалата на произвола на стихииите? Три дни. Бях мъничък. Съветът дори не поиска Изоставяне. Но ти ме мислеше за толкова слаб, а Клавдий — за толкова силен! Силен ли беше той, като накарах Карн да го закопае в земята?

Устните на баща му потреперват.

— Какво?

— Платих на Карн ау Белона седем милиона кредити и му дадох шест Розови, за да се изгаври с момичето на Клавдий. Знаех, че честта на Клавдий ще го изведе на арената. Смешното е, че... платих с твои пари. Аз те помолих да ми ги дадеш, за да *инвестирам в бъдещето си*. И го сторих. — Той се навъсва. — Татко, ти наистина ли си мислеше, че едно десетгодишно момче го е грижа за фондовата борса? Трябваше да внимаваши повечко.

— Ти си убил Клавдий. — Гласът на Август секва от напрежението и той се свлича в ръцете на онези, които го крепят, разтърсен от скръб. — Ти си убил момчето ми.

Това би сломило сърцето на Мустанга.

— Твоето момче съм аз — ухилва се Чакала. — Аз бях добър син. Боготворях те. Боях се от теб. Покорявах ти се. Учих онова, което ти желаше да уча. Отивах там, където ти пожелаеше да отида. Действах единствено според твоите заповеди. И все пак не бях достоен.

Август тръсва глава, събира отново сили, докато Преторианците окоават ръцете му в магнитни белезници. Очите му се вдигат и поглеждат сътвореното от него чудовище.

— Трябваше да те удуша в люлката!

— Хайде сега, татко...

— Ти не си мой син.

Адрий трепва. В този миг на мълчание аз зная, че пред очите ми умира неговата човечност. С тези няколко думи Август отприщва нещо. И мъничката частица от Адрий, съхранявала надеждата да бъде обичан, умира. И остава само Чакала.

— Тогаз, надеждо, сбогом! Сбогом, страх и угризение! Доброто е загубено завинаги за мен — прошепва той на някаква далечна и угасваща частица от себе си, докато лениво вдига пържачката към челото на баща си. — Зло, ти си моето добро!^[1]

— Спри! — Айя пристъпва напред. — Адрий! В името на Суверена...

Чакала прострелва баща си в главата.

Убиецът на Ео се строполява на земята и усещам как в сърцето ми зейва празнота и го изпълва цялото. Смъртта поражда смърт и тя поражда смърт. За това ме предупреждаваше Танцъора. Затова Мустанга каза да не се доверявам на брат й. Затова ще умират приятелите ми. Затова ще умра и аз. Защото моите приятели ми имаха доверие, а аз не мога да се меря с това зло.

Кой ли може?

— Ти, тъпо змийче! — кресва Айя. — Той беше нужен на Суверена, за да уговори Крайната периферия! Кръвогадно проклетие! — Тя поглежда небето, където в тъмата пламтят огнени дири. Някой връхлита насам, нахлул в горния слой на атмосферата. Пулсоръжия

изстрелват мълнии навсякъде из територията на Цитаделата — Преторианците се сблъскват с първите защитници на Август и Лорн.

— Аз ти връчих тази награда. — Чакала кимва към мен. — Сега недей да мрънкаш. — Той поглежда дейтапада си и посочва огнените дири. — Телеманите идват. Освен ако не искаш да си поиграеш с тях, предлагам да тръгваме.

Касий се съгласява.

— Лорн и Август са мъртви. Армията ще загине.

Айя заповядва на Преторианците да се качват в совалката. Те идват да ме вдигнат от земята. Ръката на Виктра върху крака ми омеква. Очите ѝ са се затворили.

— *Рок* — мърморя аз през гъстата мъгла на отровата. — *Братко...*

— Не. *Не* — казва той. Не е чудовище, все още си е той, все още кротък и спокоен, макар и ужасяващ в своята тъга. — Ти си син на Червените. Аз — син на Златните. Този свят, в който бяхме братя, е изгубен. — Ала се приближава, навежда се, посяга с нежни длани да отвори ковчежето от слонова кост в скута ми. — В този свят мощта на Златните никога няма да угасне.

Поглеждам в ковчежето и сърцето ми е разбито.

Мечтата на Ео е пропаднала в мрака.

Всичко, което е било и трябваше да бъде, рухва с трясък.

Където и да сте, Севро, Мустанг, не се връщайте в този свят. Твърде много болка има в него. Твърде много мъка, и тя е безутешна. Защото Арес, единствената ни надежда, единственият, който ме вдигна, когато бях сломен, и ми даде шанс за нещо по-добро от отмъщение, е заклан и главата му лежи в ковчеже.

Свършено е с нас.

[1] Джон Милтън, „Изгубеният рай“, превод Александър Шурбанов. — Б.пр. ↑

ЗА АВТОРА

Пиърс Браун прекарва детството си в строене на фортове и залагане на капани за братовчедите му сред горите на шест и пустините на два щата. След като завършва колеж през 2010 г., той харесва идеята да продължи образованието си в Хогуортс. За съжаление, в него няма и капчица магия. И затова, докато се опитва да пробие като писател, работи като мениджър на социалните медии в техническа стартъп компания, труди се като пеон на плантацията на Дисни в „Ей Би Си Студиос“, служи като паж в Ен Би Си и придава ново значение на термина „лишаване от сън“, докато работи като помощник в една кампания на Сената на САЩ. Сега живее в Лос Анджелис, където съчинява приказки за космически кораби, магьосници, таласъми и за всевъзможни старовремски или чудати неща.

Издание:

Автор: Пиърс Браун

Заглавие: Златен син

Преводач: Светлана Комогорова-Комата

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Сиела Норма АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс принт“

Отговорен редактор: Мирослав Александров

Редактор: Надя Златкова

Художник: Дамян Дамянов

Коректор: Грета Петрова

ISBN: 978-954-28-1934-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/733>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.